#1 *NEW YORK TIMES* ÇOK SATAN

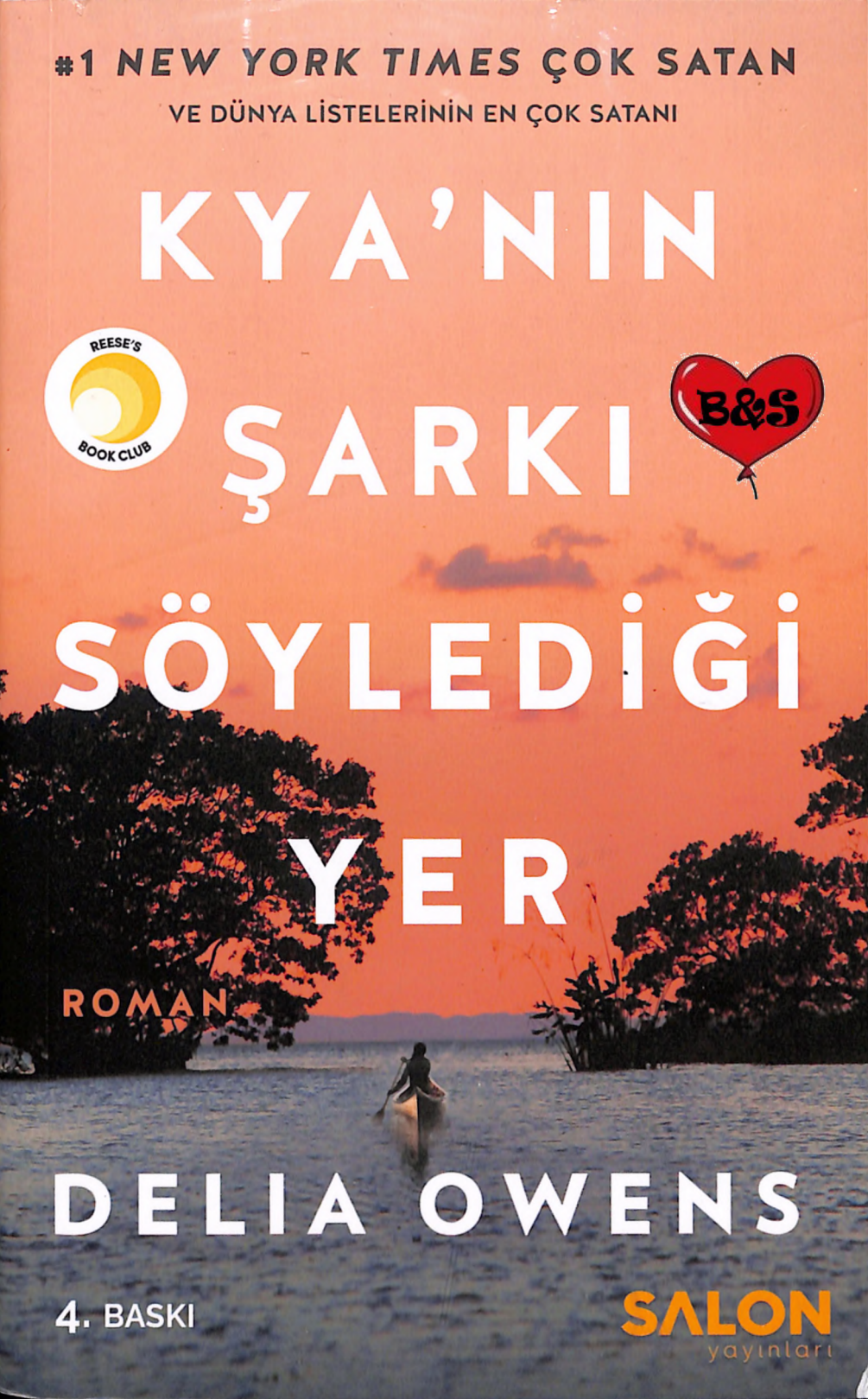
VE DÜNYA LİSTELERİNİN EN ÇOK SATANI

KYA'NIN ŞARKI SÖYLEDİĞİ YER

REESE'S BOOK CLUB

B&S

ROMAN

DELIA OWENS

4. BASKI

SALON yayınları

"Owens bu kitapta, Kuzey Carolina sahilinin ıssız bataklık arazilerini, terk edilmiş bir çocuğun gözleriyle inceliyor. Ve kendi izolasyonunun içerisinde bu çocuk, gözlerimizi, onun özel dünyasının gizli harikalarına –ve tehlikelerine– açmamızı sağlıyor."
—THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Barbara Kingsolver'i hatırlatıyor."
—ENTERTAINMENT WEEKLY

"Kya'nın, insan ilişkilerine güvenmeyi öğrenmesinin acıklı hikâyesi, acımasız gerçekleri ortaya çıkaran sürükleyici bir cinayet gizemiyle birleştirilmiş. Hayret verici bir başlangıç."
—PEOPLE MAGAZINE

"Bu kitabı ne kadar sevdiğimi ifade edecek sözleri bulamıyorum bile! Bu hikâyenin bitmesini istemedim!"
—REESE WITHERSPOON

"Owens'ın muhteşem romanı, hem bir büyüme çağı hikâyesi hem de ilgi çekici bir dedektiflik hikâyesi."
—REAL SIMPLE

"Yeni Güney Romanı... Lirik bir başlangıç."
—SOUTHERN LIVING

"Harika bir başlangıç romanı. Owens gizemini, muhteşem, lirik bir düzyazı ile aktarıyor. Olağanüstü bir başarı, azimli, inandırıcı ve tam zamanında."
—ALEXANDRA FULLER,
Don't Let's Go to the Dogs Tonight'ın yazarı

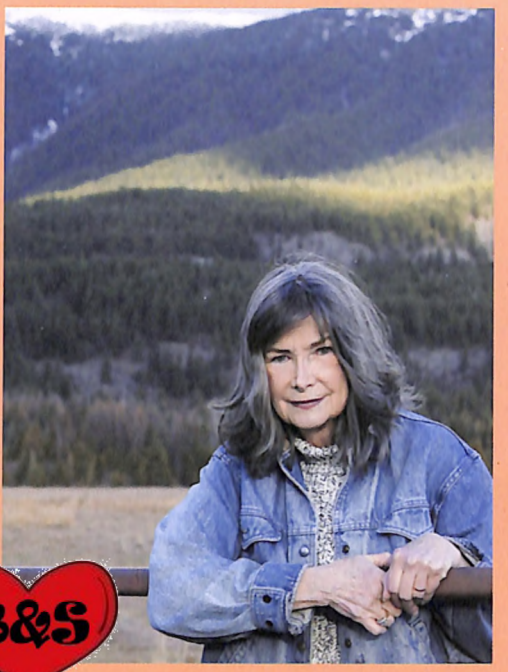
B&S

ISBN: 978-605-7879-13-4

SALON

/salonyayinlari
/salonyayinlari
/salonyayinlari

www.salonyayinlari.com
İnternet satış: www.kitapmatik.com.tr

Yazarın fotoğrafı © Dawn Marie Tucker 2018

DELIA OWENS, Afrika'da bir vahşi doğa bilimcisi olarak yaşamını anlatan, uluslararası en çok satanlar listelerine giren, üç kurgu dışı kitabın ortak yazarıdır. Georgia Üniversitesi'nde Zooloji Bölümü'nü bitirdikten sonra Davis'teki Kaliforniya Üniversitesi'nden Hayvan Davranışları dalında doktorasını almıştır. Doğa yazarlığı alanında John Burroughs Ödülü'nü kazanmıştır ve yazıları *Nature*, *The African Journal of Ecology* ile *International Wildlife* dâhil olmak üzere birçok yayında yer almıştır. Owens, Idaho'da yaşamaktadır. *Kya'nın Şarkı Söylediği Yer*, yazarın ilk romanıdır.

KALBİNİ NE KADAR KORUYABİLİRSİN?

Yıllar boyunca, Kuzey Carolina kıyısında sessiz bir kasaba olan Barkley Cove'da "Bataklık Kızı" ile ilgili söylentiler dolaşmaktadır. O yüzden 1969'un sonlarında, yakışıklı Chase Andrews ölü bulunduğunda kasaba halkı, hemen "Bataklık Kızı" dedikleri Kya Clark'tan şüphelenir.

Ancak Kya onların anlattıkları gibi biri değildir. Hassas ve zeki olan Kya yıllardır, evi olan bataklıkta martılarla arkadaş olmuş, kumdan dersler alarak tek başına hayatta kalmıştır. Yıllar sonra Kya'nın, dokunulmak ve sevilmek istediği dönem gelir. Kya'nın vahşi güzelliği, kasabadan iki genç adamın ilgisini çekince Kya, kendini yeni bir hayata açar, ta ki akla gelmeyecek bir şey olana kadar.

Barbara Kingslover ve Karen Russell hayranları için mükemmel bir roman olan *Kya'nın Şarkı Söylediği Yer*, aynı anda hem doğal dünyaya nefis bir övgü hem buruk bir büyüme çağı hikâyesi hem de muhtemel bir cinayetin şaşırtıcı hikâyesi. Owens bize, bir zamanlar olduğumuz çocuğun, bizi sonsuza dek şekillendirdiğini ve hepimizin, doğanın, güzel ve vahşi sırlarına tabi olduğumuzu hatırlatıyor.

Kya'nın Şarkı Söylediği Yer

Delia Owens'ın diğer kitapları

MARK OWENS İLE

Savanna'nın Sırları

Filin Gözü

Kalahari'nin Çığlığı

Kya'nın Şarkı Söylediği Yer

DELIA OWENS

Çeviren: Filiz Çiçek

SALON YAYINLARI

KYA'NIN ŞARKI SÖYLEDİĞİ YER
© 2019, Salon Yayınları

Özgün Adı: Where the Crawdads Sing
© 2018, G. P. Putnam's Sons, Penguin Random House LLC
© Delia Owens

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, örgütler, yerler, olaylar ve vukuatlar yazarın hayal ürünleridir veya uydurulmuştur.

Kanodaki kız fotoğrafı Andrew Geiger'e aittir.

Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan
Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz
Sayfa Tasarımı: Kübra Konca Nam
Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi
Kapak Manipülasyonu: Na Kim (Kanodaki Kız)
Kapak Fotoğrafı: John & Lisa Merrill/Getty Images
Harita ve İllüstrasyon: Meighan Cavanaugh
Çeviren: Filiz Çiçek

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık
Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA
0 (332) 342 07 42

ISBN: 978-605-7879-13-4
1. Baskı, Nisan 2019
2. Baskı, Nisan 2019
3. Baskı, Nisan 2019
4. Baskı, Mayıs 2019

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No: 14824

SALON YAYINLARI
Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL
Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85
E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com
www.salonyayinlari.com

Amanda, Margaret ve Barbara'ya,

İşte bu sana.
Eğer seni görmeseydim
Seni asla tanımazdım.
Seni gördüm,
Seni tanıdım,
Seni sevdim
Sonsuza dek.

BARKLEY COVE
YANGIN KULESİ
RENKLİLER KASABASI
ZIPZIP'IN YAKIT VE YEM DÜKKÂNI
OKUMA KULÜBESİ
POINT SAHİLİ
KYA'NIN KULÜBESİ

BÖLÜM 1

Bataklık

Ön Söz

1969

Bataklık çamur değildir. Suyunda otların büyüdüğü ve suların gökyüzüne yükseldiği bir ışık uzamıdır bataklık.

Yavaş akan dereler kıvrılarak güneşin yansımasını denize taşırlar ve uzun bacaklı kuşlar, binlerce kazın kükremesiyle — sanki yapıları uçmaya uygun değilmiş gibi—umulmadık bir zarafetle havalanırlar.

Sonra bataklık, oradan buradan alçaktaki gerçek çamurların içine sürünerek nemli ormanlara saklanır. Işığı, çamurlu boğazıyla yutan batak suyu, sakin ve karanlıktır. Gece hayvanları bile bu sığınakta gündüz ortaya çıkarlar. Elbette sesler vardır ancak çamura kıyasla bataklık sessizdir çünkü çürüme hücresel bir iştir. Yaşam çürür ve kokar, çürümüş çöpe döner. Yaşamı yaratan kuvvetli bir ölüm çukurudur bataklık.

30 Ekim 1969 sabahında Chase Andrews'un cesedi, onu sessizce ve alışkanlıkla yutacak bataklıkta yatıyordu. Bataklık onu sonsuza dek saklayabilirdi. Bir bataklık ölümle ilgili her şeyi bilir ve onu bir trajedi olarak tanımlamaz, bir günah olarak asla. Fakat o sabah köyden iki çocuk, bisikletlerini eski yangın kulesine sürdüler ve üçüncü dönemeçte, Chase'in kot ceketini gördüler.

1.

Anne

1952

Sabah, ağustos sıcağı öyle yakıcıydı ki bataklığın nemli nefesi, meşelere ve çamlara sis taşıyordu. Akbalıkçılların lagünden havalanırken çıkardığı yavaş kanat çırpma sesleri dışında, palmiye arazisi normalden daha sessizdi. Ve sonra, o zamanlar sadece altı yaşında olan Kya, sineklikli kapının çarpma sesini duydu. Taburenin üstünde, tavadaki lapayı temizlemeyi bıraktı ve tavayı lavabonun içindeki sönmüş köpüklere koydu. Artık kendi nefesinden başka ses yoktu. Kulübeden kim çıkmıştı? Anne olamazdı. O asla kapının çarpmasına izin vermezdi.

Ancak Kya verandaya koştuğunda annesini gördü. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla kumlu yolda yürürken uzun kahverengi eteğinin pilileri bileklerine çarpıyordu. Küt burunlu ayakkabıları sahte timsah derisiydi. Onun tek gezme ayakkabılarıydı. Kya seslenmek istedi ancak Baba'yı uyandırmaması gerektiğini biliyordu, o yüzden kapıyı açıp tuğla ve tahtadan yapılmış merdivenlerin üstünde durdu. Anne'nin taşıdığı mavi valizi gördü. Kya bir yavru

köpek özgüveniyle annesinin, genellikle kahverengi yağlı kâğıda sarılmış et ya da kafası aşağı sarkan bir tavukla geri döneceğini bilirdi. Fakat asla timsah derisi ayakkabılarını giymez, asla valiz almazdı.

Anne her zaman yürüyüş yolunun asıl yol ile birleştiği yerde durup arkasına döner, bir kolunu kaldırır, beyaz avucunu açarak el sallar ve sonra yoluna devam ederdi. Bu yol, bataklık ormanlarından, sukamışı lagünlerinden ve belki—eğer metcezir varsa—kasabanın içinden dolaşırdı. Ancak bugün, tekerlek izlerinden yürürken adımlarında bir kararsızlık vardı. Uzun figürü ormanın içindeki boşluklarda bir görünüp bir kayboldu, ta ki yaprakların arasından görünen tek şey, beyaz atkısı olana kadar. Kya yoldan göründüğünü bildiği noktaya koştu; elbette Anne ona oradan el sallardı ama o noktaya vardığında gördüğü tek şey, mavi valizdi. Mavi, ormanın içinde çok aykırı bir renkti ve sonunda o da gözden kayboldu. Kya'nın göğsüne bir ağırlık, simsiyah pamuk çamuru kadar yoğun bir duygu çöktü, merdivenlere geri döndü.

Kya beş çocuğun en küçüğüydü, diğerleri ondan çok daha büyüktü. Kya onların yaşlarını hatırlayamıyordu bile. Anne ve Baba ile birlikte; verandası meşelerin altından kocaman gözler gibi görünen, kabaca yapılmış bir kulübede âdeta kafesteki tavşanlar gibi sıkış tepiş yaşıyorlardı.

Jodie, Kya'nın yaşına en yakın olan abisiydi yine de ondan yedi yaş büyüktü. Jodie evden çıktı ve Kya'nın arkasında durdu. İkisi de aynı koyu renk gözlere ve siyah saçlara sahipti. Jodie Kya'ya, kuş şarkılarını, yıldızların isimlerini ve kayığı sazlıkların arasından nasıl geçireceğini öğretmişti.

"Anne geri dönecek," dedi Jodie.

"Bilmiyorum. Timsah ayakkabılarını giydi."

"Bir anne, çocuklarını bırakmaz. İçi elvermez."

"Bana o tilkinin, yavrularını terk ettiğini söylemiştin."

"Evet ama dişi tilkinin bacağı tamamen parçalanmıştı. Hem kendini hem yavrularını beslemeye çalışsaydı açlıktan ölürdü. Bıraktığı iyi oldu, gidip kendini iyileştirdikten sonra tekrar yavrular, bu sefer onlara iyi bakabilir. Anne açlıktan ölmüyor, geri döner." Jodie sözlerinin doğruluğundan emin değildi fakat Kya için öyle söylemesi gerekmişti.

Kya boğazı düğümlenerek fısıldadı. "Ama Anne sanki çok önemli bir yere gidiyormuş gibi mavi valizini aldı."

KULÜBE PALMİYELERİN ARKASINDAYDI. Palmiyeler, kum düzlüklerinin üzerinden geçip yemyeşil lagünlere ve uzaklara, ta ötedeki batağa kadar ilerliyordu. Kilometreler boyunca; tuzlu suda bile yetişebilecek kadar güçlü sazlıklar, rüzgârın kuvvetine göre eğilip bükülebilecek kadar esnek ağaçlar vardı. Meşe ormanı kulübenin diğer tarafına toplanmış, canlılıkla köpüren lagünlere sığınak olmuştu. Denizden gelen tuzlu hava ve martı sesleri, ağaçların arasında dolaşıyordu.

1500'lerden beri bu arazi üzerinde hak talep ediliyordu ve o zamandan beri pek değişmemişti. Çevreye yayılan bataklığın kime ait olduğu yasal olarak belirlenmemişti, sadece doğal yollarla bölünmüştü. Kaçaklar tarafından, şuradaki bir dere ve oradaki ölü bir meşe ağacı, sınır sayılıyordu. Birinden kaçmadığı ya da yolun sonunu görmediği sürece hiç kimse, bataklığın içine, palmiyeye yaslanmış bir ev yapmazdı.

Bataklık, düzensiz bir sahil şeridi tarafından korunuyordu. Bu sahil şeridi eski kâşifler tarafından, "Atlantik'in Mezarlığı" olarak adlandırılmıştı çünkü girdap dalgaları, şiddetli rüzgârlar ve sığ resifler, gemileri kâğıt gibi parçalıyordu.

Burası ilerleyen zamanlarda Kuzey Carolina'nın şeridi olarak bilinecekti. Bir denizci, günlüğüne şöyle yazmıştı: "Sahilin etrafından dolaştık... ancak giriş bulamadık... şiddetli bir fırtına bizi alabora etti... kendimizi ve gemiyi korumak için açılmak zorunda kaldık ve güçlü bir akıntı tarafından kuvvetle sürüklendik...

"Kara... bataklıklarla kaplıydı, gemimize geri döndük... Olanlardan sonra buraya yerleşmek için gelen herkes bundan vazgeçmeli."

Doğru düzgün bir kara parçası arayanlar yola devam ettiler. Bu kötü şöhretli bataklık ise asi denizcileri, serserileri, borçluları, savaştan, vergilerden ya da kanunlardan kaçan mültecileri toplayan bir ağ haline geldi. Sıtmanın öldüremediği ya da bataklığın yutamadığı; her biri, balta ile küçük bir ormanı devirebilecek kapasitede olan, farklı kültür ve ırklardan oluşan orman adamları kabilesine dönüştü. Nehir sıçanları gibi her kabilenin kendi bölgesi vardı ancak ya buraya uyum sağlamak ya da eninde sonunda bataklığın içinde kaybolmak zorundaydılar. İki yüz yıl sonra bu kabilelere kaçak köleler de katıldı ve onlara "Renkliler" denildi. Özgür bırakılmış köleler, beş parasız olduklarından —ve başka seçenekleri bulunmadığından—kuşatılmış bu bataklık araziye dağıldılar.

Arazinin koşulları zorluydu ancak tek bir santimetrekaresi bile kıraç değildi. Yaşam, kat kat—kımıl kımıl kum yengeçleri, çamurlarda çimen kerevitleri, su kuşları, balıklar, karidesler, istiridyeler, yağlı geyikler ve iri kazlar—suya ya da karaya dağılmıştı. Yemeği için biraz avlanabilen biri burada aç kalmazdı.

Yıl 1952 idi, bu yüzden arazinin üstündeki haklar, dört yüz yıldır birbirinden bağımsız ve kaydedilmemiş olarak bazı kişilere aitti. Bunların çoğu İç Savaş'tan önceydi.

Diğerleri ise araziye daha yakın zamanlarda yerleşmişti, özellikle de erkeklerin parasız ve sakat olarak geri döndükleri Dünya Savaşları'ndan sonra. Bataklık onları hapsetmiyordu fakat onları tanımlıyor ve her kutsal toprak gibi sırlarını derinlere gömüyordu. Bu arazinin onlarda olması kimsenin umurunda değildi çünkü kimse burayı istemiyordu. Sonuçta burası boş bir bataklıktı.

Bataklık sakinlerinin, viskileri gibi kanunları da kaçaktı. Taş tabletlere kazınmış ya da dokümanlara işlenmiş olanlar gibi değil, daha ziyade genlerine işlenmiş olan, daha derin kanunlardı bunlar. Eski ve doğal yasalardı, âdeta şahinler ve güvercinlerden doğmuştu. İnsanoğlu köşeye sıkıştırıldığında, çaresiz olduğunda ya da izole edildiğinde doğrudan, hayatta kalmayı sağlayan içgüdülerine yönelir. Bunlar çabuk ve adildir. Bunlar, insanın her zaman elinde olan kozlardır çünkü daha narin genlerden, sonraki jenerasyonlara aktarılırlar. Ahlaki kural değil, basit hesaplardır. Kendi içlerinde, güvercinler de şahinler kadar kavga ederler.

ANNE O GÜN geri gelmedi. Kimse bunun hakkında konuşmuyordu, özellikle de Baba. Balık ve içki kokarak gelip tencereleri tıngırdattı. "Yemekte ne var?"

Kardeşler gözlerini yerden kaldırmadan omuz silktiler. Baba küfretti ve topallayarak evden çıkıp ormana geri döndü. Daha önce de evde kavgalar olmuştu hatta Anne birkaç kez daha evi terk etmişti ancak hep geri dönmüş ve herkesi kucaklamıştı.

Daha büyük olan iki abla, yemek olarak kırmızı fasulye ve mısır ekmeği yaptı fakat hiçbiri, Anne olduğunda yaptıkları gibi masada oturup yemedi. Hepsi fasulyeyi kâselerine alıp üstüne birer parça mısır ekmeği koydular ve yemeklerini

yemek üzere yer yataklarına ya da rengi solmuş koltuğa gittiler.

Kya yemek yiyemedi. Veranda merdivenlerinde oturup yolu izledi. Yaşına göre uzun boyluydu, bir deri bir kemikti, teni iyice yanmıştı; düz saçları, kuzgun kanatları gibi siyah ve gürdü.

Karanlık yüzünden yolu gözlemeye ara vermek zorundaydı. Zaten kurbağaların vıraklaması ayak seslerini bastırırdı, buna rağmen Kya, verandadaki yatağına yatıp dinledi. Daha bu sabah, demir tavanın içindeki domuz etinin cızırtısı ve fırında pişen ekmeğin kokusuyla uyanmıştı. Tulumunu giyip tabakları ve çatalları masaya koymak için mutfağa koşmuştu. Tahılların içinden buğday bitlerini ayıklamıştı. Çoğu şafakta Anne, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona sarılırdı—"Günaydın, benim özel kızım" derdi—ve ikisi birlikte dans edercesine mutfak işlerini yaparlardı. Bazen Anne, halk şarkıları ya da çocuk tekerlemeleri söylerdi: *"Bu küçük domuzcuk markete gitmiş."* Ya da pilli radyodan gelen ses, bir fıçının dibinden geliyormuş gibi kısılana kadar ayaklarını kontrplak zemine vurarak swing dansı yaparlardı. Bazı sabahlar ise Anne, Kya'nın anlamadığı yetişkin konularından konuşurdu. Kya, Anne'nin bunları anlatacak birine ihtiyaç duyduğunu tahmin ederdi ve ocak ateşine odun atarken onu dinlerdi. Sanki dediklerini anlıyormuş gibi kafasını sallardı.

Sonra herkesi uyandırırlardı ve karın doyurma telaşı başlardı. Baba orada olmazdı. Baba'nın iki ayarı vardı: sessizlik ve bağırma. O yüzden Baba'nın geç saatlere kadar uyuması ya da eve gelmemesi, kimse için sorun olmazdı.

Ancak bu sabah Anne çok sessizdi; gülümsemesi kaybolmuştu ve gözleri kızarmıştı. Beyaz bir fuları korsan tarzında bağlamıştı ancak alnındaki morluğun sararmış

köşeleri fuların kenarından görünüyordu. Kahvaltıdan hemen sonra, daha tabaklar bile yıkanmadan Anne, birkaç kişisel eşyasını valizine yerleştirip yola koyulmuştu.

ERTESİ SABAH Kya yine veranda merdivenlerindeki yerindeydi, koyu renk gözlerini büyük bir beklentiyle yola dikmişti. İlerideki bataklık üzerindeki sis o kadar alçaktaydı ki çamurun üstünde bir yastık gibi duruyordu. Kya, çıplak ayaklarının parmaklarını oynattı, karıncalara çimen sapları uzattı ancak altı yaşında bir çocuk, uzun süre oturamazdı. Bu yüzden kısa zaman içerisinde Kya, ayakları çamur üzerinde vakum sesleri çıkararak gelgit düzlüklerinin üstünde dolaşmaya başladı. Berrak suyun kenarına çömelip golyan balıklarının güneşten gölgeye kaçışlarını izledi.

Jodie palmiyelerin oradan ona seslendi. Bir haber getirmiş olması umuduyla Kya ona baktı. Ancak Jodie'nin dikenli eğrelti otlarının arasından yavaşça yürümesinden anlaşılıyordu ki, Anne eve dönmemişti.

"Kâşifler oyunu oynayalım mı?" diye sordu Jodie.

"Sen artık kâşifler oyunu oynamak için fazla büyüdüğünü söylemiştin."

"Hayır, onu öylesine söyledim. Yok öyle bir şey. Hadi yarışalım!"

Düzlüklerin arasından sonra ormanın içinden geçerek sahile kadar koştular. Jodie onu geçtiğinde Kya çığlık atıp güldü, ardından devasa kollarını kumun üstüne yayan büyük meşeye ulaştılar. Jodie, abileri Murphy'le birlikte, gözetleme kulesi ve ağaç evi olarak dalların arasına birkaç parça tahta levha çivilemişti. Artık bu levhaların çoğu dökülüyor ya da paslı çivilere asılı kalıyordu.

Eğer oynamasına izin verirlerse Kya genellikle köle kız rolünde oluyor, abilerine Anne'nin tepsisinden kaçırılmış sıcak ekmekler getiriyordu.

"Bugün, kaptan sen olabilirsin," dedi Jodie.

Kya sağ kolunu hücum eder gibi kaldırdı. "İspanyolları geri püskürtün!" Kendilerine çubuklardan kılıç yapıp böğürtlen çalılarının arasına daldılar ve bağırarak düşmana saldırdılar.

Sonra—hayal gücü geldiği kadar çabuk giderdi—yosunlu bir kütüğe doğru yürüyüp oturdu. Jodie sessizce ona katıldı. Jodie, Kya'nın aklını, Anne'den uzaklaştıracak bir şeyler söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi, o yüzden birlikte su böceklerinin gölgelerinin su üzerinde süzülmesini izlediler.

Günün ilerleyen saatlerinde Kya, veranda merdivenlerine geri döndü ve uzunca bir süre bekledi ama yolun sonunu izlerken asla ağlamadı. Yüzü durgundu, arayışta olan gözlerinin altında dudakları sadece bir çizgiydi. Fakat Anne o gün de geri dönmedi.

2.

Jodie

1952

Anne gittikten sonraki birkaç hafta içerisinde Kya'nın en büyük abisi ve iki ablası da âdeta annelerini örnek alır gibi evden uzaklaştılar. Baba'nın, yüzünü kıpkırmızı hale getiren öfkesi, bağırmayla başlardı sonra yumruklara dönüşürdü. Buna yeteri kadar uzun süre katlanmışlardı, ta ki birer birer ortadan kaybolana kadar. Zaten artık neredeyse yetişkin olmuşlardı. Zaman geçtikçe Kya, onların yaşlarını hatırlayamadığı gibi gerçek isimlerini de unuttu. Hatırladığı tek şey, evde onlara Missy, Murph ve Mandy denildiğiydi. Kya, verandadaki yatağında ablalarının bıraktığı küçük bir çorap yığını buldu.

Kalan tek kardeşi Jodie'ydi ve bir sabah Kya, mutfaktan gelen tangırtı ve ocaktaki kahvaltının cızırtısıyla uyandı. Anne'nin geldiğini ve mücver ya da mısır gözlemesi yaptığını sanarak mutfağa koştu. Ancak ocağın başında durup mısır lapasını karıştıran kişi Jodie'ydi. Kya hayal kırıklığını gizlemek için gülümseyince Jodie onun başını okşayıp kibarca parmağıyla sus işareti yaptı: Eğer Baba'yı

uyandırmazlarsa baş başa kahvaltı edebilirlerdi. Jodie ekmek yapmayı bilmiyordu, evde hiç pastırma kalmamıştı, o da mısır lapası ve yağda yumurta yapmıştı. Birlikte kahvaltıya oturup arada birbirlerine gülümseyerek sessizce kahvaltı ettiler.

Tabaklarını çabucak yıkadılar ve Jodie önde olacak şekilde bataklığa doğru koşmaya başladılar. Ancak tam o sırada Baba bağırdı ve onlara doğru sendeledi. İnanılmaz zayıftı, sanki yer çekiminde bir sorun varmış gibi yalpalıyordu. Dişleri, yaşlı bir köpeğinki gibi sarıydı.

Kya başını kaldırıp Jodie'ye baktı. "Kaçabiliriz. Yosunlu yere saklanırız."

"Sorun yok. Her şey iyi olacak," dedi Jodie.

İLERLEYEN SAATLERDE, güneş battıktan sonra Jodie, Kya'yı sahilde oturmuş denizi izlerken buldu. Jodie yanına oturduğunda başını çevirip ona bakmadı Kya, dalgaları izlemeye devam etti. Buna rağmen Jodie'nin konuşma şeklinden, Baba'nın onun yüzüne yumruk attığını anlıyordu.

"Gitmem gerek, Kya. Artık burada yaşayamam."

Kya az kalsın başını çevirip ona bakacaktı ama sonra vazgeçti. Ona, kendisini Baba'yla yalnız bırakmaması için yalvarmak istedi fakat kelimeler boğazına düğümlenmişti.

"Biraz daha büyüdüğünde anlayacaksın," dedi Jodie. Kya küçük olmasının aptal olduğu anlamına gelmediğini haykırmak istedi. Hepsinin evden gitme sebebinin Baba olduğunun farkındaydı, asıl merak ettiği, neden kimsenin onu da yanında götürmediğiydi. O da gitmeyi düşünmüştü ancak gidecek bir yeri ya da otobüs parası yoktu.

"Kya, dikkatli ol. Eğer birileri gelirse eve kaçma. Seni orada yakalayabilirler. Bataklığın derinliklerine koş, çalılara

saklan. Her zaman izlerini gizle; sana nasıl yapıldığını öğrettim zaten. Ve Baba'dan da böyle saklanabilirsin." Kya'dan hâlâ ses çıkmayınca Jodie, veda etti ve sahilden ormana doğru yürüyerek uzaklaştı. Jodie tam ağaçların arasında kaybolmak üzereyken Kya, sonunda başını çevirdi ve onun uzaklaşmasını izledi.

"Bu küçük domuzcuk da evde kalmış," dedi dalgalara.

Hareketsizliğini bozarak aniden kulübeye koştu. Koridorda Jodie'nin adını haykırdı, ancak eşyaları çoktan gitmişti ve yatağının çarşafları çıkarılmıştı.

Kya, Jodie'nin yatağına oturup günün son ışıklarının duvardan yavaşça kaybolmasını izledi. Güneş battıktan sonra kısa süreliğine kalan ışığın birazı odayı doldurdu ve kısa bir an için dağınık yataklarla eski kıyafet yığınları, dışarıdaki ağaçlardan daha şekilli ve renkli göründü.

İçini kemiren bir açlık,—o kadar sıradan bir histi ki— Kya'yı şaşırttı. Mutfağa yürüyüp kapıda durdu. Hayatı boyunca bu mutfak, fırındaki ekmek, kaynayan fasulye ya da pişmiş balık yahnisiyle ısınmıştı. Şimdi mutfak bayat, sessiz ve karanlıktı. "Yemeği kim yapacak?" diye sordu kendi kendine. *Kim dans edecek?* diye de sorabilirdi.

Bir mum yaktı ve ocağın altındaki sıcak külleri dürttü, odun ekledi. Bir alev yaratana kadar körükledikten sonra daha fazla odun ekledi. Kulübede elektrik olmadığı için buzdolabı, normal bir dolap olarak kullanılıyordu. Küflenmeyi önlemek için kapısı bir sinek teliyle açık tutuluyordu. Buna rağmen, yeşilimsi siyah küf, bütün çatlaklardan damar şeklinde ilerliyordu.

Kya, önceden kalan yemekleri çıkardı ve "Mısır lapasını domuz yağıyla karıştırıp ısıtacağım," dedi. Öyle yaptı ve lapayı tencereden yedi. Bu sırada Baba'yı görmek için camdan dışarı bakıyordu. Ama Baba gelmedi.

Hilal ayın ışığı en sonunda kulübeye değdiğinde Kya—Anne'nin bir garaj satışından aldığı, küçük mavi güllerle süslü gerçek çarşaflarla kaplı, yerde duran yumru yumru bir şilte olan—yatağına kıvrıldı. Hayatında ilk kez yalnız bir gece geçiriyordu.

İlk başlarda, birkaç dakikada bir kalkıp sinek telinden dışarı bakıyordu. Ormandan gelecek ayak sesleri için kulaklarını açmıştı. Bütün ağaçların şekillerini biliyordu; yine de bazıları ayla birlikte oradan buraya hareket ediyor gibi görünüyordu. Bir süreliğine o kadar kasılmıştı ki yutkunamıyordu. Ancak aynı anda başlayan ağaç kurbağalarının ve cırcır böceklerinin tanıdık şarkıları geceyi doldurdu. Bu, oyma bıçağı olan üç kör fare şarkısından daha rahatlatıcıydı. Karanlığın tatlı bir kokusu vardı; cehennem gibi sıcak olan bir günü daha atlatan kurbağaların ve semenderlerin toprağımsı nefeslerinden oluşuyordu. Alçak bir sisle bataklık biraz daha yaklaştı ve Kya uyudu.

BABA ÜÇ GÜN BOYUNCA eve gelmedi ve Kya, kahvaltı, öğle yemeği ile akşam yemeği için Anne'nin bahçesinden topladığı turp yapraklarını yedi. Yumurta için tavuk kümesine gitti ancak kümes boştu. Herhangi bir yerde tavuk ya da yumurta yoktu.

"Ödlekler! Hepiniz sadece bir sürü ödleksiniz!" Anne gittiğinden beri tavuklarla ilgilenmeye niyetlenmiş ancak pek bir şey yapmamıştı. Şimdi tavuklar, hep birlikte kaçmışlardı ve ilerideki ağaçların oradan gıdaklamaları duyuluyordu. Onları yakında tutabilmek için kümesin olduğu yere tahıl saçması gerekecekti.

Dördüncü günün akşamında Baba, elinde bir şişeyle eve gelip yatağına serildi.

Sonraki sabah mutfağa girip bağırdı, "Herkes nereye kayboldu?"

"Bilmiyorum," dedi Kya ona bakmadan.

"Hiçbir halt bilmiyorsun zaten! Bir yaban domuzunun memeleri kadar işe yaramazsın."

Kya sessizce veranda kapısından dışarı süzüldü. Ancak sahilde yürüyüp midye ararken duman kokusu aldı. Başını kaldırınca kulübenin oradan duman yükseldiğini fark etti. Ağaçların arasından fırlayıp elinden geldiğince hızlı koşarak geldi ve kulübenin bahçesinde bir ateş yandığını gördü. Baba, Anne'nin resimlerini, elbiselerini ve kitaplarını alevlerin içine atıyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Kya. Baba ona bakmadı ama eski pilli radyoyu da alevlerin arasına fırlattı. Kya, yüzünü ve kollarını yakma pahasına da olsa resimleri kurtarmak için uzandı ancak sıcaklık onu geri itti.

Baba'nın yakmak için daha fazla eşyayla geri dönüşünü engellemek için kulübeye döndü ve gözlerini Baba'nınkilere dikti. Baba, elinin tersiyle vurmak üzere elini kaldırdı ancak Kya yerinden kıpırdamadı. Aniden Baba geri dönüp teknesine doğru topallayarak yürüdü.

Kya, tuğla merdivenlerin üzerine çöküp Anne'nin suluboyayla yaptığı bataklık resimlerinin küle dönmesini izledi. Kya güneş batana kadar orada oturdu; bütün düğmeler köz olana ve Anne ile swing dansı yaptıkları anıların hepsi alevlerin içine eriyene kadar.

Sonraki birkaç gün içerisinde Kya, başkalarının hatalarından ve belki de en fazla galyan balıklarından ders alarak Baba ile yaşamayı öğrendi. *Sadece yolundan çekil, sakın seni görmesin, güneşli yerlerden gölgelere kaç.* Kya, Baba uyanmadan kalkıp evden çıkıyordu. Gününü ormanda ve suda geçiriyor sonra da verandadaki yatağında, bataklığa olabildiğince yakında uyumak için eve dönüyordu.

BABA, İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NDA Almanlara karşı savaşmış ve bu sırada sol uyluk kemiği bir şarapnelle parçalanmıştı. Bu, son gurur kaynaklarıydı. Baba'nın haftalık maluliyet ödeneği ise tek gelirleriydi. Jodie gittikten bir hafta sonra buzdolabı bomboş kalmış ve neredeyse bütün turplar bitmişti. O pazartesi sabahı Kya mutfağa girdiğinde Baba, mutfak masasının üzerinde duran buruşuk bir doları ve bozuk paraları işaret etti.

"Bu, bir hafta karnını doyurur. Sadaka diye bir şey yok," dedi. "Her şeyin bir karşılığı var ve bu para karşılığında evi temiz tutmak, ocak için odun toplamak, çamaşırları yıkamak zorundasın."

Kya alışveriş yapmak üzere, hayatında ilk defa ve yalnız başına Barkley Cove Kasabası'na yürüdü. *Bu küçük domuzcuk markete gitmiş.* İleride körfezin parıltılarını ve sahilindeki küçük kasabayı görene kadar,—derin kum veya siyah çamurun içinden—altı buçuk kilometre boyunca isteksizce yürüdü.

Kasabayı çevreleyen bataklıkların ince, tuzlu sisi, Martin Sokağı'nın diğer tarafında kabaran okyanusunkine karışıyordu. Bataklık ve deniz, birlikte kasabayı, dünyanın geri kalanından ayırıyordu. Tek bağlantı ise çatlak çimentosu ve çukurlarıyla kasabanın içine ilerleyen tek şeritli anayoldu.

İki cadde vardı: Main, okyanusun önünden geçiyordu ve üzerinde bir sıra dükkân mevcuttu; bir ucunda Piggly Wiggly marketi, diğer ucunda Western Oto, ortada da restoran. Aralarda Kress's Five and Dime, bir Penney's (sadece katalog), Parker'ın Fırını ve bir de Buster Brown'un Ayakkabı Dükkânı bulunuyordu. Piggly'nin yanında Dog-Gone Bira Salonu vardı. Burada, kızartılmış sosisler, çok acı fasulye yemeği ve katlanmış kâğıt gemilerin içinde sunulan kızarmış karideslerden satılıyordu. Kadınlar ve çocuklar buraya girmezdi çünkü bu uygunsuz sayılıyordu

ancak caddeden sosis ve Nehi kolası sipariş edilebilmesi için duvara bir servis penceresi açılmıştı. Renklilerin kapıyı da pencereyi de kullanma izni yoktu.

Diğer cadde Broad, eski anayoldan başlayarak doğruca okyanusa doğru gidiyor ve orada bitiyordu. Yani kasabadaki tek kavşak; Main, Broad ve Atlantik Okyanusu'nun kesiştiği yerdi. Dükkânlar ve işletmeler, çoğu kasabada olduğu gibi birleşik değildi; âdeta geceleri bataklık buralara yaklaşmış gibi deniz yulafı ve palmiyelerle kaplı küçük boş alanlarla ayrılıyorlardı. İki yüz yıldan fazla bir süredir esen keskin, tuzlu rüzgârlar; sedir kaplı binaları pas rengine dönüştürmüştü ve çoğunlukla beyaz ya da mavi boyalı cam çerçeveleri çatlatmış veya boyasını pul pul dökmüştü. Genel olarak sanki kasaba, doğal unsurlarla savaşmaktan yorulmuş ve sadece eskimeye boyun eğmişti.

Kasabanın rıhtımı, yıpranmış halatları ve yaşlı pelikanlarıyla küçük körfezin içine giriyordu. Körfezin suları durgunken karides teknelerinin kırmızı ve sarılarını yansıtıyordu. Toprak yollar, küçük sedir evlerle çerçevelenerek ağaçların ve lagünlerin etrafından dolaşıp okyanus boyunca ilerliyordu. Barkley Cove tam anlamıyla durgun bir kasabaydı, âdeta haliçlerin ve sazların arasına serpiştirilmiş bir akbalıkçıl yuvasını andırıyordu.

Çıplak ayakları ve fazlasıyla kısa tulumuyla Kya, bataklığın yolla kesiştiği yerde durdu. Dudağını ısırdı; eve kaçmak istiyordu. İnsanlara ne demesi gerektiğini bilmiyordu, alışveriş parasını nasıl hesaplayacağını da. Ancak artık açlık dayanılmaz hale gelmişti, bu yüzden Kya anayola yöneldi. Çimen öbeklerinin arasından yer yer görünen, parçalanmış bir kaldırımın üzerinde, başı eğik şekilde Piggly Wiggly'e doğru yürüdü. Five and Dime'a ulaştığında, arkasında bir karmaşa duydu ve ondan birkaç yaş büyük üç çocuk, bisikletleriyle hızlıca geçerken kenara çekildi. Başlarındaki

çocuk, arkasına dönüp Kya'ya baktı ve ucuz kurtulmuş olmalarına güldü fakat sonra neredeyse mağazadan çıkan bir kadına çarpacak gibi oldu.

"CHASE ANDREWS, hemen buraya gel! Üçünüz de gelin." Biraz daha pedal çevirdikten sonra akılları başlarına gelince kumaş ve tuhafiye malzemesi satan Bayan Pansy Price'a geri döndüler. Bayan Pansy Price'ın ailesi bir zamanlar bataklığın kenarlarındaki en büyük araziye sahipti. Her ne kadar uzun süre önce arazilerini satmak zorunda kalmış olsalar da Bayan Price kibar, soylu mülk sahibi rolüne devam etti. Ancak restoranın üstünde küçük bir apartman dairesinde yaşarken bu rolü sürdürmek kolay olmuyordu. Bayan Pansy genellikle ipek sarıkları andıran şapkalar giyerdi ve bu sabah, pembe şapkasını kırmızı ruju ve kırmızı allığıyla tamamlamıştı.

Çocukları azarladı. "Hepinizin annesine bunu anlatacağım. Hatta daha iyisi, babalarınıza. Kaldırımda o kadar hızlı gidiyordunuz ki, az kalsın beni ezecektiniz. Şimdi kendini nasıl savunacaksın bakalım, Chase?"

En gösterişli bisiklet onunkiydi; kırmızı bir selesi ve yüksek duran, krom bir gidonu vardı. "Özür dileriz, Bayan Pansy, sizi görmedik çünkü şuradaki kız yolumuza çıktı." Koyu renk saçlı, yanık tenli Chase, Kya'ya işaret etti. Kya bir mersin çalısının arkasına saklanmıştı.

"Onu boş verin! Günahlarınızın suçunu başkalarına atamazsınız, bataklık çöplerine bile. Şimdi gidin de bir işe yarayın ve bunu telafi edin. Bakın, Bayan Arial, alışveriş torbalarıyla yürüyor. Gidin ve torbaları, kamyonetine taşımasına yardım edin. Gömleklerinizi de pantolonunuzun içine sokun."

Oğlanlar bisikletlerini ikinci sınıfta öğretmenleri olan Bayan Arial'e doğru sürerken "Tamam, hanımefendi," dediler.

Kya, koyu renk saçlı çocuğun ailesinin Western Oto'nun sahibi olduğunu ve bu yüzden en fiyakalı bisikletin onda olduğunu biliyordu. Daha önce onun kamyonetten, büyük karton koliler dolusu eşya indirip dükkâna taşıdığını görmüştü ancak ne onunla ne de diğerleriyle tek kelime konuşmamıştı.

Birkaç dakika bekledi ve yine başını eğerek markete doğru yürüdü. Piggly Wiggly'nin içinde Kya, mısır seçeneklerini inceledi ve yarım kiloluk bir paket sarı, öğütülmüş mısırda karar kıldı çünkü üzerinden kırmızı bir etiket sarkıyordu, *haftanın özel ürünü*. Aynı Anne'nin ona öğrettiği gibi. Kasadaki müşterilerin hepsi gidene kadar reyonlarda dolaştı, sonra kasaya gitti ve kasiyer Bayan Singletary ile yüzleşti. "Senin annen nerede bakayım?" diye soran Bayan Singletary'nin saçları kısa, kıvırcık ve gün ışığındaki bir süsen çiçeği kadar mordu.

"Ev işleri yapıyor, hanımefendi."

"Bunun için paran var, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," Tam olarak gereken tutarı nasıl hesaplayacağını bilmediği için bir doları olduğu gibi uzattı.

Bayan Singletary, çocuğun bozuk paralar arasındaki farkı bilip bilmediğinden emin olamadı, o yüzden bozuklukları Kya'nın avucuna koyarken yavaşça, sesli olarak saydı. "Yirmi beş, elli, altmış, yetmiş, seksen, seksen beş ve üç peni. Çünkü mısırın fiyatı on iki sent."

Kya'nın midesi bulanıyordu. Şimdi onun da bir şeyler sayması gerekiyor muydu? Avucundaki kafa karıştırıcı bozukluklara baktı.

Bayan Singletary yumuşamış gibi görünüyordu. "Tamam o zaman. Yoluna devam edebilirsin."

Kya dükkândan dışarı fırladı ve elinden geldiğince hızlı şekilde bataklık yoluna yürüdü. Anne ona defalarca, "Kasabanın içinde asla koşma yoksa insanlar, bir şey çaldığını sanırlar," demişti. Ancak Kya, kumlu yola ulaştığı anda yaklaşık olarak yarım kilometreden fazla bir mesafeyi koştu. Yolun geri kalanında da hızlıca yürüdü.

Eve döndüğünde mısır lapası yapmayı bildiğini düşünerek mısırları Anne'nin yaptığı gibi kaynar suya attı ancak mısırlar, alt tarafı yanık, iç kısmı ise çiğ kalmış olan devasa bir topak haline geldiler. O kadar kayış gibiydi ki sadece birkaç lokma yiyebildi, o yüzden tekrar bahçeyi araştırdı ve altın başakların arasında, birkaç tane daha turp yeşilliği buldu. Sonra onları kaynatıp hepsini yedi, tencerede kalan suyu da ağzını şapırdatarak içti.

Birkaç gün içerisinde mısır lapası pişirmeyi çözdü ancak ne kadar karıştırırsa karıştırsın biraz topaklanıyordu. Sonraki hafta—kırmızı etiketli—pirzola aldı ve onu, mısır lapası ve karalahana ile birlikte kaynattı. Tadı fena değildi.

Kya, Anne ile defalarca çamaşır yıkamıştı, o yüzden kıyafetleri bahçe musluğunun altındaki çamaşır tahtasının üzerinde, küllü sabunla çitilemesi gerektiğini biliyordu. Baba'nın tulumu ıslakken o kadar ağırdı ki küçücük elleriyle suyunu sıkamamıştı ve çamaşır ipine de boyu yetmiyordu, o yüzden sırılsıklam tulumu, ormanın kenarındaki palmiye yapraklarının üzerine serdi.

Kya ve Baba, aynı kulübede tamamen ayrı hayatlar sürüyorlardı. Bazen birbirlerini günlerce görmedikleri oluyordu. Neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Kya ciddi, küçük bir kadın gibi hem kendisinin hem de Baba'nın arkasını topluyordu. Kesinlikle ona yemek hazırlayabilecek kadar iyi bir aşçı değildi—zaten Baba genellikle evde olmuyordu—ama çoğu zaman onun yatağını topluyor, etrafı düzenliyor,

yerleri süpürüyor ve bulaşıkları yıkıyordu. Bunları, yapması söylendiği için değil, Anne geri döndüğü zaman kulübeyi düzgün bulsun diye yapıyordu.

ANNE HER ZAMAN, sonbahar ayının, Kya'nın doğum günü için çıktığını söylerdi. O yüzden doğum gününü tam olarak hatırlayamasa da ayın altın renkli ve iri bir şekilde lagünlerden yükseldiği bir gece, Kya kendi kendine, "Sanırım artık yedi yaşındayım," dedi. Baba bunun sözünü bile etmedi, kesinlikle pasta da yoktu. Kya'nın okula gitmesiyle ilgili herhangi bir şey de söylememişti ve Kya, bu konuda fazla bir şey bilmediği için konuyu açmaktan korkuyordu.

Tabi ki de Anne, Kya'nın doğum günü için geri gelirdi, o yüzden hasat ayından sonraki sabah, patiska elbisesini giydi ve yolu izledi.

Kya içinden, annesinin hâlâ timsah derisi ayakkabıları ve uzun eteğiyle kulübeye yürüyor olmasını diliyordu. Kimse gelmeyince Kya, tahıl lapası tenceresini aldı ve ormanın içinden denizin kenarına doğru yürüdü. Ellerini ağzına götürüp başını arkaya atarak kuşlara seslendi, *"Kukkuri ku, kukuri ku, kukkuri ku!"* Gökyüzünde ve sahilin her yanında gümüş benekler belirdi.

"İşte geldiler. Ben bu martıların hepsini sayabilecek kadar saymayı bilmiyorum," dedi.

Çığlıklar ve tiz sesler çıkaran kuşlar, onlara mısır atan Kya'nın etrafında uçuştular ve yemek için aşağı indiler. En sonunda sakinleştiler ve Kya, sahilde bağdaş kurup otururken onlar da tüylerini temizlediler. İri bir martı, Kya'nın yanına kondu.

Kya kuşa, "Bugün benim doğum günüm," dedi.

3.

Chase

1969

Eski, terkedilmiş yangın kulesi, sisten daireler yaratan bataklığın üstünden çürük bacaklarıyla yükseliyordu. 30 Ekim 1969 sabahında, ikisi de sarışın olan oğlan çocukları Benji Mason ve Steve Long, rutubetli merdivenlerden çıkarlarken kargaların gaklaması dışında sessizliğe bürünen orman âdeta bir beklenti içindeydi.

"Sonbaharda havanın bu kadar sıcak olmaması lazım," diye seslendi Steve, Benji'ye.

"Evet, kargalar dışında her şey sessiz."

Basamakların aralarındaki boşluktan aşağı bakan Steve, "Vay, o da ne?" dedi.

"Nerede?"

"Bak, şurada işte! Mavi kıyafetler var, sanki biri çamurda yatıyormuş gibi."

Benji seslendi, "Hey, sen! N'apıyorsun?"

"Bir yüz görüyorum ama hareket etmiyor."

Kollarını savurarak koşup hızla aşağı indiler ve kulenin kaidesinin diğer tarafına geçtiler. Botları yeşil çamurla kaplanmıştı. Orada bir adam sırtüstü yatıyordu, sol bacağının dizden aşağısı korkunç bir şekilde öne eğikti. Gözleri ve ağzı açıktı.

"Yüce İsa!" dedi Benji.

"Aman tanrım! Bu, Chase Andrews."

"Şerifi çağırsak iyi olur."

"Ama bizim burada olmamız yasak."

"Bu artık önemli değil. Ve kargalar her an başına üşüşebilir."

Başlarını, gaklamanın geldiği yöne çevirdiler. Steve, "Belki birimiz burada kalıp kuşları kovalasa iyi olur," dedi.

"Benim burada tek başıma duracağımı sanıyorsan delirmişsin. Ve bir Kızılderili kafası üstüne iddiaya girerim ki sen de durmazsın."

Bu konuşmanın ardından bisikletlerini aldılar ve macun kıvamındaki kumlu yoldan ileri, Main'e doğru, kasabanın içine, ellerinden geldiğince hızlı pedal çevirdiler. Şerif Ed Jackson'un, masasının başında *Kır Sporları* dergisi okuduğu, tavandan asılı tekli ampullerle aydınlatılmış ofisinin bulunduğu alçak binaya koştular. Şerif orta boylu, iri yarıydı, kızılımsı saçları vardı, yüzüyle kolları açık renk çillerle kaplıydı.

Çocuklar kapıyı çalmadan açık kapıdan içeri daldılar.

"Şerif..."

"Selam, Steve, Benji. Yangından mı geliyorsunuz çocuklar?"

"Yangın kulesinin altındaki bataklıkta, Chase Andrews'i yerde gördük. Ölmüş gibi görünüyor. Hiç hareket etmiyor."

1751'de Barkley Cove Kasabası kurulduğundan beri hiçbir kanun adamı, yargı yetkisini sazlardan öteye geçirmemişti. 1940'larda ve 50'lerde birkaç şerif, bataklığa kaçan birkaç anakara mahkûmunun üstüne köpeklerini salmıştı ve ofis hâlâ her ihtimale karşı köpekleri tutuyordu. Ancak Jackson, bataklıkta işlenen suçları çoğunlukla görmezden gelirdi. Neden sıçanların birbirlerini öldürmesine engel olsundu ki?

Ama bu Chase idi. Şerif ayağa kalktı ve askıdan şapkasını aldı. "Gösterin bana."

Şerif, yanında kasabanın tek doktoru olan ince, uzun ve kaslı Dr. Vern Murphy ile yola çıktı. Kumlu yolda manevralar yaptıkça devriye kamyoneti, meşe ve yabani çobanpüskülü dallarına sürtüyordu. İki adam da yoldaki çukurların ritmiyle sarsılıyordu, Vern'in kafası neredeyse cama çarpacaktı. Hemen hemen aynı yaşta olan bu iki eski arkadaş, bazen birlikte balığa çıkardı ve sıklıkla aynı vakalara atanırlardı. İkisi de şu an, bataklıkta yatan cesedin Chase'e ait olma ihtimali yüzünden sessizdi.

Steve ve Benji, kamyonet durana kadar bisikletleriyle kamyonetin dorsesinde oturdular.

"İşte orada, Bay Jackson. Çalıların arkasında."

Ed kamyonetten aşağı indi. "Siz çocuklar, burada bekleyin." Sonra Dr. Murphy ile çamurda bata çıka Chase'in yattığı yere yürüdüler. Kamyonet geldiğinde kargalar kaçmıştı ancak başka kuşlar ve böcekler, cesedin üzerinde vızıldıyorlardı. Hayat, küstah seslerle devam ediyordu.

"Bu gerçekten de Chase. Sam ve Patti Love bunu atlatamayacaklar." Western Oto'daki her araba bujisi siparişi, her kapanan hesap, her asılan fiyat etiketi, Andrews'ların tek çocuğu olan Chase içindi.

Cesedin yanına çömelip stetoskopuyla bir kalp atışı duymaya çalışan Vern, kısa süre sonra onu ölü ilan etti.

"Tahminen ne kadardır ölü?" diye sordu Ed.

"Bana sorarsan en az on saat. Adli tabip kesin olarak söyler."

"O zaman dün gece kuleye tırmanmış olmalı. Tepeden düşmüştür."

Vern, Chase'i hareket ettirmeden şöyle bir inceledi sonra Ed'in yanında durdu. İki adam, Chase'in şişmiş yüzüne, hâlâ gökyüzüne doğru bakan gözlerine sonra da açık kalmış ağzına baktılar.

"Bu kasabadaki insanlara, kim bilir kaç kez söylemişimdir; böyle bir şey eninde sonunda olacak diye," dedi şerif.

Chase'i doğduğundan beri tanırlardı. Onun kolayca, sevimli bir çocuktan yakışıklı bir ergene; yıldız futbol oyuncusundan ailesiyle çalışan kasabanın popüler kişisine dönüşmesini izlemişlerdi. En sonunda, kasabanın en güzel kızıyla evlenen yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Şimdi tek başına burada serilmiş haldeyken çamurdan daha az değerliydi. Ölümün kaba cesareti, her zamanki gibi ilgiyi kendine çekmişti.

Ed sessizliği bozdu, "Kafama takılan şey şu; neden diğerlerinin yardıma koşmadığını çözemiyorum. Buraya hep grup halinde gelirler ya da çiftler oynaşmak için gelir." Şerif ve doktor, evli olmasına rağmen Chase'in kuleye başka bir kadın getirmiş olma ihtimalini düşündüklerini, üstü kapalı şekilde belirtmek için birbirlerine baktılar. Ed ayaklarını gerektiğinden fazla kaldırarak yürürken "Geri çekilelim de olaya iyice bir bakalım," dedi. "Siz çocuklar, olduğunuz yerde kalın; daha fazla iz yaratmayın."

Ed, merdivenlerden başlayıp bataklıkta devam eden ve Chase'in iki buçuk metre uzağında biten ayak izlerine işaret ederek çocuklara sordu: "Bunlar sizin, bu sabahtan kalan ayak izleriniz mi?"

"Evet efendim, en fazla o kadar uzağa gittik. Chase'i gördüğümüz anda geri döndük. Bakın, şurası geri döndüğümüz yer işte."

"Tamam." Ed döndü. "Vern, doğru olmayan bir şey var. Cesedin yanında hiç ayak izi yok. Eğer arkadaşlarıyla ya da başka birileriyle burada olsaydı o düştüğünde aşağı koşup etrafında toplanır, hayatta olup olmadığını anlamak için yanında diz çökerlerdi. Bu çamurda bizim yarattığımız izlerin ne kadar derin olduğuna bak ama başka taze iz yok. Merdivenlere doğru giden ya da merdivenlerden bu tarafa gelen veya cesedin yanında duran ayak izi yok."

"O zaman belki de tek başına gelmiştir. Bu her şeyi açıklar."

"Sana açıklamadığı tek şeyi söyleyeyim. *Onun* ayak izleri nerede peki? Chase Andrews bu yoldan yürüyüp bu balçığın içinden geçerek tepeye tırmanmak için merdivenlere geldi de nasıl hiç ayak izi bırakmadı?"

4.

Okul

1952

Doğum gününden birkaç gün sonra Kya, tek başına, çıplak ayaklarıyla çamura eğilmiş, bir iribaşın yüzmesini izliyordu. Aniden ayağa kalktı. Yolun sonundan, derin kumun içerisinde bir arabanın hareket etme sesi geliyordu. Buraya asla araba gelmezdi. Ağaçların arasında bir adamla bir kadının konuştukları duyuldu. Kya hızla çalılara koştu, buradan kimin geldiğini görebilir ve gerekirse kolayca kaçabilirdi. Bunu Jodie öğretmişti.

Arabadan uzun boylu bir kadın indi, aynı Anne gibi o da kumun üzerinde, topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek hareket etmeye çalışıyordu. Bunlar, onu almak için gelen yetimhane çalışanları olmalıydı.

Kesinlikle ondan hızlı koşabilirim. O ayakkabılarla koşmaya çalışırsa yüzüstü kapaklanır. Kya olduğu yerde durup kadının, verandanın tel kapısına ilerlemesini izledi.

"Hu hu! Evde kimse var mı? Ben okul görevlisiyim, derslere gelmeyen Catherine Clark'ı okula götürmeye geldim."

Bu çok farklı bir durumdu. Kya sessizce oturmaya devam etti. Altı yaşında okula başlaması gerektiğine emindi. Şimdi, bir yıl gecikmeyle gelmişlerdi.

Çocuklarla, özellikle öğretmenlerle nasıl konuşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ancak okumayı ve yirmi dokuz sayısından sonra ne geldiğini öğrenmeyi istiyordu.

"Catherine! Eğer beni duyabiliyorsan lütfen dışarı çık, canım! Yasalar böyle tatlım, okula gitmek zorundasın. Ayrıca okula gitmek hoşuna gidecek, canım. Sana her gün bedava sıcak öğle yemeği verilecek. Sanırım bugün yemekte çıtır hamurlu, tavuklu börek var."

Bu başka bir şeydi. Kya çok açtı. Kahvaltıda mısır lapasının içine kraker karıştırmıştı çünkü evde tuz yoktu. Hayatla ilgili şimdiden çok iyi bildiği bir şey vardı; mısır lapası tuzsuz yenmezdi. Hayatında sadece birkaç kere tavuklu börek yemişti ancak o altın rengi hamuru hâlâ gözünde canlandırabiliyordu; dışı çıtır çıtır, içi ise yumuşacıktı. O yoğun et sosunun tadını hâlâ hatırlayabiliyordu. Kya'nın, palmiye yapraklarının arasından ayağa kalkmasını sağlayan tek şey midesiydi.

"Merhaba canım, ben Bayan Culpepper. Artık büyüdün ve okula gitmeye hazırsın, değil mi?"

"Evet, hanfendi," dedi Kya başını eğerek.

"Sorun değil, çıplak ayakla gidebilirsin, böyle gelen başka çocuklar da var. Ama sen, küçük bir kız olduğun için etek giymek zorundasın. Elbisen ya da eteğin var mı tatlım?"

"Evet, hanfendi."

"Tamam o zaman, hadi gidip seni giydirelim."

Bayan Culpepper, Kya'yı verandadan içeri kadar takip etti. Kya'nın tahtanın üzerine dizdiği bir sıra kuş yuvasının üzerine basmadan geçmeye çalıştı. Yatak odasında Kya, üstüne olan tek elbiseyi—omuz askılarından biri çengelli iğne ile tutturulmuş ekose bir jile—giydi.

"Bu iyi canım, gayet iyi görünüyorsun."

Bayan Culpepper elini uzattı. Kya eline bakakaldı. Haftalardır başka bir insana ve hayatı boyunca da bir yabancıya dokunmamıştı. Ama küçük elini Bayan Culpepper'in eline koydu ve gri fötr şapkalı bir adamın sürdüğü Ford Crestliner'a doğru yürüdüler. Arka koltukta otururken Kya gülümsemedi ve annesinin kanadının altına sığınmış bir civciv gibi de hissetmedi.

Barkley Cove'da beyazlar için sadece bir okul vardı. Birinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar bütün çocuklar, başında şerifin ofisinin olduğu Main'in sonundaki iki katlı, tuğla bir binaya gidiyordu. Siyah çocukların kendi okulları vardı; Renkliler Kasabası'nın yakınlarındaki tek katlı, beton bir binaydı.

Okulun yönetim ofisine götürüldüğünde adı bulundu ancak doğum tarihi, ilçe doğum kayıtlarında yazmıyordu, o yüzden; hayatında bir gün bile okula gitmemiş olmasına rağmen onu ikinci sınıfa koydular. "Her neyse," dediler, zaten birinci sınıf çok kalabalıktı, hem belki de birkaç ay okula gelip bir daha görünmeyecek olan bataklık insanları için ne fark ederdi? Okul müdürü, Kya'yı, ayak seslerinin yankılandığı geniş bir koridordan sınıfına götürürken Kya'nın alnında ter damlaları belirdi. Müdür bir sınıfın kapısını açtı ve Kya'yı yavaşça içeri itti.

Ekose gömlekler, kabarık etekler, ayakkabılar, çok fazla ayakkabı, birkaç tane çıplak ayak ve gözler. Hepsi ona bakıyordu. Hayatında hiç bu kadar fazla insanı bir arada görmemişti Kya. Bugüne kadar belki de gördüğü, en fazla bir düzine insandı. Öğretmen, şu bisikletli çocukların yardım ettiği Bayan Arial, Kya'yı arkalarda bir sıraya götürdü. Eşyalarını sıranın altındaki göze koyabileceği söyledi ancak Kya'nın hiç eşyası yoktu.

Öğretmen tekrar sınıfın önüne yürüdü ve "Catherine, lütfen ayağa kalk ve sınıfa tam adını söyle," dedi.

O anda Kya'nın karnına kramp girdi.

"Hadi ama canım, çekinme."

Kya ayağa kalktı. "Bayan Catherine Danielle Clark," dedi çünkü Anne, bir kez ona, tam adının bu olduğunu söylemişti.

"Bizim için *köpek* kelimesini heceleyebilir misin?"

Kya yere bakarak sessiz durdu. Jodie ve Anne ona birkaç harf öğretmişlerdi ancak hayatında kimse için sesli şekilde, bir kelime hecelememişti.

Gerginlikten karnına kramp girse de denedi. "*K-e-p-ö-k.*"

Bütün sıralardan kahkahalar yükseldi.

"Hişt! Hepiniz hemen susun bakayım!" diye seslendi Bayan Arial. "Asla gülmeyiz, duydunuz mu beni, birbirimize asla gülmeyiz. Bunu yapmamanız gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

Kya hemen sırasına oturup bir meşe ağacının oluklu yüzeyinde âdeta görünmez olan bir kabuk böceği gibi yok olmaya çalıştı. Ne kadar gergin olursa olsun, öğretmen derse devam ederken öne eğilip dikkatle onu dinledi, yirmi dokuzdan sonra ne geldiğini öğrenmeyi bekliyordu. Şu ana kadar Bayan Arial'ın anlattığı tek şey; ses okuma bilgisi diye bir şeydi ve öğrenciler, ağızlarını "O" harfi şekline getirerek öğretmenin çıkardığı "*ah*", "*aa*", "*o*" ve "*u*" seslerini tekrarladılar. Çıkardıkları sesler, kumruların iniltilerine benziyordu.

Saat on bir civarlarında, kabaran mayalı ekmeklerin ve börek hamurunun sıcak, tereyağlı kokusu koridorları doldurdu ve sınıflara sızdı. Kya'nın midesine açlıktan kramplar giriyordu, sınıf en sonunda, tek sıra halinde kafeteryaya yürürlerken ağzı tükürükle dolmuştu. Diğer

öğrencileri taklit ederek bir tepsi, bir yeşil plastik tabak ve çatal bıçak aldı. Önünde bir tezgâh olan büyük bir pencere mutfağa açılıyordu ve bu tezgâhın üstünde, Kya'nın önünde; et sosu fokurdayan, dev gibi bir tepsinin içinde, çıtır çıtır ve kalın hamurları çapraz şeritler halinde dizilmiş, tavuklu börekler vardı. Gülümseyen, bazı çocuklara adıyla hitap eden uzun boylu, zenci bir kadın, Kya'nın tabağına büyük bir porsiyon börek, biraz tereyağlı bezelye ve bir parça mayalı ekmek koydu. Kya, tepsisine muzlu muhallebi ve kırmızı-beyaz, küçük bir karton kutuda süt aldı.

Çoğu masanın, gülen ve konuşan çocuklarla dolu olduğu oturma alanına döndü. Ona neredeyse bisikletiyle çarpıp kaldırımdan atmak üzere olan Chase Andrews ve arkadaşlarını tanıdı, o yüzden başını çevirdi ve boş bir masaya oturdu. Birkaç kez gözleri ona ihanet etti ve tanıdığı tek yüzler olan o çocuklara baktı. Ama onlar da herkes gibi Kya'yı görmezden geldiler.

Kya tavuk, havuç, patates ve küçük bezelyelerle dolu böreğe baktı. Üstünde altın kahverengi hamur vardı. Çemberli, kabarık etekler giyen birkaç kız ona doğru yürüdü. Biri uzun boylu, zayıf ve sarışındı, diğeri ise kiloluydu ve tombul yanakları vardı. Kya, o kocaman eteklerle nasıl ağaçlara tırmandıklarını, teknelere nasıl bindiklerini merak etti. Kesinlikle kurbağa bulmak için çamura bata çıka yürüyemez, kendi ayaklarını bile göremezlerdi.

Kızlar yaklaştığında Kya tabağına baktı. Eğer kızlar yanına otururlarsa onlara ne diyecekti? Ancak kızlar, kuşlar gibi cıvıldayarak yanından geçip gittiler ve başka bir masada oturan arkadaşlarına katıldılar. Hissettiği yoğun açlığa rağmen Kya, ağzının kuruduğunu ve bunun yutkunmayı zorlaştırdığını fark etti. O yüzden sadece birkaç lokma yedikten sonra sütünü bitirdi, kimsenin onu görmemesine dikkat ederek süt kutusunun içine, doldurabildiği kadar börek doldurdu ve ekmeğini peçetesine sardı.

Günün kalanında hiç konuşmadı. Öğretmen ona bir soru sorduğunda bile sessiz kaldı. Kya, cevapları öğretmenin vermesi gerektiğini düşünmüştü; kendisinin değil. *Niye bana gülmeleri için sebep vereyim ki?* diye düşündü.

Çıkış zili çaldıktan sonra Kya'ya, yol çok kumlu olduğu için servisin onu, yoldan beş kilometre uzakta bırakacağı ve her sabah servise binmek için aynı noktaya yürümesi gerektiği söylendi. Yolda servis, derin çukurlar yüzünden sarsılırken otobüsün ön taraflarından bir şarkı yükseldi: "BAYAN Catherine Danielle Clark!" diye seslendi öğlen gördüğü kızlar, Uzun sıska sarışın ve Kilolu tombul yanaklı, "Nerelerdesin, bataklık tavuğu? Şapkan nerede, çamur sıçanı?" dediler.

Otobüs nihayet ormanın ta derinliklerinde, tabelasız bir kavşakta durdu. Şoför kapıyı açtığı anda Kya dışarı fırladı ve neredeyse bir kilometre koştu, durup soluklandı ve sonra evine giden yola kadar koşmaya devam etti. Lagünlere giden palmiyelerin ve gür meşelerin arasından okyanusa doğru yürüdü. El değmemiş sahilde durdu, okyanus ona kollarını açmıştı ve rüzgâr saçının örgüsünü çözmüştü. Bütün gün biriktirdiği gözyaşları aniden boşaldı.

Kya, kükreyen dalgaların sesini bastırarak kuşlara seslendi. Okyanusun sesi bas, martılarınki ise sopranoydu. Çığlıklar ve haykırışlarla sahili çevreleyen martılar, Kya'nın attığı mayalı ekmekleri ve börek hamurunu yemek için alçaldılar. Uzun bacaklarını esnetip kafalarını eğerek kuma indiler.

Birkaç kuş hafifçe ayak parmaklarının arasını gagaladı ve gıdıklanan Kya, gözyaşları yanaklarından süzülene kadar kahkaha attı. En sonunda boğazındaki o düğümden gelen cırtlak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Süt kartonu boşaldığında kuşların da herkes gibi onu terk edeceğinden korkan Kya, bu acıya dayanamayacağını düşündü. Ancak

martılar sahilde, Kya'nın etrafında dolaşmaya devam ettiler, kanatlarını açıp tüylerini temizlemeye koyuldular. O yüzden Kya da oturmaya devam etti, kuşların hepsini toplayıp birlikte uyumak için verandaya götürebilmeyi istedi. Hepsini yatağında hayal etti, hep birlikte yorganın altında uyuyan sıcak, kabarık bedenler.

İki gün sonra Ford Crestliner'ın kumda çıkardığı sesleri duyduğunda bataklığa koştu. Sığlıkların üstüne yürürken sert adımları belirgin ayak izleri bırakıyordu sonra parmak uçlarında suya girdi böylece hiç iz bırakmadı ve kumdaki izlerinin tersine doğru koştu. Çamura geldiğinde daireler çizerek koşmaya başladı, bunlar kafa karıştırıcı ipuçları olacaktı. En sonunda sert zemine geldiğinde ayaklarını yere çok hafif değdirerek yürüdü. Çimen kümelerinden çubukların üstüne atlayarak hiç iz bırakmadan ilerledi.

Birkaç hafta boyunca iki ya da üç günde bir geldiler. Fötr şapkalı adam, Kya'yı aramaya çıkıyordu ancak ona yaklaşamadı bile. Sonra bir hafta kimse gelmedi. Sadece kargaların gaklama sesi vardı. Kya, ellerini yanlarına indirerek boş yola baktı.

Kya hayatı boyunca bir daha okula, bir gün bile gitmedi. Akbalıkçılları gözlemlemeye ve deniz kabuğu toplamaya devam etti, onlardan bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu. "Zaten güvercin gibi ötmeyi biliyorum," dedi kendi kendine. "Ve o çocukların hepsinden çok daha iyi ötebiliyorum. O güzel ayakkabılarına rağmen."

OKULA GİTTİĞİ GÜNDEN birkaç hafta sonra bir sabah güneş tepede parlarken Kya, abilerinin sahildeki ağaç evine tırmanıp kurukafa ve kemikli bayrakları olan gemileri görmek için okyanusu izlemeye koyuldu. Hayal gücünün en iyi, yalnız topraklarda geliştiğini kanıtlarcasına bağırdı, "Hey! Korsanlar hey!" Kılıcını sağa sola sallayarak saldırmak

için ağaçtan ağaca atladı. Birdenbire sağ ayağında yoğun bir acı hissetti, acı alev gibi yanarak bacağına tırmandı. Dizleri boşaldı, yan tarafına düştü ve çığlık attı. Ayağının altına, iyice derine saplanmış paslı bir çivi gördü. "Baba!" diye bağırdı. Baba'nın dün eve gelip gelmediğini hatırlamaya çalışıyordu. "YARDIM et bana, Baba," diye bağırdı ancak cevap gelmedi. Seri bir hareketle elini aşağı uzatıp bir seferde çiviyi çekerek çıkardı. Acıyla çığlık attı.

Sızlanarak kollarını anlamsız şekilde kuma sürttü. En sonunda doğrularak oturdu ve ayağının altına baktı. Neredeyse hiç kan yoktu sadece küçük, derin bir yaranın girişi vardı. Tam o sırada aklına tetanoz geldi. Midesi kasıldı ve üşüdüğünü hissetti. Jodie ona, paslı bir çiviye basıp tetanoz aşısı olmayan bir çocuktan bahsetmişti. Çocuğun çenesi o kadar sıkı kilitlenmişti ki ağzını açamıyordu. Sonra omurgası gergin bir yay gibi geriye bükülmüştü ancak hiç kimsenin, orada durup çocuğun ani kasılmalardan ölmesini izlemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jodie bir şeyi özellikle vurgulamıştı: Çiviye bastıktan sonra iki gün içinde aşı olmak zorundaydın, yoksa ölüme mahkûmdun. Kya'nın, o aşılardan birini nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bir şeyler yapmak zorundayım. Baba'yı beklersem kesin çenem kilitlenir." Yüzünde boncuk boncuk terler birikirken sahilden topallayarak kulübenin etrafındaki serin meşeli alana geldi.

Anne eskiden yaralı bölgeyi önce tuzlu suya sokar sonra da onu, çeşit çeşit iksirlerle karıştırılmış çamurla kaplardı. Mutfakta tuz yoktu, o yüzden Kya sendeleyerek ormana ilerledi. Orada tuzlu su vardı hatta su o kadar tuzluydu ki sular çekildiğinde etraf berrak, parlak, beyaz kristallerle kaplanırdı. Kya yere oturup ayağını tuzlu suya soktu, bu sırada ağzını açıp kapatıyor, çiğneme hareketleri ve esneme

taklitleri yapıyor, bir şekilde çenesinin kilitlenmesini önlemeye çalışıyordu. Neredeyse bir saat sonra sular, Kya'nın parmaklarıyla siyah çamurda bir çukur kazabileceği kadar çekildi ve yavaşça ayağını ipeksi çamurun içine soktu. Burada hava serindi ve kartalların sesleri, Kya'ya dayanma gücü veriyordu.

Öğleden sonra Kya çok acıkmıştı bu yüzden kulübeye geri döndü. Baba'nın odası boştu ve büyük ihtimalle saatler boyunca eve gelmezdi. Poker oynamak ve viski içmek, bir adamı gece boyunca meşgul ederdi. Lapa yoktu ancak mutfağı biraz karıştırdığında eski, vıcık vıcık bir tenekede Crisco sebze yağı buldu. Beyaz yağdan biraz krakerine sürdü. Önce yavaşça kemirdi, sonra beş tane daha yedi.

Verandadaki yatağına girip Baba'nın teknesinin sesini duymayı bekledi. Yaklaşan geceyle uyku parça parça geldi ve gitti. Sabaha karşı uykuya dalmış olmalıydı çünkü güneşin yüzüne vurmasıyla uyandı. Çabucak ağzını açtı; çenesi hâlâ çalışıyordu. Tuzlu su ile kulübe arasında gidip geldi; ta ki güneşin hareketlerini takip ederek iki gün geçtiğinden emin olana kadar. Ağzını açıp kapattı. Belki de atlatmıştı.

O gece, çamurla kaplı ayağı bir paçavraya sarılı halde yer yatağına giren Kya, sabaha kadar ölüp ölmeyeceğini merak etti. Hayır, bu kadar kolay olmayacağını hatırladı, önce sırtı kasılırdı, uzuvları bükülürdü.

Birkaç dakika sonra belinde hafif bir acı hissetti ve dik oturdu. "Ah hayır, hayır! Anne, Anne!" Belindeki his tekrarlandıkça Kya sessizleşti. "Sadece bir kaşıntı," diye mırıldandı kendine. En sonunda tamamen yorgun düşerek uyuyakaldı ve güvercinler meşe ağacında cıvıldayana kadar gözleri açılmadı.

Bir hafta boyunca günde iki kez tuzlu suya yürüdü. Sadece kraker ve Crisco yağıyla beslenerek hayatta kalıyordu

ve bu süre içerisinde Baba eve hiç gelmedi. Sekizinci günde kasılmadan ayağını oynatabiliyordu ve acı sadece yüzeyde kalmıştı. Ayağına dikkat ederek biraz dans etti ve "Başardım, atlattım!" diye haykırdı.

Ertesi sabah daha fazla korsan bulmak için sahile doğru yola koyuldu.

"İlk yapacağım şey, tayfama bütün çivileri toplamayı emretmek olacak."

KYA HER SABAH erken uyanıyor ve Anne'nin kahvaltı hazırlama sesini duymayı bekliyordu. Anne'nin en sevdiği kahvaltı; kendi tavuklarından gelen yumurta ile çırpılmış omlet, dilimlenmiş olgun, kırmızı domatesler ve mısır unu, su ile tuzdan oluşan bir karışımı kızgın yağa dökerek yapılan mısır mücverleriydi. Anne derdi ki, "Eğer cızırtıları yan odadan duyamıyorsan bir şeyi doğru düzgün kızartıyor olmazsın." Ve Kya, hayatı boyunca, uyandığında mücverlerin cızırtılarını duymuş, mısırın dumanlı kokusunu almıştı. Ancak şu an mutfak sessiz ve soğuktu. Kya veranda yatağından kalkıp lagüne gitti.

Aylar geçti ve güneydeki bütün kışlar gibi o kış da yavaşça yerine yerleşti. Bir battaniye gibi sıcacık olan güneş, Kya'nın omuzlarını sarıp onu bataklığın derinlerine doğru çekti. Bazı geceler, bilmediği bazı sesler duyuyordu ve fazla yakına şimşek düşünce yerinden zıplıyordu ancak ne zaman tökezlese toprak onu yakalıyordu. En sonunda rastgele bir anda Kya'nın kalp acısı, kumlarda kaybolan su gibi akıp gitti. Hâlâ vardı ama derinlere gömülmüştü. Kya nefes alan, ıslak toprağa elini koydu ve bataklık onun annesi oldu.

5.

Soruşturma

1969

Cırcır böcekleri kızgın güneşin altında ötüyordu. Diğer bütün canlılar sıcaktan kaçmışlardı, çalılardan sadece ara sıra vızıltıları duyulabiliyordu.

Şerif Jackson alnındaki teri silerek "Vern, burada yapılacak çok iş var ama bu doğru gelmiyor. Daha karısının ve ailesinin Chase'in öldüğünden haberleri yok," dedi.

"Ben gidip onlara söylerim, Ed," diye cevap verdi Dr. Vern Murphy.

"Minnettar olurum. Benim kamyonumu al. Chase için buraya ambulans gönder ve kamyonumu Joe ile geri yolla. Ama başka kimseye bununla ilgili tek kelime etme. Kasabadaki herkesin burada toplanmasını istemiyorum ve birine söylersen yapacakları şey, tam da bu olur."

Harekete geçmeden önce Vern, bir şeyi gözden kaçırmış olabilirmiş gibi uzun süre Chase'e baktı. Gözden kaçırdığı bir şey varsa bir doktor olarak bunu düzeltmeliydi. Ağır bataklık havası aralarında duruyor, sabırla sırasını bekliyordu.

Ed çocuklara döndü. "Siz ikiniz, burada kalın. Kasabada kimsenin bu konu hakkında konuşmasını istemiyorum ve hiçbir şeye elinizi sürmeyin, çamurda başka iz bırakmayın."

"Tamam, efendim," dedi Benji. "Birinin Chase'i öldürdüğünü düşünüyorsunuz, değil mi? Çünkü hiç ayak izi yok. Belki de onu aşağı itmiştir?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bu standart bir polis işi. Şimdi siz ikiniz, ayak altında durmayın ve burada duyduğunuz hiçbir şeyi başka yerde tekrarlamayın."

On beş dakikadan daha kısa süre içinde, gür favorileri olan ufak tefek Şerif Yardımcısı Joe Purdue, devriye kamyonuyla geldi.

"Bunu kabullenemiyorum. Chase öldü. Bu kasabanın gördüğü en iyi futbolcuydu. Bu gerçekten çok mantıksız."

"Orası doğru. Hadi işe koyulalım."

"Şu ana kadar elimizde ne var?"

Ed çocuklardan uzaklaştı. "Yani yüzeysel olarak bakıldığında açıkça bir kaza gibi görünüyor: Kuleden düştü ve öldü. Ancak şu ana kadar, Chase'in merdivenlere yürürken bırakmış olması gereken hiçbir ayak izi ya da başkasına ait olabilecek herhangi bir iz bulamadım. Bakalım birilerinin, izleri kapattığına dair kanıt bulabilecek miyiz?"

İki kanun adamı, araziyi on dakikada taradılar. "Haklısın, çocuklarınki dışında tek bir iz bile yok," dedi Joe.

"Evet ve birilerinin izleri kapattığına dair işaret de yok. Bir türlü anlamıyorum. Devam edelim. Bunun üzerinde sonra çalışırım," dedi Ed.

Cesedin merdivenlere göre pozisyonunun, yakın çekim olarak kafasındaki yaranın, ters bükülmüş bacağın resimlerini çektiler. Ed dikte etti, Joe notlar aldı. Cesedin yola uzaklığını ölçerlerken ambulansın yanlarının, ana

yoldaki gür çalılar tarafından çizilme sesini duydular. Ambulansın şoförü, yıllar boyunca yaralıları, hastaları, ölmek üzere olanları ve ölenleri taşımayı kendine görev edinen yaşlı, zenci bir adamdı, saygıyla başını eğdi ve fısıldayarak önerilerde bulundu: "Tamam o zaman, kollarını bedenine fazla yaklaştıramayacağız, o yüzden onu sedyeye yuvarlayamayız; onu kaldırmamız gerekecek ve ağır olacak. Şerif, efendim, siz Bay Chase'in kafasını tutun. Evet, bu iyi. Yüce tanrım!" Sabahın geç saatlerinde Chase'i, üstüne yapışan balçıkla birlikte ambulansın arkasına yüklemişlerdi.

Dr. Murphy'nin şu ana kadar Chase'in ailesine, onun öldüğünü açıklamış olduğunu tahmin eden Ed, çocuklara eve dönebileceklerini söyledi ve kendisi, Joe ile merdivenlere çıkmaya başladı. Merdivenler her katta biraz daha daralıyordu. Onlar tırmandıkça dünyanın yuvarlak kenarları gittikçe uzaklaşıyor, yemyeşil orman ve sulu bataklık, kenarlara kadar genişliyordu.

Son basamağa ulaştıklarında Jackson, ellerini kaldırdı ve demir parmaklıkları iterek açtı. Platforma tırmandıktan sonra parmaklıkları geri kapattı çünkü onlar da zeminin bir parçasıydı. Yılların etkisiyle kıymıkları çıkan ve grileşen ahşap kalaslar, platformun merkezini oluşturuyordu ancak zeminin, kalasların etrafında kalan kısmı, açılıp kapanabilen kare mazgallardan yapılmıştı. Mazgallar kapalı olduğu sürece üstünde yürümek güvenliydi. Eğer bir tanesi bile açık bırakılmışsa yirmi metreden aşağı düşmek mümkündü.

"Hey, şuna bak!" Ed, mazgallardan birinin açık durduğu platformun diğer tarafını işaret etti.

"Bu da ne?" dedi Joe, o tarafa doğru yürürken. Aşağı baktıklarında Chase'in kırılmış vücudunun şeklinin kusursuz olarak, aşağıdaki çamura işlenmiş olduğunu gördüler. Sarımsı balçık ve su mercimekleri, bir tablo gibi etrafa sıçramıştı.

"Bu mantıklı değil," dedi Ed. "Bazen insanlar, merdivenlerin üstündeki mazgalı kapatmayı unutuyor. Bilirsin işte, aşağı inerlerken... O mazgalı birkaç kez açık bulduk ancak diğerleri neredeyse hiç açık kalmaz."

"Chase bu mazgalı neden açsın ki? Herhangi biri bu mazgalı neden açsın?"

"Belki de birini ölüme itmek için."

"O zaman neden sonra geri kapatmadılar?"

"Çünkü eğer Chase kendi kendine düşseydi mazgalı kapatamazdı. Kaza gibi göstermek için açık bırakmalıydılar."

"Deliğin altındaki şu destek kirişine bak! Parçalanmış ve içine göçmüş gibi duruyor."

"Evet, görüyorum. Chase düşerken oraya kafasını çarpmış olmalı."

"Ben oraya tırmanıp kan ya da saç örnekleri ararım. Birkaç kıymık toplarım."

"Teşekkürler, Joe. Ve birkaç tane yakından fotoğraf da çek. Seni bağlamak için bir halat getiririm. Aynı gün içerisinde bu çamurda iki cesede ihtiyacımız yok. Ve bu mazgaldan, merdivenlerin üstündeki mazgaldan, tırabzanlardan parmak izi almalıyız. Herhangi birinin dokunmuş olabileceği her şeyden. Ve saç, iplik örnekleri almalıyız."

İKİ SAATTEN daha uzun bir süre sonra Ed ve Joe, eğilmekten ağrıyan sırtlarını esnettiler. Ed, "Bu bir cinayettir demiyorum. Daha bunun için çok erken. Ayrıca Chase'i öldürmek isteyebilecek kimse gelmiyor aklıma," dedi.

"Bana sorarsan bunu yapmak isteyebileceklerin listesi epeyce uzun," dedi Şerif Yardımcısı.

"Mesela kim? Sen neyden bahsediyorsun?"

"Hadi ama Ed! Chase'in huylarını bilirsin. Kafesten çıkarılmış azgın bir boğa gibi çapkınlık yapıp gönül eğlendiriyordu. Evlenmeden önce de sonra da. Bekar kızlarla da evli kadınlarla da. Dişi köpeklerin arasına bırakılmış azgın erkek köpekler bile kendilerini daha iyi kontrol edebilir."

"Hadi ama o kadar da kötü değildi. Tamam, adı zamparaya çıkmıştı. Fakat bu kasabada, bunun yüzünden cinayet işleyecek biri olduğunu düşünmüyorum."

"Söylediğim şu; onu sevmeyen insanlar vardı. Kıskanç bir koca olabilir mesela. Tanıdığı biri olmalı. Hepimizin tanıdığı biri. Chase'in bir yabancıyla buraya tırmanması mümkün değil," dedi Joe.

"Tabii eğer şehir dışından bir kız yüzünden boğazına kadar borca batmadıysa. Bizim bilmediğimiz, bunun gibi şeyler olabilir. Ve o kişinin, Chase Andrews'u itebilecek kadar güçlü bir adam olması lazım. Kolay iş değil."

Joe, "Benim aklıma, bunu yapabilecek birkaç adam geldi bile," dedi.

6.

Tekne ve Çocuk

1952

Bir sabah Baba tıraş olmuş ve kırışık bir gömlek giymiş olarak mutfağa gelip orduyla bazı konuları konuşmak için Trailways otobüsüyle Asheville'e gideceğini söyledi. Biraz daha fazla maluliyet maaşı alması gerektiğini ve bunu çözmek için gideceğini, üç ya da dört gün boyunca gelmeyeceğini söyledi. Kya'ya asla işlerini, nereye gideceğini ya da ne zaman döneceğini söylemezdi, o yüzden Kya, üstünde fazla küçük duran tulumunun içinde sessizce ve şaşkın bir ifadeyle Baba'nın suratına baktı.

"Bazen senin sağır ve dilsiz olduğunu düşünüyorum," dedi Baba ve verandanın kapısını, arkasından çarparak çıktı.

Kya onun, yolda sol bacağını önce yana sonra öne atarak topallayarak gitmesini izledi. Elleri soğumuştu. Belki de hepsi, teker teker bu yoldan giderek onu terk edeceklerdi. Baba yolun sonuna ulaşıp beklentisizce arkasına döndüğünde Kya, elini havaya kaldırdı ve el salladı. Baba elini hızlıca, başından savmak istercesine havaya attı. Ama bu da bir şeydi. Anne bu kadarını bile yapmamıştı.

Kya lagüne doğru yola koyulduğu, sabahın erken saatlerindeki güneş ışıkları yüzlerce yusufçuğun kanatlarına değerek parıltı yaratıyordu. Meşeler ve gür çalılar ise suyun etrafını çevirerek bir mağara gibi karanlık oluşturuyorlardı. Kya, Baba'nın teknesinin halata bağlı şekilde yavaşça sallandığını görünce durdu. Eğer Kya onunla bataklığa açılırsa ve Baba bunu öğrenirse, Kya'yı kemeriyle döverdi ya da veranda kapısının yanında tuttuğu kürekle. Jodie'nin deyimiyle "hoş geldin küreği."

Belki biraz daha uzaklara gitme isteği, onu tekneye çekti. Bu, Baba'nın balık tutmak için kullandığı eğik ve göçük, düz tabanlı metal bir tekneydi. Bu tekneyle defalarca açılmıştı, genellikle de Jodie'yle. Jodie bazen dümeni onun kullanmasına izin verirdi. Kya yolları bile biliyordu; birkaç tane karmaşık kanalın, halicin, suyun ve karanın birbirine yamalandığı geçitlerin sonunda denize çıkılırdı. Okyanus, kulübeyi çevreleyen ağaçların hemen ötesinde olmasına rağmen oraya tekneyle gitmenin tek yolu, ters yönde ilerlemekti. Karaya yakın şekilde dar kanallardan oluşan labirentlerden geçerek en sonunda denize ulaşılıyordu.

Ancak sadece yedi yaşında ve bir kız olduğu için Kya, tekneyle hiç tek başına açılmamıştı. Tekne hemen oracıkta, tek bir halatla bir kütüğe bağlı olarak duruyordu. Zemini; gri kir, yıpranmış olta takımı ve yarı ezilmiş bira kutularıyla kaplıydı. Kya teknenin içine adımını attı ve yüksek sesle, "Jodie'nin dediği gibi yakıtı kontrol etmeliyim ki Baba, tekneyi aldığımı fark etmesin," dedi. Kırık bir saz parçasını paslı depoya soktu. "Kısa bir gezi için yeter bence."

Bütün iyi hırsızlar gibi önce etrafına iyice baktı sonra halatı kütükten çıkardı ve tek kürekle ilerledi. Yusufçukların oluşturduğu sessiz bulut, ona yol açarmış gibi ikiye ayrıldı.

Kendini tutamayarak marş halatını çektiğinde motorun başlama sesi ve çıkardığı beyaz dumandan irkildi. Yekeyi

tuttu, vanayı fazla çevirdi ve tekne, çığlığa benzer sesler çıkararak sertçe döndü. Vanayı bıraktı ve ellerini kaldırdı, böylece tekne mırıldanarak sakince süzülmeye başladı.

Başın belaya girince sadece elini çek. Bir şey yapma.

Artık daha nazikçe hızlanan tekneyi, eski, düşmüş servi ağacının etrafından, *pıt, pıt, pıt* kunduzların barınaklarındaki çubukların üstünden geçirdi. Sonra nefesini tuttu ve böğürtlen çalılarıyla neredeyse gizlenmiş olan lagünün girişine yöneldi. Devasa ağaçların alçakta duran dallarına çarpmamak için başını eğerek bir kilometreden daha uzun bir mesafe boyunca gür çalılıkların arasından yol aldı. Suda süzülen bir tabaka su mercimeği ve ağaçların tepede yarattığı yapraklı tavan, Kya'nın yolunu yakut yeşili bir tünele çevirmişti. En sonunda ağaçlar aralandı ve tekne, uçsuz bucaksız gökyüzü, uzun çimenler ve kuş sesleriyle dolu bir yere süzüldü. Kya, bir civciv kabuğundan çıktığında karşılaştığı manzaranın böyle olabileceğini düşündü.

Kya, teknenin içindeki minicik kız, önündeki sonsuz haliçlerin arasından döne dolaşa geçiyordu. *İlerledikçe hep sol tarafta kal*, demişti Jodie. Kya vanaya çok az dokunmuştu, tekneyi, sesini kısık tutarak akıntılardan ilerletiyordu. Bir saz kümesinin yanından geçerken karada, önceki bahar doğan yavrusuyla birlikte su içen akkuyruklu geyik gördü. Geyiklerin ikisi de etrafa minik su damlaları saçarak aniden kafalarını kaldırdı. Kya durmadı çünkü durursa geyikler kaçacaktı. Bu, yabani hindileri izlerken öğrendiği bir şeydi: Eğer sen avcı gibi davranırsan, onlar da av gibi davranır. Sadece onları görmezden gel, yavaşça ilerlemeye devam et. Kya süzülmeye devam etti ve geyikler, yüksek sazlıkların arasında kaybolana kadar, bir çam ağacı kadar hareketsiz durdu.

Kya, meşelerin arasında karanlık lagünler olan bir yere girdi ve daha uzak taraflarda devasa bir halice akan kanalı

hatırladı. Birkaç kez kör uçlara rastladı ve geldiği yollardan geri dönüşler yapması gerekti. Geri dönebilmek için bütün bu bölgeleri aklına kaydediyordu. En sonunda haliç önüne serildi; su o kadar uzaklara kadar gidiyordu ki içindeki bütün bulutlarla beraber gökyüzünü de içine katmıştı.

Su çekiliyordu, bunu koylardaki su çizgilerinden anlamıştı. Su yeteri kadar çekildiğinde—ki bu her an olabilirdi—kanallardan bazıları fazla sığlaşacak ve teknenin karaya oturmasıyla Kya mahsur kalacaktı. Bu olmadan geri dönmek zorundaydı.

Kya başka bir uzun çimen kümesinin etrafından dönmüştü ki birdenbire okyanusun yüzü—gri, ciddi ve nabzı atarak—ona somurttu. Dalgalar birbirlerine çarpıyor, etrafa beyaz salyalarını sıçratıyor, kıyıda yüksek sesle gümbürdüyor, enerjisini çarpacak bir kıyı daha arıyordu. Sonra da düzleşip sessiz köpükler halinde bir sonraki kabarmayı bekliyorlardı.

Dalgalar Kya'ya sataşıyorlar, onu dalgalara uyup denize açılması için teşvik ediyorlardı ancak yanında Jodie olmadan cesaretini toplayamadı. Zaten artık geri dönme vakti gelmişti. Gökyüzünün batı tarafında fırtına bulutları iyice büyüyordu, denizin üstüne uzanan devasa gri mantarlar oluşturuyorlardı.

Etrafında başka insan yoktu, uzaktan geçen tekneler bile görünmemişti, bu yüzden Kya, büyük halice geri dönüp bataklığın çimenlerinin olduğu yerde, yıpranmış olta takımıyla balık tutan bir çocuk gördüğünde şaşırdı. Kya'nın rotası onu, çocuğun altı metre kadar yakınından geçirecekti. Şu noktada Kya, tam bir bataklık çocuğu gibi görünüyordu. Saçı uçuşmaktan düğümlenmişti ve kirli yanaklarında, rüzgârdan akan gözyaşlarının bıraktığı çizgiler vardı.

Ne yakıtın bitebilecek olması ne de fırtına tehlikesi, Kya'da başka bir insan görmenin neden olduğu huzursuzluğu yaratıyordu, hele de bu insan, bir oğlan çocuğu ise. Anne, Kya'nın ablalarına, oğlanlara karşı dikkatli olmaları gerektiğini söylemiş, "Eğer cezbedici görünürsen erkekler, avcılara dönüşür," demişti. Dudaklarını büzdü ve *Ne yapacağım? Hemen yanından geçmek zorundayım,* diye düşündü.

Kya göz ucuyla baktığında çocuğun zayıf olduğunu ve altın rengi kıvırcık saçlarını, kırmızı bir beysbol şapkasının içine tıkıştırdığını görüyordu. Çocuk ondan çok daha büyüktü, on bir, belki de on iki yaşında olmalıydı. Yaklaştığında Kya'nın yüzü asıktı ancak çocuk ona, sıcak ve arkadaş canlısı bir şekilde gülümseyip elbise giymiş ve şapkalı bir hanımefendiye selam veren bir centilmen gibi şapkasının ucuna dokundu. Kya hafifçe başını salladı ve önüne bakmaya devam etti. Vanayı biraz daha çevirerek çocuğun yanından geçti.

O an düşünebildiği tek şey, tanıdık alanlara geri dönmekti ancak bir yerlerde yanlış bir dönüş yapmış olmalıydı ki ikinci lagün sırasına ulaştığında eve giden kanalı bulamadı. Meşe ağaçlarının ve gür mersin çalılarının etrafında dönerek kanalı aradı. Yavaşça paniklemeye başlıyordu. Artık bütün çimen kümeleri, kumluklar ve dönemeçler birbirinin aynısı gibi gözüküyordu. Motoru durdurup ayaklarını ayırıp dengesini bularak teknenin tam ortasında ayakta durdu. Sazlıkların üstünden ileriyi görmeye çalışıyor ancak başaramıyordu. Geri oturdu. Kaybolmuştu. Yakıtı azalmıştı. Fırtına geliyordu.

Baba'nın sözlerini çalarak abisine, onu terk ettiği için küfür etti. "Lanet olsun sana, Jodie! Alevler sıçıp içine düşesin! Alevler sıçıp içine düşesin!"

Tekne hafif bir akıntıyla sürüklenince Kya bir kez inledi. Bulutlar artık güneşe ağır basmışlardı ve tepede, sessiz ancak ağır ağır hareket ediyor, gökyüzünü iterek berrak suyun üstüne gölgeleri sürüklüyorlardı. Her an kuvvetli rüzgâr çıkabilirdi. Ama daha kötü bir ihtimal vardı; eğer Kya uzun süre burada kalırsa Baba, onun tekneyi aldığını öğrenirdi. Biraz ilerledi, belki şu çocuğu bulabilirdi.

Koy boyunca birkaç dakika ilerleyince bir dönemeç geçti, onun ilerisinde büyük haliç ve diğer tarafında, teknesindeki çocuğu gördü. Akbalıkçıllar, tepedeki gri bulutların üstüne asılmış bir sıra beyaz bayrak gibi havalandı. Kya gözlerini çocuktan ayırmadı. Yanına gitmekten de gitmemekten de korkuyordu. En sonunda halice yöneldi.

Kya yaklaştığında çocuk, başını kaldırıp ona baktı.

"Selam," dedi.

"Selam." Kya çocuğun omzunun üstünden ilerideki sazlara baktı.

"Hangi yöne gidiyorsun?" diye sordu çocuk. "Umarım açılmıyorsundur. Fırtına geliyor."

"Hayır," dedi Kya suya bakarak.

"İyi misin?"

Bir hıçkırıkla boğazı düğümlendi. Başını salladı ancak konuşamadı.

"Kayıp mı oldun?"

Kya tekrar başını salladı. Bir kız gibi ağlamayacaktı.

Çocuk, "Tamam. Ben sürekli kaybolurum," dedi ve gülümsedi. "Hey, ben seni tanıyorum. Sen Jodie Clark'ın kız kardeşisin."

"Eskiden öyleydim. O gitti."

"Ama sen yine de onun..." Ancak bu cümleyi bitirmemeye karar verdi.

"Beni nerden tanıyorsun?" dedi Kya ve çocuğa hızlıca bir bakış attı.

"Ben Jodie ile bazen balığa çıkardım. Seni birkaç kere görmüştüm. Daha çok küçüktün. Adın Kya, değil mi?"

Biri onun adını biliyordu. Kya çok şaşırmıştı. Kendini bir şeye bağlanmış; başka bir şeyden de serbest bırakılmış gibi hissetti.

"Evet. Evimi biliyor musun? Oraya nasıl gidildiğini?"

"Sanırım biliyorum. Zaten artık gitsek iyi olur," dedi başıyla bulutlara işaret ederek. "Beni takip et." Halatını çekti, olta takımını kutusuna koydu ve teknesinin motorunu çalıştırdı. Halice doğru yönelirken eliyle işaret etti ve Kya da onu takip etti. Yavaşça ve doğrudan, sağdaki kanala girip Kya'nın kendisini takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktıktan sonra devam etti. Meşe lagünlerindeki bütün dönemeçlerde aynı şeyi yaptı. Çocuk, Kya'nın evine çıkan karanlık kanala döndüğünde Kya, nerede hata yaptığını anladı. Aynı hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

Çocuk,—Kya yolun devamını bildiğini belirttikten sonra bile—onu yönlendirdi ve lagünü geçerek ağaçların arasındaki kulübenin bulunduğu kıyıya getirdi. Kya yaşlı, sudan yıpranmış çama yönelip tekneyi bağladı. Çocuk, dalgalarla yukarı aşağı sallanan teknesiyle yavaşça Kya'nın teknesinden uzağa süzüldü.

"Şimdi iyi misin?"

"Evet."

"Pekâlâ, fırtına geliyor. Gitsem iyi olacak."

Kya başını salladı sonra Anne'nin ona öğrettiği gibi "Teşekkürler," dedi.

"Tamam o zaman. Adım Tate, eğer beni tekrar görürsen diye söyleyeyim."

Kya cevap vermedi, o yüzden çocuk, "Görüşürüz," dedi.

Çocuk uzaklaşırken lagün plajına yavaşça yağmur damlaları düşmeye başladı ve Kya, "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağacak, çocuk iliklerine kadar ıslanacak," dedi.

Yakıt deposunun yanına çömelip saz çubuğunu içine batırdı. Bu sırada depoya yağmur girmemesi için elini, deliğin etrafına siper etti. Bozuk para sayamıyor olabilirdi ama bir şeyi kesin olarak biliyordu; yakıtın içine asla su girmemeliydi.

Yakıt çok az. Baba öğrenecek. O geri dönmeden önce tenekeyi alıp Sing Yakıt'a gitmeliyim.

Sing Yakıt'ın sahibi Bay Johnny Lane'in, Kya'nın ailesinden her zaman "bataklık çöpü" diye bahsettiğini biliyordu ancak fırtınalar ve akıntılar yerine onunla baş etmeye değerdi çünkü şu anda tek düşünebildiği şey; o çimen, gökyüzü ve sudan oluşan yere geri dönmekti. Tek başınayken korkmuştu ancak o korku şimdiden yerini âdeta vızıldayan bir heyecana bırakmıştı. Başka bir şey daha vardı; çocuğun sakinliği. Kya hayatında hiç bu kadar sakin ve istikrarlı konuşan ya da hareket eden birini görmemişti. Çok kendinden emindi ve rahattı. Fazla yaklaşmamış olmalarına rağmen sadece onun yakınında olmak, Kya'nın içini rahatlatmıştı. Anne ve Jodie gittiğinden beri ilk defa canı yanmadan nefes alabilmiş, acı dışında bir şey hissedebilmişti. Bu tekneye ve o çocuğa ihtiyacı vardı.

AYNI GÜN öğleden sonra Tate Walker, bisikletinin gidonundan tutarak kasabada dolaştı. Yolda Five and Dime'daki Bayan Pansy'e başını salladı ve Western Oto'yu

geçerek kasabanın rıhtımına ulaştı. Babasının karides teknesi *Kirazlı Turta*'yı görmek için gözleri denizde dolaştı ve ileride teknenin parlak kırmızı boyasıyla ağlardan oluşan geniş kanatlarını gördü. Tekne, etrafında kendi martı sürüsünü getirerek yaklaşınca Tate el salladı ve dağ gibi omuzları, gür kızıl saçları, sakalları olan iri bir adam elini kaldırdı. Kasabadaki herkes ona Scupper derdi. Scupper halatı Tate'e attı. Tate tekneyi bağladı ve tayfanın, yakaladıklarını dışarı taşımasına yardım etmek üzere içeri atladı.

Scupper, Tate'in saçlarını karıştırdı. "Nasılsın, evlat? Geldiğin için teşekkürler."

Tate gülümseyip başını salladı. "Tabii ki." Onlar ve tayfa işe koyuldular. Karidesleri kasalara doldurdular, kasaları karaya çıkardılar, birbirlerine Dog-Gone'da bira içmek için seslendiler, Tate'e okul hakkında sorular sordular. Diğer adamlardan bir karış daha uzun olan Scupper, aynı anda üç tel kasayı kaldırıp kalasın üstünden taşıyor sonra daha fazla kasa almak için geri geliyordu. Yumrukları bir ayının yumruğu kadar büyüktü ve eklemleri çatlamıştı, yaralıydı. Kırk dakikadan az bir süre içerisinde güverte hortumla yıkanmış, ağlar toplanmış, halatlar düğümlenmişti.

Tayfaya, onlara bira için başka bir gün katılacağını; eve gitmeden önce motorlara ayar çekmesi gerektiğini söyledi. Scupper, kaptan köşkünde tezgâha bağlanmış plakçalara Miliza Korjus'un bir 78 kaydını koydu ve sesi açtı. O ve Tate aşağı inip motor kısmına girdiler. Tate, babasına aletleri uzattı ve babası da kısık bir ampul ışığında parçaları yağladı, cıvataları sıktı. Bu sırada havada süzülen tatlı opera müziği, gökyüzüne doğru yükseldi.

Scupper'ın büyük büyük büyükbabası 1760'larda İskoçya'dan göç ederken Güney Carolina açıklarında yaşanan bir gemi kazasından sağ kurtulan tek kişiydi. Kıyıya

yüzmüş, Outer Banks'e varmış, kendine bir eş bulmuş ve on üç çocuğa babalık yapmıştı. Kökleri Bay Walker'a uzanan çok insan vardı ama Scupper ve Tate çoğunlukla kendi hallerinde takılırlardı. Tate'in annesi ve kız kardeşi hayattayken yaptıkları gibi akrabalarıyla pazar günleri tavuk salataları ve yumurta dolmalarının yendiği pikniklere katılmazlardı.

En sonunda grileşen alaca karanlık çöktüğünde Scupper, Tate'in omzuna vurdu. "Hepsini bitirdik. Hadi eve gidelim de akşam yemeği hazırlayalım."

Rıhtım boyunca Main'den aşağı yürüdüler ve dönemeçli bir yoldan geçerek 1800'lerde inşa edilmiş, iki katlı, sedir kaplamalı evlerine geldiler. Beyaz cam çerçeveleri yeni boyanmıştı, neredeyse denize kadar uzanan çimenler düzgünce biçilmişti. Ama evin yanındaki açelyalar ve gül çalıları, yabani otların arasında somurtuyordu.

Girişte sarı çizmelerini çıkaran Scupper, "Burger yemekten bıktın mı?" diye sordu.

"Burger yemekten asla bıkmam."

Tate mutfakta hamburger eti topaklarını alıp onları köfte şekline getirdi ve bir tabağa koydu. Pencerenin yanına asılmış bir fotoğrafta annesi ve kız kardeşi Carianne, kafalarına beysbol şapkaları takmış, Tate'e gülümsüyorlardı. Carianne, Atlanta Crackers takımı şapkasını çok sever, sürekli takardı.

Tate başını çevirdi. Domatesleri dilimleyip ocaktaki fasulyeleri karıştırdı. Eğer o olmasaydı annesi ve kız kardeşi hâlâ burada olurlardı. Annesi fırındaki tavuğu kontrol ediyor ve Carianne de ekmek dilimliyor olurdu.

Her zamanki gibi Scupper, burger köftelerini biraz yakmıştı ancak köftelerin içi suluydu ve küçük bir telefon defteri kadar kalındı. Scupper ve Tate çok açtı, bir süre

sessizce yemeklerini yediler sonra Scupper, Tate'e okulun nasıl gittiğini sordu.

"Biyoloji iyi; o dersi seviyorum ancak İngilizce dersinde şiirleri işliyoruz. Onun pek hoşuma gittiğini söyleyemem. Her birimiz, bir şiiri sınıfa okumak zorundayız. Sen eskiden birkaç şiiri ezbere okurdun ama onları hatırlamıyorum."

"Sana uygun şiiri biliyorum, evlat," dedi Scupper. "Benim en sevdiğim; *Sam McGee'nin Yakılması*, Robert Service'in şiiri. Eskiden size okurdum. Annenin en sevdiği şiirdi. Her okuduğumda gülerdi, asla bıkmazdı."

Annesinden bahsedilince Tate başını eğdi, çatalıyla tabağındaki fasulyeleri dürttü.

Scupper devam etti. "Sakın ha, şiirlerin sadece hanım evlatları için olduğunu düşünme. Tabii ki aşırı romantik aşk şiirleri var ancak komik şiirler, doğayla ilgili hatta savaşla ilgili şiirler de var. Şiirlerin amacı; sana bir şeyler hissettirmektir." Babası ona defalarca, gerçek bir adamın utanmadan ağlayacağını, bütün kalbiyle şiir okuyacağını, operayı ruhunda hissedeceğini ve bir kadını korumak için ne gerekirse yapacağını anlatmıştı. Scupper salondan seslendi, "Eskiden bu şiirin tamamını ezbere bilirdim artık bazı yerleri unutuyorum. Ama işte burada, sana okuyacağım." Masaya geri dönüp okumaya başladı. Şu bölüme gelince Scupper ve Tate güldüler:

"Ve işte orada oturdu Sam, soğukkanlı ve sakin
görünerek, ocak ateşinin gürleyen kalbinde;
Ve kilometrelerce uzaktan görebileceğin bir
gülümseme ile dedi ki,
'Lütfen şu kapıyı kapat.
Burası iyi, ancak çok korkuyorum, soğuğu ve

fırtınayı içeri taşımandan.

Tennessee'deki Plumtree'yi terk ettiğimden beri ilk defa ısınabildim.'"

"Annen buna hep gülerdi."

Gülümseyerek annesini andılar. *Sadece bir dakika.* Sonra Scupper, Tate ödevini yaparken bulaşıkları yıkayacağını söyledi. Tate odasında, sınıfta okumak için şiir kitabından bir şiir ararken Thomas Moore'a ait bir şiir buldu:

... Kasvetli Bataklık Gölü'ne gitti kız,

Orada, bütün gece boyunca, bir ateş böceği lambasıyla,

Beyaz kanosunda kürek çekerek.

Ve onun ateş böceği lambasını yakında göreceğim,

Ve onun kürek çekişini yakında duyacağım;

Uzun ve sevgi dolu olacak hayatımız,

Ve ben kızı bir servi ağacına saklayacağım,

Ölümün ayak sesleri yaklaştığında.

Bu kelimeler Tate'e Kya'yı, Jodie'nin kız kardeşini düşündürdü. Bataklığın devasa dalgaları arasında ona, çok küçük ve yalnız görünmüştü. Kendi kız kardeşinin orada kaybolduğunu hayal etti. Babası haklıydı; şiirler gerçekten de insana bir şeyler hissettiriyordu.

7.

Balık Tutma Zamanı

1952

O akşam, balık tutan çocuk onu bataklıktan eve getirdikten sonra Kya, veranda yatağında bağdaş kurarak oturdu. Yağmurdan dolayı oluşan sis, yamalı kapıdan içeri girip yüzüne dokunuyordu. Çocuğu düşündü. Kibar ama güçlüydü, Jodie gibi. Kya'nın konuştuğu insanlar; arada sırada Baba ve daha da nadir olarak Piggly Wiggly'deki kasiyer Bayan Singletary idi. Bayan Singletary son zamanlarda Kya'ya çeyreklikler, beş sentlikler ve on sentlikler arasındaki farkı öğretmeye çalışıyordu, Kya penileri zaten biliyordu. Ancak Bayan Singletary bazen Kya'nın hayatına burnunu sokabiliyordu.

"Canım, adın ne senin? Ve neden artık annen gelmiyor? Turp mevsimi bittiğinden beri onu görmedim."

"Anne'nin evde çok işi var, o yüzden markete beni gönderiyor."

"Evet canım ama asla bütün ailene yetecek kadar yiyecek almıyorsun."

"Hanfendi, benim aslında gitmem lazım. Anne'nin bu mısıra acilen ihtiyacı var."

Kya mümkün oldukça Bayan Singletary'den kaçmaya ve diğer kasiyere gitmeye çalışıyordu. Diğer kasiyer ise çocukların markete çıplak ayakla gelmemeleri gerektiğini söylemek dışında Kya ile ilgilenmiyordu. Kadına, ayak parmaklarıyla üzüm toplamayı planlamadığını söylemeyi düşündü. Zaten kimin, üzüm almaya parası yetiyordu?

Kya gitgide o kadar yalnızlaşmıştı ki martılardan başka kimseyle konuşmaz olmuştu. Baba ile bir anlaşma yaparsa teknesini kullanmasına izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. Dışarıda, bataklıkta süzülürken tüy ve deniz kabuğu toplayabilirdi ve belki de bazen o çocuğu görebilirdi. Şu ana dek hiç arkadaşı olmamıştı ancak bir arkadaşının olmasının neden işe yarayacağını, neden insanların arkadaş edinmek istediğini anlayabiliyordu. Birlikte haliçlerde kürek çekebilirlerdi, çayırları keşfedebilirlerdi. Çocuk, Kya'yı küçük bir çocuk olarak görüyor olabilirdi belki ama bataklığı iyi biliyordu ve belki Kya'ya öğretebilirdi.

Baba'nın arabası yoktu. Balık tutmak, kasabaya ve Swamp Guinea adındaki eski bir bar ve poker kulübüne gitmek için hep tekneyi kullanırdı. Swamp Guinea, su kamışlarının arasından, kırılmak üzere olan tahtalarla sert zemine bağlanıyordu. Baba, teneke bir çatının altında kabaca doğranmış kaplama tahtalarından yapılmış olan bu bara ya da herhangi bir yere gitmek için tekneyi kullanırdı, çok nadiren yürürdü, o zaman neden tekneyi Kya'ya ödünç verecekti ki?

Ama kendisi kullanmadığında Kya'nın abilerinin kullanmasına izin veriyordu, büyük ihtimalle bunun sebebi, akşam yemeği için balık yakalıyor olmalarıydı. Kya balık tutmakla ilgilenmiyordu ancak belki Baba'ya teknesi

karşılığında başka bir şey verebilirdi, ona ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu tahmin edebiliyordu.

Yağmur yavaşladı. Arada sırada düşen tek damla, yaprakları kedi kulağı gibi titretiyordu. Kya ayağa kalktı, Frigidaire dolabı temizledi, lekeli kontrplak zemini paspasladı ve ocağın üstünde aylardır birikmiş olan kurumuş lapaları kazıdı. Ertesi sabah erkenden Baba'nın ter ve viski kokan çarşaflarını çitileyip kurumaları için palmiyelerin üstüne astı. Abilerinin bir dolaptan çok da büyük olmayan odasına girişti, toz aldı ve süpürdü. Gardırobun arkasında kirli çoraplar birikmişti ve yerdeki iki lekeli şiltenin etrafına, sararmış çizgi romanlar fırlatılmıştı. Abilerinin yüzlerini ve bu çorapların içine giren ayaklarını kafasında canlandırmaya çalıştı ancak detaylar bulanıktı. Kya'nın hafızasında, Jodie'nin yüzü bile soluyordu; bir anlığına gözlerini hatırlar gibi oluyor sonra gözler kapanıyor, görüntü kayboluyordu.

Ertesi sabah dört kiloluk, teneke bir bidonu taşıyarak kumlu yollardan yürüdü, Piggly'den kibrit, kaburga ve tuz aldı. 20 senti saklaması gerekiyordu. *Süt alamam, yakıt almalıyım,* diye düşündü.

Barkley Cove'un hemen dışındaki çamlı bir korunun içinde, beton blokların üstüne konulmuş paslı kamyonlar ve külüstür arabalarla çevrili olan Sing Yakıt Doldurma İstasyonu'na uğradı.

Bay Lane, Kya'nın geldiğini gördü. "Defol git buradan, seni gidi küçük adi dilenci! Bataklık çöpü."

"Param var, Bay Lane. Baba'nın teknesinin motoru için yakıta ve yağa ihtiyacım var." Avucunu açıp iki tane on sent, bir tane beş sent ve beş tane peniyi gösterdi.

"Bu kadar önemsiz bir miktar için uğraştığıma değmez ama peki, ver bakayım onları bana." Bay Lane, sağı solu eğilip bükülmüş, kare şekilli bidonu aldı.

Kya, ona teşekkür etti, karşılığında Bay Lane sadece homurdandı. Market torbaları ve yakıt, her adımda biraz daha ağırlaşıyordu ve Kya'nın eve varması biraz zaman aldı. En sonunda lagünün gölgesinin altına ulaştığında bidondaki yakıtı depoya boşalttı. Katlarca kirin altından metali görünene kadar tekneyi paçavralarla ve ıslak kumla temizledi.

BABA'NIN GİTMESİNDEN dört gün sonra Kya, yolu gözlemeye başladı. Öğleden sonraya kadar içine soğuk ve kötü bir his çökmüş, solukları hızlanmıştı. Baba acımasız biri olsa da onun geri dönmesine ihtiyacı vardı. En sonunda, akşamın erken saatlerinde Baba'nın, kumlu yoldan eve doğru yürüdüğünü gördü. Kya hemen mutfağa koşup hardal otu, kaburga ve tahıl lapasından oluşan bir gulaşı masaya koydu. Et sosu yapmayı bilmiyordu, o yüzden kaburganın içinde piştiği, üstünde beyaz yağ parçacıkları yüzen suyu, boş bir reçel kavanozuna koydu. Tabaklar çatlaktı ve ikisi birbirinden farklıydı ancak Kya, Anne'nin ona öğrettiği gibi çatalları sola, bıçakları sağa yerleştirmişti. Sonra kendini Frigidaire'e dümdüz yaslayarak bekledi.

Baba evin kapısını sertçe açtı, üç adımda oturma odasından kendi odasına geçti ve bu sırada ne Kya'ya seslendi ne de mutfağa baktı. Bu normaldi. Kya, onun çantasını yere koyduğunu, çekmeceleri açtığını duyabiliyordu. Temiz çarşafları ve temiz yeri illa ki fark ederdi. Farkı, gözleri yakalamasa bile burnu yakalardı.

Birkaç dakika sonra odasından çıktı, doğruca mutfağa geldi ve masadaki dumanı tüten yemeklere baktı. Buzdolabına yaslanmış Kya'ya döndü ve sanki ilk defa görüyormuş gibi birbirlerine baktılar.

"Ah, haylaz kız, bunlar ne? Görünüşe bakılırsa iyice büyümüşsün. Yemek yapmalar falan." Gülümsemedi fakat yüzü sakindi. Tıraş olmamıştı ve kirli, koyu renk saçı, sol şakağında duruyordu. Ancak sarhoş değildi; Kya sarhoşluğun işaretlerini biliyordu.

"Evet efendim. Mısır ekmeği de yaptım ama pek iyi olmadı."

"Ya, teşekkürler. Aferin sana, iyi kız. İt gibi yorgunum ve domuz gibi açım." Baba bir sandalye çekip oturdu, o yüzden Kya da aynısını yaptı. Sessizlik içinde tabaklarını doldurdular ve lif lif olan etleri kaburgaların üstünden sıyırdılar. Baba bir kemik aldı ve içindeki iliği emdi, etin yağlı suyu, sakallı yüzünde parlıyordu. Kemikler ipek kurdeleler kadar pürüzsüz ve parlak olana kadar üstlerindeki etleri kemirdi.

"Bu yemekler soğuk karalahana sandviçinden daha iyi," dedi.

"Keşke mısır ekmeği güzel olsaydı. Belki de içine biraz daha karbonat, daha az yumurta koymalıydım." Kya bu kadar konuştuğuna inanamıyordu ancak kendini durduramadı. "Anne mısır ekmeğini çok güzel yapardı ama sanırım detaylara yeterince dikkat etmemişim..." Sonra Anne hakkında konuşmaması gerektiğini düşünüp sustu.

Baba, tabağını Kya'ya doğru itti. "Biraz daha var mı?"

"Evet, efendim! Bolca var."

"Ha, yahninin içine şu mısır ekmeğinden de koy biraz. Tabağı sıyırmak istiyorum ve iddiaya girerim, ekmek gayet iyi olmuştur, lapa gibi yumuşaktır."

Kya tabağı doldururken kendi kendine gülümsedi. Aralarını düzelten şeyin mısır ekmeği olacağını kim bilebilirdi ki.

Ama biraz düşündükten sonra Kya, eğer şimdi tekneyi kullanmak için izin isterse Baba'nın, onun sadece bir şey istemek amacıyla yemek ve temizlik yaptığını sanmasından endişelendi. Aslında başlangıçta öyleydi ancak şu an, bir şekilde farklı görünüyordu. Sofraya oturup bir aile gibi yemek yemek hoşuna gitmişti. Birileriyle çok acil konuşmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

O yüzden tekneyi tek başına kullanmaktan bahsetmek yerine, "Bir ara seninle balığa çıkabilir miyim?" diye sordu.

Baba çok güldü ama bu samimi bir gülüştü. Anne ve diğerleri gittiğinden beri ilk defa gülüyordu. "Ne yani, balığa çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet, efendim, istiyorum."

"Sen bir kızsın," dedi Baba tabağına bakıp bir kaburga çiğnerken.

"Evet, efendim, sizin kızınızım."

"Pekâlâ, eh, bir ara seni de balığa götürebilirim."

Ertesi sabah Kya, kumlu yoldan sendeleyerek ilerliyordu. Kollarını öne uzatmıştı, ağzından tükürükler saçarak sesler çıkarıyordu. Birdenbire uçmaya başlayıp bataklığın üzerinde süzülecekti, yuvalar arayacaktı sonra yükselip kartallarla beraber uçacaktı. Parmakları uzun tüyler oldu ve gökyüzüne uzandı, rüzgârı kollarının altına topladı. Sonra aniden Baba'nın tekneden ona seslenmesiyle dünyaya geri döndü. Kanatları çöktü, midesi kasıldı; Kya'nın tekneyi kullandığını anlamış olmalıydı. Kya, şimdiden poposunda ve bacaklarının arkasında küreğin acısını hissedebiliyordu. Kya saklanmayı biliyordu, Baba sarhoş olana kadar da saklandığı yerde beklerdi ve Baba onu asla bulamazdı. Ancak yolun fazla ilerisindeydi, birbirlerini görebiliyorlardı. Baba, oltaları eline almış, tekneden Kya'ya gelmesi için

işaret ediyordu. Kya sessiz ve korkmuş halde yürüdü. Oltayı tekneye fırlatmıştı ve Baba'nın oturduğu yerin altında bir torbanın içinde mısır çorbası vardı.

Davet olarak söylediği tek şey şuydu: "Gir içeri!" Kya neşe ya da minnet gösterecek gibi oldu ancak Baba'nın yüzündeki boş ifade onun sessiz kalmasını sağladı. Teknenin içine girip öne bakan metal oturağa yerleşti. Baba motoru çalıştırdı ve kanalın yukarısına doğru yöneldiler, ağaçlarla çalı dallarına çarpmamak için eğilerek süzüldüler. Kya, kırık ağaçları ve eski tabela çubuklarını ezberledi. Suyun durgunlaştığı bir yerde Baba motoru durdurup Kya'yı ortadaki oturağa çağırdı.

Ağzının kenarındaki sarma sigarayı çıkarmadan, "Şimdi tenekeden biraz solucan çıkar bakalım," dedi. Kya'ya yemi oltaya takmayı, oltayı suya atmayı ve geri çekmeyi öğretti. Kya'ya değmemek için vücudunu tuhaf şekillerde çarpıtıyordu. Sadece balık tutmaktan bahsettiler; asla başka konulara girmediler, ikisi de pek gülümsemedi ancak dengeliydiler. Baba biraz içki içti sonra bir işle meşgul oldu ve daha fazla içmedi. Günün ilerleyen saatlerinde güneş, tereyağı rengine dönüşerek inmeye başladı. Onlar bunu fark etmemiş olabilirlerdi ancak omuzları düşmüş, boyunları yorulmuştu.

Kya gizliden gizliye balık yakalamamayı umuyordu fakat oltasının çekildiğini hissetti, misinasını kaldırıp parlak gümüş ve mavi pulları olan, iri bir mercan balığını ortaya çıkardı. Baba eğilip balığı ağa attı, geri oturdu ve dizlerine vurarak Kya'nın daha önce hiç görmediği şekilde sevinç naraları attı. Kya kocaman gülümsediğinde bir dönemi kapatırmış gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Baba onu alana kadar balık, teknenin zemininde çırpındı, bu sırada Kya, uzaktaki pelikan sürüsünü izlemek

ya da bulutların şekillerini incelemek zorunda kaldı. Ağzıyla işine yaramayan havayı çeken, susuz bir dünyaya bakan, ölmek üzere olan o balığın gözleri dışında herhangi bir şeye bakmalıydı. Kya'ya ve balığa neye mal olursa olsun, bu küçücük aile parçasına sahip olmak için değerdi. Balık için kötüydü ama yine de değerdi.

Ertesi gün tekrar tekneyle açıldılar ve karanlık bir lagünde Kya, bir puhu kuşunun yumuşak göğüs tüylerinden birkaçını su üstünde süzülürken buldu. Tüylerin iki ucu da yukarı kıvrıldığı için suyun üstünde, minicik turuncu tekneler gibi yüzüyorlardı. Kya onları toplayıp cebine koydu. Daha sonra suyun üstünde uzanan bir dala örülmüş, terkedilmiş bir sinek kuşu yuvası buldu ve onu güvende tutmak için teknenin pruvasına yerleştirdi.

O akşam Baba, kızarmış balık—mısır unu ve karabiberle kaplı—tahıl lapası ve yeşilliklerden oluşan bir yemek yaptı. Yemekten sonra Kya bulaşıkları yıkarken Baba, II. Dünya Savaşı'nda kullandığı eski sırt çantasıyla beraber mutfağa geldi. Kapı eşiğinden ayrılmadan önce çantayı sertçe sandalyelerden birine fırlattı. Çanta gümbürtüyle yere düşünce Kya yerinden zıpladı ve Baba'ya doğru döndü.

"Bunu tüyler, kuş yuvaları ve topladığın başka şeyler için kullanabilirsin diye düşündüm."

"Ah!" dedi Kya. "Ah, teşekkürler!" Ancak Baba çoktan veranda kapısından çıkıp gitmişti. Yıpranmış çantayı eline aldı; çanta bir ömür boyu kullanılabilecek kadar sert bir branda bezinden yapılmıştı, küçük cepleri ve gizli bölmeleri, sağlam fermuarları vardı. Kya camdan dışarı baktı. Baba daha önce ona hiçbir şey vermemişti.

KIŞIN HAVANIN ILIK OLDUĞU GÜNLERDE ve ilkbaharın her gününde Baba ile Kya balığa çıktılar, sahili boydan boya

gezerek olta attılar, misinalarını çektiler ve balıkları topladılar. Haliçlerde de koylarda da Kya'nın gözleri, şu Tate adındaki çocuğu aradı. Ona tekrar görmeyi umuyordu. Bazen onun hakkında düşünüyordu, arkadaşı olmak istiyordu ancak bunu nasıl yapabileceği hatta çocuğu nasıl bulabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir öğleden sonra birdenbire, Kya ve Baba bir dönemeçten döndüler ve çocuk orada balık tutuyordu, neredeyse Kya'nın onu ilk gördüğü yerdeydi. Çocuk hemen gülümseyip el salladı. Kya düşünmeden elini kaldırdı ve el salladı, neredeyse gülümsüyordu. Sonra Baba şaşırarak ona baktığı anda elini hemen aşağı indirdi.

"Jodie gitmeden önce onun arkadaşlarından biriydi," dedi Kya.

"Buradaki insanlara dikkat etmen lazım," dedi Baba. "Ormanlar süprüntülerle dolu. Buradaki insanların neredeyse hepsi, işe yaramaz insanlar."

Kya başını salladı. Tekrar çocuğa bakmak istiyordu ama bunu yapmadı. Sonra çocuğun, onun arkadaş canlısı olmadığını düşünmesinden endişelendi.

Baba bataklığı, bir şahinin çayırını bildiği gibi biliyordu: nasıl avlanılır, nasıl saklanılır, davetsiz misafirler nasıl korkutulur... Ve Kya'nın gözlerini kocaman açarak sorduğu sorular Baba'yı, kaz mevsimlerini, balıkların huylarını, bulutlardan hava durumunu tahmin etmeyi, dalgalardan da metcezirleri okumayı açıklamaya teşvik ediyordu.

Bazı günler Kya yemek hazırlayıp sırt çantasına koyardı ve güneş bataklığın üstünde batarken—artık pişirme konusunda ustalaştığı—gevrek mısır ekmeğini, dilimlenmiş soğanla yerlerdi. Bazen Baba içkisini unuturdu ve reçel kavanozlarında çay içerlerdi.

"Benim ailem her zaman fakir değildi, biliyorsun işte," dedi Baba bir gün. Alçaktan uçan böceklerin vızıldadığı,

kahverengi bir lagünün üstüne çizgi çizgi gölge düşüren bir meşenin gölgesinde oturuyorlardı.

"Arazileri vardı, verimli araziler hem de. Tütün, pamuk ve bunun gibi şeyler yetiştirirlerdi. Asheville'in oradaydı. Benim tarafımdan büyükannen, vagon tekerleri kadar büyük şapkalar takar, uzun etekler giyerdi. Etrafında verandası olan iki katlı bir evde yaşardık. Çok güzel bir evdi."

Bir büyükanne. Kya'nın ağzı açık kaldı. Bir yerlerde bir büyükanne vardı. Şimdi neredèydi? Kya herkese ne olduğunu sormak istiyordu ancak korkuyordu.

Baba kendi kendine devam etti. "Sonra her şey bir arada ters gitti. Olayların büyük kısmı sırasında daha çocuktum, o yüzden tam bilmiyorum ama buhran, pamuk bitleri ve başka şeyler oldu sonra her şey gitti. Geriye kalan tek şey borçlardı, yığınla borç."

Bu yarım yamalak detaylarla Kya, Baba'nın geçmişini hayal etmekte zorlanıyordu. Anne'nin geçmişiyle ilgili de hiçbir şey yoktu. Aileden herhangi biri, Kya doğmadan önceki hayatlarından bahsetmeye kalkıştığında Baba öfkeden deliye dönerdi. Ailesinin bataklıktan önce çok uzaklarda bir yerlerde, diğer büyükanne ve büyükbabasının yakınlarında yaşadığını biliyordu. Orası Anne'nin, mağazalardan alınan küçük inci düğmeli, saten kurdeleli, dantel işlemeli elbiseler giydiği bir yerdi. Kulübeye taşınınca Anne, o elbiseleri sandıklarda tutmuştu, birkaç yılda bir, birini çıkarıp iş önlüğüne çevirirdi çünkü yeni şeyler alacak paraları yoktu. Şimdi o güzel elbiseler ve onların hikâyeleri yok olmuştu, Jodie gittikten sonra Baba'nın yaktığı ateşte yanmışlardı.

Kya ve Baba bir süre daha olta atmaya devam ettiler, misinaları durgun suda süzülen sarı polenlerin üstünde sallanıyordu ve Kya, Baba'nın anlattığı şeyin bittiğini düşünmüştü ancak Baba, "Günün birinde seni Asheville'e

götürürüm, bizim olan, senin olması gereken toprakları gösteririm," diye ekledi.

Bir süre sonra misinasını çekti. "Buraya bak, tatlım! Bize kocaman bir balık yakaladım, Neredeyse Alabama kadar büyük!"

Kulübeye geri dönünce balığı, "Kaz yumurtası kadar iri" mücverlerle birlikte kızarttılar. Sonra Kya koleksiyonunu gösterdi, böcekleri dikkatlice karton parçalarına, tüyleri de arka odanın duvarına iğneledi. Âdeta hafif, hareketli bir kolaj oluşturmuştu. Sonra verandadaki yatağına yatıp çamları dinledi. Gözlerini kapattı sonra kocaman açtı. Baba ona "tatlım" demişti.

8.

Olumsuz Bilgi

1969

Sabah yangın kulesindeki araştırma işlerini bitirdikten sonra Şerif Ed Jackson ve Şerif Yardımcısı Joe Purdue, Chase'in dul eşi Pearl'e ve ebeveynleri Patti Love ile Sam'e, —klinikte morg görevi gören soğuk bir laboratuvardaki çelik bir masada ve üstünde bir örtüyle yatan—Chase'i görmeye giderken eşlik ettiler. Amaçları veda etmekti ancak bu görüntü, her anne için fazla soğuktu; her eş için dayanılmazdı. Laboratuvardan çıkarken kadınların ikisine de yardım edilmesi gerekti.

Şerifin ofisine geri döndüklerinde Joe, "Pekâlâ, bu çok kötüydü..."

"Evet. Herhangi biri bunu nasıl atlatır bilmiyorum."

"Sam tek kelime etmedi. Genel olarak pek konuşkan değildi zaten ama bu, onu mahvedecek."

Bazıları derdi ki; tuzlu su, bir beton bloğu kahvaltı niyetine yiyip bitirebilir ve şerifin sığınak tarzındaki ofisi bile buna pek direnemiyordu. Duvarların alt kısımlarında, dalga dalga tuz kristalleriyle çerçevelenen su izleri vardı ve

küf, damar gibi tavana yayılmıştı. Kenarlarda minicik, koyu renkli mantarlar vardı.

Şerif, masasının alt çekmecesinden bir şişe çıkarıp kendine ve şerif yardımcısına kahve fincanlarının içinde iki duble içki koydu. Şerif ve yardımcısı, güneş, burbon kadar altın rengi ve şurup gibi olup denizin içine kayarak kaybolana kadar içkilerini yudumladılar.

DÖRT GÜN SONRA Joe, elindeki belgeleri havada sallayarak şerifin ofisine girdi. "İlk laboratuvar raporlarını aldım."

"Hadi, bir bakalım."

Şerifin masasına karşılıklı oturdular ve belgeleri taradılar. Joe zaman zaman bir sineği savuşturdu.

Ed yüksek sesle okudu. "Ölüm saati, gece yarısıyla sabaha karşı iki arasında, 29 ya da 30 Ekim 1969. Aynen tahmin ettiğimiz gibi."

Bir dakika daha okuduktan sonra devam etti. "Elimizdeki şey, olumsuz bilgi."

"Orada haklısın işte. Burada hiçbir şey yok, Şerif."

"İki çocuğun üçüncü dönemeçten çıkması dışında ne tırabzanda ne mazgallarda ne de başka bir şeyde yeni parmak izi yok. Ne Chase'ten ne de başkasından." Şerifin normalde canlı görünen suratında sakal gölgeleri vardı.

"Demek ki birileri parmak izlerini sildi. Her şeyi sildi. Neden Chase'in parmak izleri hiçbir yerde yok?"

"Kesinlikle. Önce ayak izlerimiz yoktu, şimdi de parmak izlerimiz yok. Chase'in çamurun içinde merdivene yürüdüğünü, merdivenleri tırmandığını ya da üstteki—hem merdivenlerin başındaki hem de düştüğü yerdeki—iki mazgalı açtığını gösteren hiçbir kanıt yok. Ne Chase'in ne de başkasının. Ama olumsuz bilgi yine de bilgidir. Ya biri sıkı

bir temizlik yaptı ya da onu başka yerde öldürüp cesedini kuleye taşıdı."

"Ama eğer cesedi kuleye taşınmış olsaydı çamurda lastik izleri olurdu."

"Doğru, oraya geri dönüp kendimizinkiler ve ambulansınkiler dışında lastik izleri aramalıyız. Bir şeyleri gözden kaçırmış olabiliriz."

Bir dakika daha okuduktan sonra Ed, "Neyse, artık bunun kaza falan olmadığına tamamen eminim," dedi.

Joe, "Katılıyorum ve öyle herhangi biri, izlerini bu kadar başarıyla yok edemez," dedi.

"Ben açım. Yolda restorana da uğrayalım."

"O zaman üstüne gelinmesine hazır ol. Kasabadaki herkes oldukça sinirli. Chase Andrews cinayeti belki de şu ana kadar, burada olan en büyük olay. Dedikodu kazanları kaynıyor."

"Pekâlâ, kulaklarını açık tut. Birkaç şey duyabiliriz belki. İşe yaramazların çoğu, çenelerini kapalı tutamaz."

Kasırga kepenkleriyle çerçevelenmiş bir sıra pencere, limana bakan Barkley Cove restoranının önünü kaplıyordu. Kasaba iskelesinin ıslak basamaklarıyla 1889'da inşa edilmiş bina arasında duran tek şey, dar bir sokaktı. Pencerelerin altındaki duvarlara, kullanılmayan karides sepetleriyle düğüm olmuş balık ağları yığılmıştı ve kaldırımın üstünde yer yer deniz kabukları vardı. Martı çığlıkları ve pislikleri her yerdeydi. Neyse ki sosislerin, çöreklerin, haşlanmış turp yeşilliklerinin ve kızarmış tavuğun aroması, limana sıralanmış balık fıçılarının keskin kokusunu bastırıyordu.

Şerif kapıyı açtığında küçük bir telaş yaşandı. Yüksek sırtlı, kırmızı koltukların olduğu bölümler doluydu, masaların çoğu da aynı durumdaydı. Joe, içecek makinasının

olduğu köşedeki iki boş tabureyi işaret etti ve oraya doğru yürüdüler.

Yürürken Sing Yakıt'tan Bay Lane'in, dizel tamircisine, "Bence Lamar Sands. Hatırlar mısın, karısını Chase'le tam da pahalı teknesinin güvertesinde oynaşırken yakalamıştı. Hem cinayet sebebi var hem de Lamar'ın başı daha önce de kanunla belaya girmişti."

"Önceden ne oldu?"

"Şerifin katranlarını kesen şu grupla birlikteydi."

"O zaman daha çocuktular."

"Başka bir şey daha vardı ama hatırlayamıyorum."

Restoranın sahibi ve aşçısı Jim Bo Sweeny, tezgâhın arkasında; ızgaradaki yengeç keklerini çevirmekten ocaktaki mısır püresini karıştırmaya, fritözdeki tavuk butlarını dürtmekten tekrar ızgaranın başına koşuşturuyordu. Arada bir de müşterilerin önüne, tepeleme dolu tabaklar koyuyordu. İnsanlar, onun bir eliyle ekmek hamuru karıştırıp, aynı anda diğeriyle de yayın balığı temizleyebildiğini söylüyorlardı. Ünlü spesiyali, pimento[1] peynirli lapa üstünde karides doldurulmuş dil balığını ise sadece yılda birkaç kez servis ediyordu. Reklama gerek yoktu; haber çabuk yayılıyordu.

Şerif ve yardımcısı, masaların arasından dolaşarak tezgâha yürürken Kress's Five and Dime'dan Bayan Pansy'nin, bir arkadaşına, "Bataklıkta yaşayan şu kadın olabilir. Tam tımarhanelik. İddiaya girerim, o böyle şeyler yapabilecek birisi..." dediğini duydular.

"Ne demeye çalışıyorsun? O kadının olayla ne alakası var?"

"Bir süreliğine şeyle bir ilişki yaşamıştı..."

Şerif ve yardımcısı tezgâha ulaştıklarında Ed, "Sadece paket sandviç alıp gidelim buradan. Bu dedikoduların içine sürüklenemeyiz," dedi.

1 Bir tür tatlı kırmızı biber. (Çev. N.)

9.

Zıpzıp

1953

Kya, pruvada oturup sisin uzun parmaklarının tekneye uzanışını izliyordu. İlk başta parçalanmış gibi görünen bulutlar, başlarının üstünden geçmiş, ardından sis onları griliğin içine almıştı ve motorun alçak *tik, tik, tik* sesinden başka hiçbir şey yoktu. Dakikalar sonra marina gaz istasyonunun yıpranmış şekli, görüş hizalarına girdiği sırada beklenmedik renk lekeleri oluştu; sanki hareket eden onların teknesi değil de gaz istasyonuydu. Baba tekneyi hafifçe limana çarparak motoru kapattı. Kya daha önce buraya sadece bir kez gelmişti. İstasyonun sahibi olan yaşlı ve zenci adam, onlara yardım etmek için oturduğu sandalyeden zıpladı, herkesin ona Zıpzıp demesinin sebebi de buydu. Beyaz favorileri ve kırçıl saçları, geniş ve cömert yüzüyle baykuş gözlerini çerçeveliyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Konuşmayı, gülümsemeyi ya da kafasını geriye atıp ağzı sıkıca kapalı olarak kendine özgü kahkahalar atmayı asla keşmiyor gibi görünüyordu. Etraftaki çoğu işçi gibi tulum giymemişti, üstünde ütülü, mavi bir gömlek, ona

kısa gelen koyu renk bir pantolon ve iş botları vardı. Her zaman değil ama arada bir, yazın en güneşli günlerinde, eski bir hasır şapka takardı.

Zıpzıp'ın Yakıt ve Yem Dükkânı, kendi titrek iskelesinin üzerinde duruyordu. Kıyıdaki en yakın meşe ağacına bağlanmış bir halat, durgun suların üstünde yaklaşık on iki metre kadar uzanıyor ve âdeta bütün gücüyle tutunuyordu. Zıpzıp'ın büyük büyükbabası bu iskeleyi ve servi kalaslarla yapılmış kulübeyi, İç Savaş'tan önce herhangi birinin hatırlayamayacağı kadar eskiden inşa etmişti.

Üç nesil, kulübenin her tarafına parlak metal tabelalar çivilemişti. Nehi Üzüm Gazozu, Royal Crown Kolası, Camel filtreli sigaralar ve yirmi yıllık Kuzey Carolina araba plakalarıyla bu renk patlaması, en yoğun sise rağmen denizden bile görülebiliyordu.

"Merhaba, Bay Jake. Nasılsınız?"

"Bugün sağ tarafımdan kalktım diyebilirim," diye cevapladı Baba.

Zıpzıp sanki bu eski espriyi ilk defa duyuyormuş gibi kahkaha attı. "Yanınızda küçük kızınız da var. Ne güzel."

Baba başını salladı. Biraz düşünüp "Evet, bu benim kızım, Bayan Kya Clark," dedi.

"Sizinle tanışmaktan büyük bir onur duydum, Bayan Kya."

Kya çıplak ayak parmaklarına bakarak düşündü ancak söyleyecek bir kelime bile bulamadı.

Zıpzıp bunu sorun etmemişti ve son zamanlarda balıkların ne kadar bol olduğundan bahsederek konuşmaya devam etti. Sonra Baba'ya sordu, "Depoyu doldurayım mı, Bay Jake?"

"Evet, ağzına kadar doldur."

Depo dolana kadar iki adam hava durumu, balıkçılık ve sonra biraz daha hava durumu hakkında konuştular.

"Sizlere iyi günler," dedi Zıpzıp, teknenin halatını atarken.

Baba yavaşça parlak renkli denize geri açıldı. Güneşin sisi silip süpürmesi, Zıpzıp'ın depoyu doldurmasından daha kısa sürmüştü. Tekleyerek Barkley Cove'un birkaç kilometre yakınındaki çamlı bir yarımadaya yaklaştılar ve Baba, tekneyi, kasaba iskelesinin iyice aşınmış kirişlerinden birine bağladı. Etraftaki balıkçılar meşgul bir şekilde balıkları topluyor, halatları bağlıyorlardı.

"Sanırım restorandan biraz erzak alabiliriz," dedi Baba ve Kya'yı iskeleden Barkley Cove restoranına götürdü. Kya hayatında hiç restoran yemeği yememişti hatta bir restorandan içeri adımını bile atmamıştı. Kalbi küt küt atarken fazlasıyla kısa gelen tulumunun üstündeki çamuru sildi ve düğümlenmiş saçını düzeltmeye çalıştı. Baba kapıyı açtığında müşterilerin hepsi duraksadı. Birkaç adam, Baba'ya hafifçe başıyla selam verdi; kadınlar somurtarak başlarını çevirdiler. Bir tanesi homurdanarak, "Büyük ihtimalle *gömlek ve ayakkabı giymek zorunludur* tabelasını okuyamamışlardır," dedi.

Baba, iskeleye bakan küçük bir masaya oturması için Kya'ya işaret etti. Kya menüyü okuyamıyordu ancak Baba ona, yemeklerin çoğunu saydı ve Kya, kızarmış tavuk, patates püresi, et sosu, bezelye ve yeni toplanmış pamuk kadar kabarık ekmek sipariş etti. Baba ise kızarmış karides, peynirli mısır lapası, kızarmış bamya ve kızarmış yeşil domates söyledi. Garson önlerine, buz küplerinin üstünde tereyağı parçaları, bir sepet dolusu mısır ekmeği, beyaz ekmek ve içebildikleri kadar tatlı, buzlu çay koydu. Sonra tatlı olarak da dondurmalı böğürtlen turtası yediler. Kya o kadar çok yemişti ki kusabileceğini düşünüyordu ancak buna değdiğine karar verdi.

Baba kasada hesabı öderken Kya, dışarı kaldırıma çıktı. Balıkçı teknelerinin keskin kokusu körfezin üzerinde asılı gibiydi. Elindeki yağlı mendilin içinde, arta kalan tavuk ve ekmekler sarılıydı. Cepleri ise garsonun masaya bıraktığı tuzlu krakerlerle doluydu.

"Merhaba." Kya arkasından minik bir ses duydu ve döndüğünde yaklaşık dört yaşında, sarı lüleleri olan bir kızın ona baktığını gördü. Kızın üstünde, açık mavi renk bir elbise vardı ve elini uzattı. Kya önündeki küçük ele bir süre baktı; tombul ve yumuşaktı, belki de Kya'nın hayatında gördüğü en temiz şeydi. Asla küllü sabunla çamaşır çitilememiş olmalıydı ve kesinlikle tırnaklarının altında çamur yoktu. Sonra kızın gözlerine baktı ve sadece başka bir çocuk olarak kendi yansımasını gördü.

Kya mendilini sol eline alıp sağ elini yavaşça kıza doğru uzattı.

"Hey, sen oradaki, uzaklaş bakayım!" Birdenbire Metodist vaizin karısı Bayan Teresa White, Buster Brown Ayakkabıcısı'nın kapısından onlara doğru koştu.

Barkley Cove Kasabası dinine çok önem verir ve ciddiye alırdı. Kasaba ufacık olmasına rağmen dört kiliseye sahipti, —ki bunlar sadece beyazlar için olanlardı—zencilerin de üç tane kiliseleri vardı.

Elbette durum böyle olunca rahipler, vaizler ve özellikle de onların eşleri, kasabada son derece saygın konumda olma şansına sahiptiler. Giyim kuşamları ve davranışları da her zaman buna uygun olurdu. Teresa White sık sık pastel renklerde etekler ve beyaz bluzlar giyer, kıyafetini ise uyumlu topuklu ayakkabılar ve çantalarla tamamlardı.

Hemen koşarak gelip kızını kucağına aldı. Kya'dan uzaklaşarak kızı tekrar kaldırıma indirdi ve önünde çömeldi.

"Meryl Lynn, hayatım, o kızın yanına gitme, anladın mı beni? O pis!"

Kya, kadının parmaklarını kızın lülelerinin arasından geçirmesini ve uzun uzun birbirlerine bakmalarını izledi.

Bir kadın Piggly Wiggly'den çıkıp çabucak yanlarına geldi. "İyi misin, Teresa? Neler oldu burada? Şu kız, Meryl Lynn'i rahatsız mı ediyordu yoksa?"

"Tam zamanında yakaladım. Teşekkürler, Jenny. Keşke o insanlar kasabaya gelmeseler. Şu kıza bak. İğrenç! İliklerine kadar pis. Etrafta bir mide virüsü dolaşıyor ve onu getirenlerin, bu insanlar olduğuna o kadar eminim ki. Geçen sene de kızamık taşımışlardı ve bu ciddi bir şey." Teresa çocuğunun elini sıkıca tutarak uzaklaştı.

Tam o sırada Baba, elinde kese kâğıdına sarılmış bir birayla gelip Kya'ya seslendi. "N'apıyorsun? Haydi, gitmemiz gerek! Sular çekilecek." Kya Baba'yı takip etti ve bataklıktaki evlerine doğru giderlerken yol boyunca anneyle kızın lülelerini ve gözlerini düşündü.

Baba hâlâ arada sırada yok oluyordu ve birkaç gün geri gelmiyordu ancak eskisi kadar sık olmuyordu. Ve geri geldiğinde sarhoş halde yatağında sızmak yerine Kya ile yemek yiyor ve sohbet ediyordu. Bir gece remi[2] oynadılar. Kya kazandığında babası içten kahkahalar attı ve Kya, normal bir kız çocuğu gibi elleriyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

BAHARIN SONUNDA yabani salkımlar solmaya başlasa da ve Anne, önceki yazın sonlarında gitmiş olsa da Kya, verandaya her çıktığında Anne'nin—sahte timsah derisi ayakkabılarıyla—kumlu yoldan gelişini görme umuduyla yola bakıyordu. Belki de artık Baba'yla balığa çıktıklarına ve

2 Bir kart oyunu. (Çev. N.)

konuştuklarına göre tekrar bir aile olmayı deneyebilirlerdi. Baba hepsini dövmüştü, çoğunlukla da sarhoşken. Birkaç gün boyunca iyi olurdu, birlikte tavuk yahnisi yerlerdi, bir keresinde sahilde uçurtma uçurmuşlardı. Sonra içki, bağırış, dayak. Yediği dayaklardan birkaçının detayları hâlâ aklındaydı. Bir keresinde Baba, Anne'yi mutfak duvarına itmiş ve yere yığılana kadar ona vurmuştu. Kya ağlayarak durması için ona yalvarırken Baba'nın koluna dokunmuştu. Baba, Kya'yı omuzlarından tutmuş, ona bağırarak kot pantolonunu ve iç çamaşırını indirmesini emretmiş ve onu mutfak masasına yatırmıştı. El alışkanlığı ve çabuklukla, tek hareketle kemerini çıkararak onunla Kya'ya vurmuştu. Kya tabii ki çıplak poposundaki kesermişçesine canını yakan acıyı hatırlıyordu ancak tuhaf bir şekilde sıska ayak bileklerinin etrafında toplanmış pantolonunun detayını daha net hatırlıyordu ve Anne'nin ağlayarak ocağın yanındaki köşeye sinmiş halini. Kya kavganın neden çıktığını bile bilmiyordu.

Eğer Anne şu an, Baba düzgün davranırken gelirse belki de yeniden başlayabilirlerdi. Gidenin Anne, kalanın ise Baba olacağı Kya'nın hiç aklına gelmezdi. Ancak Anne'nin onu sonsuz dek terk etmeyeceğini biliyordu, eğer dışarıda bir yerlerdeyse geri gelirdi. Kya hâlâ Anne'nin radyodaki şarkıya eşlik ederken kırmızı, büyük dudaklarını görebiliyor ve sesini duyabiliyordu. "Şimdi Bay Orson Welles›i iyi dinle, o bir centilmen gibi düzgün konuşur. Sakın ‹deyil' deme, öyle bir kelime yok."

Anne, haliçleri ve gün batımlarını yağlı boya ve sulu boyayla o kadar canlı renklerle resmediyordu ki âdeta doğadan koparılmış gibi tablolar yapıyordu. Anne'nin kendine ait bazı resim malzemeleri vardı ve gerektiğinde Kress's Five and Dime'dan da bazı şeyler alabiliyordu. Bazen Anne, Kya'nın, kahverengi kese kâğıtlarının üzerine kendi resimlerini yapmasına bile izin verirdi.

BALIK TUTTUKLARI o yazın ardındaki eylülün başlarında, sıcağın bunaltıcı olduğu bir öğleden sonra Kya, yolun sonundaki posta kutusuna yürüdü. Market broşürlerinin arasında adresi, Anne'nin düzgün el yazısıyla yazılmış mavi bir zarf gördü ve donakaldı. Birkaç çınar yaprağı, Anne'nin gittiği zamanki sarı renklerine geri dönüyordu. Anne bunca zaman hiçbir haber vermemiş, şimdi bir mektup göndermişti. Kya zarfa baktı, onu ışığın önünde tuttu ve parmaklarını kusursuz, yatık el yazısının üstünden geçirdi. Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına hızla çarpıyordu.

"Anne hayatta. Başka bir yerde yaşıyor. Neden eve dönmedi?" Kya zarfı açmayı düşündü ancak okuyabileceğinden emin olduğu tek kelime, kendi adıydı ve o da zarfın üzerinde yazmıyordu.

Kulübeye koştu ancak Baba, tekneyle bir yerlere gitmişti. O yüzden Kya mektubu, onun görebilmesi için masanın üstündeki tuzluğa yasladı. Soğanlı börülceleri kaynatırken bir yandan da kaybolmasın diye mektuba bakıyordu.

Birkaç saniyede bir, teknenin sesini duyma beklentisiyle mutfak penceresine koşuyordu. Sonra birden bire Baba topallayarak merdivenlerden çıktı. Bütün cesareti bir anda Kya'yı terk etmişti. Koşarak Baba'nın yanından geçerken tuvalete gideceğini, yemeğin az sonra hazır olacağını söyledi. Pis kokulu tuvalette bekledi, kalbi ve midesi âdeta kramp yarışı yapıyorlardı. Ahşap bankın üstüne çıktı ve kapıdaki çeyrek ay şekilli aralıktan kulübeyi izledi. Tam olarak ne beklediğini bilmiyordu.

Sonra veranda kapısının çarpma sesini duydu ve Baba'nın hızlıca lagüne doğru yürüdüğünü gördü. Elinde bir torbayla doğruca tekneye gitti ve motoru çalıştırdı. Kya eve koştu, mutfağa gitti ancak mektup yoktu. Mektubu bulmak için Baba'nın giysi çekmecelerini açtı, dolabının altını üstüne getirdi.

"O mektup bana da ait! Sana ait olduğu kadar bana da ait." Mutfağa geri döndüğünde çöp kovasının içine baktı ve mektubun hâlâ yer yer mavi olan küllerini buldu. Bir kaşıkla külleri topladı ve siyah-mavi mektup kalıntılarını mutfak masasına yığdı. Çöpü didik didik aradı, belki de bazı kelimeler en aşağılara düşmüştü. Ancak soğan kabuklarına yapışmış kül kalıntılarından başka bir şey yoktu.

Börülceler hâlâ tencerede kaynarken Kya masaya oturup küçük kül yığınına baktı. "Anne bunlara dokundu. Belki de Baba, onun ne yazdığını bana söyler. Aptal olma, bunun olma ihtimali, bataklığa kar yağmasından bile daha az."

Posta pulu bile yanmıştı. Artık Anne'nin nerede olduğunu asla öğrenemeyecekti. Külleri küçük bir kavanoza koydu ve kavanozu yatağının yanındaki puro kutusunda sakladı.

BABA O AKŞAM ya da ertesi gün eve dönmedi ve en sonunda geldiğinde, kapıdan sendeleyerek girerken eskisi gibi ayyaş haldeydi. Kya mektubu sorma cesaretini topladığında bağırdı. "Seni ilgilendiren bir konu deyil!" Ve sonra da "Geri dönecek deyil yani o ihtimali aklından çıkarabilirsin," dedi. Elinde torbasıyla tekneye doğru sendeledi.

"Sana inanmıyorum!" diye bağırdı Kya arkasından, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Baba'nın gidişini izledi sonra da boş lagüne bağırdı. "Hem '*deyil*' yanlış bir kelime!"

Sonradan acaba mektubu kendisi açsaydı ve Baba'ya hiç göstermeseydi daha mı iyi olurdu diye düşündü. Eğer öyle yapsaydı kelimeleri bir gün okuyabilene kadar saklardı ve Baba'nın da onları hiç görmemesi daha iyi olurdu.

Baba bir daha onu asla balığa çıkarmadı. O ılık günler, sadece bir mevsim sürdü. Alçak bulutlar aralanmış ve güneş, kısa bir süreliğine tekrar Kya'nın dünyasına girmişti

sonra hava yine yumruğunu sıkmış ve dünyasını karanlığa gömmüştü.

KYA NASIL DUA EDİLDİĞİNİ hatırlamıyordu. Önemli olan, ellerin nasıl tutulduğu ya da gözlerin ne kadar sıkı kapatıldığı mıydı acaba? "Belki de dua edersem Anne ve Jodie eve gelir. Bütün o bağırışlar ve kavgalar bile bu topaklı lapadan daha iyiydi."

Birkaç ilahiden parçalar söyledi. "Ay taneleri güllerin üstündeyken o benimle yürür." Anne'nin onu birkaç kez götürdüğü küçük, beyaz kiliseden tek hatırladığı buydu. Son kilise ziyaretlerini Anne gitmeden önceki Paskalya Pazarı'nda yapmışlardı ancak o bayramla ilgili Kya'nın hatırladıkları; bağırış, kan, birinin düşmesi ve Anne'yle koşmalarıydı, o yüzden o anıları tamamen aklından çıkardı.

Kya ağaçların arasından Anne'nin mısır ve turp ektiği yere baktı, artık tamamen yabani otlarla kaplanmıştı. Kesinlikle gül falan yoktu.

"Boş versene! Bu bahçeye Tanrı falan gelmez," dedi.

10.

Rüzgârda Eğilmiş Çimenler

1969

Kum, çamurdan daha iyi sır saklar. Sözde cinayetin işlendiği gece, birinin arabayla orada olduğunu kanıtlayabilecek izlerin üstünden geçmemek için şerif, kamyonunu yangın kulesi yolunun en başına park etti. Ancak yolda yürüyerek kendilerininki dışında herhangi bir tekerlek izi ararlarken kum taneleri, her adımlarıyla şekilsiz oyuklar haline geliyordu.

Sonra kulenin yanındaki çamur delikleri ve bataklıklı bölgelerde bir sürü detaylı hikâye ortaya çıktı: dört tane yavrusuyla bir rakun, balçığa girip çıkmıştı, bir sümüklü böcek, bir ayının gelmesiyle bölünen dantelimsi bir desen halinde iz bırakmıştı ve küçük bir kaplumbağa serin çamura yatmış, göbeği ise sığ, pürüzsüz bir çamur oluşturmuştu.

"Her şey apaçık ortada ancak bizim kamyonlar dışında, insan yapımı olan tek bir şey bile yok."

"Bilmiyorum," dedi Joe. "Bak, şurada düz bir kenar var sonra da küçük bir üçgen. O bir iz olabilir."

"Hayır, bence o bir hindinin ayak izinin bir parçası, üstüne de bir geyik basınca öyle geometrik görünmüş."

On beş dakika daha araştırdıktan sonra şerif, "Hadi, şuradaki küçük körfeze yürüyelim. Bakalım birileri buraya kamyon değil de tekneyle gelmiş olabilir mi?" dedi. Keskin mersin dallarını yüzlerinin önünden iterek küçük körfeze yürüdüler. Nemli kumda yengeç, akbalıkçıl ve öksüz balığı izleri vardı ancak insan izi yoktu.

"Peki, ama şuna bak." Joe parmağıyla, neredeyse kusursuz bir yarım ay deseni oluşturmuş kumları işaret etti. "Sahile çekilen yuvarlak pruvası olan bir teknenin izidir belki."

"Hayır. Bak, rüzgâr, şu çimenlerin sapını kumda ileri geri sürüklemiş. Onlar sadece rüzgârda eğilmiş çimenler."

Etrafa bakınarak ayakta dikildiler. Yarım ay şekilli sahilin geri kalanı kırık deniz kabukları, bazı kabuklu deniz hayvanı parçaları ve yengeç kıskaçlarından oluşan kalın bir tabakayla kaplıydı. En iyi sır saklayıcılar, deniz kabuklarıdır.

11.

Çuval Dolusu Midye

1956

1956'nın kışında, Kya on yaşındayken Baba artık kulübeye daha az geliyordu. Yerde viski şişesi, yatağa serilmiş bedeni ve pazartesi parası olmadan haftalar geçiyordu. Kya, sürekli onun elinde içki torbasıyla ağaçların arasından sendeleyerek gelmesini bekliyordu. Onu en son gördüğünden beri iki dolunay geçmişti.

Çınar ve ceviz ağaçları, donuk bir gökyüzüne çıplak dallarını uzatıyor, durmak bilmeyen rüzgâr ise kış güneşinin bu sevimsiz ortama getirebileceği bütün neşeyi çekip alıyordu. Kuruyamayan bir deniz arazisinde işe yaramaz, kuru bir rüzgârdı bu.

Kya ön taraftaki merdivenlere oturup düşündü. Baba, soğuk ve yağmurlu bir gecede dövülüp bataklığa atılmasıyla sonlanabilecek bir poker kavgası yaşamış olabilirdi. Ya da belki sadece düz yürüyemeyecek kadar sarhoş olmuş, ormana girmiş ve bataklığın içine yüz üstü düşmüştü.

"Sanırım temelli gitti."

Beyazlayana kadar dudaklarını ısırdı. Anne gittiğinde hissettiği türden bir acı değildi bu hatta Baba'nın arkasından yas tutamıyordu. Ancak tamamıyla yalnız olmak, o kadar uçsuz bucaksız bir histi ki yankılanıyordu ve yetkililer kesin bunu öğrenip Kya'yı götüreceklerdi. Zıpzıp'a bile yalan söylemek, Baba hâlâ buralardaymış gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Ve artık pazartesi parası da olmayacaktı. Son birkaç dolarla elinden geldiğince uzun süre idare etmiş sadece lapa, haşlanmış midye ve bir deri bir kemik kalmış tavukların nadiren yaptığı yumurtalarla hayatta kalmıştı. Birkaç kibrit, küçük bir sabun ve bir avuç dolusu mısır, elinde kalan son malzemelerdi. Birkaç kibritle kışı geçiremezdi. Onlar olmadan hem kendini, hem martıları hem de tavukları beslemek için mısır haşlayamazdı.

"Mısır olmadan nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum."

Kya, *Baba bu sefer her nereye kaybolduysa en azından, yaya olarak gitti,* düşündü. Tekne Kya'ya kalmıştı.

Yiyecek almanın bir yolunu bulması gerekiyordu ancak şimdilik o düşünceyi zihninin derinlerinde bir yere itti. Püre haline getirip krakerlerin üstüne sürmeyi öğrendiği midyelerden oluşan bir akşam yemeğinden sonra Anne'nin çok sevdiği kitapları karıştırdı, okuyormuş gibi davrandı. On yaşına gelmesine rağmen hâlâ okuyamıyordu.

Sonra gaz lambasının ışığı titredi, azaldı ve söndü. Bir an küçük bir daire içerisinde bir dünyası vardı, sonra ise sadece karanlık. "Ah!" dedi. Gaz yağını alıp lambayı dolduran hep Baba'ydı, o yüzden lambayı doldurmak gerektiğini düşünmemişti. Karanlık olana kadar.

Birkaç saniye oturup kalan yağdan ışık çıkarmaya çalıştı ancak hiç ışık çıkaramadı. Sonra buzdolabının yuvarlaklığı ve pencere, yavaşça şekil almaya başladı. Bunun üzerine

Kya, küçük bir mum bulana kadar parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdirdi. Mumu yakmak için bir kibrit gerekiyordu ve sadece beş tane kibrit kalmıştı. Ancak karanlık, öncelikli bir durumdu.

Kya kibriti çaktı, mumu yaktı ve karanlık tekrar kenarlara çekildi. Ancak ışığa ihtiyacı olduğunu anlayacak kadarını görmüştü ve gaz yağı pahalıydı. İç geçirdi. "Belki de kasabaya yürüyüp kendimi yetkililere teslim etmeliyim. En azından onlar bana yiyecek verir ve beni okula gönderirler."

Ancak bir dakika bunu düşündükten sonra, "Hayır, martıları, akbalıkçılları, kulübeyi bırakamam. Sahip olduğum tek aile bu bataklık," dedi.

Mumun son ışıklarında otururken aklına bir fikir geldi.

Ertesi sabah normalden daha erken, sular çekilmişken kalktı, tulumunu giyip elinde kovası, ıstakoz bıçağı ve boş çuvallarıyla evden çıktı. Çamurun içinde çömelerek Anne'nin ona öğrettiği gibi birikintilerin içinden midye topladı ve dört saatlik çömelmenin, diz çökmenin sonunda iki çuval dolusu midye toplamış oldu.

Kya, yoğun sisin içinden teknesiyle Zıpzıp'ın Yakıt ve Yem Dükkânı'na doğru giderken güneş yavaşça denizden çekilip tepeye yöneldi. Kya yaklaşınca Zıpzıp ayağa kalktı.

"Merhaba Bayan Kya, yakıt mı istedin?"

Kya başını eğdi. Piggly Wiggly'e en son gidişinden beri kimseyle konuşmamıştı ve konuşması biraz bozulmuştu. "Belki yakıt. Ama bu değişebilir. Duydum ki midye satın alıyormuşsun ve burada biraz var. Bunlar için bana nakit para ödeyip biraz da yakıt verebilir misin?" Kya çuvallara işaret etti.

"Evvet, epeyce midye toplamışsın haa! Tazeler mi peki?"

"Şafaktan önce topladım bunları. Biraz önce."

"Tamam o zaman. Sana bir çuval için elli sent verebilirim, diğer çuval için de bir depo dolusu yakıt."

Kya hafifçe gülümsedi. Kendi kazandığı, gerçek paraydı. Dediği tek şey, "Teşekkürler," oldu.

Zıpzıp depoyu doldururken Kya, rıhtımdaki küçük dükkânına girdi. Piggly'den alışveriş yaptığı için buraya pek dikkat etmemişti ancak Kya şu an görüyordu ki, yem ve tütünün yanı sıra Zıpzıp, kibrit, domuz yağı, sardalye, Viyana sosisi, mısır, kraker, tuvalet kâğıdı ve gaz yağı da satıyordu. Dünyada ihtiyacı olan neredeyse her şey buradaydı. Tezgâhın üstünde beş tane birer galonluk kavanoz duruyordu ve içleri, Red Hots, dev lolipoplar ve Sugar Daddy şekerle doluydu. Burada, dünyada olduğunu düşündüğünden daha fazla şeker var gibi görünüyordu.

Midyelerden gelen parayla kibrit, bir tane mum ve mısır aldı. Gaz yağı ve sabun, başka bir dolu çuvalı beklemek zorundaydı. Mum yerine bir tane Sugar Daddy almamak için kendini çok zor tuttu.

"Haftada kaç çuval midye alıyorsun?" diye sordu Kya.

Zıpzıp, ağzı kapalı, kafası geride, kendine has kahkahasını atarken "Bir iş anlaşması mı yapıyoruz yoksa?" diye sordu. "Her iki-üç günde bir, on sekiz kilo alırım. Amma haberin olsun, başkaları da midye getirir. Eğer sen midye getirdiğinde benim elimde zaten varsa seninkileri alamam haberin olsun. Sona kalan dona kalır. Başka türlü olmaz."

"Tamam. Teşekkürler, tamamdır. Görüşürüz, Zıpzıp." Sonra şunu ekledi, "Ha, bu arada, babam sana selamlarını gönderdi."

"Peki, madem öyle, sen de ona selamlarımı ilet lütfen. Görüşürüz, Bayan Kya." Kya teknesiyle uzaklaşırken Zıpzıp gülümsedi. Kya da az kalsın gülümsüyordu. Kendi yakıtını

ve erzaklarını satın almak, onu bir yetişkin yapıyordu. Daha sonra kulübede küçük erzak yığınını yerleştirirken torbanın dibinde sarı-kırmızı bir sürpriz gördü. Zıpzıp'ın çaktırmadan torbaya koyduğu bir Sugar Daddy şekeri için yetişkin değildi.

Diğer midye toplayıcılarının önüne geçebilmek için Kya, mum ya da ay ışığıyla—gölgesi pırıldayan kumun üstünde titreyerek—bataklığa gidiyor ve gecenin karanlığında midye topluyordu. İstiridye de toplamaya başladı ve bazen güneşin ilk ışıklarında Zıpzıp'ın dükkânına ulaşabilmek için küçük vadilerde, yıldızların altında uyuyordu. Midye parası, pazartesi parasından çok daha güvenilir çıktı ve Kya, genellikle diğer toplayıcılardan önce gidiyordu.

Bayan Singletary'nin her zaman, neden okulda olmadığını sorduğu Piggly Wiggly'e gitmeyi bıraktı. Eninde sonunda onu yakalayıp zorla okula sürükleyeceklerdi. Kya, Zıpzıp'tan aldığı erzakla ihtiyaçlarını karşılıyordu ve yiyebileceğinden fazla midyesi vardı. Tanınmayacak hale gelene kadar ezilip lapayla karıştırıldıklarında midyeler, o kadar da kötü sayılmazlardı. Hem onların, balıklarınki gibi Kya'ya bakan gözleri yoktu.

12.

Peniler ve Mısırlar

1956

Baba gittikten sonra haftalar boyunca Kya, ne zaman kuzgunların ötüşünü duysa dışarı bakardı; belki de onlar, babanın topallayarak ormandan geldiğini görmüştü. Ne zaman rüzgâr tuhaf bir ses çıkarsa birinin ayak sesini duyabilmek için başını çevirirdi. Herhangi birinin. Okul görevlisi olan kadının onu aramaya gelmesi bile iyi olurdu.

Ama gözleri en fazla, balık tutan çocuğu arıyordu. Yıllar boyunca onu birkaç kere uzaktan görmüştü ancak Kya yedi yaşındayken karşılaştıkları ve çocuğun onu eve götürmesinden beri bir daha konuşmamışlardı. O çocuk Kya'nın—Zıpzıp ve birkaç kasiyer dışında—dünya üzerinde tanıdığı tek kişiydi. Teknesiyle nerede süzülürse süzülsün, gözleri her zaman onu görme umuduyla etrafı tarıyordu.

Bir sabah Kya, sazlıklarla kaplı bir halice doğru yol alırken sazlıkların arasında çocuğun teknesini gördü. Tate farklı bir beysbol şapkası takıyordu ve artık daha uzun boyluydu ancak elli metre öteden bile çocuğun kıvırcık sarı saçlarını tanımıştı. Kya yavaşça teknesiyle ona doğru yöneldi, sessizce

uzun çimenlerin arasından hareket etti ve ona baktı. Belki de yanına gidip hiç balık yakalayıp yakalamadığını sormalıydı. Baba ve bataklıktaki herkes, birisiyle karşılaştıklarında bunu soruyor gibi görünüyordu: "Herhangi bir şey yakaladın mı? Oltaya takılan bir şey var mı?"

Ancak Kya sadece baktı, hareket etmedi. Kendini ona doğru kuvvetle çekiliyor, aynı zamanda kuvvetle ondan uzağa itiliyor gibi hissediyordu ve bu, Kya'nın, yerinde sabit kalmasıyla sonuçlanıyordu. En sonunda yavaşça eve yöneldi. Kalbi kaburgalarına çarparmış gibi hızlı atıyordu.

Onu her gördüğünde aynı şey oluyordu; akbalıkçılları izlediği gibi izliyordu onu.

Hâlâ tüyleri ve deniz kabuklarını topluyordu ancak onları kumlu ve tuzlu halde evin girişindeki tuğla merdivenlerin üstünde bırakıyordu. Kya her gün zaman öldürüyor, bu sırada tabaklar musluğun içerisinde birikiyordu. Zaten hemencecik yine çamurlanacak tulumları niye yıkasındı? Uzun bir süre önce onu terk etmiş olan kardeşlerinin arkada bıraktığı eski püskü tulumları giymeye başlamıştı. Bütün bluzları deliklerle doluydu ve hiç ayakkabısı yoktu.

Bir akşam Kya, Anne'nin kiliseye giydiği pembe ve yeşil çiçekli elbiseyi askıdan çıkardı. Yıllardır—Baba'nın yakmadığı tek elbise olan—bu güzel giysiye bakıyor, onun küçük pembe çiçeklerine dokunuyordu. Önünde bir leke vardı, omuz askılarından birinin altında soluk kahverengi bir kısım, belki de kandı. Ancak diğer bütün kötü anılar gibi artık leke de solmuştu.

Kya elbiseyi başının üstünden geçirdi ve sıska bedenine oturttu. Elbisenin etek uçları neredeyse ayak parmaklarına kadar geliyordu; bunu giyemezdi. Elbiseyi üstünden çıkardı ve birkaç yıl daha beklemek üzere askıya astı. Bu güzelim elbiseyi midye toplarken giymek için kesmek yazık olurdu.

Birkaç gün sonra Kya, teknesini Point Sahili'ne getirdi, burası Zıpzıp'ın dükkânının birkaç metre güneyinde, beyaz kumlu bir rıhtımdı. Zaman, dalgalar ve rüzgârlar, sahili ince ve uzun bir şekle sokmuştu ve diğer bütün sahillerden daha fazla deniz kabuğu vardı. Kya orada, çok nadir deniz kabuklarından birkaç tane bulmuştu. Teknesini sahilin güney ucuna sabitledikten sonra kuzeye doğru yöneldi, bir şeyler arıyor gibiydi. Birdenbire uzaktan gelen, heyecanlı ve tiz sesler havaya karıştı. Hemen sahilden ormana doğru koştu. Orada bir uçtan bir uca yaklaşık yirmi beş metreden daha geniş bir alanda, bir meşe ağacı, dizlerine kadar tropik eğrelti otlarının içine gömülü duruyordu. Ağacın arkasına saklanarak bir grup çocuğun, kumun üstünde dolaşmalarını, arada sırada dalgaların içine koşmalarını ve etrafa su sıçratmalarını izledi. Çocuklardan biri önde koşuyordu; diğeri ise bir futbol topuyla oynuyordu. Beyaz kumun üzerinde, çocukların pamuklu kumaştan rengârenk şortları, renkli kuşlar gibi görünüyordu ve mevsimin değiştiğini belirtiyordu. Âdeta yaz, sahilden Kya'ya doğru yürüyor gibiydi.

Çocuklar biraz daha yaklaşınca Kya, tüm bedenini meşeye yasladı ve etrafa baktı. Beş kız, dört oğlan vardı ve hepsi Kya'dan biraz daha büyüktü, belki de on iki yaşlarındaydılar. Kya, sürekli beraber takıldığı çocuklara top atan Chase Andrews'ı tanıdı.

Kızlar—Uzunboylusıskasarışın, Atkuyruğuçillisurat, Kısasiyahsaçlı, Herzamanincitakan ve Yuvarlaktombul yanaklı—bir sürü halinde biraz daha geride takılıyor, daha yavaş yürüyor, konuşuyor ve kıkırdıyorlardı. Sesleri, Kya'ya rüzgâr çanları gibi geliyordu. Kya oğlanları umursamak için fazla küçüktü; o yüzden gözleri kızlardan oluşan grubun üzerindeydi. Kızlar birlikte çömelerek bir yengecin yan yan kaçmasını izlediler, kahkahalar atarak tek bir demet halinde

kendilerini kumların üstüne atana kadar birbirlerinin omuzlarına dayandılar.

Kya çocukları izlerken alt dudağını ısırıyordu. Onların arasında olmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Çocukların neşeleri, derinleşen gökyüzünde âdeta görünür bir hale yaratıyordu. Anne bir kere; kadınların birbirlerine erkeklere duyduklarından daha çok ihtiyaç duyduklarını söylemişti ancak hiçbir zaman bu gösterişin içine nasıl girebileceğini anlatmamıştı. Kolayca ormanın biraz daha derinliklerine doğru yürüyüp onları devasa eğrelti otlarının arkasından izledi, ta ki çocuklar plajda uzaklaşarak—gelirken olduğu gibi—kumların üzerinde birer nokta haline gelene kadar.

ŞAFAK, İÇİN İÇİN YANARAK gri bulutların arasından yüzünü gösterirken Kya, Zıpzıp'ın rıhtımına yanaştı. Zıpzıp başını sallayarak küçük dükkânından çıktı.

"Çok üzgünüm, Bayan Kya," dedi. "Ancak senden önce davrandılar. Bu haftalık midye kotamı doldurdum, daha fazla alamam."

Kya motoru durdurdu ve tekne hafifçe bir kazığa çarptı. Bu, Kya'dan önce davrandıkları ikinci haftaydı. Parası bitmişti, tek bir şey bile alamıyordu. Elinde sadece peniler ve lapa kalmıştı.

"Bayan Kya, para kazanmak için başka bir yol bulmalısın. Bütün yumurtalarını tek sepete koyamazsın."

Evine döndüğünde Kya, tuğla merdivenlerinde oturup düşündü ve aklına başka bir fikir geldi. Sekiz saat boyunca durmadan balık tuttu, sonra yakaladığı yirmi tane balığı gece boyunca tuzlu suda bekletti. Güneş çıkmaya başladığında balıkları, Baba'nın—bir tuvalet şeklinde ve boyutundaki—

eski tütsüleme kulübesinin raflarına dizdi, çukurda bir ateş yaktı ve Baba'nın yaptığı gibi alevi, yeşil çubuklarla dürttü. Bacadan ve duvarlardaki her çatlaktan buram buram mavi-gri duman süzülüyordu. Kulübenin tamamı oflayıp pufluyor gibiydi.

Ertesi gün tekneyle Zıpzıp'ın dükkânına giderek teknesinden inmeden ona bir kova uzattı. Kovanın içi, mersin ve sazan balıklarından oluşan acıklı bir manzaraydı, dokunsan dağılacak gibi görünüyordu. "Tütsülenmiş balık alır mısın, Zıpzıp? Burada biraz var."

"Evet, kesinlikle var gibi görünüyor, Bayan Kya. Sana şöyle bir teklif yapayım: Balıkları konsinye usulü alırım. Eğer satabilirsem paranı alırsın, satamazsam balıkları olduğu gibi geri veririm. Uygun mu?"

"Tamam, teşekkürler Zıpzıp."

O AKŞAM ZIPZIP, Renkliler Kasabası'na giden kumlu yolda yürüdü. Belde, gecekondular ve birbirine yaslanmış kulübelerden oluşuyordu hatta durgun bataklıkların ve çamur lagünlerinin yakınlarında birkaç tane gerçek ev bile vardı. Dağınık yerleşim alanı ormanın derinliklerindeydi, denizden uzaktı, esinti almıyordu ve bütün Georgia eyaletinden bile daha fazla yusufçuk vardı.

Yaklaşık beş kilometre sonra çamların arasından süzülen pişirme ateşlerinin duman kokusunu alabiliyor ve torunlarından bazılarının seslerini duyabiliyordu. Renkliler Kasabası'nda otoyollar yoktu, sadece ormanın içinden geçerek farklı ailelerin evlerine varan yürüme yolları vardı. Zıpzıp'ın evi gerçek bir evdi. Babasıyla beraber çam kerestesinden inşa etmişlerdi, iri vücutlu karısı Mabel'in zemin gibi tertemiz hale getirdiği killi topraktan oluşan

avlunun etrafında da işlenmemiş ahşaptan çitleri vardı. Hiçbir yılan, Mabel'in çapasının gazabına uğramadan avlunun otuz metreden yakınına gelemezdi.

Mabel çoğu zaman yaptığı gibi onu karşılamak için yüzünde bir tebessümle evden çıktı ve Zıpzıp ona, Kya'nın tütsülenmiş balıklarıyla dolu kovayı verdi.

"Bu da ne?" diye sordu Mabel. "Köpeklerin bile yemeyeceği bir şeye benziyor."

"Yine şu kız, Bayan Kya getirdi bunları. Bazen midyeleri diğerlerinden önce getiremiyor, o yüzden balık tütsülemeye başladı. Bunları satmamı istiyor."

"Tanrım, o çocukla ilgili bir şeyler yapmamız gerek. Bu balıkları kimse almaz, belki ben yahninin içine katabilirim. Kilisemiz onun için birkaç parça kıyafet ve başka şeyler toplayabilir. Ona, kazaklarını, sazan balığıyla takas etmek isteyen bir aile olduğunu söyleriz. Bedeni ne?

"Bana mı soruyorsun? Sıska. Tek bildiğim şey, kızın bir bayrak direği kadar sıska olduğu. Büyük ihtimalle yarın sabah ilk iş olarak dükkâna gelir. Beş kuruşu yok."

KAHVALTIDA LAPA ile ısıtılmış midye yedikten sonra Kya, tütsülenmiş balıklardan para gelip gelmediğini öğrenmek için teknesiyle Zıpzıp'ın dükkânına gitti. Bunca yıl dükkânda sadece Zıpzıp ya da müşterilerini görmüştü ancak bu kez yavaşça yaklaşırken iskelenin zeminini sanki bir mutfak zeminiymiş gibi silen, iri ve zenci bir kadın gördü. Zıpzıp sandalyesinde oturmuş, sırtını dükkânın duvarına dayamış hesap defteriyle uğraşıyordu. Kya'yı görünce yerinden zıplayıp el salladı.

"Günaydın," dedi Kya usulca. Teknesini ustalıkla limana yanaştırdı.

"Selam, Bayan Kya. Burada tanışmanı istediğim biri var. Bu benim karım, Mabel." Kya rıhtıma çıktığında Mabel geldi ve Zıpzıp'ın yanında durdu.

Mabel uzanıp Kya'nın elini avucuna aldı, bir süre kibarca tuttu ve "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Kya. Zıpzıp bana ne kadar iyi bir kız olduğunu anlattı. Duyduğuma göre en iyi istiridye toplayıcılarından biriymişsin," dedi.

Bahçeyi çapalamasına, her günün yarısını yemek yaparak geçirmesine ve beyazlar için çitileme ve tamir işleri yapmasına rağmen Mabel'in eli yumuşaktı. Kya ellerini o kadife ellerin içinde tuttu ancak ne diyeceğini bilemedi, o yüzden sessiz kaldı.

"Şimdi, Kya, kilisemizde senin tütsülenmiş balığın karşılığında kıyafet ve ihtiyacın olan başka şeyler değiş tokuş edecek bir aile var."

Kya başını salladı. Ayaklarına bakarak gülümsedi. Sonra şunu sordu, "Peki ya, teknem için yakıt?"

Mabel meraklı gözlerini Zıpzıp'a çevirdi.

"Peki," dedi, "Sana bugün biraz yakıt vereceğim çünkü zor durumda olduğunu biliyorum. Ama sen imkânın oldukça midye ve onun gibi şeyleri getirmeye devam et."

Mabel yüksek sesle, "Tanrı aşkına, çocuk! Detaylar hakkında endişe etmeyelim. Şimdi bir bakayım sana. Aileye söylemek için hangi beden olduğunu hesaplamam lazım," dedi. Kya'yı ufacık dükkânın içine götürdü. "Hadi buraya oturalım da sen bana, hangi kıyafetlere ve başka nelere ihtiyacın olduğunu söyle."

Listeyi çıkardıktan sonra Mabel, Kya'nın ayağını bir kese kâğıdının üzerine koyup kalemle etrafını çizdi ve "Pekâlâ,

yarın geldiğinde burada, seni bir sürü eşya bekliyor olacak," dedi.

"Çok teşekkür ederim, Mabel." Sonra sesini alçaltarak, "Bir şey daha var. Eski tohum paketleri buldum ama bahçıvanlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Peki." Mabel arkasına yaslandı ve geniş göğsünden gelen derin bir kahkaha attı. "Ben bahçıvanlıktan iyi anlarım." Her şeyi detaylı bir şekilde anlatıp raftaki bazı kutulara uzandı ve kabak, domates, balkabağı çekirdekleri çıkardı. Bütün çekirdekleri türlerine göre ayırarak bir çeşit kâğıda sardı, kâğıdın dışına sebzelerin resmini çizdi. Kya, Mabel'in bunu, yazı yazmayı bilmediği için mi, yoksa Kya'nın okumayı bilmediğini bildiği için mi yaptığını merak etti ancak ikisi için de çok işe yaramıştı.

Kya teknesine binerken Mabel'e teşekkür etti.

"Sana yardımcı olabildiğime sevindim, Bayan Kya. Yarın gel de eşyalarını al," dedi Mabel.

Aynı gün öğleden sonra Kya, eskiden Anne'nin bahçesinin olduğu yeri sıra sıra çapaladı. Çapa hareket ederken tıkırtı sesleri, toprak kokusu ve pembemsi solucanlar çıkarıyordu. Sonra Kya farklı bir *tık* sesi duydu ve eğilip baktığında toprağın içinde, Anne'nin eski metal ve plastik tokalarından birini buldu. Tokayı, temizlenene kadar hafifçe tulumuna sürttü. Ucuz tokaya baktığı zaman Anne'nin kırmızı dudakları ve koyu renk gözleri, Kya'nın zihninde yıllardır olmadığı kadar net bir şekilde canlanıyordu. Kya etrafına bakındı; Anne şu an kumlu yolda yürüyor olmalıydı, gelip bu toprağı çapalamasına yardım edecekti. En sonunda evde olacaktı. Bu kadar sessizlik çok nadiren olurdu; kargalar bile sessizdi ve Kya, kendi nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Kya, saçlarını diğer tarafa çekerek tokayı sol kulağının üstüne, saçına taktı. Belki de Anne asla eve dönmeyecekti.

Belki bazı hayaller öylece solup gitmeliydi. Kya çapasını kaldırdı ve bir parça sert kile vurarak onu paramparça etti.

ERTESİ SABAH KYA, Zıpzıp'ın rıhtımına gittiğinde Zıpzıp dükkânda yalnızdı. Belki de karısının iri cüssesi ve güzel fikirleri sadece birer hayalden ibaretti. Ancak tam orada, rıhtımın üzerinde, Zıpzıp'ın suratında kocaman bir gülümsemeyle işaret ettiği iki kutu dolusu eşya vardı.

"Günaydın, Bayan Kya. Bunlar senin için."

Kya rıhtıma çıktı ve eşyalarla dolup taşan iki kutuya baktı.

"Alsana hadi!" dedi Zıpzıp. "Hepsi senin."

Kya yavaşça kutudan tulumlar, kot pantolonlar, tişörtler ve gerçek bluzlar çıkardı. Bir çift bağcıklı, lacivert Keds ayakkabı ve bir çift Buster Brown marka, iki renkli Oxford ayakkabı, vardı. Bunlar kahverengi-beyaz renkliydi ve defalarca cilalanarak ışıl ışıl parlatılmıştı. Kya, dantelli yakası ve boynunda mavi, saten bir kurdelesi olan, beyaz bir bluzu havaya kaldırdı. Ağzı açık kalmıştı.

Diğer kutuda kibrit, tahıl, bir kutu margarin, kuru fasulye ve bir kilo ev yapımı domuz yağı vardı. En üstte gazeteye sarılmış taze turplar ve yeşillikler, sarı şalgamlar ve bamyalar duruyordu.

"Zıpzıp," dedi Kya usulca, "bunlar sana verdiğim balıklardan çok daha fazla para ediyor. Burada bir aylık balık parası var."

"Evde öylece duran eski kıyafetler, insanların ne işine yarar ki? Eğer bu eşyalar fazlalıksa ve senin bunlara ihtiyacın varsa ve sende balık varsa ve onların da balığa ihtiyacı varsa tamamdır o zaman. Ancak bunları hemen alıp gitmen lazım çünkü burada, o ıvır zıvırlar için yer yok."

Kya bunun doğru olduğunu biliyordu. Zıpzıp'ın fazla yeri yoktu, o yüzden bu eşyaları rıhtımından alarak ona bir iyilik yapmış oluyordu.

"Tamam o zaman, eşyaları alacağım. Ama onlara çok teşekkür ettiğimi söyle, olur mu? Ve biraz daha balık tütsüleyip en kısa zamanda getireceğim."

"Tamam Bayan Kya. Sorun değil. Sen eline geçtikçe balık getir."

Kya tekrar denize açıldı. Yarım adadan uzaklaşıp Zıpzıp'ın görüş alanından çıktığı anda kutuyu deşti ve içindeki dantel yakalı bluzu çıkardı. Bluzu hemen dizleri yamalı, yıpranmış tulumunun üzerine giydi ve küçük saten kurdeleyi boynunda fiyonk yaptı. Sonra bir eli dümende, diğer eli dantelin üstünde, haliçlerden ve okyanustan süzülerek eve doğru yol aldı.

13.

Kuş Tüyleri

1960

On dört yaşında olmasına rağmen ince, uzun ancak güçlü kuvvetli olan Kya, bir öğleden sonra sahilde martılara kırıntılar atıyordu. Hâlâ onları sayamıyor ve hâlâ okumayı bilmiyordu. Artık kartallarla birlikte kanat çırpma hayalleri kurmuyordu; belki de karnını doyurabilmek için çamuru kazarak yiyecek bulmak zorunda olduğunda hayal gücü bitip yerini yetişkinliğe bırakıyordu. Anne'nin elbisesi, göğüslerinin etrafına dar bir şekilde oturuyor ve dizlerinin tam altına kadar iniyordu; Kya, Anne'nin boyuna yetişmekle kalmayıp onu biraz da geçmiş olabileceğini düşünüyordu. Kulübeye geri döndü, oltayla misinayı aldı ve lagününden uzakta, gür bir çalılıkta balık tutmaya gitti.

Tam oltasını attığında arkasında bir çubuğun kırılma sesini duydu. Kya başını kaldırıp etrafı taradı. Çalıların içinde bir ayak sesi vardı. İri patileri molozların içine gömülen bir ayı değildi ancak böğürtlen çalılarının içinden gelen belirgin bir patırtıydı. Sonra kargalar gaklamaya başladı. Kargalar sır saklama konusunda çamurdan bile daha kötüdür; ormanda

ilginç bir şey görürlerse herkese söylemek zorundalardır. Onları dinleyenler ise ödüllendirilir; ya yırtıcılara karşı uyarılmış ya da yiyecek olduğuna dair haber almış olurlar. Kya, bir şeyler döndüğünün farkındaydı.

Misinasını geri çekti, sessizce omuzlarıyla çalıları iterek yürürken misinayı, oltasının etrafına doladı. Tekrar durdu, dinledi.

Beş tane meşe ağacının altında karanlık bir açıklık—Kya'nın en sevdiği yerlerden biriydi—mağara gibi önünde seriliyordu. Meşeler o kadar gürdü ki güneş ışığı, göz alıcı trilyumlar ve beyaz menekşelerle bezeli kubbeden sadece belli belirsiz geçebiliyordu. Kya'nın gözleri açıklığı taradı ancak kimseyi görmedi.

Sonra belirsiz bir şekil, ilerideki gür çalıların arasından sıvıştı ve Kya, gözlerini o yöne çevirdi. Şekil her neyse durdu. Kya'nin kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı. Kya çömeldi ve eğilerek hızlıca ve sessizce, açıklığın kenarındaki çalıların içine koştu. Dalların arasından geriye baktığında hızla ormanın içinde yürüyen, daha büyük bir oğlan gördü. Oğlan, Kya'yı gördüğü anda durdu.

Kya dikenli bir çalının arkasına saklandı sonra kale duvarları kadar kalın böğürtlen çalılarının arasından geçen bir tavşan yolundan yürüdü. Hâlâ eğik durarak telaşla ilerlerken dikenli dallar kollarını çiziyordu. Tekrar durdu ve etrafı dinledi. Boğazı susuzluktan kupkuru olmuş halde, kavurucu sıcağın altında orada saklandı. On dakika sonra kimse gelmedi, o yüzden Kya, yosunların içine akan bir pınara koştu ve bir geyik gibi su içti. O oğlanın kim olduğunu ve neden geldiğini merak ediyordu. Zıpzıp'ın dükkânına gitmenin kötü tarafı buydu işte; insanlar onu orada görüyordu. Bir kirpinin yumuşak karnı gibi açıkta kalıyordu.

En sonunda, gölgelerin kararsız olduğu o gün batımıyla karanlık arasındaki zaman diliminde Kya, meşeli açıklığın olduğu taraftan kulübeye yürüdü.

"Çocuğun gizlice etrafta dolaşması yüzünden, tütsülemek için balık yakalayamadım."

Açıklığın tam ortasında çürük bir kütük vardı. O kadar yoğun bir şekilde yosunla kaplanmıştı ki kütük, pelerinin altında saklanan yaşlı bir adama benziyordu. Kya kütüğe yaklaşıp durdu. Kütüğe dik olarak saplanmış, on iki ya da on beş santimetre uzunluğunda, ince, siyah bir kuş tüyü duruyordu. Belki de bir karganın kanat tüyü gibi çoğu insana sıradan bir tüy gibi görünebilirdi. Ancak Kya, bunun olağanüstü olduğunu biliyordu çünkü bu, devasa, mavi bir balıkçılın, kaş tüylerinden biriydi; gözünün üstünden zarifçe kıvrılan ve narin başının arkasına kadar uzanan tüydü bu. Sahil bataklığının en eşi benzeri bulunmaz parçalarından biri, tam önünde duruyordu. Kya daha önce hiç bunlardan birini bulamamıştı ancak hayatı boyunca balıkçıllarla göz göze geldiği için ne olduğunu hemen anlamıştı.

Devasa mavi balıkçıl, mavi sudan yansıyan gri sisin rengindedir. Ve aynen sis gibi, bu kuş da fona karışabilir, iç içe geçmiş dairelerden oluşan, hedefe kilitli gözleri dışında bütün vücudu yok olabilir. Sabırla ve yalnız avlanır, avını kapmak için ne kadar beklemesi gerekirse o kadar bekler. Ya da avını gözüne kestirir ve hırçın bir nedime gibi adımlarını teker teker, yavaşça atarak ilerler. Bunlara rağmen nadir durumlarda uçarken avlanır, kılıç gibi gagası önde, keskin manevralar ve inişler yapar.

"Bu nasıl böyle dik halde bu kütüğe sıkıştı?" Kya fısıldayarak etrafına baktı. "Bunu buraya, o çocuk koymuş olmalı. Şu an beni izliyor olabilir." Kalbi yine hızla atarken kımıldamadan durdu. Yavaşça geriledi, tüyü bıraktı ve

kulübeye gidip veranda kapısını arkasından kilitledi ki bunu pek sık yapmıyordu çünkü bu kilit pek de koruma sağlamıyordu.

Tüm olanlara rağmen şafak, ağaçların arasından yukarı tırmanırken Kya, güçlü bir şekilde tüye doğru çekildiğini hissediyordu, en azından ona tekrar bakmak için. Gün doğumunda açıklığa koştu, dikkatle etrafına baktı sonra kütüğe doğru yürüdü ve tüyü havaya kaldırdı. Pürüzsüzdü âdeta kadife gibiydi. Kulübeye geri döndüğünde onun için duvarda yayılan,—ufacık sinek kuşu tüylerinden, büyük kartal kuyruklarına kadar çeşitli—koleksiyonunun ortasında özel bir yer buldu. Bir oğlanın neden ona bir tüy getirmiş olabileceğini merak etti.

ERTESİ SABAH KYA, kütüğe koşup yeni bir tüy bırakılmış mı diye bakmak istedi ancak kendini tuttu. En sonunda, öğleye doğru açıklığa yürüdü, kulakları açık halde, yavaşça yaklaştı. Kimseyi görmedi ya da duymadı, o yüzden ilerledi ve kütüğe saplanmış ince, beyaz bir tüy görünce yüzünden bir anlık, nadir bir gülümseme geçti. Bu tüy, Kya'nın parmak uçlarından dirseğine kadar uzanıyordu ve zarifçe kıvrılarak ince bir uçla bitiyordu. Kya tüyü havaya kaldırdı ve kahkaha attı. Tropik bir kuşun muhteşem kuyruk tüyü. Bu deniz kuşlarını hiç görmemişti çünkü bu bölgede yaşamıyorlardı ancak çok nadir durumlarda, fırtınalar sayesinde karaya sürüklendikleri oluyordu.

Kya'nın kalbi merakla doldu; birinin, nadir tüylerden oluşan öyle bir koleksiyonu vardı ki bunu gözden çıkarabiliyordu.

Anne'nin eski rehberini okuyamadığı için çoğu kuşun ya da böceğin adını bilmiyordu, o yüzden kendisi isimler uyduruyordu. Ve yazı yazamasa da Kya, örneklerini

etiketlemenin bir yolunu bulmuştu. Yeteneği olgunlaşmıştı ve artık resim yapabiliyordu. Five and Dime'dan aldığı tebeşirler ya da suluboyalarla alışverişten kalan kese kâğıtlarının üzerine, böceklerin, kuşların ya da deniz kabuklarının resimlerini yapıyor ve bunları örneklerine iliştiriyordu.

O akşam kendini şımartarak iki mum yaktı. Mumları çay tabaklarının içine yerleştirip beyazın içindeki bütün renkleri görebilmek ve tropik kuş tüyünün resmini yapabilmek için mutfak masasının üzerine koydu.

BİR HAFTADAN UZUN SÜREDİR kütüğün üstünde kuş tüyü yoktu. Kya, günde birkaç kez gidiyor ve dikkatlice eğreti otlarının arasından bakıyor ancak hiçbir şey görmüyordu. Gün ortasında kulübede oturdu ki bu çok nadiren yaptığı bir şeydi.

"Akşam yemeği için fasulyeleri suda bekletmeliydim. Şimdi çok geç." Dolabı kurcalayıp parmaklarıyla masaya vurarak mutfakta dolaştı. Resim yapmayı düşündü ama yapmadı. Tekrar kütüğe yürüdü.

Biraz uzakta olmasına rağmen yabani bir hindiye ait olan uzun, çizgili bir kuyruk tüyünü görebiliyordu. Hindiler, en sevdiklerinden biriydi. Bir keresinde, yaklaşık on iki kadar civcivin, anneleri yürürken onun kanatlarının altına sokulmaya çalışmasını izlemişti, birkaçı geride kalıyor ve yetişmek için koşuşturuyordu.

Ancak yaklaşık bir yıl önce Kya, çamların arasında gezinirken tiz bir çığlık duydu. On beş tane—birçoğu dişi ve birkaç erkekten—oluşan bir hindi sürüsü, toprağın içinde, buruşturulmuş yağlı bir paçavraya benzeyen bir şeyi telaşla gagalıyordu. Ayaklarından kalkan toz, ormanın içine dağılıyor, dalların üstünde birikiyordu. Kya biraz

daha yaklaşınca yerdekinin dişi bir hindi olduğunu ve kendi sürüsünden kuşların, onun kafasını ve boynunu gagaladıklarını, eşelediklerini gördü. Yerdeki hindinin kanatları, bir şekilde dikenli çalılara öyle takılmıştı ki, tüyleri tuhaf açılarda duruyor ve artık uçamıyordu. Jodie bir keresinde, "Eğer bir kuş diğerlerinden farklı olursa, sakatlanırsa ya da yaralanırsa yırtıcıları çekme olasılığı daha fazladır. O yüzden kendi sürüsünün kalanı onu öldürür çünkü bu, yaralı olanla beraber sürüden başka kuşları da kapma olasılığı bulunan bir kartalı onlara çekmesinden daha iyidir," demişti.

İri bir dişi, büyük ve keskin ayağıyla yerdeki perişan hindiyi pençeledi sonra başka bir dişi, çıplak boynuna ve başına saldırırken ayağıyla onu yerde tuttu. Yerdeki hindi çığlıklar atıyor, delirmiş gözlerle kendi sürüsünün ona saldırmasını izliyordu.

Kya kollarını sallayarak açıklığa koştu. "Hey, n'apıyorsunuz? Defolun gidin, buradan. Durun!" İki tanesi bir meşeye uçarken ve diğerleri çalılara koşuştururken kanatlarının oluşturduğu karmaşa daha fazla toz kaldırıyordu. Ancak Kya çok geç kalmıştı. Hindi, gözleri açık ve tamamen hareketsiz halde yatıyordu. Bükük ve kırışık boynundan, toprağın üstüne kan akıyordu.

"Kışt, defolun!" Kya, işlerini tamamlamış olan son iri kuşları da çalıların içine kovaladı. Ölü kuşun yanına çömeldi ve gözlerini bir servi yaprağıyla kapadı.

Hindileri izlediği günün akşamında, önceki günlerden kalan mısır ekmeğiyle fasulyeden oluşan akşam yemeğini yedi ve ayın lagüne dokunmasını izleyerek veranda yatağında yattı. Aniden, ormanın içinden, kulübeye doğru yaklaşan sesler duydu. Heyecanlı, gıcırtılı seslerdi. Oğlan çocuklarıydı, adam değillerdi. Dimdik oturdu Kya. Arka

kapı yoktu. Kya'nın seçenekleri ya hemen kaçmak ya da onlar geldiğinde hâlâ yatakta oturuyor olmaktı. Bir fare kadar hızlı şekilde kapıdan içeri girdi ancak tam o anda, aşağı yukarı hareket eden mum alevleri belirdi, ışıkları halkalar halinde titriyordu. Kaçmak için çok geç kalmıştı.

Sesler yükseldi. "İşte geliyoruz, Bataklık Kızı!"

"Hey, orada mısın? Bayan Kayıp Halka!"

"Bize dişlerini göster! Bize bataklık çimenini göster!" Kahkahalar yükseldi.

Ayak sesleri yaklaştıkça Kya, verandanın yarım duvarının arkasında eğildi. Alevler titredi, sonra on üç ya da on dört yaşlarındaki beş çocuk, avluda koşmaya başlayınca tamamen söndü. Tüm hızlarıyla verandaya koşup kapıyı delice yumruklamaya başladıklarında konuşmalar kesildi.

Kapıya atılan her yumruk, dişi hindinin kalbine saplanan bir pençe gibiydi.

Kya duvara yaslanmıştı, ağlamak istedi ancak nefesini tuttu. Kapıyı kolayca kırabilirlerdi. Sağlam bir darbeyle içeri girmiş olurlardı.

Ancak geri çekildiler, merdivenlerden inip tekrar ağaçların içine koştular. Çığlıklar ve haykırışlarla "köpek" kelimesini heceleyemeyen Bataklık Kızı, Kurt Çocuk'a yaklaşıp sağ çıkmalarını kutluyorlardı. Gecenin içine, güvenliğe doğru kaybolurlarken sesleri, ormanın içinden Kya'ya kadar geliyordu. Tekrar yakılan mumların, ağaçların arasından aşağı yukarı oynayarak ilerlemesini izledi Kya. Ve sonra karanlık oldu. Kya utanmıştı.

Kya ne zaman yabani hindi görse, o günü ve geceyi hatırlıyordu ancak kütüğün üstünde o kuyruk tüyünü gördüğüne çok sevinmişti. Oyunun hâlâ devam ettiğini bilmek hoşuna gitti.

14.

Kırmızı İplikler

1969

Boğucu sıcak, sabahı bulandırmış, denizi ve gökyüzü olmayan bir pus haline getirmişti. Joe, şerifin binasından çıkıp devriye kamyonundan inen Ed ile buluştu. "Buraya gel, Şerif. Laboratuvardan, Chase Andrews vakasıyla ilgili daha fazla bilgi geldi. İçerisi bir yaban domuzunun nefesi kadar sıcak." Şerifi, kadim kökleri topraktan yumruk gibi çıkan iri bir meşeye götürdü. Şerif, meşe palamutlarının üstüne basarak onu takip etti ve yüzlerini deniz meltemine dönüp gölgede durdular.

Yüksek sesle okudu. "'Vücutta morluklar, iç organlarda hasar, hepsi detaylı bir şekilde düşüşle örtüşüyor.' Kafasını o kirişe çarpmış—kan ve saç örnekleri onunkilerle uyumlu—ve bu, ciddi bir ezilmeye, arka lopta hasara yol açmış ancak onu öldüren bu değilmiş."

"İşte; onu bulduğumuz yerde ölmüş, hareket ettirilmemiş. Kirişteki kan ve saç bunu kanıtlıyor. 'Ölüm sebebi: arka

serebral korteksin oksipital ve paryetal loplarına ani darbe, kopuk omurga.' Kuleden düştüğü için."

"O zaman biri, gerçekten de bütün ayak ve parmak izlerini yok etti. Başka bir şey var mı?"

"Şunu dinle. Ceketinin üzerinde bir sürü yabancı iplik buldular. Chase'in kıyafetlerinin hiçbirinden gelmeyen kırmızı yün iplikler. Örneği yanımda." Şerif, küçük plastik bir torbayı salladı.

İki adam da örümcek ağı gibi plastiğe yapışık duran kırmızı ipliklere baktılar.

"Yün olduğunu söylüyorlar. Kazak, atkı, şapka olabilir," dedi Joe.

"Gömlek, etek, çorap, pelerin. Tanrı aşkına, her şey olabilir! Ve bizim ne olduğunu bulmamız gerek."

15.

Oyun

1960

Ertesi sabah Kya, elleri yanaklarında, yavaşça kütüğe yaklaştı, âdeta dua ediyor gibiydi. Ancak kütükte tüy yoktu. Dudaklarını sıktı.

"Tabii ya! Ben de onun için bir şey bırakmalıyım."

Cebinden, bu sabah bulduğu, yetişkin olmayan bir kartal kuyruğu tüyü çıkardı. Sadece kuşlardan iyi anlayan biri, bu lekeli, pasaklı görünümlü tüyün, bir kartala ait olduğunu anlardı. Üç yaşında bir kartal, daha taçlanmamış. Tropik kuşun kuyruk tüyü kadar değerli değil ancak yine de kıymetli bir şey. Tüyü dikkatlice kütüğün üstüne yerleştirdi ve rüzgârdan uçmasını engellemek için üstüne bir taş koydu.

O gece, kollarını başının altına alarak veranda yatağına yattığında yüzünde bir gülümseme vardı. Ailesi onu, tek başına bir bataklıkta hayatta kalması için terk etmiş olabilirdi ama biri buraya kendi isteğiyle geliyor ve onun için ormana hediyeler bırakıyordu. Hâlâ belirsizlikler vardı ancak Kya, üstünde düşündükçe çocuğun ona zarar vermek

istemediğini daha iyi anlıyordu. Kuşları seven birinin kötü niyetli olması imkânsız gibi görünüyordu.

Ertesi sabah yatağından fırlayıp Anne'nin deyimiyle "derinlemesine temizlik" yapmaya koyuldu. Kya'nın niyeti, Anne'nin şifonyerindeki sadece önemli parçaları seçip ayırmaktı ancak annesinin—parmak delikleri ince ve detaylı zambak desenleriyle şekillendirilen—pirinç ve çelik makasını eline aldığında birdenbire saçlarını geriye attı. Yedi küsur yıl önce Anne gittiğinden beri saçları hiç kesilmemişti ve yirmi santimini kesti. Artık omuzlarından biraz daha aşağıya gelecek uzunluktaydı. Aynada kendine baktı, saçını biraz savurup gülümsedi. Tırnaklarını temizledi ve saçlarını, parlayana kadar taradı.

Tarak ve makası yerine koyarken Anne'nin eski makyaj malzemelerine baktı. Sıvı fondötenle allık kurumuş ve çatlamıştı ancak rujun raf ömrü çok uzun olmalıydı çünkü Kya kapağını açtığında hâlâ iyi görünüyordu. Küçük bir kızken hiç süslenme oyunu oynamadığı için hayatında ilk defa dudağına ruj sürmüş oldu. Dudaklarını birleştirdi sonra tekrar aynaya gülümsedi. Biraz güzel göründüğünü düşündü. Anne kadar değil ama yeterince güzel. Kıkırdayıp ruju sildi. Tam çekmeceyi kapatmak üzereyken bir şişe kurumuş Revlon oje buldu, neredeyse pembeydi.

Kya şişeyi eline alarak Anne'nin bir gün kasabadan bu ojeyle dönüşünü hatırladı. Anne, onların buğday tenlerine çok yakışacağını söylemişti. Kya'yı ve iki ablasını soluk koltuğun üstüne sıra halinde oturtmuştu, onlara çıplak ayaklarını öne uzatmalarını söylemişti, önce hepsinin ayak parmaklarına sonra de ellerine oje sürmüştü. Kendine de sürdü ve bahçede hoplayıp zıplayarak, kahkahalar atarak ve pembe tırnaklarını birbirlerine göstererek çok iyi vakit geçirmişlerdi. Baba bir yerlere gitmişti ancak teknesi lagüne demirliydi. Anne'nin aklına, kız kıza denize açılma fikri gelmişti, bunu daha önce hiç yapmamışlardı.

Sanki sarhoşlarmış gibi hoplayıp zıplayarak eski tekneye bindiler. Motoru çalıştırmak için halatını birkaç kere çekmek gerekti ancak en sonunda çalıştı ve hareket ettiler. Anne onları, lagünün içinden geçerek bataklığa çıkan dar kanala yönlendirdi. Anne bu yolları pek bilmiyordu ve sığ bir lagüne vardıklarında, zift gibi koyu, siyah çamurun içine saplandılar. Kürek çekmeye çalıştılar ancak tekne yerinden kıpırdamadı. Tekneden dışarı çıkıp etekleriyle dizlerine kadar balçığa batmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Anne'nin "Dikkatli olun kızlar, tekneyi ters döndürmeyin," talimatıyla, tekne yapıştığı yerden kurtulana kadar ittiler ve çamurlu suratlarıyla sevinç çığlıkları attılar. Balık gibi teknenin yanından kayıp geri suya düşüyorlardı, bu yüzden tekneye geri binmek biraz zaman aldı. Ve oturma yerlerine oturmak yerine, dördü birden sıra halinde teknenin zeminine yatıp ayaklarını havaya kaldırdılar, pembe tırnakları çamurun arasından parlarken ayak parmaklarını oynattılar.

Orada yatarken Anne, "Hepiniz şimdi beni dinleyin, bu gerçek bir hayat dersi. Evet, oraya yapışıp kaldık ama biz kızlar ne yaptık? Bunu eğlenceli hale getirdik, güldük. Kız kardeşler ve kız arkadaşlar bunun için vardır işte. Çamurdayken bile, hatta özellikle çamurdayken hep bir arada kalmak için," demişti.

Anne oje çıkarıcısı almamıştı, o yüzden oje soyulmaya ve dökülmeye başladığında hepsinin elleriyle ayaklarında küçük, solmuş pembe benekler vardı, onlara ne kadar eğlendiklerini ve o gerçek hayat dersini hatırlatıyordu.

Eski oje şişesine bakarken Kya, ablalarının yüzlerini hatırlamaya çalıştı. Ve yüksek sesle, "Şimdi neredesin, Anne? Sen niye benimle bir arada kalmadın?" dedi.

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA Kya, meşeli açıklığa yaklaşır yaklaşmaz ormanın yumuşak yeşil ve kahverengi tonlarına tezat duran parlak, doğal olmayan renkler gördü. Kütüğün üzerinde küçük, kırmızı ve beyaz bir süt kutusuyla yanında bir tüy vardı. Görünüşe bakılırsa çocuk, bahisleri yükseltmişti. Kya yaklaşıp önce tüyü aldı.

Gümüş rengi ve yumuşak tüy, bataklığın en güzellerinden biri olan gece balıkçılının sorgucuna aitti. Sonra süt kutusunun içine baktı. Sıkıca sarılmış birkaç paket içinde tohumlar vardı—turp, havuç, yeşil fasulye—ve kutunun dibinde, kahverengi kâğıda sarılı olarak, teknesi için bir buji. Tekrar gülümsedi. Çoğu şey olmadan yaşamayı öğrenmişti ancak arada sırada bir bujiye ihtiyacı oluyordu. Zıpzıp ona birkaç küçük motor tamiratı yapmayı öğretmişti ama her yedek parça, kasabaya yürümek ve para demekti.

Ve işte burada, fazladan bir buji vardı, ona ihtiyaç duyulana kadar bir kenarda saklanacaktı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissetti Kya. Bir depo dolusu yakıtın olması ya da fırçayla boyanmış gibi görünen bir gökyüzünün altında oturmakla aynı histi bu. Bunların hepsini sindirmek ve ne anlama geldiklerini çözmek için yerinde durdu, kıpırdamadı. Erkek kuşların, dişileri tavlamak için onlara hediyeler getirdiğini görmüştü. Ancak Kya, yuva kurmak için fazla küçüktü.

Kutunun dibinde bir not vardı. Katlanmış kâğıdı açtı ve bir çocuğun bile okuyabileceği kadar düzgün bir el yazısıyla yazılmış olan kelimelere baktı. Kya gelgit zamanlarını hatırlıyor, sadece yıldızlara bakarak evinin yolunu bulabiliyor ve bir kartalın bütün tüylerini biliyordu ancak on dört yaşına gelmesine rağmen hâlâ bu kelimeleri okuyamıyordu.

Çocuğa bırakmak için bir şeyler getirmeyi unutmuştu. Ceplerinde sadece sıradan tüyler, deniz kabukları ve tohumlar vardı, o yüzden çabucak kulübeye koşup tüy duvarının önünde durarak hangisini alacağına karar vermeye çalıştı. Tüm tüyler arasında en asil olanı, bir tundra kuğusunun kuyruk tüyleriydi. Bir dahaki gidişinde kütüğe bırakmak için bir tanesini aldı.

Akşam olmaya başladığında battaniyesini aldı ve bataklıkta, ay ışığı ile midyelerle dolu bir vadinin yakınlarında uyudu ve şafak söktüğünde iki çuvalı midyeyle doldurmuştu. Kaldırmak için fazla ağırlardı, o yüzden Kya, ilk çuvalı lagüne doğru sürükledi. Seçebileceği en kestirme yol olmasa bile kuğu tüyünü bırakabilmek için meşeli açıklığın oradan gitti. Etrafına bakınmadan ağaçların arasına girdi ve orada, tüyleri bırakan çocuğun kütüğe yaslanmış halde durduğunu gördü. Kya daha küçücük bir kızken ona evinin yolunu gösteren Tate'i tanıdı. Dört yıl boyunca, yakınına gidecek cesareti toplayamadığı için uzaktan izlediği Tate. Tabii şimdi daha uzun boylu ve daha büyüktü, yaklaşık on sekiz yaşında olmalıydı. Altın rengi lüleleri şapkasının altından dört bir yana çıkıyordu, yüzü bronzlaşmıştı ve yakışıklıydı. Sakindi, bütün yüzü ışık saçarak gülümsedi. Ancak Kya'nın asıl dikkatini çeken gözleriydi; yeşil benekleri olan altın kahverengiydi ve kendininkilere bir balıkçılın galyan balığına odaklandığı gibi odaklanmıştı.

Kya duraksadı, yazılı olmayan kuralların aniden kırılması onu sarsmıştı. İşin eğlenceli tarafı oydu, konuşmalarına hatta birbirlerine görünmelerine bile gerek olmayan bir oyun. Kya'nın yüzü kızarmaya başladı.

"Hey, Kya. Lütfen... kaçma. Sadece... benim... Tate," dedi usulca ve tane tane, sanki Kya aptalmış gibi. Büyük ihtimalle kasabalıların onun hakkında söylediği de buydu, onun insan gibi konuşmayı bile bilmediğiyle birlikte.

Tate ona bakmaktan kendini alamıyordu. On üç ya da on dört yaşında olmalı diye düşündü. Ancak o yaşta bile, Tate'in hayatında gördüğü en güzel yüze sahipti. İri gözleri neredeyse siyah, ince bir burnun altında şekilli dudaklar, hepsi Kya'ya egzotik bir hava veriyordu. Uzun boylu ve inceydi, bu da onu kırılgan ve kıvrak gösteriyordu, âdeta rüzgâr tarafından şekillendirilmiş gibi. Buna rağmen genç, diri kasları sessizce kuvvetlerini belirtiyordu.

Kya'nın içgüdüleri ona, her zamanki gibi kaçmasını söylüyordu. Ancak başka bir his daha vardı. Yıllardır hissetmediği bir bütünlük. Sanki kalbinin içine ılık bir şeyler dökülmüş gibi. Kya tüyleri, bujileri ve tohumları düşündü. Eğer kaçarsa hepsi sona erebilirdi. Konuşmadan elini kaldırıp zarif kuğu tüyünü ona doğru uzattı. Tate yavaşça, sanki Kya her an korkmuş bir geyik yavrusu gibi kaçabilecekmişçesine yaklaştı ve elindeki tüye baktı. Kya sessizce izledi sadece tüye bakıyordu, yüzüne değil ve kesinlikle gözlerine değil.

"Tundra kuğusu, değil mi? İnanılmaz, Kya. Teşekkür ederim," dedi. Kya'dan çok daha uzun olduğu için tüyü alırken hafifçe eğildi. Tabi ki şu an, Kya'nın da ona hediyeleri için teşekkür etmesi gerekiyordu ancak sessizce durdu, içinden Tate'in gitmesini, oyunlarına sadık kalabilmelerini diliyordu.

Tate, sessizliği doldurmak için devam etti. "Bana kuşları babam öğretti."

En sonunda Kya, başını kaldırıp ona baktı ve "Notunu okuyamıyorum," dedi.

"Ah, tabi ya, okula gitmediğin için. Unutmuşum. Sadece seni birkaç kez balığa çıktığımda gördüğümü ve aklıma belki de bujiye ve tohumlara ihtiyacın olabileceğinin geldiğini yazmıştım. Bende fazladan vardı ve seni kasabaya gitmekten

kurtarır diye düşündüm. Tüylerin hoşuna gidebileceğini tahmin ettim."

Kya başını eğip "Onlar için çok teşekkür ederim, çok naziksin," dedi.

Tate fark etti ki Kya'nın yüzü ve bedeninde, erkenden kadınlığa yaklaştığına dair izler olsa da hareketleri ve konuşma biçimi çocuksuydu. Bu, kasabadaki kızların, yaşlarından çok daha büyük—aşırı makyaj yapmak, küfretmek ve sigara içmek gibi—davranışlarıyla tezat oluşturuyordu.

"Rica ederim. Pekâlâ, ben gitsem iyi olacak, geç olmaya başladı. Eğer senin için sorun olmazsa arada bir uğrarım."

Kya buna yanıt olarak tek kelime etmedi. Oyun bitmiş olmalıydı. Tate, Kya'nın bir daha konuşmayacağını fark ettiğinde başını sallayıp şapkasına dokundu ve gitmek üzere arkasına döndü. Ancak tam böğürtlen çalılarının içine girmek üzere başını eğdiğinde geri dönüp Kya'ya baktı.

"Aslında, ben sana okumayı öğretebilirim."

16.

Okumak

1960

Tate, günler boyunca okuma dersleri için gelmedi. Tüy oyunundan önce yalnızlık, Kya'nın doğal bir parçası haline gelmişti; bir kol ya da bacak gibi. Şimdiyse içine köklerini salmıştı ve dışarı çıkmak için göğüs kafesini zorluyordu. Bir akşamüstü teknesine bindi. "Burada böylece oturup bekleyememem," dedi.

Her zaman yaptığı gibi Zıpzıp'ın rıhtımına demir atmak yerine, görülmemek için teknesini biraz daha güneyde bir koyda bıraktı ve dolu bir çuval taşıyarak Renkliler Kasabası'na giden göl'geli yola koyuldu. Günün büyük bir kısmında hafif bir yağmur yağmıştı ve şimdi güneş ufka yaklaştıkça orman, bataklıkların üzerinden süzülen kendine has bir sis yaratmıştı.

Kya daha önce Renkliler Kasabası'na hiç gitmemişti ancak nerede olduğunu biliyordu ve oraya ulaştığında Zıpzıp'la Mabel'in evini bulabileceğini düşündü.

Mabel'den gelen kot pantolonu ve pembe bir bluzu giymişti. Çuvalda, Zıpzıp ve Mabel'e kibarlıklarından dolayı

teşekkür etmek amacıyla; kendisinin yaptığı, iki tane, her biri birer litrelik kavanozlarda, akışkan böğürtlen reçeli vardı. Birileriyle olma ihtiyacı, kadın olan bir arkadaşla konuşma şansı, Kya'yı onlara itmişti. Eğer Zıpzıp daha eve gelmemişse belki Mabel ile oturup biraz sohbet edebilirlerdi.

Yolda bir dönemece yaklaşırken Kya, ona doğru gelen sesler duydu. Duraksayıp dikkatle dinledi. Çabucak yoldan çekilerek ormanın içine girdi ve gür bir mersin çalısının arkasına saklandı. Bir dakika sonra pejmürde tulumlar giymiş iki beyaz çocuk, ellerinde olta takımları ve Kya'nın kolu uzunluğunda bir pisi balığıyla dönemeçten çıktılar. Kya çalının arkasında hareketsiz şekilde bekledi.

Çocuklardan biri yolun ilerisine işaret etti. "Şuraya baksana."

"Ne kadar şanslıyız. Zenci Kasabası'na yürüyen bir zenci geliyor." Kya, oğlanların işaret ettikleri yere baktı ve orada, akşam olduğu için evinde dönen Zıpzıp'ı gördü. Epeyce yakınlarındaydı, onları kesin duymuş olmalıydı ancak sadece başını eğip çocuklara yol vermek için yoldan çekilerek ormandan yürümeye devam etti.

Nesi var bunun, neden bir şeyler yapmıyor? diye düşünen Kya, kendi kendine sinirlendi. *Zenci* kelimesinin çok kötü bir kelime olduğunu biliyordu çünkü Baba sık sık bu kelimeyi hakaret etmek için kullanırdı. Zıpzıp, çocukların kafalarını birbirine tokuşturabilirdi, bu onlara bir ders olurdu. Ancak o hızla yürümeye devam etti.

"Sadece yaşlı bir zenci, kasabaya yürüyor. Dikkatli ol zenci, düşme sakın!" diyerek, gözlerini yerden ayırmayan Zıpzıp'la alay ettiler. Çocuklardan biri eğilip yerden bir taş aldı ve Zıpzıp'ın sırtına attı. Taş, sertçe Zıpzıp'ın kürek kemiğinin hemen altına isabet etti. Zıpzıp bir an sendeledi sonra yürümeye devam etti. Dönemeçten dönüp gözden

kaybolduğunda çocuklar güldüler ve daha fazla taş toplayıp onu takip etmeye başladılar.

Kya, onlardan biraz daha ileri geçene kadar gizlice çalıların arasında ilerledi, gözlerini bir an bile çocukların, yürüdükçe yukarı aşağı hareket eden şapkalarından ayırmadı. Saniyeler sonra onun, otuz santimetre yakınından geçecekleri gür bir çalının arkasına çömeldi. Zıpzıp ilerideydi, görünmüyordu. Kya, elindeki reçel kavanozu dolu çuvalı iyice büktü. Çocuklar tam çalının önüne geldikleri sırada ağır çuvalı savurdu ve en yakında olan çocuğun kafasının arkasına sertçe vurdu. Çocuk yüzüstü yere kapaklandı. Kya bağırarak, diğer çocuğun da kafasına vurmak üzere koştu ancak çocuk kaçtı. Kya hemen ormana dönüp yaklaşık kırk beş metre kadar içine koştu ve vurduğu çocuk, kafasını tutup küfrederek ayağa kalkana kadar ağaçların arasından izledi.

Reçel kavanozu dolu çuvalını da alıp teknesine doğru yürüdü ve eve döndü. Büyük ihtimalle bir daha Zıpzıp ve Mabel'i ziyarete gitmeyecekti.

ERTESİ GÜN kanaldan Tate'in teknesinin motor sesi gelince Kya, lagüne koştu ve çalıların içinde durup Tate'in, elinde bir sırt çantasıyla tekneden inmesini izledi. Tate, etrafa bakınıp Kya'ya seslenince Kya yavaşça çalılardan çıktı. Üstünde dar bir kot pantolon ve düğmeleri birbirinden farklı bir bluz vardı.

"Selam, Kya. Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Babama yardım etmem gerekiyordu ama göz açıp kapayana kadar seni okutmaya başlarız."

"Selam, Tate."

"Hadi, buraya oturalım." Lagünün ilerisindeki bir meşe ağacının gölgesine işaret etti. Sırt çantasından ince, soluk bir

alfabe kitabı ve çizgili bir defter çıkardı. Dikkatle ve yavaşça, satırların arasına *a, A, b, B* harflerini yazdı ve Kya'dan da aynısı yapmasını istedi. Tate, sabırla Kya'nın dilini dudaklarının arasına sıkıştırarak çabalamasını izledi. Kya yazdıkça Tate yavaşça ve kibarca harfleri sesli olarak okudu.

Kya, Jodie ve Anne'nin öğrettiği birkaç harfi biliyordu ancak bunları düzgün kelimeler oluşturacak şekilde bir araya getirmek konusunda pek bir fikri yoktu.

Sadece dakikalar sonra Tate, "Bak işte, şimdiden bir kelime yazdın bile," dedi.

"Nasıl yani?"

"*C-a-z.* Yazabildiğin kelime *caz*."

"*Caz* nedir?" diye sordu Kya. Tate gülmemesi gerektiğini biliyordu.

"Bilmiyorsan dert etme. Hadi devam edelim. Yakında bildiğin bir kelime yazarsın."

Daha sonra Tate, "Alfabe üstünde daha çok çalışman gerek. Onu çözmek biraz zaman alacak ama şimdiden biraz okuyabilirsin. Sana göstereyim," dedi. Tate'in gramer kitabı yoktu, o yüzden Kya'nın ilk kitabı, Tate'in babasına ait olan, Aldo Leopold'un *Bir Kum Eyaleti Yıllığı* oldu. Tate, başlangıç cümlesine işaret etti ve Kya'dan onu okumasını istedi. İlk kelime *Vahşi* idi ve Kya, alfabeye geri dönüp her harfin söylenişini çalışmak zorunda kaldı ancak Tate sabırla *h ve ş* harflerinin sesini açıkladı ve Kya nihayet söyleyebildiğinde kollarını havaya kaldırıp güldü. Tate, yüzünden ışıklar saçarak onu izledi.

Yavaşça cümlenin her kelimesini çözmeyi başardı: "Vahşi şeyler olmadan yaşayabilenler ve yaşayamayanlar vardır."

"Ah!" dedi Kya. "Ah!"

"Okuyabiliyorsun, Kya! Bundan sonra hep okuyacaksın."

"Sadece o değil." Kya neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. "Kelimelerin bu kadar çok şey taşıyabileceğinin farkında değildim. Bir cümlenin bu kadar dolu olabileceğini bilmiyordum."

Tate gülümsedi. "Bu çok güzel bir cümle. Bütün kelimeler bunun kadar anlamlı olmuyor."

SONRAKİ GÜNLERDE, meşe ağacının gölgesinde ya da sahilde, güneşin altında oturdular ve Tate, Kya'ya etraflarındaki kazlardan ve turnalardan bahseden kelimeleri okumayı öğretti. "Ya bir daha kazların seslerinin müziği olmasaydı?"

Babasına yardım etmek ve arkadaşlarıyla beysbol oynamanın arasında Tate, haftada birkaç kez Kya'ya geliyordu ve artık Kya,—bahçeyle uğraşırken, tavukları beslerken, deniz kabukları ararken—ne yapıyorsa yapsın, Tate'in kanaldan yaklaşan teknesinin sesini duymayı bekliyordu.

Bir gün sahilde oturup baştankara kuşlarının neyle beslendikleri hakkında kitap okurken Kya, Tate'e, "Ailenle Barkley Cove'da mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Babamla yaşıyorum. Evet, Barkley'de."

Kya, ailesinde başka kişilerin olup olmadığını sormadı. Onun annesi de onu terk etmiş olmalıydı. Uzanıp onun eline dokunmak istedi, tuhaf bir istekti ancak parmakları bunu yapmadı. Bunun yerine Kya, onun bileğinin içindeki mavimsi damarları ezberledi, yaban arılarının kanatlarındakiler kadar ince ve detaylıydı.

GECE KYA, mutfak masasının yanında oturup gaz lambasının ışığında okuma derslerinin üzerinden geçti. Lambanın yumuşak ışığı usulca pencerelerden sızıp meşelerin alçak dallarına dokunuyordu. Ateş böceklerinin hafif parıltıları

dışında, kilometreler boyunca uzanan karanlığın içindeki tek ışık buydu.

Dikkatlice bütün kelimeleri tekrar tekrar yazdı ve söyledi. Tate, uzun kelimelerin sadece uç uca iliştirilmiş kısa kelimeler olduğunu söylemişti. O yüzden Kya onlardan korkmuyordu ve *bak* gibi kelimelerle beraber *Pleistosen* gibi kelimeleri de öğreniyordu. Okumayı öğrenirken hayatında hiç olmadığı kadar eğleniyordu ancak Tate'in neden onun gibi fakir bir kenar mahalle çöpüne okumayı öğretmeyi teklif ettiğini, neden gelip ona olağanüstü tüyler bıraktığını anlayamıyordu. Ancak sormuyordu çünkü bunu düşünüp bir daha gelmemesinden korkuyordu.

En sonunda Kya, bütün değerli örneklerini etiketleyebilirdi. Bütün tüyleri, böcekleri, deniz kabuklarını ve çiçekleri aldı, Anne'nin kitaplarından bunların isimlerinin nasıl yazıldığına baktı ve dikkatlice isimleri kese kâğıdı çizimlerinin üstüne yazdı.

KYA BİR GÜN TATE'E, "Yirmi dokuzdan sonra ne gelir?" diye sordu.

Tate, Kya'ya baktı. Kya, gelgitler, kar kazları, kartallar ve yıldızlar hakkında çoğu kişinin hayatları boyunca öğrenebileceğinden daha fazla şey biliyordu, buna rağmen otuza kadar sayamıyordu. Onu utandırmak istemedi, o yüzden şaşırdığını belli etmedi. Kya, insanların gözlerini okumakta çok iyiydi.

"Otuz," dedi sadece. "Bak, sana rakamları göstereyim ve biraz temel aritmetik yapalım. Kolay bir şey. Sana konuyla ilgili birkaç kitap getiririm."

Kya eline geçen her şeyi okuyordu; mısır paketinin üstündeki yazıları, Tate'in notlarını ve yıllardır okuyormuş

gibi davrandığı masal kitaplarındaki hikâyeleri. Sonra bir gece, aklına gelince hafif bir "*Ah!*" sesi çıkarıp raftaki eski İncil'i aldı. Sandalyeye oturup masada, ince sayfaları dikkatle çevirerek ailesinin isimlerinin yazdığı sayfayı buldu. En altta kendininkini buldu. İşte oradaydı, Kya'nın doğum günü: *Bayan Catherine Danielle Clark, 10 Ekim 1945.* Sonra listede yukarı çıkarak abilerinin ve ablalarının gerçek isimlerini okudu:

Bay Jeremy Andrew Clark, 2 Ocak 1939. "Jeremy," dedi Kya. "Jodie, seni bir Bay Jeremy olarak hayal edemiyorum."

Bayan Amanda Margaret Clark, 17 Mayıs 1937. Kya parmak uçlarıyla isme dokundu. Birkaç kez tekrarladı.

Okumaya devam etti. *Bay Napier Murphy Clark, 4 Nisan 1936.* Kya usulca, "Murphy, senin adın Napiermiş," dedi.

En üstte, en büyükleri vardı; *Bayan Mary Helen Clark, 19 Eylül 1934.* Kya parmak uçlarını tekrar isimlerin üzerinde gezdirince gözlerinin önünde yüzleri canlandı. Bulanıklardı ancak hepsini, masanın etrafına doluşmuş halde yahni yerken, birbirlerine mısır ekmeği uzatırken hatta biraz da gülerken hayal edebiliyordu. Onların isimlerini unuttuğu için utanmıştı ancak şimdi onları bulmuştu ve bir daha hafızasından çıkmalarına izin vermeyecekti.

Çocukların isimlerinin listesinin üzerinde şu yazıyordu: *Bay Jackson Henry Clark, 12 Temmuz 1933'te Bayan Julienne Maria Jacques ile evlendi.* O ana kadar ebeveynlerinin tam adlarını bilmiyordu.

İncil önünde, masanın üstünde açık olarak birkaç dakika oturdu. Ailesi, gözlerinin önündeydi.

Zaman, çocukların asla ebeveynlerinin gençliklerini bilmelerine izin vermez. Kya, 1930'un başlarında, yakışıklı Jake'in havalı yürüyüşüyle Asheville'de bir kafeye girmesini, orada New Orleans'dan gelen, siyah kıvırcık saçlı, kırmızı

dudaklı, güzeller güzeli Maria Jacques ile tanışmasını asla göremeyecekti. Ona bir *milkshake* ısmarlamış ve ailesinin büyük bir tarlası olduğunu, liseden sonra avukat olmak için üniversitede okuyacağını ve büyük sütunları olan bir malikânede yaşayacağını anlatmıştı.

Ancak Buhran başladığında banka, araziyi açık artırmaya çıkararak Clark ailesinden almıştı ve babası, Jake'in okuldan ayrılmasını istedi. Yolun sonunda küçük ve çam ağacından yapılmış bir kulübeye taşınmışlardı ki bu kulübede kısa bir süre önce köleler yaşıyordu. Jake, zenci erkekler ve renkli şallarla sırtlarına bağlanmış bebekleriyle zenci kadınların arasında, tütün tarlasında çalışmış, tütün yapraklarını toplamıştı.

İki yıl sonra bir gece Jake, yanına taşıyabileceği kadar güzel kıyafetleri ve—büyük büyükbabasının altın cep saatiyle büyükannesinin elmas yüzünü de dâhil olmak üzere—aile hazinelerini alarak şafak sökmeden önce veda etmeden gitti. New Orleans'a otostop çekerek ulaştı ve ailesiyle su kenarındaki zarif bir evde yaşayan Maria'yı buldu. Maria'nın ailesi, bir Fransız tüccarının soyundan geliyordu ve bir ayakkabı fabrikasının sahibiydiler.

Jake, ailesinin eşyalarını tefecilere vererek Maria'yı kırmızı kadife perdeleri olan zarif restoranlara götürdü, ona bahsettiği o sütunlu malikâneyi alacağını söyledi. Jake, bir manolya ağacının altında diz çöktüğünde Maria, onunla evlenmeyi kabul etti ve 1933'te, son derece gösterişsiz bir şekilde, küçük bir kilise nikâhıyla evlendiler.

O zamana kadar paranın hepsi gitmişti, o yüzden Jake, kayınpederinin, ayakkabı fabrikasında çalışması için yaptığı teklifi kabul etti. Müdür olarak işe alındığını sanmıştı ancak Bay Jacques, kolay etkilenen bir insan olmadığından Jake'in de diğer çalışanlar gibi işi öğrenmek için en alt kademeden

başlaması gerektiği konusunda ısrar etti. Böylece Jake, ayakkabı tabanları kesmeye başladı.

Jake ve Maria, Maria'nın çeyiz olarak getirdiği birkaç lüks parçayla bit pazarlarından alınmış masalar ve sandalyelerle döşenmiş küçük bir garaj dairesinde yaşıyorlardı. Jake liseyi bitirmek için gece derslerine yazıldı ancak genellikle poker oynamak için dersleri ekiyor ve evindeki çiçeği burnunda eşinin yanına, geç saatlerde, viski kokarak dönüyordu. Sadece üç hafta sonra öğretmen, Jake'i dersten attı.

Maria ona içmeyi bırakması, yeni işinde çaba ve istek gösterip kayınpederinden terfi alması için yalvardı. Bu arada bebekler gelmeye başladı ancak Jake, içkiyi asla bırakmadı. 1934 ile 1940 arasında dört tane çocukları olmuştu fakat Jake, sadece bir kez terfi edebilmişti.

Almanya ile olan savaş, bir dengeleyiciydi. Diğerleriyle aynı renk üniformayı giyerken Jake utancını saklayabiliyor, gururlu numarası yapabiliyordu. Ancak bir gece, Fransa'da çamurlu bir siperde otururken birisi, çavuşun vurulduğunu ve yirmi metre ötede kanlar içinde yere serildiğini haykırdı. Daha gencecik olan bu çocukların bir yer altı sığınağında oturmak yerine bir beysbol maçı hakkında heyecanlanıyor olmaları gerekirdi. Buna rağmen hepsi yerlerinden fırlayıp yaralı adamı kurtarmaya koştu. Bir tanesi hariç hepsi.

Jake hareket etmeye korkarak bir köşeye sığınmıştı ancak bir havan topu, siperin tam önünde beyaz-sarı bir ışık saçarak patladı ve Jake'in sol bacağının kemiklerini un ufak etti. Diğer askerler, çavuşu sürükleyerek sipere geri döndüklerinde Jake'in, silah arkadaşlarının kurtarılmasına yardım ederken yaralandığını sandılar ve Jake, kahraman ilan edildi. Gerçeği kimse bilmeyecekti. Jake dışında.

Bir madalya ve tıbbi tahliye raporuyla eve gönderildi. Bir daha ayakkabı fabrikasında çalışmamakta kararlı olan Jake,

New Orleans'da sadece birkaç gece kaldı. Maria sessizce izlerken onun bütün güzel eşyalarını ve gümüşlerini sattı sonra bütün ailesini bir trene doldurup Kuzey Carolina'ya taşıdı. Eski bir arkadaşından, annesinin ve babasının öldüğünü öğrendi ve bu da Jake'in planının önünü açtı.

Maria'yı, babasının Kuzey Carolina sahilinde, bir balıkçı kulübesi olarak inşa ettiği evde yaşamanın yeni bir başlangıç olacağına ikna etti. Böylece kira dertleri olmazdı ve Jake orada liseyi bitirebilirdi. Barkley Cove'da küçük bir balıkçı teknesi aldı, ailesi ve birkaç lüks şapka kutusundaki eşyalarla birlikte bu tekneyle bataklığa doğru yola çıktılar. En sonunda lagüne vardıklarında ve meşelerin altındaki paslı, perişan kulübeyi gördüklerinde Maria, en küçük çocuğu olan Jodie'ye sımsıkı sarılarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Jake ona söz verdi, "Sen hiç merak etme. Burayı göz açıp kapayana kadar düzeltirim ben."

Ancak Jake kulübeyi asla düzeltmedi ya da liseyi bitirmedi. Lagüne gelir gelmez Swamp Guinea'da içkiye ve pokere başlayarak o siperi, bir kadehin dibinde bırakmaya çalıştı.

Anne, kulübeyi bir yuva haline getirebilmek için elinden geleni yaptı. İkinci el eşya satışlarından ayaklı, çelik bir küvet ve yer yatakları için çarşaflar aldı; çamaşırları avludaki çeşmenin altında yıkadı, kendi kendine bahçe ekmeyi ve tavuklara bakmayı öğrendi.

Buraya yerleşir yerleşmez Maria, çocuklarıyla en güzel kıyafetlerinin içinde evden çıkıp onları okula yazdırmak için Barkley Cove'a götürdü. Ancak Jake, eğitim fikrini saçma buluyordu ve çoğu zaman Murph ve Jodie'ye, okulu asmalarını, onun yerine akşam yemeği için sincap ya da balık getirmelerini söylüyordu.

Jake, Maria'yı sadece bir kez, ay ışığında tekne gezisine çıkardı ve bu gezintinin sonucunda en küçük ve son çocukları olan Danielle Clark doğdu; sonradan herkes ona Kya demeye başladı çünkü ona ilk kez adı sorulduğunda "Kya" demişti.

Arada sırada sarhoş değilken Jake, tekrar okulu bitirmenin ve ailesine daha iyi bir hayat sunmanın hayalini kuruyordu ancak sonra tekrar aklına, siperde olanların gölgesi çöküyordu. Bir zamanlar öz güvenli, kibirli, yakışıklı ve atletik olan Jake, kendisindeki değişimi kaldıramıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyordu. Bataklıktaki kavgacı, içki içen, küfürbaz kanun kaçaklarının arasına karışmak, Jake'in hayatında yaptığı en kolay şeydi.

17.

Eşiği Geçmek

1960

Kya, okuma yazmayı öğrendiği yaz günlerinden birinde teknesiyle Zıpzıp'a gitti. Zıpzıp, "Şimdi, Bayan Kya, başka bir şey daha var. Birkaç adam etrafta dolaşıp seni soruyor," dedi.

Kya bu sefer yanlara bakmak yerine doğruca Zıpzıp'ın gözlerinin içine baktı. "Kimlermiş, ne istiyorlarmış?"

"Sanırsam Sosyal Hizmetler'den geliyorlar. Bir sürü soru sordular. Baban hâlâ buralarda mı, annen nerede, bu sonbaharda okula gittin mi gibi şeyler. Ve buraya ne zaman geldiğini sordular: Özellikle buraya hangi saatlerde geldiğini merak ediyorlar."

"Onlara ne söyledin, Zıpzıp?"

"Onları senden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Onlara babanın gayet iyi olduğunu, balığa falan çıktığını söyledim." Zıpzıp başını arkaya atarak kahkaha attı. "Sonra onlara, senin ne zaman buraya geleceğini bilmediğimi söyledim. Sen hiç merak etme, Bayan Kya. Eğer tekrar gelirlerse Zıpzıp onları yollar."

"Teşekkürler." Deposunu doldurduktan sonra Kya doğruca eve gitti. Artık daha dikkatli olması gerekecekti, belki de adamlar onu aramaktan vazgeçene kadar bataklıkta saklanacak bir yer bulmalıydı.

Aynı günün akşam üzeri, teknenin kumun üstünde çıkardığı yumuşak çıtırtı sesleri eşliğinde Tate teknesini kıyıya çekerken Kya, "Bura dışında başka bir yerde buluşabilir miyiz?" dedi.

Tatel, teknesinin yekesinde oturmaya devam ederken "Selam, Kya. Seni görmek güzel," dedi.

"Ne düşünüyorsun?"

"'*Bura*' değil, '*burası*' denir, ayrıca bir iyilik istemeden önce insanlara selam vermek daha kibarca olur."

"Sen de bazen '*bura*' diyorsun," dedi Kya, hafif bir gülümsemeyle.

"Evet, Kuzey Carolina'nın ücra bir köşesinde yaşadığımız için hepimiz güneyli şivesine sahibiz ancak düzgün konuşmayı en azından denememiz gerek."

"Tünaydın, Bay Tate," dedi Kya, küçük bir reverans yaparak. Tate, Kya'nın içinde gizli olan eğlenceli ve ukala yönü bir anlığına gördü. "Şimdi, burası dışında başka bir yerde buluşabilir miyiz? Lütfen."

"Tabii buluşabiliriz, sanırım ama neden?"

"Zıpzıp, Sosyal Hizmetler'in beni aradığını söyledi. Beni bir alabalık gibi yakalayacaklarından, koruyucu aile sistemine falan koyacaklarından korkuyorum."

"O zaman iyisi mi, ta ileride, kerevitlerin şarkı söylediği yerde buluşalım. Seni alacak olan herhangi bir koruyucu aileye acırım." Tate'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"'Kerevitlerin şarkı söylediği yer' derken ne demeye çalışıyorsun? Bunu eskiden Anne de söylerdi." Kya, Anne'nin her zaman onu, bataklığı keşfetmeye teşvik ettiğini hatırladı: "Gidebildiğin kadar uzağa git. Ta öteye, kerevitlerin şarkı söylediği yere git."

"Sadece çalıların ilerisinde, hayvanların vahşi olduğu ve hâlâ hayvanlar gibi davrandıkları yer demek. Şimdi, nerede buluşabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir kere denk geldiğim bir yer vardı, eski, yıkılmış bir kulübe. Sapağı bildiğin sürece oraya tekneyle gelebilirsin; ben de buradan yürüyebilirim."

"Tamam o zaman, tekneye bin. Bana bu sefer yolu sen göster; bir dahakine orada buluşuruz."

"Eğer o kulübedeysem tam buraya, tekneyi bağladığım kütüğün yanına bir taş yığını bırakırım." Kya, lagün sahilinde bir noktaya işaret etti. "Yoksa buralarda bir yerlerde olurum ve teknenin motorunu duyduğumda yanına gelirim."

Bataklıktan yavaşça süzüldüler sonra güneye, açık denize yönelip kasabadan uzaklaştılar. Kya teknenin pruvasına vuran dalgaların etkisiyle zıplıyor, rüzgârın oluşturduğu gözyaşları soğuk damlalar halinde yüzüne düşüp kulaklarını gıdıklıyordu. Küçük bir koya ulaştıklarında Kya, Tate'i, üstünden böğürtlen çalıları sarkan, dar bir tatlı su körfezine yönlendirdi. Birkaç kez körfezin suyu azalarak yok olacak gibi göründü ancak Kya devam etmenin güvenli olduğunu söyledi, böylece bir süre daha çalıların içinde ilerlediler.

En sonunda bir tarafı yıkılmış, eski, tek odalı, kütüklerden yapılma bir kulübenin yanında, derenin aktığı geniş bir çayıra vardılar. Kütükler devrilmişti, bazıları öylesine yerde yatıyordu. Çatı, hâlâ yarı duvarın bir tarafında ayakta duruyor, diğer tarafta ise duvarlarla birlikte çöküyordu.

Tate, tekneyi çamura çekti ve sessizce açık kapıya doğru yürüdüler.

İçerisi karanlıktı ve sıçan idrarı gibi kokuyordu. "Pekâlâ, umarım burada yaşamayı planlamıyorsundur, burası olduğu gibi üstüne yıkılabilir." Tate duvarı itti. Yeterince sağlam görünüyordu.

"Burası sadece bir saklanma yeri. Bir süreliğine ortalıktan kaybolmam gerekirse diye biraz yemek saklayabilirim."

Gözleri karanlığa alışınca Tate döndü ve Kya'ya baktı.

"Kya, hiç okula geri dönmeyi düşündün mü? Seni öldürmez ve belki çocuklar seni rahat bırakır."

"Yalnız yaşadığımı anlamış olmalılar ve eğer gidersem beni yakalarlar, bir koruyucu ailenin yanına koyarlar. Her neyse, zaten artık okul için fazla büyüdüm. Nereye koyarlar ki beni, birinci sınıfa mı?" Küçücük bir sandalyede, etrafının her kelimeyi doğru telaffuz edebilen ve elliye kadar sayabilen küçük çocuklarla çevrili olması düşüncesiyle Kya'nın gözleri büyüdü.

"Ne yani, sonsuza dek bataklıkta tek başına yaşamayı mı düşünüyorsun?"

"Koruyucu eve gitmekten daha iyidir. Baba bize, yaramazlık yaparsak bizi o evlerden birine yollamakla tehdit ederdi. Bize o insanların kötü olduğunu söylerdi."

"Hayır, değiller. Her zaman değil. Çoğu, çocukları seven, iyi insanlardır," dedi Tate.

Kya başını kaldırıp elini kalçasına koyarak "Bana, bataklıkta yaşamaktansa bir koruyucu eve gitmeyi tercih ettiğini mi söylüyorsun?" dedi.

Tate bir an sessiz kaldı. "Peki, birkaç battaniye ve kibrit getir, belki soğuk olur. Belki birkaç konserve sardalye.

Sonsuza dek dayanıyorlar. Ancak taze yiyecek getirme sakın; ayıları çekersin."

"Ayılardan korkmuyom."

"Ayılardan *korkmuyorum*."

YAZIN GERİ KALANI BOYUNCA Kya ve Tate, okuma derslerini yıkık kulübede yaptılar. Ağustosun ortasına kadar *Bir Kum Eyaleti Yıllığı*'nı bitirmişlerdi ve Kya, her kelimeyi okuyamasa da çoğunu anlayabiliyordu. Aldo Leopold ona, taşkın yataklarının, nehirlerin canlı parçaları olduğunu ve nehirlerin ne zaman isterlerse onları geri alabileceklerini öğretmişti. Bir taşkın yatağının üzerinde yaşayan herkes sadece nehrin kanatlarında beklerdi. Kazların kışın nereye gittiğini ve çıkardıkları müziğin anlamını öğrenmişti. Yazarın yumuşak, kulağa neredeyse şiir gibi gelen sözleri, Kya'ya, toprağın yaşamla dolu ve dünyanın en büyük zenginliklerinden biri olduğunu; ıslak arazilerin suyunu boşaltmanın kilometreler boyunca toprağı kuruttuğunu, suyla birlikte hayvanların ve bitkilerin de öldüğünü öğretmişti. Bazı tohumlar, kurutulmuş toprakta yıllar boyunca uykuda olur, beklerlerdi ve su en sonunda evine geri döndüğünde topraktan dışarı fışkırırlar, yüzlerini güneşe gösterirlerdi. Bunlar, Kya'nın okulda asla öğrenemeyeceği türden mucizeler ve gerçek hayat bilgileriydi. Herkesin bilmesi gereken şeylerdi ancak bir şekilde, etrafta açıkça görünseler bile tohumlar gibi uykuda beklemeyi tercih ediyorlardı.

Haftada birkaç gün yıkık kulübede buluşuyorlardı ancak Kya, çoğu gece kendi kulübesinde ya da martılarla birlikte sahilde uyuyordu. Kış gelmeden yakacak odun toplamalıydı, o yüzden bunu bir görev haline getirdi, uzaklardan, yakınlardan topladığı bol miktarda odunu, düzgünce iki

çam ağacının arasına dizdi. Bahçesindeki turplar, daha altın başakların üzerinden başlarını göstermemişti; buna rağmen hâlâ kendisinin ve geyiklerin yiyebileceğinden çok daha fazla sebzesi vardı. Yaz sonu hasadında sonuncuları topladı, kabaklarla pancarları, tuğla merdivenlerin serin gölgesinde sakladı.

Ancak bu sırada sürekli olarak—içinde onu götürmek için gelen adamlar bulunan bir araba sesi olup olmadığını duymak için—kulaklarını açık tutuyordu. Bu bazen yorucu ve ürkütücü oluyordu, o yüzden Kya, bazı geceleri yıkık kulübede, toprak zeminin üstünde, yedek battaniyesine sarılı olarak geçiriyordu. Midye toplama ve balık tütsüleme saatlerini, Tate'in onları Zıpzıp'a götürüp Kya'ya erzak getirebileceği şekilde ayarlıyordu. Yumuşak karnını mümkün olduğunca gözden uzak tutuyordu.

KOYUN KENARINDA oturdukları bir gün Tate, "İlk cümleni okuduğunda, bazı kelimelerin çok dolu olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Hatırlıyorum, neden?"

"Pekâlâ, özellikle şiirler. Şiirlerdeki kelimeler, bir şeyler anlatmaktan çok daha fazlasını yaparlar. Duygular uyandırırlar. Hatta bazıları seni güldürebilir."

"Anne eskiden şiir okurdu ama hiçbirini hatırlamıyorum."

"Bunu dinle, bu şiir Edward Lear'ın." Tate, katlanmış bir zarfı aldı ve okumaya başladı:

"Sonra Bay Uzunbacaklı Örümcek
Ve Bay Sarkık Sinek
Telaşla köpüklü denize indiler
Ve ani bir nara attılar;

Ve orada küçük bir tekne buldular,
Yelkenleri pembe ve gri olan;
Ve sonra dalgaların arasına yelken açtılar,
Çok, çok uzaklara."

Kya, gülümseyerek, "Dalgaların sahile vurması gibi bir ritim oluşturuyor," dedi.

Bundan sonra Kya, bir süre şiir yazmaya heveslendi, bataklıkta süzülürken ya da deniz kabukları ararken o anda uyduruyordu; basit dizelerdi, şarkı gibiydi ve aptalcaydı. "*Daldan kalkan mavi bir anne alakarga var/* Eğer yapabilseydim ben de uçardım." Bunlar Kya'yı güldürüyor, uzun ve yalnız bir günün birkaç yalnız dakikasını dolduruyordu.

Bir akşamüstü, mutfak masasında oturup kitap okurken Kya›nın aklına Anne'nin şiir kitabı geldi ve o kitabı bulana kadar bütün evi aradı. Kitap o kadar eskiydi ki, ön ve arka kapakları çokta kaybolmuştu ve sayfaları bir arada tutan tek şey, ortasındaki iki eski paket lastiğiydi. Kya dikkatle lastikleri çıkarıp sayfaları inceledi, Anne'nin aralara aldığı notları okudu. En son sayfada, Anne'nin en sevdiği şiirlerin sayfa numaralarından oluşan bir liste vardı.

Kya, James Wright tarafından yazılmış olan bir şiiri açtı:

Aniden kayıp ve soğuk,
Avlunun boş olduğunu biliyordum.
İsterim ki dokunayım, sarılayım
Çocuğuma, konuşan çocuğuma,
Gülen ya da evcil ya da vahşi...

Ağaçlar ve güneş gitmişti,
Her şey gitmişti, bizim dışımızda.
Annesi evde şarkı söyledi,
Ve yemeğimizi sıcak tuttu,
Ve bizi sevdi, Tanrı bilir nasıl,
Geniş toprak karardıkça karardı.

Ve Galway Kinnel'in yazdığı birini açtı:

Umursadım...
Düşündüğüm her şeyi söyledim
Bildiğim en sakin kelimelerle. Ve şimdi...
Söylemeliyim, bittiği için rahatladım:
Ve sonunda hissettiğim tek şey acımaydı
Daha fazla yaşamak için olan o isteğe.
... Elveda.

Kya, kelimelere, sanki birer mesajlarmış gibi dokundu. Sanki Anne, bir gün kızı onları bu loş gaz lambası ışığında okuyup anlasın diye özellikle bunların altını çizmişti. Fazla bir şey değildi, bir çorap çekmecesinin arkasına tıkıştırılmış, elle yazılmış bir not sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Kelimelerin kuvvetli bir anlam perçinlediğini seziyordu ancak ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Eğer ileride bir gün şair olursa, her şeyin anlamının açık olmasını sağlayacaktı.

EYLÜLDE TATE, lisenin son yılına başladığında Kya'nın yanına eskisi kadar sık gelemiyordu ancak geldiği zaman

da ona, okuldan aldığı kullanılmayan ders kitaplarını getiriyordu. Tate, biyoloji kitaplarının Kya için biraz fazla ileri seviyede olmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi, o yüzden Kya, okulda dört yıl boyunca görmeyeceği bölümleri hızla okuyordu. "Merak etme," derdi Tate, "her okuduğunda biraz daha fazla anlayacaksın." Ve bu doğruydu.

Günler kısaldıkça Tate ve Kya tekrar Kya'nın kulübesinde buluşmaya başladılar çünkü yıkık kulübe yeteri kadar ışık almıyordu. Her zaman dışarıda çalışıyorlardı ancak bir sabah çılgın bir rüzgâr estiğinde Kya, ocakta bir ateş yaktı. Dört yıldan uzun bir süre önce Baba kaybolduğundan beri kimse bu kulübenin eşiğinden geçmemişti ve birini içeri davet etmek söz konusu bile değildi. Tate dışında herhangi birini.

Tate teknesini kıyıya sürüklerken Kya, "Mutfakta, ocağın yanında oturmak ister misin?" diye sordu.

"Tabi," dedi Tate. Bu davet olayını büyütmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Tate, verandaya adım attığı andan itibaren Kya'nın deniz kabuklarını, tüylerini, kemiklerini ve kuş yuvalarını incelemesi neredeyse yirmi dakika sürdü. En sonunda masaya yerleştiklerinde Kya, sandalyesini onunkine yaklaştırdı, kolları ve dirsekleri neredeyse birbirine değiyordu. Sadece onu yakınında hissetmek istedi.

Tate babasına yardım etmekle meşguldü, Kya'nın günleri ise başından sonuna çok yavaş geçiyordu. Bir akşam Anne'nin kitaplığından ilk romanını aldı, Daphne Du Maurier'in *Rebecca*'sını ve aşkla ilgili bu hikâyeyi okudu. Bir süre sonra kitabı kapattı ve dolaba gitti. Anne'nin elbisesini üstüne geçirerek odanın içinde döndü, eteğini sağa sola hareket ettirdi, aynanın önünde kırıtarak kendini izledi. Saçlarını ve kalçasını sallayıp Tate'in onu dansa kaldırdığını hayal etti. Tate'in eli belindeydi. Sanki Kya, Bayan de Winter'mış gibi.

Birdenbire ne yaptığının farkına vardı ve eğilip kıkırdamaya başladı. Sonra tamamıyla hareketsiz durdu.

"YUKARI GEL, ÇOCUĞUM," dedi Mabel bir öğleden sonra. "Sana bir şeyler getirdim." Genellikle Kya için eşya dolu kutuları Zıpzıp getirirdi ancak Mabel varsa bu çoğunlukla, gelenlerin arasında özel bir eşya olduğu anlamını taşırdı.

"Peki, sen git eşyalarını al, ben deponu doldururum," dedi Zıpzıp, o yüzden Kya iskeleye çıktı.

"Buraya bak, Bayan Kya," dedi Mabel ve çiçekli eteğin üstünde bir kat şifon olan, şeftali rengi bir elbiseyi kaldırdı. Bu, Kya'nın hayatında gördüğü en güzel giysiydi, Anne'nin elbisesinden bile daha güzeldi. "Bu elbise tam senin gibi bir prensese uygun." Elbiseyi Kya'nın önünde tuttu, Kya elbiseye dokunup gülümsedi. Sonra Mabel, Zıpzıp'a sırtını dönerek eğildi ve kutuyu biraz karıştırdıktan sonra beyaz bir sütyen çıkardı.

Kya her tarafında sıcaklık hissetti.

"Bayan Kya, çekinme, tatlım. Artık buna ihtiyacın olacak. Ve çocuğum, eğer benimle konuşman gereken herhangi bir şey olursa,—anlamadığın bir şeyler—sen sadece yaşlı Mabel'e haber ver. Anladın mı?"

"Evet, efendim. Teşekkürler, Mabel." Kya, sütyeni kutunun dibine, bir kot pantolonun ve tişörtlerin, bir poşet börülcenin ve bir kavanoz konserve şeftalinin altına tıktı.

Birkaç hafta sonra teknesi usulca dalgalarla sallanan Kya, pelikanların uçmalarını ve denizden balık avlayıp yemelerini izlerken birdenbire karnına ağrı girdi. Kya'yı asla deniz tutmazdı ve bu, şu ana kadar hissettiği acılardan farklıydı. Point Sahili'nde teknesini kıyıya çekti ve bacaklarını, bir kanat gibi tek yanına katlayarak kuma

oturdu. Acı keskinleştiğinde Kya yüzünü ekşitip hafifçe inledi. Bağırsaklarını bozmuş olmalıydı.

Birdenbire tekne motoru sesi duydu ve Tate'in teknesinin, beyaz köpüklü dalgaların arasından geldiğini gördü. Tate, Kya'yı gördüğü anda karaya, onun olduğu tarafa yöneldi. Kya, babasının küfürlerinden birkaçını etti. Tate'i görmek her zaman hoşuna gidiyordu ancak aniden meşe ormanlarına koşup ishal olabilecekken değil. Teknesini Kya'nınkinin yanına çektikten sonra Tate gelip kumların üstüne, Kya'nın yanına oturdu.

"Selam, Kya. Ne yapıyorsun? Ben de tam senin evine gitmek üzereydim."

"Selam, Tate. Seni görmek güzel." Kya normal konuşmaya çalıştı ancak karnı, tekrar bir ağrıyla kasıldı.

"Sorun nedir?" diye sordu Tate.

"Nasıl yani?"

"İyi görünmüyorsun. Sorun nedir?"

"Sanırım hastayım. Karnıma çok feci ağrılar giriyor."

"Ha!" Tate denize baktı. Çıplak ayak parmaklarını kumun içine itti.

"Belki de gitmelisin," dedi Kya başını eğerek.

"Belki de sen daha iyi olana kadar kalmalıyım. Sanırım tek başına eve gidebilecek durumda değilsin, değil mi?"

"Ormana gitmem gerekebilir. Hasta olabilirim."

"Belki. Ama bence bunun faydası olmayacak," dedi Tate usulca.

"Ne demeye çalışıyorsun? Neyim olduğunu bilmiyorsun ki."

"Bu, diğer karın ağrılarından farklı mı?"

"Evet."

"Neredeyse on beş yaşındasın, değil mi?"

"Evet. Bunun ne alakası var?"

Tate bir an sessiz durdu. Ayaklarını oynattı, parmaklarını kumun daha da içine itti. Kya'dan uzaklarda bir noktaya bakarak konuştu. "Bu şey olabilir, bilirsin işte, senin yaşındaki kızlara olan şey. Hatırlarsan birkaç ay önce sana, bununla ilgili bir broşür getirmiştim. Şu biyoloji kitaplarıyla birlikte." Tate, kıpkırmızı olmuş yüzüyle bir an Kya'ya baktı sonra hemen başını geri çevirdi.

Kya gözlerini yere eğdi, bütün vücudu kızarıyordu. Tabii ki bunu ona anlatacak bir Anne yoktu ancak Tate'in getirdiği broşür, gerçekten bir kısmını açıklıyordu. Artık zamanı gelmişti ve işte şimdi Kya sahilde otururken bir oğlanın yanında kadın oluyordu. İçi utanç ve panikle doldu. Ne yapması gerekiyordu? Tam olarak ne olacaktı? Ne kadar kan olacaktı? Kya, altından gelen kanın, etrafındaki kuma sızdığını hayal etti. Gövdesinin ortasına keskin bir sancı saplanırken Kya sessizce oturdu.

"Tek başına eve gidebilir misin?" diye sordu Tate hâlâ ona bakmayarak.

"Sanırım."

"Her şey iyi olacak Kya. Bütün kızlar bunu sorunsuz atlatıyor. Sen eve git. Ben seni, ta geriden takip edip eve sağ salim vardığından emin olurum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sen beni merak etme. Şimdi yola koyulalım." Tate ayağa kalktı ve teknesine yürüdü, Kya'ya hiç bakmıyordu. Teknesiyle karadan epeyce uzaklaştı ve Kya da teknesiyle kendi kanalına girene kadar orada bekledi. O kadar gerideydi ki sadece bir benek gibi görünüyordu ve Kya lagününe ulaşana kadar onu takip etti. Kya sahilde durup başını eğerek ve göz teması kurmadan kısaca el salladı.

Çoğu şeyde olduğu gibi Kya, kadın olmayı da kendi kendine öğrendi. Ancak ertesi sabahın ilk ışıklarında teknesine atlayıp Zıpzıp'a doğru yola çıktı. Soluk bir güneş, yoğun sisin içinde asılı kalmış gibi duruyordu. Kya rıhtıma vardı ve gözleri Mabel'i aradı ancak orada bulunma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. Tahmin ettiği gibi onu karşılamaya sadece Zıpzıp geldi.

"Selam, Bayan Kya. Şimdiden yakıtını bitirdin mi?"

Hâlâ teknede oturan Kya yavaşça, "Mabel'i görmem lazım," dedi.

"Üzgünüm evlat, Mabel bugün burada değil. Sana ben yardımcı olabilir miyim?"

Başı eğik şekilde Kya, "Mabel'i gerçekten görmem lazım. Hemen," dedi.

"Peki, o zaman." Zıpzıp, küçük körfeze ve denize baktı, etrafta başka tekne olmadığını gördü. Noel de dâhil olmak üzere günün her saatinde ve her gün yakıta ihtiyacı olan herkes, Zıpzıp'ın orada olacağını bilirdi. Melek bebekleri Daisy'nin öldüğü gün dışında, elli yıldır her gün buradaydı. Yerini bırakamazdı. "Sen biraz bekle, Bayan Kya. Ben şu yola çıkıp birkaç çocuğa, Mabel'i çağırmalarını söylerim. Gelen birileri olursa onlara hemen geri geleceğimi söyle."

"Söylerim. Teşekkürler."

Zıpzıp çabucak rıhtımdan çıktı ve gözden kayboldu. Kya da birkaç saniyede bir körfeze bakarak ve başka bir teknenin gelmesinden korkarak bekledi. Ancak Zıpzıp hemen geri dönüp Kya'ya, birkaç çocuğun Mabel'i getirmeye gittiğini, azıcık beklemesini söyledi.

Zıpzıp, çiğneme tütünü paketlerini raflara yerleştirerek ve genel olarak dükkânla ilgilenerek kendini oyaladı. Kya teknesinde kaldı. En sonunda Mabel aceleyle rıhtıma geldi,

zemindeki tahtalar, Mabel'in her adımıyla sanki üstlerine küçük bir piyano konuluyormuşçasına sallanıyordu. Elinde küçük bir kâğıt kese taşıyan Mabel, her zamanki gibi yüksek sesli karşılamasını yapmadı ancak rıhtımda, Kya'nın önünde durdu ve alçak sesle, "Günaydın, Bayan Kya, neler oluyor, çocuğum? Sorun nedir, tatlım?" diye sordu.

Kya başını biraz daha eğerek Mabel'in duyamadığı bir şeyler geveledi.

"O tekneden inebilir misin yoksa ben yanına mı geleyim?"

Kya cevap vermedi, o yüzden Mabel, neredeyse doksan kilo ağırlığıyla, küçük tekneye önce bir ayağını, sonra diğerini koydu ve tekne âdeta şikayet edercesine sallanarak hafifçe önündeki kazığa çarptı. Teknenin arka tarafında oturan Kya ile yüz yüze olacak şekilde ortadaki banka oturdu.

"Şimdi bana ne olduğunu anlat, çocuğum."

İkisi başlarını öne eğdi, Kya fısıldadı ve sonra Mabel, Kya'yı dolgun göğsüne çekti, ona sarılıp hafifçe salladı. Kya kucaklanmaya alışık olmadığı için başta kasıldı ancak bu Mabel'i etkilemedi ve en sonunda Kya kendini, Mabel'in yastık gibi rahat göğsüne bıraktı. Bir süre sonra Mabel geriye yaslandı ve kahverengi keseyi açtı.

"Pekâlâ, bunun olacağını tahmin etmiştim, o yüzden sana bir şeyler getirdim." Ve orada, Zıpzıp'ın rıhtımında, teknede otururken Mabel, Kya'ya detayları açıkladı.

"Şimdi Bayan Kya, bu utanılacak bir şey değil. İnsanların dediğinin aksine, bu bir lanet değil; bu bütün yaşamın başlangıcı ve bunu sadece bir kadın yapabilir. Artık sen bir kadınsın, bebeğim."

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA Kya, Tate'in teknesinin sesini duyunca gür çalılıkların arasına saklanıp onu izledi. Kya için

herhangi birinin onu tanıması bile yeterince tuhaf değilmiş gibi şimdi Tate, onun hayatının en kişisel ve özel olayını biliyordu. Bunu düşününce bile yanakları kızarıyordu. Tate gidene kadar saklanacaktı.

Tate, lagünün kıyısına çektiği teknesinden inerken elinde bir iple bağlanmış beyaz bir kutu vardı. "Hey, Kya, neredesin?" diye seslendi. "Parker's'dan minik pastalar getirdim."

Kya yıllardır pasta gibi şeyler yememişti. Tate tekneden birkaç kitap çıkardı ve Kya yavaşça çalıların arkasından çıktı.

"Ah, işte buradasın! Şuna bak." Tate kutuyu açtı ve orada düzgünce dizilmiş, iki ya da üç santimetrekare boyutlarında küçük pastalar vardı. Her biri vanilyalı krema ve birer küçük pembe gülle süslenmişti. "Hadi, ye!"

Kya bir pastayı kutudan aldı ve yine Tate'e bakmadan pastayı ısırdı. Sonra kalanını ağzına tıktı. Parmaklarını yaladı.

"İşte!" Tate, kutuyu her zaman altında oturdukları meşe ağacının yanına koydu. "İstediğin kadar ye. Okumaya başlayalım. Yeni bir kitap getirdim." Ve bu kadardı. Derslere başladılar, diğer konu hakkında tek bir kelime bile etmediler.

SONBAHAR GELİYORDU; çamlar bunu fark etmemiş olabilirdi ancak çınarlar farkındaydı. Barut grisi gökyüzüne tezat binlerce altın rengi yaprakla gösteriş yapıyorlardı. Bir akşamüstü, dersten sonra Tate gitmesi gerekirken biraz daha kaldı ve ikisi, ormanda bir kütüğün üzerinde oturdular. Kya en sonunda aylardır sormak istediği soruyu sordu. "Tate, bana okumayı öğretmene, getirdiğin şeylere falan çok minnettarım. Ama neden bunları yaptın? Bir kız arkadaşın falan yok mu?"

"Yok yani, bazen oluyor. Bir kız arkadaşım vardı ama artık yok. Burada, sessizliğin içinde olmayı seviyorum ve senin bataklıkla bu kadar ilgili olman hoşuma gidiyor, Kya. Çoğu kişi balık tutmak dışında bataklığın hiçbir kısmıyla ilgilenmez. Buranın boş arazi olduğunu, suların boşaltılıp alanın geliştirilmesi gerektiğini düşünürler. İnsanlar, çoğu deniz canlısının—kendi yedikleri türler de dâhil olmak üzere—bataklığa ihtiyaçları olduğunu anlamıyorlar."

Kya'ya, yalnız olduğu için ona acıdığını, diğer çocukların yıllardır ona nasıl davrandığının farkında olduğunu; kasabalıların ona "Bataklık Kızı" dediklerini ve hakkında hikâyeler uydurduklarını söylemedi. Gizlice onun kulübesine gelmek, karanlıkta koşup kulübeyi ebelemek, düzenli bir gelenek; oğlan çocuklarının erkekliğe geçiş töreni haline gelmişti. Bu erkekler onun hakkında ne anlatıyorlardı? Bazıları şimdiden Kya'nın bekâretini kimin alacağına dair iddialara giriyorlardı. Bunlar Tate'i öfkelendiriyor ve endişelendiriyordu.

Ama Kya için ormana tüyler bırakmasının ya da sürekli onu görmeye gelmesinin asıl sebebi bu değildi. Tate'in söylemediği diğer sözcükler, Kya'ya karşı hisleriydi; bu hisler, kaybedilen bir kız kardeşe olan tatlı bir sevgiyle bir kıza olan alev alev aşk arasında bir yerdeydi. Daha tam olarak bu hisleri çözmeye yaklaşamamıştı ancak hayatında hiç daha güçlü bir his dalgası tarafından çarpılmamıştı. Zevkli olduğu kadar acı veren, güçlü hislerdi bunlar.

Bir karınca deliğine bir çimen sapı sokarken Kya, en sonunda, "Annen nerede?" diye sordu.

Ağaçların arasından bir esinti geldi ve usulca ağaçların dallarını salladı. Tate cevap vermedi.

"Bişi demek zorunda değilsin," dedi Kya.

"Bir şey."

"Bir şey demek zorunda değilsin."

"Annem ve küçük kız kardeşim, Asheville'de bir trafik kazasında öldüler. Kız kardeşimin adı Carianne'di."

"Ah, çok üzgünüm, Tate! Eminim annen çok iyi ve güzel biriydi."

"Evet. İkisi de öyleydi." Tate konuşurken yere, dizlerinin arasına bakıyordu. "Daha önce hiç bunun hakkında konuşmadım. Kimseyle."

Ben de, diye düşündü Kya. Sonra, "Benim annem bir gün beni terk etti ve bir daha da geri dönmedi. Anne geyikler her zaman geri döner," dedi.

"En azından sen hâlâ geri dönmesini umabilirsin. Benimki kesinlikle geri dönmeyecek."

Bir an sessiz kaldılar sonra Tate devam etti, "Sanırım..." Ancak durdu ve başını çevirdi.

Kya ona baktıysa da Tate sessizce yere bakmaya devam etti.

"Ne? Ne sanırsın? Bana her şeyi söyleyebilirsin," dedi Kya.

Tate yine de bir şey demedi. Kya, bilgiden doğan bir sabırla bekledi.

En sonunda, Tate çok usulca konuştu. "Sanırım Asheville'e benim doğum günü hediyemi almak için gitmişlerdi. Çok istediğim, mutlaka sahip olmam gereken özel bir bisiklet vardı. Western Oto'da yoktu, o yüzden sanırım Asheville'e, bana o bisikleti almak için gitmişlerdi."

"Bu, olanların senin suçun olduğu anlamına gelmez," dedi Kya.

"Biliyorum ama yine de benim suçummuş gibi geliyor," dedi Tate. "Ne tür bir bisiklet olduğunu bile hatırlamıyorum."

Kya, Tate'e biraz daha yaklaştı, dokunacak kadar değil. Ancak bir şey hissetti. Âdeta omuzlarının arasındaki boşlukta bir şeyler oluyor gibiydi. Aynısını Tate'in de hissedip hissetmediğini merak etti. Daha fazla yaklaşmak istiyordu, sadece kollarının hafifçe birbirine değeceği kadar. Dokunmak. Ve sonra Tate bunu fark eder mi diye merak etti.

Tam o anda rüzgâr hızlanınca binlerce, on binlerce sarı çınar yaprağı, yaşam destek ünitelerinden koparak gökyüzüne doğru uçtu. Güz yaprakları düşmezler; onlar uçar. Acele etmezler, böylece etrafı dolaşırlar çünkü bu, süzülmek için tek şanslarıdır. Güneş ışığını yansıtarak havada dönüp süzülerek uçuşurlar.

Tate, kütükten kalkıp Kya'ya, "Yere değmeden kaç yaprak toplayabileceğine bak," dedi. Kya ayağa fırladı ve ikisi, zıplayıp düşen yapraklardan oluşan perdelerin içinden atlayıp, kollarını iki yana açarak yere düşmeden yaprak topladılar. Tate gülerek, yere sadece birkaç santim yaklaşmış olan bir yaprağa doğru atladı, yakaladı ve yerde sırtüstü yatarak ödülünü havaya kaldırdı. Kya ellerini havaya kaldırdı ve rüzgârdan kurtardığı bütün yaprakları gerisin geri rüzgâra teslim etti. Havadaki yaprakların arasından koşuştururken birkaç tanesi altın gibi parlayarak saçına takıldı.

Sonra tam arkasını döndüğü anda, ayağa kalkmış olan Tate'e çarptı ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak donakaldılar. Gülmeyi bıraktılar. Tate, Kya'nın omuzlarını tuttu, bir an tereddüt etti ve sonra etraflarında yapraklar, kar gibi sessizce yağıp dans ederken Kya'yı dudaklarından öptü.

Kya öpüşmekle ilgili hiçbir şey bilmiyordu, o yüzden başını ve dudaklarını hareketsiz tuttu. Sonra ayrıldılar ve birbirlerine baktılar, bunun nereden çıktığını ve şimdi ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Tate, usulca Kya'nın saçından bir yaprak aldı ve yere bıraktı. Kya'nın kalbi deli gibi

çarpıyordu. Tutarsız ailesinden gördüğü bütün eksik sevgi türlerinden hiçbiri ona böyle hissettirmemişti.

"Ben şimdi senin kız arkadaşın mıyım?" diye sordu Kya.

Tate gülümsedi. "Olmak istiyor musun?"

"Evet."

"Biraz fazla küçük olabilirsin," dedi Tate.

"Ama tüyleri biliyorum. Eminim diğer kızlar tüylerden anlamıyordur."

"Peki, o zaman." Ve onu tekrar öptü. Bu sefer Kya başını yana eğip dudaklarını serbest bıraktı. Ve hayatında ilk defa, kalbi doluydu.

18.

Beyaz Kano

1960

Artık her kelime, bir neşe çığlığıyla başlıyordu, her cümle bir yarıştı. Tate Kya'yı yakalıyordu ve ikisi, yarı çocukça, yarı yetişkince, güz ile kızaran kuzukulaklarının arasında yuvarlanıyorlardı.

"Bir dakikalığına ciddi ol," dedi Tate. "Çarpım tablosunu anlamanın tek yolu, onu ezberlemek." Kumun üstüne *12x12 = 144* yazdı ancak Kya koşarak onun yanından geçti, yaklaşan dalganın içine atladı, suların durgun olduğu yere ilerleyip Tate peşinden gelene kadar yüzdü. Gri-mavi, ince güneş ışınlarının; sessizliğin içinde, vücutlarının birer su kaplumbağası kadar pürüzsüz ve kıvrak şekillerini aydınlattığı bir yere gittiler. Sonrasında sahilde yuvarlandılar; kumlu ve tuzlu vücutları tek vücutmuş gibi kollarını birbirlerine dolamışlardı.

Ertesi gün öğleden sonra Tate, Kya'nın lagününe geldi ancak sahile varınca teknesinden inmedi. Ayaklarının dibinde, kırmızı pötikareli bir bezle kapatılmış büyük bir sepet vardı.

"Bu ne?" diye sordu Kya. "Ne getirdin?"

"Bu bir sürpriz. Hadi, gel de tekneye bin."

Yavaşça durgun kanallardan denize sonra da küçük, yarım ay şekilli bir körfezin olduğu güneye süzüldüler. Tate, battaniyeyi kumların üzerine serip üstüne sepeti koydu ve ikisi de battaniyenin üstüne oturduktan sonra sepetin üstündeki örtüyü kaldırdı.

"İyi ki doğdun, Kya," dedi. "On beş yaşına geldin." İki katlı, bir şapka kutusu kadar yüksek ve pembe kremayla yapılmış deniz kabuklarıyla süslü bir pasta, sepetten yükseliyordu. Üstünde Kya'nın adı yazıyordu. Pastanın etrafında ise rengârenk kâğıtlarla paketlenmiş ve fiyonklarla bağlanmış hediyeler vardı.

Şaşkına dönmüş olan Kya, ağzı açık halde bakakaldı. Anne gittiğinden beri kimse onun doğum gününü kutlamamıştı. Hayatında kimse ona, bir pastaneden, üstünde adı yazan bir pasta almamıştı. Kimse ona, gerçek paket kâğıdıyla sarılmış ve fiyonkları olan hediyeler vermemişti.

"Doğum günümü nasıl öğrendin?" Kya'nın bir takvimi yoktu, o yüzden kendi doğum gününün bugün olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"İncil'inde gördüm."

Kya ona, adını kesmemesi için yalvarırken Tate, pastadan devasa dilimler kesti ve onları kâğıt tabaklara koydu. Birbirlerinin gözlerine bakarak pastadan parçalar koparıp ağızlarına tıktılar. Ağızlarını yüksek sesle şapırdattılar, parmaklarını yaladılar. Krema kaplı suratlarıyla kahkahalar attılar. Pastayı yenilmesi gerektiği, herkesin yemek istediği şekilde yediler.

"Hediyelerini açmak ister misin?" Tate gülümsedi.

İlki, küçük bir büyüteçti, "Ki böcek kanatlarının en ince detaylarını görebilesin," dedi Tate. İkincisi gümüş rengine boyanmış ve sahte elmastan bir martıyla süslenmiş, plastik bir saç tokasıydı, "Saçın için," dedi. Tate biraz beceriksizce Kya'nın saçının bir tutamını kulağının arkasına çekti ve tokayı saçına taktı. Kya tokasına dokundu. Anne'nin tokasından daha güzeldi.

Son hediye daha büyük bir kutunun içindeydi ve Kya kutuyu açtığında, içinde on kavanoz yağlı boya, küçük teneke kalıplarda suluboyalar ve farklı boyutlarda fırçalar buldu. "Resimlerin için."

Kya teker teker her rengi, her fırçayı inceledi. "İhtiyacın olduğu zaman daha fazlasını alabilirim. Sea Oaks'tan tuval bile alabilirim."

Kya başını eğdi. "Teşekkür ederim, Tate."

ETRAFI BALIK AĞLARI, yağlı paçavralar ve tüylerini temizleyen pelikanlarla çevrili olan Tate, vinci çalıştırırken Scupper, "Acele etme. Yavaş git," diye seslendi ona. *Kirazlı Turta*'nın pruvası, gemi kızağının üstünde sallandı sonra da bir titremeyle Pete'in tersanesindeki su altı raylarının üzerinde kaydı. Bu aksak iskele ve paslı kayıkhane, Barkley Cove'daki tek tersaneydi.

"Tamam, güzel, raya oturdu. Şimdi onu sudan çıkar." Tate, vincin kuvvetini biraz daha arttırdığında tekne raylardan çıkarak kuru havuza oturdu. Tekneyi halatlarla sabitlediler ve Miliza Korjus'un, pikaptan yükselen kristal keskinliğinde aryaları eşliğinde, karinaya yapışmış olan kaya midyelerini kazımaya koyuldular. Önce astar sonra da her yıl tazelenen kırmızı boyayı sürmeleri gerekecekti. Rengi Tate'in annesi seçmişti ve Scupper onu asla değiştirmezdi. Arada bir,

Scupper kazımayı bırakıp iri kollarını, müziğin ritmine göre oynatırdı.

Şimdi kışın başlarında, Scupper, Tate'e okuldan sonra ve hafta sonları onun için çalışması karşılığında yetişkin maaşı veriyordu ancak Tate, Kya'ya eskisi kadar sık gidemiyordu. Babasına bundan bahsetmedi; babasına Kya ile ilgili hiçbir şey söylememişti.

Karanlık çökene ve Scupper'ın bile kolları ağrıyana kadar kazınaya devam ettiler. "Ben yemek yapamayacak kadar yorgunum, senin de aynı durumda olduğunu tahmin ediyorum. Eve giderken restorana uğrayalım ve bir şeyler yiyelim."

Restorandakilerin tümünü tanıyorlardı, herkese başlarıyla selam vererek köşedeki bir masaya oturdular. İkisi de günün spesiyalini sipariş ettiler: panelenip kızartılmış biftek, patates püresi, et sosu, turp ve lahana salatası vardı, ekmek ve dondurmalı, cevizli turta da istediler. Yan masada dört kişilik bir aile el ele tutuştular ve babaları yüksek sesle dua okurken başlarını eğdiler. Babaları "Amin" dediğinde havayı öptüler, ellerini sıktılar ve birbirlerine mısır ekmeğini uzattılar.

Scupper, "Şimdi, evlat, biliyorum ki bu iş seni bazı şeylerden alıkoyuyor. Durum böyle ancak geçen sonbaharda okul dansına falan gitmedin ve senin, bunların hepsini kaçırmanı istemiyorum, sonuçta bu son senen. Yakında eğlence çadırında büyük bir dans var. Bir kız çağıracak mısın?"

"Hayır, gidebilirim, emin değilim. Ama çağırmak istediğim kimse yok."

"Okulda dansa götürmek istediğin bir tane bile kız yok mu?"

"Yok."

"Peki o zaman." Garson kız, yemeğini getirirken Scupper arkasına yaslandı. "Teşekkürler, Betty. Tabaklarımızı iyice doldurmuşsun." Betty masanın diğer tarafına geçti ve Tate'in daha fazla doldurulmuş tabağını önüne koydu.

"Bir an önce yemeye başlayın," dedi. "Bunların geldiği yerde daha çok var. Spesiyallerde bugün, 'yiyebildiğin kadar ye' kampanyası var." Tate'e gülümsedi ve normalden biraz daha fazla kırıtarak mutfağa geri döndü.

Tate, "Okuldaki kızlar aptal. Tek konuştukları şeyler saç modelleri ve topuklu ayakkabılar," dedi.

"Tamam ama kızlar böyledir. Bazen, bazı şeyleri oldukları gibi kabul etmelisin."

"Belki."

"Pekâlâ evlat, ben dedikodulara fazla kulak asan birisi değilim, hiç olmadım. Ama sürekli etraftan, şu bataklıktaki kızla senin aranda bir şeyler olduğunu duyuyorum." Tate ellerini havaya kaldırdı. "Bir dakika, bir dakika!" dedi Scupper ve devam etti. "Ben o kızla ilgili hikâyelere inanmıyorum, büyük ihtimalle iyi bir kızdır. Ancak dikkatli ol, evlat. Erkenden aile kurmak istemezsin. Ne demeye çalıştığımı anlıyorsun, değil mi?"

Tate, sesini kısık tutarak ve sinirli bir şekilde konuştu. "Önce o kızla ilgili o hikâyelere inanmadığını sonra bir aile kurmamamı söylüyorsun, bu da gösteriyor ki kızla ilgili o hikâyelere inanıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim, öyle bir kız değil o. Benim dansa götürmemi istediğin kızların hepsinden daha saf ve temiz. Tanrı aşkına! Bu kasabadaki kızlardan bazıları, sadece diyebilirim ki sürü halinde avlanıyorlar ve hiçbir şeyden ödün vermiyorlar. Ve evet, arada sırada Kya'yı görmeye gidiyorum. Neden, biliyor musun? Ona okuma yazma öğretiyorum çünkü bu kasabadaki insanlar, ona o kadar kötü davranıyorlar ki okula bile gidemiyor."

"Sorun değil, Tate. İyi yapıyorsun. Ama lütfen anlamaya çalış, böyle şeyler söylemek benim görevim. Bunları konuşmak bizim için pek hoş olmayabilir ancak ebeveynler çocuklarını bazı konularda uyarmak zorundadır. Benim görevim bu, o yüzden bu konuda alınganlık yapma."

"Biliyorum," diye homurdandı Tate ve ekmeğine yağ sürdü. Kendini çok alıngan hissediyordu.

"Hadi, birer tabak daha yemek alalım sonra da şu cevizli turtadan yeriz."

Turtalar geldikten sonra Scupper, "Pekâlâ, madem asla bahsetmediğimiz konulardan söz etmeye başladık, aklımdaki başka bir şeyi daha söyleyebilirim."

Tate turtasına bakarak gözlerini devirdi.

Scupper devam etti. "Evlat, seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Tek başına bataklıktaki yaşam hakkında çalıştın, okulda çok başarılı oldun, bilim dereceni almak için üniversiteye başvurdun. Ve kabul edildin. Ben pek böyle şeyler hakkında konuşan biri değilim. Ama seninle çok gurur duyuyorum, oğlum. Tamam mı?"

"Evet. Tamam."

Daha sonra, Tate odasında en sevdiği şiiri okudu:

"Ah, ne zaman karanlık gölü göreceğim,
Ve sevgilimin beyaz kanosunu?"

TATE, İŞTEN VE OKULDAN vakit buldukça Kya'ya gidiyordu ancak asla uzun süre kalamıyordu. Bazen sahilde on dakika el ele yürümek için kırk dakikalık tekne yolculuğu yaptığı oluyordu. Çok öpüşüyorlardı. Bir dakika bile harcamıyorlardı. Ve sonra Tate, teknesiyle geri dönüyordu.

Kya'nın göğüslerine dokunmak istiyordu; onlara sadece bakabilmek için birilerini öldürebilirdi. Geceleri uyanık halde yatağında yatarken onun kalçalarını düşünüyordu, güzel ve sıkı olmalıydılar. Kalçalarının ötesini düşünmek onu delirtiyordu. Ancak Kya küçüktü ve çekingendi. Tate eğer yanlış bir şeyler yaparsa bu, Kya'yı kötü etkileyebilirdi. O zaman Tate, onu sadece yatağa atmaktan bahseden oğlanlardan bile daha kötü olurdu. Onu koruma isteği, diğer isteği kadar güçlüydü. Bazen.

TATE, KYA'YA HER GİDİŞİNDE ona, okul ya da kütüphane kitapları getiriyordu; özellikle bataklık canlıları ve biyolojiyle ilgili olanları. Kya inanılmaz bir hızla gelişme kaydediyordu. Artık her şeyi okuyabiliyordu ve Tate ona, "Eğer her şeyi okuyabiliyorsan, her şeyi öğrenebilirsin," demişti. Hepsi Kya'ya bağlıydı. "Daha kimse beyinlerini doldurmaya yaklaşamadı bile," demişti Tate. "Hepimiz daha üstteki yapraklara ulaşmak için boyunlarını kullanmayan zürafalar gibiyiz."

Kya saatlerce, yalnız başına, gaz lambasının ışığında bitkilerin ve hayvanların, zamanla değişen dünyaya uyum sağlamak için nasıl değiştiklerini; bazı hücrelerin bölünüp akciğerlere ya da kalbe dönüştüğünü, bazılarının ise—sonradan lazım olurlar diye kök hücre şeklinde—bağımsız kaldıklarını okuyordu. Kuşlar en çok şafakta şarkı söylerlerdi çünkü sabahın serin, nemli havası onların şarkılarını ve şarkıların anlamlarını daha uzağa taşırdı. Bütün hayatı boyunca bu mucizeler Kya'nın göz hizasındaydı, o yüzden doğanın davranışlarını ve huylarını anlamak ona kolay geliyordu.

Biyolojinin bütün kelimeleri arasında, bir annenin yavrusunu neden bıraktığının bir açıklamasını arıyordu.

BÜTÜN SERVİ YAPRAKLARI düştükten uzun süre sonra soğuk bir günde Tate, kırmızı ve yeşil kâğıda sarılı bir hediyeyle teknesinden indi.

Tate ona hediyesini uzatırken, "Benim sana verebileceğim bir şey yok," dedi Kya. "Noel olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten." Tate gülümsedi. "Yakın bile değil," diye yalan söyledi. "Hadi aç, çok büyük bir hediye değil zaten."

Kya dikkatlice paketi açtığında ikinci el bir Webster sözlüğü buldu. "Ah, Tate, teşekkür ederim!"

"İçine bak," dedi Tate. *P* bölümünde sayfaların arasında bir pelikan tüyü, *U* bölümünün iki sayfası arasında kurutulmuş bir unutmabeni çiçeği, *M* sayfaları arasında ise kurutulmuş bir mantar vardı. Sayfaların arasına o kadar çok hazine yerleştirilmişti ki kitap tamamen kapanmıyordu.

"Noel'den sonraki gün gelmeye çalışırım. Belki biraz hindi yemeği getirebilirim." Ona veda öpücüğü verdi. Tate gittikten sonra Kya, yüksek sesle küfretti. Anne gittiğinden beri ilk defa sevdiği birine bir hediye verme fırsatı olmuştu ve o, bu fırsatı kaçırmıştı.

Birkaç gün sonra kolsuz, şeftali rengi, şifon elbisesiyle titreyerek lagün sahilinde Tate'i bekledi. Amaçsızca sağdan sola yürüyerek Tate'e vereceği hediyeye—bir erkek kardinal kuşunun baş tüyüydü—sıkıca tutundu. Onu, Tate'in verdiği hediyelerin kâğıtlarıyla paketlemişti. Tate teknesinden iner inmez Kya, hediyeyi ellerine tutuşturdu ve hemen orada açması için ısrar etti, Tate hediyesini açtı. "Teşekkür ederim Kya, bende bundan yoktu."

Ve Kya'nın Noel'i tamamlanmıştı.

"Hadi, seni içeri götürelim. O elbiseyle donuyor olmalısın." Mutfak, ocağın ateşiyle sıcacık olmuştu ancak Tate yine de Kya'ya kazak ve kot pantolon giymesini önerdi.

Birlikte Tate'in getirdiği yemekleri ısıttılar. Hindi, mısır ekmeği, kızılcık sosu, güveçte tatlı patates ve balkabaklı turta, hepsi babasıyla restoranda yedikleri Noel yemeğinden kalanlardı. Kya ekmek yapmıştı, onun çobanpüsküllleri ve deniz kabuklarıyla süslediği mutfak masasında yemeklerini yediler.

"Bulaşıkları ben yıkarım," dedi Kya ve ocaktan aldığı sıcak suyu eviyenin içine döktü.

"Sana yardım edeyim." Tate, Kya'nın arkasından yaklaşıp kollarını onun beline doladı. Kya başını Tate'in göğsüne yasladı, gözleri kapalıydı. Tate, parmaklarını usulca Kya'nın kazağının içine soktu, pürüzsüz karnının üzerinde dolaştırdı ve elleri göğüslerine doğru ilerledi. Her zaman olduğu gibi Kya, sütyen takmamıştı ve Tate'in parmakları, Kya'nın göğüs uçlarını çevreledi. Tate'in elleri göğüslerinden ayrılmamıştı ama sanki bacaklarının arasına dokunmuşçasına bir his, Kya'nın bedeninden aşağı inmişti. Acilen doldurulması gereken bir boşluk hissi bütün vücudunu kaplamıştı. Ancak ne yapması gerektiğini bilmiyordu, o yüzden Tate'i geri itti.

"Sorun değil," dedi Tate. Ve sadece sarıldılar. İkisi de derin derin nefes alıyordu.

—

GÜNEŞ HÂLÂ UTANGAÇTI ve kışa boyun eğiyordu, acımasız rüzgâr ve keskin yağmurlu günlerin arasında bazen yüzünü gösterip geri kayboluyordu. Sonra bir öğleden sonra birdenbire, ilkbahar tamamen kendini gösterdi. Günler ısınıyor, gökyüzü sanki cilalanmış gibi parlıyordu. Uzun sığla ağaçlarıyla çevrili bir koyun çimenli kıyısında yürürlerken Kya, alçak sesle konuşuyordu. Birdenbire Tate, Kya'nın elini tuttu ve onu susturdu. Kya'nın gözleri Tate'inkileri, suyun kıyısına takip etti; on beş santim genişliğinde bir su kurbağası, yeşilliklerin altında oturuyordu. Bu manzara

aslında alışılmışın dışında sayılmazdı ancak bu kurbağa, tamamen parlak beyazdı.

Tate ve Kya birbirlerine gülümsediler ve kurbağa, sessiz bir sıçramayla gözden kaybolana kadar onu izlediler. Çalıların yaklaşık beş metre kadar gerisine giderlerken sessiz kaldılar. Kya elleriyle ağzını kapatıp kıkırdadı. Kıkırdarken bedeni küçük bir kız gibi titredi ancak küçük bir kız değildi.

Tate bir an Kya'yı izledi, artık aklında kurbağalar yoktu. Tate, ona doğru bir adım attı. Tate'in yüz ifadesi Kya'yı geniş bir meşenin önünde durdurdu. Onu omuzlarından tutup ağaca doğru itti. Kollarını iki yanında tutarak onu öptü, kasıklarını onunkine bastırdı. Noel'den beri yavaşça öpüşüyor ve yeni şeyler keşfediyorlardı ama bunun gibi değildi. Yönlendiren ve bir şeyleri başlatan hep Tate olmuştu ancak dikkatle Kya'nın tepkilerini izliyordu.

Tate geri çekildi, gözlerinin derin altın-kahverengi katmanları Kya'nınkilere odaklanmıştı. Tate, yavaşça Kya'nın bluzunun düğmelerini açıp üstünden çekerek göğüslerini ortaya çıkardı. Acele etmeden gözleri ve parmak uçlarıyla onları inceledi. Sonra Kya'nın şortunun fermuarını açtı ve aşağı çekti. İlk defa Tate'in önünde neredeyse çıplak olan Kya, nefes nefese elleriyle vücudunu gizlemeye çalıştı. Tate nazikçe Kya'nın ellerini yanlarına çekti ve uzun süre Kya'nın vücuduna baktı. Tate'in kasıkları sanki vücudundaki kanın hepsi orada toplanmışçasına sızlıyordu. Şortunu çıkardı ve gözlerini Kya'ninkilerden ayırmadan penisini onun vücuduna bastırdı.

Kya çekingenlikle başını çevirdiğinde çenesini tutup yüzünü, kendisininkine doğru çevirdi ve "Bak bana. Gözlerime bak, Kya," dedi.

"Tate, Tate." Kya uzanıp onu öpmeye çalıştı ancak Tate onu geride tuttu, gözlerini gözlerinden ayırmamasını sağladı.

Kya, çıplaklığın böylesine yoğun bir istek getirebileceğini bilmiyordu. Tate ellerini hafifçe Kya'nın bacaklarının arasına koydu ve Kya içgüdüsel olarak bacaklarını biraz daha araladı. Tate'in parmakları, Kya'nın bacaklarının arasında hareket ediyor ve Kya'nın varlığından haberi bile olmadığı yerlerine masaj yapıyordu. Kya başını geriye attı ve usulca inledi.

Tate aniden Kya'yı itip bir adım geri çekildi. "Tanrım, Kya, özür dilerim! Özür dilerim!"

"Tate, lütfen, bunu istiyorum."

"Bu şekilde olmaz, Kya."

"Neden? Neden bu şekilde olmaz?"

Kya, Tate'in omuzlarına uzanıp onu kendisine çekmeye çalıştı.

"Neden olmaz?" dedi tekrar.

Tate, Kya'nın kıyafetlerini yerden aldı ve üstüne giydirdi. Kya'nın dokunulmayı en çok isteyen ve hâlâ sızlayan yerlerine dokunmadı. Sonra onu kucağına alıp koyun kenarına taşıdı. Kya'yı yere koyup yanına oturdu.

"Kya, seni her şeyden daha çok istiyorum. Seni sonsuza dek istiyorum. Ama çok küçüksün. Daha sadece on beş yaşındasın."

"Ne olmuş yani? Sen benden sadece dört yaş büyüksün. Birden bire bayherşeyibilenyetişkin olmadın, değil mi?"

"Evet ama ben hamile kalmana izin veremem. Bu kadar kolay olamaz, bunu yapamam Kya. Çünkü seni seviyorum..." Sevgi. Bu kelimeyle ilgili Kya'nın anladığı hiçbir şey yoktu.

"Benim hâlâ küçük bir kız olduğumu sanıyorsun," diye sızlandı Kya.

"Kya, her saniye daha da küçük bir kız gibi geliyorsun." Ama bunu söylerken gülümsedi ve onu tutup kendine doğru çekti.

"Peki, madem şimdi değil, ne zaman? Ne zaman yapabiliriz?"

"Sadece şu an değil."

Bir an sessiz kaldılar sonra Kya, "Ne yapacağını nasıl bildin?" diye sordu. Başı eğikti, yine utangaçtı.

"Sen nasıl bildiysen öyle."

MAYISTA BİR ÖĞLEDEN SONRA lagünde yürürlerken Tate, "Biliyorsun, yakında gidiyorum. Üniversiteye," dedi.

Tate daha önce Chapel Hill Üniversitesi'ne gitmekten bahsetmişti ama Kya, en azından yaz boyunca birlikte olacaklarına odaklanarak bunu zihninde gerilere itmişti.

"Ne zaman? Şimdi olmaz."

"Yakında. Birkaç hafta sonra."

"Ama neden? Üniversite sonbaharda başlıyor sanıyordum."

"Kampüsteki bir biyoloji laboratuvarında işe kabul edildim. Bu fırsatı kaçıramam. O yüzden yaz döneminde başlıyorum."

Kya'yı terk eden bütün insanlar arasından, ona veda eden sadece Jodie olmuştu. Diğer herkes sadece sonsuza dek yok olmuştu yine de veda edilmesi, kendini daha iyi hissettirmemişti. Göğsü yanıyordu.

"Elimden geldiğince sık geleceğim. O kadar uzak sayılmaz aslında. Yolculuk, otobüsle bir günden daha az sürüyor."

Kya sessiz kaldı. En sonunda, "Neden gitmek zorundasın, Tate? Neden burada kalıp baban gibi karides avlamıyorsun?" diye sordu.

"Kya, nedenini biliyorsun. Ben o işi yapamam. Ben bataklığı incelemek, bir araştırma biyoloğu olmak istiyorum." Sahile ulaştılar ve kumların üstüne oturdular.

"Peki ya sonra? Burada öyle işler yok. Asla geri dönmezsin."

"Hayır, dönerim. Seni terk etmeyeceğim, Kya. Söz veriyorum. Sana geri döneceğim."

Kya aniden ayağa fırladı ve yağmur kuşları korkup öterek uçtular. Sahilden ormana koştu. Tate peşinden geldi ama ağaçlara vardığı anda durdu ve etrafına bakındı. Şimdiden birbirlerini kaybetmişlerdi.

Tate, Kya'nın duyabileceği bir yerde olması ihtimalini düşünerek seslendi: "Kya, her zorluktan kaçamazsın. Bazen bazı şeyleri tartışmak gerekir. Yüzleşmen gerekir." Sonra daha az sabırla, "Lanet olsun, Kya. Lanet olsun!" dedi.

BİR HAFTA SONRA Kya, Tate'in teknesinin lagüne yaklaşma sesini duydu ve bir çalının arkasına saklandı. Tate kanaldan geçtiğinde bir akbalıkçıl, gümüş kanatlarıyla yavaşça uçup gitti. Kya'nın bir yanı kaçmak istiyordu ancak sahile gidip bekledi.

"Selam," dedi Tate. Bu sefer şapka takmamıştı ve çılgın sarı lüleleri, yanmış yüzünün etrafında uçuşuyordu. Son birkaç ay içerisinde omuzları genişlemiş, adam omuzlarına dönüşmüş gibi görünüyordu.

"Selam."

Tate tekneden indi, Kya'nın elini tutup onu okuma yaptıkları meşeye götürdü, oturdular.

"Görünüşe bakılırsa düşündüğümden daha erken gidiyorum. İşe başlamak için mezuniyet törenlerini es geçiyorum. Kya, veda etmek için geldim." Sesi bile bir adam sesine dönüşmüştü, daha ciddi bir dünyaya hazır gibiydi.

Kya cevap vermedi, ona bakmadan oturmaya devam etti. Boğazında düğümler oluşmuştu. Tate, iki çanta dolusu, çoğu bilimle ilgili olan okul ve kütüphane kitabını, Kya'nın ayaklarının dibine bıraktı.

Kya konuşabileceğini sanmıyordu. Tate'in onu tekrar beyaz kurbağayı gördükleri yere götürmesini istiyordu. Eğer olur da Tate bir daha geri dönmezse diye, hemen şimdi, orada onu almasını istiyordu.

"Seni özleyeceğim, Kya. Her gün, bütün gün..."

"Beni unutabilirsin. Bütün o üniversite işleriyle meşgul olup o güzel kızları görünce."

"Seni asla unutmayacağım. Asla. Ben geri gelene kadar bataklığa iyi bak, tamam mı? Ve dikkatli ol."

"Tamam."

"Ciddiyim, Kya. İnsanlara dikkat et; yabancıların sana yaklaşmasına izin verme."

"Bence herhangi birinden kaçabilirim ya da saklanabilirim."

"Evet, bence de. Yaklaşık bir ay sonra geri geleceğim, söz veriyorum. 4 Temmuz için burada olacağım. Sen göz açıp kapayana dek dönmüş olurum."

Kya cevap vermedi ve Tate ayağa kalktı, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Kya yanında duruyordu ancak ikisi de uzaklara, ağaçlara bakıyorlardı.

Tate, Kya'yı omuzlarından tutup uzun bir süre boyunca öptü.

"Hoşça kal, Kya." Kya bir anlığına Tate'in omuzunun üstünde bir yerlere sonra gözlerinin içine baktı. En derinlerine kadar bildiği bir uçurumdu bu.

"Hoşça kal, Tate."

Başka bir şey demeden, Tate teknesine bindi ve lagünde ilerlemeye başladı. Tam kanalın gür çalılarının arasına girmeden önce arkasına dönüp el salladı. Kya elini başının üstüne kaldırdı sonra kalbinin üstüne koydu.

19.

Bir Şeyler Dönüyor

1969

İkinci laboratuvar raporunu okuduktan sonraki sabah yani Chase Andrews'ın cesedi bataklıkta bulunduktan sonra sekizinci gün, Yardımcı Şerif Purdue, şerifin ofisinin kapısını ayağıyla iterek açıp içeri girdi. Ellerinde iki kâğıt bardak kahveyle bir poşet dolusu sıcak donut vardı, fritözden yeni çıkmışlardı.

"Tanrım, Parker's'ın kokusu bu," dedi Ed ve Joe, elindekileri masanın üzerine koydu. İkisi de poşetteki yağ lekesi olmuş kahverengi kese kâğıdından birer devasa donut çıkardı. Ağızlarını şapırdatarak yediler ve parmaklarındaki şekerli kaplamayı yaladılar.

Aynı anda konuşan iki adam, "Pekâlâ, elimde bir şey var," duyurusunu yaptı.

"Sen başla," dedi Ed.

"Birkaç kaynaktan aldığım bilgilere göre, Chase'in bataklıkta bazı işleri varmış."

"İşler mi? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Emin değilim ancak Dog-Gone'daki birkaç adam, Chase'in dört yıl önce sık sık tek başına bataklığa gitmeye başladığını ve bu konuda çok ketum davrandığını söylediler. Arkadaşlarıyla da balığa ve tekne gezilerine çıkıyormuş ama tek başına daha sık çıkıyormuş. Düşünüyordum da belki bazı keşlerin arasına karıştı ya da daha kötüsü. Tehlikeli bir uyuşturucu satıcısıyla başını belaya soktu. 'İtle yatan bitle kalkar' derler. Ya da bu durumda, asla geri kalkamaz."

"Bilemiyorum. Çok atletikti; onu uyuşturucu kullanırken düşünemiyorum," dedi şerif.

"Eskiden atletikti. Ve zaten eski sporcuların çoğu, uyuşturucu kullanırlar. Kahramanların en görkemli günleri geride kaldığında, kafalarının iyi olmasını sağlayacak başka şeyler arıyorlar. Ya da belki orada bir kadın vardı."

"O civarlarda onun tipi olacak kadın olduğunu sanmıyorum. O sadece sözüm ona, Barkley elitleriyle takılırdı. Çöple değil."

"Eğer varoşlara karıştığını düşündüyse, bu yüzden bu konuda böylesine ketum olmuştur."

"Doğru," dedi şerif. "Her neyse, orada her ne yaptıysa bu bize, onun hayatının hiç bilmediğimiz yeni bir tarafını gösteriyor. Gizlice biraz araştıralım, bakalım neler çeviriyormuş."

"Sen ne söyleyecektin?"

"Emin değilim. Chase'in annesi aradı, vakayla ilgili bize anlatacak önemli bir şeyi olduğunu söyledi. Sürekli taktığı deniz kabuklu kolyeyle ilgili şeylermiş. O, bunun bir ipucu olduğundan emin. Buraya gelip bize anlatmak istiyor."

"Ne zaman geliyor?"

"Bu öğleden sonra, yakın zamanda."

"Gerçek bir ipucu bulsak iyi olurdu. Etrafta dolaşıp cinayet işlemek için bir sebebi olan, kırmızı yün kazaklı bir herifi aramaktan daha iyidir. İtiraf edeyim; eğer bu bir cinayetse kesinlikle çok zekice işlenmiş. Herhangi bir iz bıraktıysa da bataklık onu çiğneyip yutmuş. Patti Love gelmeden önce öğle yemeğine çıkmak için vaktimiz var mı?"

"Tabii. Ayrıca günün spesiyali pirzola. Ve böğürtlenli turta."

20.

4 Temmuz

1961

4 Temmuz'da artık üstüne küçük gelmeye başlayan şeftali rengi, şifon elbisesi ve çıplak ayaklarıyla Kya, lagüne yürüdü ve Tate ile kitap okudukları kütüğe oturdu. Amansız sıcak, sisin son parçalarını da yok etmişti ve Kya'nın nefes almasını zorlaştıran yoğun bir rutubet havayı kaplamıştı. Kya arada sırada lagünün yanına eğilip boynuna serin su çarpıyor, bir yandan da Tate'in teknesinin sesini duymayı bekliyordu. Kya için beklemek sorun değildi, Tate'in ona verdiği kitapları okuyordu.

Gün, dakika dakika ilerliyordu ve güneş, gökyüzünün tam ortasına yapışıp kalmıştı. Kütük rahatsız gelmeye başlayınca Kya, sırtını bir ağacın gövdesine yaslayarak yere oturdu. En sonunda acıktığında çabucak kulübeye koşup önceden kalan bir sosisle ekmeği—Tate'in, o yerinde değilken gelmesi korkusuyla—hızlıca yedi.

Öğleden sonranın boğucu havası, sivrisinekleri toplamıştı. Hâlâ tekne ve Tate ortada yoktu. Gün batımında

bir leylek gibi dimdik, hareketsiz ve sessizce durarak boş ve ıssız kanalı izledi Kya. Nefes almak acı veriyordu. Elbisesini çıkardı, yavaşça suya girdi. Teninin üstünde hareket eden su, içindeki sıcaklığı alırken karanlık, serin suda yüzdü. Lagünden çıktı, kuruyana ve ay yüzünü gösterene kadar, çıplak bir şekilde, su kenarındaki yosunlu bir bölgeye oturdu.

Ertesi gün de bekledi. Güneş, tüm boğuculuğuyla birlikte yok olana kadar her saat daha da sıcak olmuştu. Daha sonra ay, suya biraz umut attı ancak o da solup gitti. Başka bir güneş doğuşu, başka bir boğucu öğlen... Tekrar gün batımı... Bütün umudu gitmişti. Gözleri halsizce etrafına bakınıyordu ve hâlâ Tate'in teknesini duymak amacıyla kulaklarını açık tutsa da artık bunun olacağına pek inanmıyordu.

Lagün aynı anda hem yaşam, hem ölüm gibi kokuyordu; umut ve çürümeden oluşan bir kargaşa vardı. Kurbağalar vırakladı. Kya donuk bir şekilde ateş böceklerinin gecenin karanlığında oradan oraya uçuşmalarını izledi. Kya asla ateş böceklerini kavanozlarda toplamamıştı çünkü kavanozda olmadığı zaman, bir canlıyla ilgili daha fazla şey öğreniyordu. Jodie ona şunu öğretmişti: Dişi ateş böcekleri, kuyruklarının altındaki ışığı titreterek erkek ateş böceklerine, çiftleşmeye hazır olduklarını bildirirler. Her farklı ateş böceği türünün kendi ışık titretme dili olurdu. Kya'nın izledikleri arasında bazı dişiler, ışıklarıyla *nokta, nokta, nokta, çizgi* sinyali veriyor ve zikzaklar şeklinde uçarak bir tür dans sergiliyordu. Bazıları ise *çizgi, çizgi, nokta* sinyali ve farklı bir dans şekli sergiliyordu. Erkekler tabii ki kendi türlerinin sinyallerini tanıyor ve sadece o dişilere uçuyordu. Ardından, Jodie'nin söylediği şekliyle anlatmak gerekirse, çoğu canlının yaptığı gibi yavrular üretmek için popolarını birbirlerininkine sürtüyorlardı.

Kya birdenbire dik oturdu ve dikkatle izledi: Dişilerden biri sinyalini değiştirmişti. Önce, doğru çizgi ve nokta sırasıyla sinyal verdi, kendi türünden bir erkeği çekti ve çiftleştiler. Sonra farklı bir sinyal verdi ve farklı türden bir erkeği çekti. Sinyali okuyan ikinci erkek ateş böceği, kendi türünden olan ve çiftleşmek isteyen bir dişi bulduğuna emindi ve çiftleşmek için bu dişinin üzerinde uçuştu. Ancak birdenbire dişi uzandı, erkeği ağzıyla yakaladı, altı bacağını ve iki kanadını da çiğneyerek erkeği yedi.

Kya diğerlerini izledi. Dişiler istediklerini elde ediyorlardı —önce bir eş, sonra da bir yemek—ve bunu sadece sinyallerini değiştirerek yapıyorlardı.

Kya, burada yargılanacak bir şey olmadığını biliyordu. Şeytani bir şey dönmüyordu sadece—bazı oyuncuların hayatları pahasına bile olsa—hayat devam ediyordu. Biyoloji, doğru ve yanlışı, farklı ışıklar altında görülen aynı renk olarak algılar.

Bir saat daha Tate'i bekledikten sonra kulübeye geri yürüdü.

ERTESİ SABAH Kya, acımasız umut parçalarına lanet okuyarak lagüne geri döndü. Suyun kenarında oturarak kanaldan ya da uzaktaki haliçlerden gelebilecek olan tekne seslerini bekledi.

Öğlen, ayağa kalktı ve bağırdı, "TATE, TATE, HAYIR, HAYIR!" Sonra dizlerinin üstüne çöktü, yüzü çamura dönüktü. Altından kuvvetli bir çekme hissi geçti. Bu, onun çok iyi bildiği bir metcezirdi.

21.

Kafes

1961

Sıcak rüzgâr, palmiye yapraklarını küçük, kuru kemikler gibi salladı. Tate'ten vazgeçtikten sonraki üç gün boyunca Kya, yataktan çıkmadı. Çaresizlik ve sıcaktan halsiz düşen Kya, terden sırılsıklam olmuş kıyafetleri, çarşafları ve yapışkan teniyle yatağında döndü. Ayak parmaklarını, çarşafların arasında serin bir nokta bulma görevine göndermişti ancak aradığını bulamadı.

Ayın yükselme saatini ya da devasa bir puhu kuşunun gündüz vakti, mavi bir alakargaya saldırmasını not almadı. Yatağın içinden, karatavukların kanatlarının hareketlenmesiyle bataklığın sesini duyabiliyordu ancak oraya gitmedi. Plajdaki martıların onu çağıran şarkıları, canını yakıyordu. Ancak hayatında ilk defa onlara gitmedi. Onları duymazdan gelmenin acısı, kalbindeki kırığın acısının yerini alır diye umdu. Ama öyle olmadı.

Bitkince, herkesi elinden kaçırmak için ne yapmış olabileceğini düşündü. Kendi annesini. Ablalarını. Bütün

ailesini. Jodie'yi. Ve şimdi de Tate'i. En dokunaklı anıları, bilinmeyen tarihlerde aile üyelerinin, yolun sonundan yok olmalarından oluşuyordu. Ağaçların arasından uçuşan beyaz bir fulârın ucu... Bir yer yatağında bırakılmış bir yığın çorap.

Tate ile hayat ve sevgi aynı şey haline gelmişti. Şimdi Tate yoktu.

"Neden, Tate, neden?" diye sızlandı çarşafların içine. "Senin farklı olman gerekiyordu. Kalman gerekiyordu. Beni sevdiğini söylemiştin ama öyle bir şey yok. Dünyada güvenilebilecek kimse yok." İçinde, çok derinlerde bir yerlerde, bir daha kimseye güvenmemeye ve kimseyi sevmemeye dair kendine söz verdi.

Her zaman, koşullar ne olursa olsun, düştüğünde kendini kaldırmak, bir sonraki adımı atmak için gereken fiziksel ve zihinsel güce sahip olmuştu. Ancak bütün bu cesaret onu nereye getirmişti? Hafif ve huzursuz bir uykuya dalmakla uyanmak arasında gidip geldi.

Birdenbire—bol, parlak ve göz kamaştırıcı—güneş yüzüne vurdu. Kya hayatında hiç öğleye kadar uyumamıştı. Hafif bir hışırtı duydu ve kendini dirsekleriyle biraz kaldırdığında, kuzgun boyutlarında bir Cooper şahinini, tel kapının öteki tarafından içeri bakarken buldu. Günlerdir ilk defa bir şey ilgisini çekmişti. Kya yatağından kalkarken şahin havalanıp gitti.

En sonunda, sıcak su ve mısırdan oluşan bir lapa hazırladı ve martıları beslemek için sahile yöneldi. Kya sahile vardığında martıların hepsi havada dönerek uçmaya, kumlara doğru inişler yapmaya başladılar ve Kya, dizlerinin üstüne çöküp lapayı kumların üzerine attı. Martılar etrafında toplandığında Kya, tüylerinin kollarına ve bacaklarına sürtmelerini hissetti, başını geriye atıp onlarla

birlikte gülümsedi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bile gülümsüyordu.

4 TEMMUZ'DAN SONRA bir ay boyunca Kya, evinin yakınlarından ayrılmadı, bataklığa ya da erzak almak için Zıpzıp'a gitmedi. Kurutulmuş balık, midye, istiridye, lapa ve yeşillik yiyerek hayatta kaldı.

Bütün rafları boşaldığında erzak almak için teknesiyle Zıpzıp'ın dükkânına gitti ancak normalde yaptığı gibi onunla konuşmadı. İşini halletti ve Zıpzıp'ı arkasından bakarken bırakıp gitti. İnsanlara ihtiyaç duymak, acıyla sonuçlanıyordu.

Birkaç sabah sonra Cooper şahini basamaklara geri dönmüş, tel kapıdan Kya'ya bakıyordu. *Ne garip*, diye düşündü Kya, şahine başını eğerek bakarken. "Selam, Coop."

Şahin küçük bir zıplamayla havalandı, bir gösteri uçuşu yaptı ve sonra bulutlara doğru süzüldü. Şahini izlerken Kya kendine, "Bataklığa geri dönmeliyim," dedi ve Tate onu terk ettiğinden beri ilk defa teknesiyle kanallardan ve dümen sularından geçerek kuş yuvaları, tüyler ya da deniz kabukları aramaya koyuldu. Yine de onu düşünmekten kendini alamıyordu. Chapel Hill'in entelektüel cazibesi ya da güzel kızları Tate'i ayartmıştı. Kya, üniversiteli kadınları zihninde canlandıramıyordu ancak neye benzerlerse benzesinler, bir kulübede yaşayan karışık saçlı midye satıcısından daha iyi olmalıydılar.

Ağustosun sonuna kadar Kya'nın hayatı—tekne, koleksiyon, resim yapmakla—tekrar dengeye oturmuştu. Aylar geçti. Zıpzıp'a sadece erzak ya da yakıt gerektiğinde gitti ve onunla çok az konuştu.

Koleksiyonu olgunlaşmıştı, metotlu bir şekilde sıra, cins ve türlere; kemik yıpranmasının gösterdiği şekilde yaşa; tüylerin milimetrik olarak boylarına ya da yeşilin en kırılgan tonlarına göre kategorize edilmişti. Bilim ve sanat, birbirlerinin güçlü taraflarıyla birleşmişti; renkler, ışık, türler ve yaşam, kulübesinin her köşesini dolduran, bilgi ve güzellikten oluşan bir şaheser yaratmışlardı. Kya'nın dünyası. Onlarla büyümüştü, sarmaşığın gövdesi gibi yalnız ama bütün harikaları bir arada tutarak.

Fakat Kya'nın koleksiyonu büyüdükçe yalnızlığı da büyüyordu. Kalbi kadar büyük bir acı, göğsünde yaşıyordu. Hiçbir şey o acıyı hafifletmiyordu. Ne martılar, ne muhteşem bir gün batımı ne de en nadir deniz kabukları.

Aylar, bir yıla dönüştü.

Yalnızlık, Kya'nın taşıyamayacağı kadar büyümüştü. Birisinin sesini, varlığını, dokunuşunu istiyordu ancak kalbini korumayı daha çok istiyordu.

Aylar geçti, bir yıl oldu. Ve sonra bir yıla daha.

BÖLÜM 2

Batak

22.

Aynı Metcezir

1965

On dokuz yaşında, daha uzun bacaklı, daha büyük ve bir şekilde daha siyah gözlü olan Kya, Point Sahili'nde oturdu, kum yengeçlerinin kendilerini kuma gömmelerini izledi. Birdenbire, güney tarafından sesler duyup ayağa fırladı. Yıllardır arada bir izlediği çocuk grubu—artık genç yetişkin olmuşlardı—onun olduğu yere doğru sallana sallana yürüyor, bir futbol topunu birbirlerine paslıyor, koşuyor ve dalgalara tekmeler atıyorlardı. Onu görmelerinden korkan Kya, topuklarıyla kumları havalandırarak ağaçlara doğru koştu ve bir meşe ağacının geniş gövdesinin arkasına saklandı. Bunun onun, ne kadar tuhaf bir insan haline getirdiğinin farkındaydı.

Pek bir şey değişmedi, diye düşündü, *onlar gülüyor, ben de bir kum yengeci gibi saklanıyorum.* Kendi tuhaf huylarından utanç duyan yabani bir varlıktı.

Uzunboylusıskasarışın, Atkuyruğuçillisurat, Herzaman incitakan ve Yuvarlaktombulyanaklı sahilde itişip kakışıyor,

kahkahalar ve sarılmalarla bir düğüm oluyorlardı. Kya, kasabaya yaptığı nadir yolculuklarında onların hakaretlerini duymuştu. "Evet, Bataklık Kızı, kıyafetlerini renkli insanlardan alıyor; mısır için midye takas ediyor."

Buna rağmen onca yıldan sonra hâlâ bir arkadaş grubuydular. Bu önemliydi. Evet, dışarıdan bakınca aptal görünüyorlardı ama Mabel'in birkaç kez söylediği gibi sıkı bir gruptular. "Sana birkaç tane kız arkadaş lazım, tatlım çünkü o arkadaşlıklar sonsuza kadar sürer. Yemin etmeye gerek kalmadan hem de. Sıkı bir kadın grubu, dünyanın en hassas ve en sağlam yeridir."

Çocuklar birbirlerine tuzlu su atarken Kya da kendini, onlarla birlikte sessizce gülerken buldu. Sonra çığlıklar atarak bir bütün halinde, yaklaşan büyük dalganın içine koştular. Sudan çıkıp geleneksel grup kucaklaşmalarını yaptıklarında Kya'nın gülümsemesi soldu.

Onların sesleri, Kya'nın sessizliğini daha da yükseltiyordu. Onların birlikteliği, Kya'nın yalnızlığının altını çiziyordu ancak bataklık çöpü olarak damgalanmanın onu, meşe ağacının arkasında tuttuğunu biliyordu.

Kya'nın gözleri, gruptaki en uzun boylu çocuğa döndü. Haki renk şort giymişti, üstü çıplaktı ve futbol topunu arkadaşına attı. Kya, çocuğun sırtındaki kasların gerilmesini izledi. Yanık omuzlarını. Çocuğun Chase Andrews olduğunu biliyordu ve yıllardır,—Chase'in, bisikletiyle neredeyse onu ezecek olmasından beri—onu bu arkadaşlarıyla plajda, restoranda *milkshake* içerken ya da Zıpzıp'tan yakıt alırken görüyordu.

Şimdi grup yaklaştıkça Kya sadece onu izliyordu. Başka bir çocuk topu attığında Chase, onu yakalamak için çıplak ayaklarını kuma çarparak koştu ve Kya'nın ağacına yaklaştı. Topu geri atmak için kolunu kaldırırken öylesine arkasına

baktı ve o anda, Kya ile göz göze geldiler. Topu attıktan sonra arkadaşlarına belli etmeden Kya'ya dönüp gözlerine baktı. Saçları Kya'nınkiler gibi siyahtı ancak gözleri açık mavi, yüzü ise güçlü ve etkileyiciydi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Sonra rahat ve kendinden emin bir şekilde diğerlerinin yanına döndü.

Ama Kya'yı fark etmişti. Gözlerine bakmıştı. İçinde bir sıcaklık dolaştı ve Kya nefesini tuttu.

Bu grubu, çoğunlukla Chase'i, sahilde takip etmişti. Aklı bir tarafa, tutkusu başka bir tarafa bakıyordu. Chase Andrews'ı izleyen Kya'nın vücuduydu, kalbi değil.

Ertesi gün Kya geri döndü, aynı gelgit vardı, farklı saatteydi ancak kimse yoktu, sadece gürültücü kızıl bacak kuşları ve dalgalara binen kum yengeçleri görünüyordu.

Kendini o sahile gitmemeye, bataklıkta kuş yuvaları ve tüyler aramaya zorlamaya çalıştı. *Martılara mısır yedir ve güvende kal.* Hayat, Kya'yı, duygularını sıkıştırıp küçülterek bir yerde saklanabilecek boyuta getirme konusunda uzman yapmıştı.

Ancak yalnızlığın kendine has bir pusulası vardı. Ve Kya, ertesi gün Chase'i aramak için sahile gitti. Sonraki gün de.

BİR AKŞAMÜSTÜ, Chase Andrews'ı izledikten sonra Kya, kulübesinden sahile yürüdü ve son dalga yüzünden hâlâ düz ve ıslak olan kumların üzerine yattı. Kollarını kafasının üstüne kaldırıp ıslak kuma sürttü ve bacaklarını düzleştirip parmak uçlarını uzattı. Gözlerini kapatıp yavaşça denize doğru yuvarlandı. O, kumun üzerinde hareket ettikçe kalçalarıyla kolları, parıldayıp sönen izler bırakıyordu. Dalgalara yaklaştıkça okyanusun kükreyişini bütün vücudunda hissediyor ve merak ediyordu: *Deniz bana ne*

zaman dokunacak? İlk nereme dokunacak?

Köpüklü dalga hızla kıyıya ilerliyor, Kya'ya uzanıyordu. Beklentinin heyecanıyla vücudunun karıncalandığını hissetti, derin bir nefes aldı. Gittikçe daha yavaş yuvarlanıyordu. Her dönüşte, tam yüzü kuma değmeden önce kafasını yavaşça kaldırıp güneş ve tuz kokusunu içine çekiyordu. *Yaklaştım, çok yaklaştım. Geliyor. Ne zaman hissedeceğim?*

Heyecanı gittikçe artıyordu. Altındaki kum daha ıslak, dalgaların sesi daha yüksekti. Daha da yavaşladı, santim santim ilerliyor, dokunuşu bekliyordu. Yakında, yakında. Neredeyse gelmeden önce hissedebiliyordu.

Gözlerini açıp bakmak, daha ne kadar kaldığını görmek istedi. Ancak direndi, gözlerini sıkıca kapalı tuttu, göz kapaklarının diğer tarafındaki parlak güneş hiç ipucu vermiyordu.

Aniden kuvvetli dalgayla çarpıştı ve çığlık attı, su kalçalarına, bacaklarının arasına dokunuyor, sırtından akıyor, kafasının altında dönerek saçlarını mürekkep karası tutamlar halinde etrafına yayıyordu. Kya, derinleşen dalganın içine daha da hızlı yuvarlandı, dalgayla hareket eden deniz kabukları ve kumlara doğru gittikçe su onu kucaklıyordu. Denizin kuvvetli bedenine doğru kendini ittiğinde tutulduğunu, ona sarılındığını hissediyordu. Yalnız değildi.

Kya dik durup gözlerini açtı. Okyanus, etrafında yumuşak beyaz desenler yaratarak köpürüyor, sürekli değişiyordu.

CHASE SAHİLDE ona baktığından beri Kya, Zıpzıp'ın dükkânına bir hafta içinde iki kez gitmişti. Orada Chase'i görmeyi umduğunu kendine itiraf etmiyordu. Birisi tarafından fark edilmek, içinde bir sosyalleşme isteği yaratmıştı. Ve şimdi

Zıpzıp'a soruyordu; "Mabel nasıl? Torunlarından herhangi biri evde mi?" Aynı eski günlerdeki gibi. Zıpzıp bu değişimi fark etmişti ancak yorum yapmaması gerektiğini biliyordu. "Evet, şu an dört tanesi bizim evde. Ev kahkahalarla dolup taşıyor."

Ancak birkaç sabah sonra Kya tekrar geldiğinde Zıpzıp görünürde yoktu. Direklerin üstünde tüneyen kahverengi pelikanlar sanki dükkânın sahipleriymiş gibi Kya'yı izliyorlardı. Kya onlara gülümsedi.

Omzunda hissettiği bir dokunuşla yerinden sıçradı.

"Selam." Arkasını döndüğünde Chase'i gördü. Gülümsemesi yok oldu.

"Ben Chase Andrews." Gözleri buz mavisiydi ve Kya'nınkilere delici bakışlar atıyordu. Chase, ona bakarken tamamen rahat görünüyordu.

Kya hiçbir şey demedi. Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi.

"Seni arada bir etrafta görüyorum. Yani yıllardır, bataklığın oralarda. Adın ne?" Bir an Kya'nın konuşmayacağını düşündü; belki de insanların dediği gibi aptaldı ya da ilkel bir dil falan konuşuyordu. Daha az özgüvenli bir adam, arkasını dönüp gidebilirdi.

"Kya." Belli ki Chase, bisiklet vakasını hatırlamıyordu ve onu Bataklık Kızı'ndan başka bir şey olarak tanımıyordu.

"Kya, değişikmiş. Ama güzel. Benimle pikniğe gelmek ister misin? Bu pazar, teknemle gidebiliriz."

Kya bir süre ona bakmadan söylediklerini değerlendirmeye çalıştı ama olacakları sonuna kadar göremedi. İşte bu, birisiyle olmak için bir fırsattı.

Kya, en sonunda, "Tamam," dedi. Chase onunla, öğlen

vakti, Point Sahili'nin kuzeyindeki meşeli yarımadada buluşmasını söyledi. Sonra mümkün olan her yüzeyi metal ve parlayan mavi-beyaz teknesine binip hızla gitti.

Daha fazla ayak sesi duyunca Kya arkasına döndü. Zıpzıp aceleyle rıhtıma çıktı. "Merhaba, Bayan Kya. Kusura bakma, şu tarafa boş kasaları taşıyordum. Depoyu doldurayım mı?"

Kya başını salladı.

Eve giden yolda Kya motoru durdurdu, kara görünüyordu, yolun kalanını süzülerek gitti. Eski sırt çantasına yaslandı ve arada sırada yaptığı gibi şiir okumaya başladı. En sevdiklerinden biri, John Masefield'ın "Deniz Ateşi" şiiriydi:

...tek istediğim beyaz bulutların uçuştuğu
rüzgârlı bir gün,
Ve sıçrayan su ve dalga köpüğü ve martıların sesi..

Kya daha az tanınan bir şair, Amanda Hamilton tarafından yazılan bir şiiri hatırladı, yakın zamanlarda Piggly Wiggly'den aldığı yerel gazetede yayınlanmıştı:

İçeri hapsolmuş,
Aşk, kafesteki bir canavar,
Kendi kendini yiyen...
Aşk dolaşmakta özgür olmalı,
Kendi seçtiği karaya varmakta,
Ve nefes almakta...

Bu sözler ona Tate'i düşündürmüş, nefesi kesilmişti. Tate'e gereken tek şey, daha iyi bir şey bulmaktı ve sonra öylece gitmişti. Veda etmeye bile gelmemişti.

KYA BUNU BİLMİYORDU ama Tate onu görmek için geri dönmüştü.

Eve gitmesi gereken o 4 Temmuz'dan bir önceki gün, ona işe alan Profesör Dr. Blum, protozooloji laboratuvarına gelip Tate'e, bu hafta sonu, kuş gözleme keşif gezisi için bir grup ünlü ekolojiste katılmak isteyip istemediğini sormuştu.

"Ornitoloji[3]" konusundaki ilgini fark ettim o yüzden gelmek ister misin diye sormak istedim. Sadece tek bir öğrenci için yerim var ve aklıma sen geldin."

"Tabii ki. Orada olacağım." Dr. Blum gittikten sonra Tate, laboratuvar masalarının, mikroskopların ve otoklavın[4]" uğultusunun arasında tek başına durdu. Nasıl bu kadar çabuk pes ettiğini merak ediyordu. Profesörünü etkileme fırsatına ne kadar çabuk atladığını... Özel olmanın, davet edilen tek öğrenci olmanın gururu yüzündendi.

Eve gitmek için bir sonraki şansı, sadece bir geceliğine ve on beş gün sonraydı. Kya'dan özür dilemek için telaşla bekliyordu, Dr. Blum'un davetini öğrendikten sonra Kya›nın onu anlayacağına emindi.

Tate, açık denizden çıkınca motoru yavaşlattı ve kütüklerin üstünde güneşlenen kaplumbağaların sırtlarında, gün ışığının parladığı kanala doğru döndü. Yolu neredeyse yarılamıştı ki Kya'nın, uzun sazlıkların arasına dikkatlice gizlenmiş teknesini gördü. Tate yavaşladı ve ileride Kya'yı gördü; geniş bir kumluğun üstünde çömelmiş, büyük bir ilgiyle bir deniz canlısını inceliyordu.

Kya'nın başı eğikti, Tate'i görmedi ve yavaşça ilerleyen teknesinin sesini duymadı. Tate, teknesini sessizce koya doğru çevirip Kya'nın görüş alanından çıktı. Kya'nın bazen

3 Kuş bilimi. (Çev. N.)

4 Laboratuvarlarda, her türlü araç ve gereci mikropsuzlaştırmak için kullanılan basınçlı buhar kazanı. (Çev. N.)

onu gözetlediğini, dikenli çalıların arasından ona baktığını yıllardır biliyordu. İçgüdüsel olarak o da aynısını yapıyordu.

Kya'nın ayakları çıplaktı, üstünde kot şortu ve beyaz tişörtü vardı, ayağa kalkıp kollarını yukarı doğru esnetti. Tişörtü biraz kalktı ve incecik beli göründü. Sonra tekrar eğilip avuçlarına kum aldı, parmaklarıyla kumu eledi ve avcunun içinde kalan, hareketli organizmaları inceledi. Tate, tamamen kendini yaptığı işe adamış, etrafında ne olup bittiğini fark etmeyecek kadar odaklanmış olan bu genç biyoloğa gülümsedi. Onu bir kuş gözleme grubunun en arkasında hayal etti; göze çarpmamaya çalışırdı ancak bütün kuşları ilk gören ve kimliğini tespit eden de o olurdu. Utangaççа ve usulca, bütün kuş türlerinin, yuvalarını örmek için kullandığı çimen tiplerini sıralar ya da kanatlarının uçlarında hafifçe belirmeye başlayan renklere göre, dişi bir yavru kuşun kaç günlük olduğunu tespit ederdi. Herhangi saygın ekoloji grubunun bilgisinden ya da rehber kitaplarından daha öte, titiz, detaylı, küçük ayrıntıları bilirdi. Bir türün en küçük detaylarına kadar inerdi. Özüne.

Birdenbire Kya ayağa fırlayınca Tate irkildi. Kya elindeki kumları döküp akıntının geldiği yöne baktı. Tate neredeyse uzaktan gelen, büyük ihtimalle bir balıkçıya ya da kasabaya giden birine ait olan teknenin motor sesini duymayacaktı. Bir mırıltı halindeydi, güvercinler kadar sıradan ve sakindi. Ancak Kya sırt çantasını kaptı, kumluğun üzerinde koşarak uzun çimenlerin arasına saklandı. Yere çömelerek, teknenin ne kadar yaklaştığını görmek için arada bir baktı, doğrulmadan teknesine doğru yürüdü. Dizleri neredeyse çenesine değiyordu. Artık Tate'e daha da yaklaşmıştı. Tate, Kya'nın karanlık, çıldırmış gibi bakan gözlerini gördü. Kya oraya ulaştığında başını eğik tutup teknenin arkasına saklandı.

Güler yüzlü, şapkalı, yaşlı bir adam olan balıkçı, görüş alanına girdiğinde ne Kya'yı ne de Tate'i fark etti ve dönemecin orada gözden kayboldu. Ancak Kya donmuş gibi kaldı, tekne motorunun sesinin tamamen kaybolmasını bekledi ve sonra ayağa kalkıp alnındaki teri sildi. Bir panterin geçtiği boş çalılığı izleyen bir geyik gibi teknenin kaybolduğu yöne bakmaya devam etti.

Tate, bir şekilde onun neden böyle davrandığını biliyordu ama tüy bırakma oyunundan beri onun saf özüne tanıklık etmemişti. Ne kadar da acı çekmiş, izole edilmiş ve tuhaftı.

İki aydan daha kısa süredir üniversitedeydi ve şimdiden, içinde bulunmak istediği dünyanın içine adım atmıştı; DNA molekülünün inanılmaz simetrisini analiz etmek, âdeta sarmal atomlardan oluşan pırıl pırıl bir katedrale girmek ve bu helezonun dönemeçli, asidik basamaklarından tırmanmak gibiydi. Bütün yaşamın; azıcık daha sıcak ya da soğuk bir ortamda anında yok olabilecek bu kırılgan ve organik parçalara kopya edilmiş olan, bu titiz ve ince detaylı koda bağlı olduğunu görüyordu. En sonunda etrafı devasa sorularla ve cevap bulmak için uğraşan, kendisi kadar meraklı insanlarla çevriliydi, kendi laboratuvarında çalışan bir araştırma biyoloğu olmaya yaklaşıyordu ve daha deneyimli bilim insanlarıyla iletişim kuruyordu.

Kya'nın beyni kolayca orada yaşayabilirdi fakat kendisi yaşayamazdı. Derin nefesler alarak oracıkta, sazlıkların arasında saklanan kararına baktı; Kya ya da diğer her şey.

"Kya, Kya, bunu yapamam!" diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Kya uzaklaştığında Tate teknesine binip tekrar açık denize doğru yöneldi. İçindeki, Kya'ya veda etmeyen korkağa küfürler ediyordu.

23.

Deniz Kabuğu

1965

Zıpzıp'ın dükkânında Chase Andrews'ı gördükten sonraki gece Kya, gaz lambasının titrek ışığında, mutfak masasında oturuyordu. Tekrar yemek yapmaya başlamıştı ve bir yandan kitabını okurken bir yandan da kremalı çörek, turp ile barbunyadan oluşan akşam yemeğini yiyordu. Ancak Chase ile ertesi günkü piknik randevusu, okuduğu her cümleyi bastırıyordu.

Kya ayağa kalkıp gecenin içine, üççeyrek ayın kremsi ışığına doğru yürüdü. Bataklığın yumuşak havası, omuzlarının etrafında ipek varmış gibi hissettiriyordu. Ay ışığı, çamların arasından beklenmedik bir rota çizmişti ve yarattığı düzenli gölgeler âdeta kafiyelilermiş gibi görünüyordu. Ay, kendini çıplak haliyle sudan çekip meşeleri dal dal tırmanırken Kya, uyurgezer gibi yavaşça dolaşıyordu. Lagün kıyısının pürüzsüz çamuru, yoğun ışıkta parlıyordu ve yüzlerce ateş böceği benek benek ormanın içinde dağılmıştı. Kya, uçuşan etekli, beyaz ve ikinci el bir elbise giymişti, yavaşça kollarını sallayarak çekirgelerin

ve leopar kurbağalarının müziğinde dans etti. Ellerini gövdesinin yanlarından yavaşça yukarı kaydırdı ve boynuna götürdü. Sonra gözlerinin önünde Chase Andrews'ın yüzünü canlandırarak ellerini kalçalarına indirdi. Chase'in ona böyle dokunmasını istiyordu. Nefes alıp verişi hızlandı. Kimse Kya'ya, Chase'in baktığı gibi bakmamıştı. Tate bile.

Ayın parlattığı çamurun üstünde uçuşan mayıs sineklerinin soluk kanatları arasında dans etmeye devam etti.

ERTESİ SABAH, yarımadanın etrafından döndü ve denizin açıklarında, teknesindeki Chase'i gördü. Burada, gün ışığının altında gerçeklik, önüne serilmiş halde onu bekliyordu ve Kya'nın boğazı kurudu. Teknesini sahile yöneltti, indikten sonra tekneyi çıtırdayan kumların üzerine çekti.

Chase de ona katıldı. "Selam."

Kya, omzunun üstünden Chase'e bakıp başını salladı. Chase teknesinden inerek Kya'ya elini,—uzun, yanık parmaklı, açık avcunu—uzattı. Kya tereddüt etti; birine dokunmak, o kişiye kendisinden bir parça vermek demekti, asla geri alamayacağı bir parça.

Buna rağmen hafifçe elini Chase'inkine koydu. Kya teknenin arka kısmına adım atarken Chase dengesini bulmasına yardım etti ve Kya minderli bir banka oturdu. Ilık ve güzel bir gün üstlerinde parlıyordu, Kya,—diğerlerinden kopyaladığı kıyafeti—kot şortu ve beyaz bluzuyla normal görünüyordu. Chase yanına oturduğunda Kya, Chase'in kolunun hafifçe kendisininkine sürttüğünü hissetti.

Chase, tekneyi okyanusa doğru çevirdi. Açık deniz, tekneyi sessiz bataklıktan daha çok sallıyordu ve Kya biliyordu ki bu sallantılar sayesinde Chase'in kolu kendininkine tekrar değecekti. Bu dokunuşu heyecanla beklerken gözlerini dümdüz ileride tutup hareketsiz kaldı.

En sonunda daha büyük bir dalga yükselip indi ve Chase'in güçlü ve sıcak kolu, Kya'nınkini okşadı. Her sarsıntıda uzaklaşıp tekrar değiyorlardı. Ve altlarında büyük bir dalga yükselip Chase'in bacağı Kya'nınkine değdiğinde Kya nefesini tuttu.

Kıyıdan güneye doğru ilerliyorlardı ve bu ıssızlığın içindeki tek tekne onlarınkiydi. Chase tekneyi biraz daha hızlandırdı. On dakika sonra birkaç kilometre devam eden beyaz bir kumsal önlerine serildi. Yuvarlak, gür orman sayesinde dünyanın geriye kalanından korunmuştu. İleride Point Sahili, göz alıcı beyazlıkta bir yelpaze gibi suyun içine seriliyordu.

Chase, selam verdiğinden beri tek kelime etmemişti; Kya daha hiç konuşmamıştı. Chase tekneyi kıyıya çekti ve piknik sepetini kumun üzerine, teknenin gölgesine yerleştirdi.

"Yürümek ister misin?" diye sordu Chase.

"Evet."

Suyun kenarından dolaştılar, her küçük dalga, ayak bileklerinin etrafında küçük girdaplar yaratıyor ve sonrasında denize geri dönerken ayaklarının altından çekiliyordu.

Chase, Kya'nın elini tutmadı ancak arada sırada, doğal hareketlerinin sonucunda parmakları birbirine değdi. Bazen bir deniz kabuğunu ya da kendi etrafında kıvrılarak bir sanat eserine dönüşmüş şeffaf bir yosunu incelemek için eğiliyorlardı. Chase'in mavi gözleri oyuncuydu; kolayca gülümsüyordu. Teni, Kya'nınki gibi yanıktı. Bir arada uzun boylu, zarif, benzerdiler.

Kya, Chase'in üniversiteye gitmek yerine babası için çalışmayı tercih ettiğini biliyordu. Kasabada üstünlüğüyle göze çarpıyordu, tek erkek hindi oydu. Ve Kya'nın içinde bir yerlerde, kendisinin de bir parça sahil sanatı ya da

Chase'in elinde çevirip incelediği ve sonra tekrar kuma attığı bir ilginçlik olduğundan korkuyordu. Ama yürümeye devam etti. Aşka bir şans vermişti, şimdi sadece boşlukları doldurmak, kalbinin etrafına duvarlar örerek yalnızlığını biraz dindirmek istiyordu.

Yaklaşık bir kilometre yürüdükten sonra Chase, Kya'ya dönüp abartılı bir hareketle kolunu savurup önünde eğilerek, dalgaların sürüklediği bir parça oduna yaslanarak kuma oturmaya davet etti. Ayaklarını beyaz kristallerin içine sokup arkalarına yaslandılar.

Chase, cebinden bir mızıka çıkardı

"Ah!" dedi Kya, "çalıyorsun." Kelimeyi söylerken zorlandı.

"Çok iyi değil. Ama bir sahilde, sırtını yaslayıp dinleyen birisi varken..." Chase, gözlerini kapattı ve "Shenandoah," çaldı, avucu mızıkanın üzerinde, camın içinde kapalı kalmış bir kuş gibi hareket ediyordu. Mızıkanın çıkardığı ses çok güzel ve hüzünlüydü, uzaktaki bir evden gelen bir mektup gibi. Sonra Chase, şarkının ortasında aniden durdu ve beş sentten biraz daha büyükçe bir deniz kabuğunu eline aldı. Deniz kabuğu krem rengiydi, üstünde kırmızı ve mor lekeler vardı.

"Hey, şuna bak!" dedi Chase.

"Ah, o süslü bir deniztarağı, *Pecten ornatus*," dedi Kya. "Bunları çok nadiren görüyorum. Buralarda o cinsten çok fazla var ama bu özel bir tür, genellikle bu enlemin güneyindeki bölgelerde bulunur çünkü bu su, onlar için fazla soğuk."

Chase, Kya'ya baktı. Yapılan onca dedikodunun hiçbirinde Bataklık Kızı'nın,—köpek kelimesini heceleyemeyen kızın—deniz kabuklarının Latince adlarını, nerelerde bulunduklarını ve neden belli bölgeleri tercih ettiklerini bildiği söylenmemişti, Tanrı aşkına.

"O kısmını bilemem," dedi Chase, "ama buraya bak, kıvrılmış gibi." Eklem bölgesinin iki tarafına açılan küçük kanatlar yamuktu ve tam eklemin orta kısmında kusursuz, küçük bir delik vardı. Chase, kabuğu avucunun içinde çevirdi. "Al, senin olsun. Deniz kabuklarından anlayan sensin."

"Teşekkürler." Kya kabuğu cebine attı.

Chase mızıkasıyla birkaç şarkı daha çaldı, bir "Dixie" bozgunuyla bitişi yaptı sonra hasır piknik sepetine geri döndüler ve kareli bir battaniyenin üstünde oturup soğuk kızarmış tavuk, tuzda bekletilmiş jambon, çörek ve patates salatası yediler. Dereotlu, tatlı turşu da vardı, üstünde iki santim kalınlığında karamelli krema olan, dört katlı pasta da. Hepsi ev yapımıydı, yağlı kâğıda sarılmıştı. Chase, iki şişe Royal Crown Cola açtı ve onları kâğıt bardaklara döktü. Kya hayatında ilk defa kola içti. Bu cömert menü, düzgünce katlanmış kumaş peçeteler, plastik tabaklar ve çatallar, Kya için inanılmazdı. Minicik, kalaydan yapılma tuzluk ve biberlik bile vardı. Bunları annesi yapıp paketlemiş olmalı, diye düşündü Kya, oğlunun Bataklık Kızı ile buluşacağını bilmeden, tabii.

Sakince süzülen pelikanlardan, zıplayan kızıl bacaktan, deniz canlılarında bahsettiler, biraz güldüler, temas yoktu. Kya, düzensizce uçan bir sıra pelikanı işaret ederken Chase başını salladı ve Kya'ya biraz daha yaklaştı artık omuzları hafifçe birbirine dokunuyordu. Kya, Chase'e baktığında Chase, eliyle onun çenesini kaldırdı ve onu öptü. Hafifçe boynuna dokunduktan sonra parmak uçlarını bluzunun üstünden göğüslerine yöneltti. Chase artık Kya'yı daha sıkı tutuyor ve öpüyordu, ikisi de battaniyeye uzanır hale gelene kadar eğildi. Yavaşça Kya'nın üstüne çıktı, kasıklarını onun bacaklarının arasına itti ve hızlı bir hareketle Kya'nın bluzunu yukarı kaldırdı. Kya başını çevirdi ve kıvrılarak

Chase'in altından kaydı, geceden daha siyah olan gözleri âdeta öfkeyle parlıyordu. Bluzunu indirdi.

"Sakin ol, sakin ol. Yok bir şey!"

Kya orada uzandı; saçı kumlara dağılmıştı, yüzü kızarmıştı, kırmızı ağzı hafifçe aralıktı ve göz alıcıydı. Chase, yüzüne dokunmak için dikkatle uzandı ancak Kya, bir kedi çevikliğiyle ayağa fırladı.

Kya, hızlı hızlı nefes alıyordu. Dün gece, tek başına lagün kıyısında dans ederken ay ışığı ve mayıs sinekleriyle süzülürken hazır olduğunu düşünmüştü. Güvercinleri izlediği için çiftleşme hakkında her şeyi bildiğini düşünmüştü. Kimse ona seksten bahsetmemişti ve tek ön sevişme tecrübesi Tate ile olmuştu. Ancak detayları biyoloji kitaplarından biliyordu ve çoğu insandan daha çok canlıyı çiftleşirken görmüştü ve bu, Jodie'nin dediği gibi sadece "popolarını birbirine sürtmek" değildi.

Ancak bu fazla aniydi; önce piknik sonra Bataklık Kızı'yla çiftleşme. Erkek kuşlar bile dişi kuşları etkilemek için bir süre uğraşırdı, rengârenk tüylerini gösterir, kameriyeler yapar, olağanüstü danslar sergiler ve aşk şarkıları söylerdi. Evet, Chase bir ziyafet sunmuştu ama Kya, kızarmış tavuktan daha fazlasına değerdi. Ve "Dixie", bir aşk şarkısı sayılmazdı. Böyle olacağını bilmeliydi. Erkek memeliler sadece kızışma dönemindeyken dişilerin etrafında dolaşırlar.

İkisi birbirine baktıkça sessizlik büyüdü; sadece nefes alıp verişlerinin ve uzaklardaki dalgaların sesleriyle bölünüyordu. Chase dik oturup Kya'nın koluna doğru uzandı ama Kya kolunu sertçe çekti.

"Özür dilerim. Yok bir şey," dedi Chase ayağa kalkarken. Evet, buraya onunla yatmak, ilk olmak için geldiği doğruydu ancak Kya'nın gözlerindeki ateşi izlerken âdeta transa geçmişti.

Tekrar denedi. "Hadi ama Kya! 'Özür dilerim' dedim. Sadece unutalım bunu. Seni teknene geri götüreyim."

Bunun üzerine Kya arkasını döndü ve kumların üstünden ormana doğru yürüdü. Uzun vücudu hafifçe sallanıyordu.

"N'apıyorsun? Buradan geri yürüyemezsin. Teknen kilometrelerce uzakta..."

Fakat Kya çoktan ağaçların arasındaydı ve bir kuzgun rotası takip etti; önce denizden uzağa, sonra yarımada boyunca ileri ve teknesine doğru. Bu bölge onun için yeniydi ancak karatavuklar onu bataklık boyunca yönlendirdi. Çamur çukurlarında ya da oluklarda durmadı, sığlıkların üzerinden sular sıçratarak geçti, kütüklerin üzerinden atladı.

En sonunda eğildi ve nefesini düzenlemeye çalışarak dizlerinin üstüne çöktü. Eski küfürleri sıraladı; küfretmeye devam ettiği sürece hıçkırıklar yüzeye çıkamazdı. Ancak hiçbir şey, içinde yanan utancı ve keskin üzüntüyü durduramadı. Birisiyle olmak, gerçekten istenmek, dokunulmak için basit bir umut onu çekmişti. Ancak o aceleci, kavrayan eller sadece bir şeyler *paylaşmıyor* ya da *vermiyor* sadece *alıyordu*.

Chase'in peşinden gelip gelmediğini öğrenmek için kulaklarını açtı, onun çalılardan koşup sarılarak af dilemesini isteyip istemediğinden emin değildi. Tekrar küfretmeye başladı. Sonra yorgun bir şekilde yerden kalkıp teknesine giden yolun kalanını yürüdü.

24.

Yangın Kulesi

1965

Kya, öğleden sonra denize açılırken fırtına bulutları birikip ufka doğru yöneliyordu. On gün önceki sahil pikniklerinden beri Chase'i görmemişti ancak hâlâ onu kuma çivileyen vücudunun sertliğini ve şeklini hissediyordu.

Kya, daha önceden sıra dışı kelebekler gördüğü—o kadar beyazlardı ki albino bile olabilirlerdi—Point Sahili'nin güneyindeki körfeze doğru yönelirken çevrede başka tekne yoktu. Ancak otuz beş metre ileride Chase'in arkadaşlarının, piknik sepetleri ve renkli havlularla tekneye bindiğini gördüğünde aniden dümeni bıraktı. Kya hızla uzaklaşmak için döndü ancak sonra içinden bir ses ona, bunu yapmamasını söylemesine rağmen geri döndü ve Chase'i aradı. Bu arzulamanın hiçbir kısmının mantıklı olmadığını biliyordu. Bir boşluğu doldurmak için sergilenen mantıksız davranışlar, pek bir şeyi doldurmazdı aslında. Yalnızlığı yenmek için ne kadarını gözden çıkarırsın?

Ve orada, Kya'yı öptüğü yerin yakınlarında Chase'i, olta takımıyla teknesine doğru yürürken gördü. Arkasında da portatif soğutucu taşıyan Herzamanincitakan vardı.

Birdenbire, Chase başını çevirdi ve doğruca, teknesinde duran Kya'ya baktı. Kya başını çevirmedi, ona bakmaya devam etti. Her zamanki gibi çekingenlik ağır bastı, bu yüzden Kya göz temasını bozdu, hızla uzaklaştı ve teknesini, gölgeli bir koya yöneltti. Sahile gitmeden önce Chase'in küçük tayfa grubunun gitmesini bekleyecekti.

On dakika sonra tekrar denize açıldı ve ileride, tek başına teknesinde duran Chase'i gördü. Dalgalarla birlikte sallanarak onu bekliyordu.

İçindeki o arzu büyüdü. Chase hâlâ onunla ilgileniyordu. Doğru, piknikte biraz fazla hızlı davranmıştı ancak Kya, istemediğini belirttiğinde durmuştu. Özür dilemişti. Belki de Kya ona bir şans daha vermeliydi.

Chase eliyle Kya'yı yanına çağırarak "Selam, Kya!" diye seslendi.

Kya ona doğru gitmedi ama uzaklaşmadı da. Chase ona doğru geldi.

"Kya, geçen gün olan şey için özür dilerim, tamam mı? Hadi gel, sana yangın kulesini göstermek istiyorum."

Kya bir şey demedi ancak bunun bir zayıflık olduğunu bilerek yavaşça teknesiyle ona doğru süzüldü.

"Bak, eğer daha önce kuleye tırmanmadıysan bu, bataklığı görmek için çok güzel bir yol. Beni takip et."

Kya motoru hızlandırdı ve teknesini onunkine doğru çevirdi. Bir yandan da Chase'in arkadaşlarının etrafta olmadığından emin olmak için denizi tarıyordu.

Chase onu, Barkley Cove'un kuzeyine yönlendirdi—uzaktan bakınca kasaba sakin ve renkli görünüyordu—ve

derin bir ormanın kenarındaki küçük bir körfezin sahilinde durdular. Teknelerini bağladıktan sonra Chase, Kya'yı, etrafı gür mersin çalıları ve dikenli çobanpüsküllleriyle çevrili bir yoldan götürdü. Kya daha önce bu köklü ve sulu ormana hiç gelmemişti çünkü orman, kasabanın diğer tarafındaydı ve insanlara çok yakındı. Chase ve Kya yürürken çalıların altından ince dereler ve durgun sular akıyor, bu arazinin sahibinin deniz olduğunun sinsi bir hatırlatmasını yapıyorlardı.

Sonra toprak kokusu ve küflü havasıyla gerçek bir bataklığa geldiler. Bataklık aniden, çaktırmadan ve sessizce, karanlık bir ormanın girişine uzanıyordu.

Kya, yeşillikten oluşan kameriyenin üstünden, terkedilmiş yangın kulesinin eski ahşap platformunu görebiliyordu. Birkaç dakika sonra kabaca kesilmiş direklerle yapılmış platforma ulaştılar. Kulenin bacaklarının etrafından siyah çamur akıyordu ve rutubet, kirişleri çürütmüştü. Kulenin tepesine merdivenlerle çıkılıyor, bu merdivenler de kulenin kendisi gibi yukarı çıktıkça daralıyordu.

Balçığın içinden geçtikten sonra merdivenlerden tırmanmaya başladılar, Chase önden gidiyordu. Merdivenin beşinci dönemecinden sonra meşe ormanlarının göz alabildiğince batıya doğru uzandığını görebiliyorlardı. Diğer bütün yönlerde ise dümen suları, lagünler, koylar ve haliçler, parlak yeşil çimenlerin arasından kıvrılarak denizle buluşuyorlardı. Kya daha önce bataklığın hiç bu kadar üstünde olmamıştı. Şimdi bütün parçalar altında uzanıyordu ve Kya, ilk defa dostunun yüzünün tamamını görmüş oldu.

Son basamağa ulaştıklarında Chase, merdivenin üstündeki demir mazgalı iterek açtı. Platforma tırmandıktan sonra Chase, mazgalı geri kapattı. Kya platformun üstüne basmadan önce ayağının ucuyla dokunarak sağlamlığını

test etti. Chase hafifçe güldü. "Güvenli, merak etme." Kya'yı korkulukların oraya götürdü ve bataklık arazisini izlediler. İki tane kırmızı kuyruklu şahin, kanatlarında ıslık çalan rüzgârla göz seviyesinden süzüldüler. Kendi alanlarında genç bir kadının ve bir adamın duruyor olmasının şaşkınlığıyla başları yana eğikti.

Chase Kya'ya dönüp "Geldiğin için teşekkürler, Kya. Bana geçenlerde olan şey için tekrar özür dileme şansı verdiğin için de. Çizgiyi bayağı aşmıştım ve bu bir daha olmayacak," dedi.

Kya bir şey demedi. Bir yanı, onu hemen şimdi öpmek, kuvvetli vücudunu kendisininkinin üzerinde hissetmek istiyordu.

Kot pantolonun cebine uzanarak "Bulduğun şu deniz kabuğundan kolye yaptım. İstemezsen takmak zorunda değilsin," dedi. Bir önceki gece Kya, deniz kabuğunu ham deriden bir ipe takmıştı. Kendisinin takacağını düşünmüştü ancak baştan beri umudunun; Chase'i tekrar görmek ve fırsat bulursa kolyeyi ona vermek olduğunun da farkındaydı. Ancak Kya, arzu dolu hayallerinde bile ikisinin, bir yangın kulesinin tepesinde durup dünyayı izleyeceklerini canlandırmamıştı. Bir zirvedeydiler.

"Teşekkürler, Kya," dedi Chase. Kolyeye baktıktan sonra başının üzerinden geçirdi ve boğazında duran deniz kabuğuna dokundu. "Tabii ki de takarım."

Bunu sonsuza dek takacağım, öldüğüm güne kadar, gibi klişe laflar etmedi.

"Beni evine götür," dedi Chase. Kya, meşelerin altındaki kulübeyi gözlerinin önüne getirdi, paslanan çatının kanıyla lekeli gri kalasları... Telden çok delik olan tel kapıları... Yamalanmış bir yerdi.

Tek dediği şey, "Uzak," oldu.

"Kya, ne kadar uzakta olduğu ya da neye benzediği umurumda değil. Hadi, gidelim!"

Eğer "Hayır" derse birisinin onu kabullenme şansı yok olabilirdi.

"Peki."

Kuleden indiler ve Chase onu tekrar koya götürdü, yolun kalanını teknesiyle onun göstermesini söyledi. Kya, haliçlerin oluşturduğu labirentin güneyine yönelerek evine giden kanala girdiğinde, tepeden sarkan yeşilliklere değmemek için başını eğdi. Chase'in teknesi, onca bitkinin arasından geçebilmek için fazla büyüktü, mavi-beyaz renkleri göz alıcıydı, yanlarını dallara sürterek de olsa geçti.

Kya'nın lagünü önlerinde belirdiğinde her yosunlu dalın ve parlak yaprağın ince detayları, durgun, koyu suyun üstüne yansıyordu. Yusufçuklar ve akbalıkçıllar, Chase'in tuhaf teknesini görünce bir süreliğine havalandılar sonra zarafetle yerlerine geri indiler. Chase kıyıya gelirken Kya teknesini bağladı. Büyük mavi balıkçıl, uzun süre önce kendisinden daha az vahşi olanları kabullenmişti, çok yakınlarında hareketsiz duruyordu ve sakinliğini bozmadı.

Kya'nın eski püskü, renği soluk tulumları ve tişörtleri, çamaşır ipine asılı duruyordu ve ektiği turplar o kadar fazlaydı ve ormanın o kadar yakınına kadar ilerlemişlerdi ki bahçenin nerede bittiğini, ormanın nerede başladığını anlamak zordu.

Chase, yamalı telle çevrili verandaya bakarak sordu, "Ne kadardır burada tek başına yaşıyorsun?"

"Baba'nın tam olarak ne zaman gittiğini hatırlamıyorum. Ama sanırım yaklaşık on yıldır."

"Bu hoş olmalı. Burada sana ne yapacağını söyleyen ebeveynler olmadan yaşamak."

Kya cevap vermeyip "İçeride görecek hiçbir şey yok," dedi. Ancak Chase çoktan tuğla merdivenleri çıkmıştı bile. Gözüne çarpan ilk şey; Kya'nın ev yapımı raflardaki koleksiyonlarıydı. Tel kapının hemen arkasında ışıldayan, yaşamın bir kolajıydı.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?" diye sordu Chase.

"Evet."

Chase kısa bir süre birkaç kelebeğe baktı ancak çabucak ilgisini kaybetti. İçinden, *neden kapının hemen dışında görebileceğin şeyleri evde saklayasın ki?* diye geçirdi.

Kya'nın verandadaki küçük şiltesi, eski bir bornoz kadar yıpranan bir örtüyle kaplıydı fakat düzgünce toplanmıştı. Birkaç adım sonra çökmüş koltuğunun durduğu minicik oturma odasına ulaştılar sonra Chase, arkadaki yatak odasına göz attı. Bu odanın duvarları ise her renkte, şekilde ve boyutta tüylerle süslenmişti.

Kya, Chase'e mutfağa gelmesini işaret etti, bir yandan da ona ne ikram edebileceğini düşünüyordu. Coca-Cola ya da buzlu çayı yoktu, kurabiyesi hatta soğuk çöreği bile yoktu. Önceden kalma mısır ekmeği, ocağın üstünde, akşam yemek üzere kaynatılmak için bir tencerenin içine konulmuş, kabukları soyulmuş börülceler duruyordu. Misafir için tek bir şey bile yoktu.

Kya alışkanlıkla ocağın ateş kısmına birkaç parça odun attı. Çubuğuyla birkaç kez dürterek çabucak ateş yaktı.

"Bu kadar işte," dedi Kya, Chase'e arkası dönüktü. Eğri büğrü çaydanlığı doldurmak için musluğun döndürme kolunu çevirdi. Burada, 1960'larda, 1920'lerden bir sahne yaşanıyordu. Kendiliğinden akan su yoktu, elektrik

yoktu, tuvalet yoktu. Eğrilmiş ve paslanmış teneke küvet, mutfağın köşesinde duruyordu, turta kutusunun üstünde mutfak havlularıyla örtülmüş artıklar vardı ve eski püskü buzdolabının kapısı, bir sinek kovucuyla açık tutuluyordu. Chase daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Chase, musluğun döndürme koluna bakıp suyun, eviye görevi gören emayeli lavaboya akmasını izledi. Ocağa dayanarak düzgünce üst üste konulmuş odunlara dokundu. Tek ışık kaynakları birkaç isli gaz lambasıydı.

Chase, Tate'den beri Kya'nın ilk ziyaretçisiydi. Tate burada, diğer bataklık canlıları kadar doğal ve kabul edilebilir görünmüştü ancak Kya, Chase'le kendini çıplak hissediyordu, sanki biri onu, bir balık gibi kesip açıyordu. Kya'nın içindeki utanç artmaya başladı. Kya ona arkası dönük durdu ancak odanın içinde dolaştığını hissediyor, yer tahtalarının tanıdık gıcırtısını duyuyordu. Sonra Chase, Kya'nın arkasından yaklaştı, nazikçe yüzünü kendisine çevirdi ve usulca ona sarıldı. Dudaklarını saçına koydu, Kya onun nefesini kulağının yanında hissedebiliyordu.

"Kya, tanıdığım hiç kimse burada böyle tek başına yaşayamazdı. Çocukların çoğu, erkekler bile korkardı."

Kya, Chase'in onu öpeceğini düşündü ancak Chase kollarını indirip masaya doğru yürüdü.

"Benimle ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Kya. "Bana doğruyu söyle."

"Bak, yalan söylemeyeceğim. Sen çok güzelsin, özgürsün ve lanet olası bir fırtına kadar vahşisin. Geçen gün mümkün olduğu kadar yakınlaşmak istedim. Kim istemezdi ki? Ama bu doğru değildi. O şekilde üstüne gelmemeliydim. Sadece seninle olmak istiyorum, tamam mı? Birbirimizi tanıyalım istiyorum."

"Peki, ya sonra?"

"Nasıl hissettiğimize bakarız. İstemediğin sürece hiçbir şey yapmam sana. Ne dersin?"

"İyi."

"Bir sahilin olduğunu söylemiştin. Hadi sahile gidelim."

Kya, martılar için mısır ekmeğinden parçalar kopardı ve patika, parlak kum ve deniz önlerine serilene kadar önden yürüdü. Usulca kuş çağrısı yapınca martılar gelip omuzlarının etrafında uçuşmaya başladılar. İri erkek martı, Büyük Kızıl, ayağının dibine inip etrafında yürüdü.

Chase biraz geride durarak Kya'nın, uçuşan kuşların arasında kaybolmasını izledi. Bu tuhaf ve vahşi, çıplak ayaklı kıza karşı herhangi bir şey hissetmeyi planlamamıştı ancak parmaklarının uçlarında, kuşlarla kumun üstünde süzülüşünü izlerken onun güzelliğinden olduğu kadar, kendine yeterliliğinden de etkilenmişti. Daha önce hiç, Kya gibi birini tanımamıştı; içinde bir merak ve tutku uyanıyordu. Kya, Chase'in durduğu yere geldiğinde Chase ona, ertesi gün de gelip gelemeyeceğini sordu, elini bile tutmayacağına söz verdi sadece onun yanında olmak istiyordu. Kya başını salladı. Tate gittiğinden beri ilk kez kalbinde bir umut vardı.

25.

Patti Love'un Ziyareti

1969

Şerifin ofisinin kapısından hafif bir tıklatma sesi geldi. Joe ve Ed, başlarını kaldırıp kapıya baktıklarında, buzlu camın ardından Chase Andrews'ın annesi Patti Love Andrews'in bulanık silüetini gördüler. Siyah elbisesi ve şapkasıyla onu tanımak kolaydı. Grileşen kahverengi saçı düzgünce topuz yapılmıştı. Duruma uygun olarak soluk renkte bir ruj sürmüştü.

İki adam da ayağa kalktı ve Ed kapıyı açtı. "Patti Love, merhaba! İçeri geç, otur. Sana kahve getireyim mi?"

Patti Love, masadaki yarı boş kupalara ve kupaların yanındaki dudak izlerinden masaya kadar akmış olan kahve damlalarına baktı. "Hayır, teşekkürler, Ed." Joe'nun çektiği sandalyeye oturdu. "İpuçları bulabildiniz mi? Laboratuvar raporundan beri yeni bilgi var mı?"

"Hayır. Hayır, yok. Her şeyi ince eleyip sık dokuyoruz ve eğer bir şeyler bulabilirsek sen ve Sam, ilk bilenler olacaksınız."

"Ama bu bir kaza değildi, Ed. Değil mi? Kaza olmadığını biliyorum. Chase asla kendiliğinden o kuleden düşmezdi. Ne kadar atletik olduğunu biliyorsun. Ve zeki."

"Cinayet olduğundan şüphelenecek kadar kanıt olduğu konusunda hemfikiriz. Ancak soruşturma hâlâ devam ediyor ve daha ortada kesin bir şey yok. Şimdi, bize söylemek istediğin bir şey olduğunu söylemiştin?"

"Evet ve bence önemli." Patti Love önce Ed'e sonra Joe'ya sonra tekrar Ed'e baktı. "Chase'in sürekli boynuna taktığı bir deniz kabuğu kolyesi vardı. Yıllardır takıyordu. Kuleye gittiği gece de taktığını biliyorum. Sam ve benimle birlikte akşam yemeği yemişti, hatırlarsan sana da anlatmıştım —Pearl gelemedi; briç gecesiydi—ve kuleye gitmeden önce kolye boynundaydı. Sonra da... Şey, biz onu klinikte gördüğümüzde kolye boynunda değildi. Adli tabibin onu çıkardığını varsaydım, o yüzden o anda bir şey demedim sonra araya cenaze de girince aklımdan çıktı. Geçen gün Sea Oaks'a gittim ve adli tabipten, Chase'in kişisel eşyalarını görmek için izin istedim. Biliyorsunuz zaten, onları laboratuvar işlemleri için orada tutuyorlardı ama onlara dokunmak, sadece o son gece giydiklerini elimde hissetmek istedim. Böylece benim bir masaya oturup eşyalara bakmama izin verdiler ve şerif, o deniz kabuklu kolye orada değildi. Adli tabibe kolyeyi çıkarıp çıkarmadığını sordum ve bana hiç kolye görmediğini söyledi."

"Bu çok tuhaf," dedi Ed. "İpi neyden yapılmıştı? Belki de düşerken boynundan çıkmıştır."

"Tam kafasının üstünden geçecek kadar dar, bir parça ham deriye bağlı bir deniz kabuğuydu. Bol değildi ve ipi de sıkıca düğümlenmişti. Öylece boynundan fırlayabileceğini sanmıyorum."

"Katılıyorum. Ham deri sert bir malzemedir ve düğümlenince çok sağlam olur," dedi Ed. "Neden kolyeyi sürekli takıyordu? Onu Chase için özel biri mi yapmıştı? Özel biri tarafından mı verilmişti?"

Patti Love sessizce oturdu ve şerifin masasının yanına baktı. Daha fazlasını söylemek istemiyordu çünkü asla oğlunun, bataklık çöpüyle ilişkisi olduğunu kabullenememişti. Tabi ki de kasabada, Chase ve Bataklık Kızı'nın, Chase'in evliliğinden bir yıl öncesine kadar ilişkileri olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Ve sonrasında Patti Love bile bunların doğru olduğundan şüphelenmeye başladı fakat arkadaşları sorduğunda her zaman inkâr etmişti. Şimdi durum farklıydı. Şimdi konuşmak zorundaydı çünkü o orospunun, oğlunun ölümüyle bir ilgisi olduğuna emindi.

"Evet, o kolyeyi Chase için kimin yaptığını biliyorum. Yıllardır şu külüstür tekneyle dolaşan şu kadındı. Kolyeyi o yaptı ve birbirleriyle görüştükleri zaman ona verdi."

Şerif, "Bataklık Kızı'ndan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Joe, "Son zamanlarda onu gördün mü? Artık çocuk değil, büyük ihtimalle yirmili yaşlarının ortasında ve çok güzel," dedi.

"Clark kadını mı? Sadece emin olmaya çalışıyorum," diye sordu Ed. Kaşları çatıktı.

Patti Love, "Adını bilmiyorum. Adı var mı, onu bile bilmiyorum. İnsanlar ona 'Bataklık Kızı' diyor. Biliyorsundur, yıllardır Zıpzıp'a midye satıyor," dedi.

"Tamam. Aynı insandan bahsediyoruz. Devam et."

"Adli tabip, Chase'in kolye takmadığını söylediğinde şok oldum. Ve sonra aklıma geldi ki, kolyeyi almak isteyecek tek insan o. Chase, ondan ayrılıp Pearl'le evlenmişti. Ona sahip olamadı, belki de bu yüzden onu öldürdü ve kolyeyi boynundan aldı."

Patti Love hafifçe titredi sonra toparlandı.

"Anladım. Peki, Patti Love, bu çok önemli bir iz ve peşinden gitmeye değer. Ancak kendimizi çok kaptırmayalım," dedi Ed. "Kolyeyi ona verenin Bataklık Kızı olduğuna emin misin?"

"Evet, eminim. Biliyorum çünkü Chase önce bana söylemek istememişti ama en sonunda söyledi."

"Kolye ya da ilişkileri hakkında başka herhangi bir şey biliyor musun?"

"Pek bir şey bilmiyorum. Ne süre görüştüklerini bile bilmiyorum. Büyük ihtimalle kimse bilmiyor. Chase bu konuda çok ketumdu. Size az önce dediğim gibi aylar boyunca bana anlatmadı. Anlattıktan sonra da hiçbir zaman arkadaşlarıyla tekneye mi, yoksa kızı görmeye mi gittiğini söylemedi."

"Pekâlâ, bunu araştıracağız. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Teşekkür ederim. Bunun bir ipucu olduğuna eminim." Gitmek üzere ayağa kalktı ve Ed onun için kapıyı açtı.

"Ne zaman konuşmak istersen gel, Patti Love."

"Görüşürüz, Joe, Ed."

KAPIYI KAPATTIKTAN SONRA Ed tekrar yerine oturdu ve Joe, "Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eğer biri o kulede kolyeyi Chase'ten aldıysa, bu en azından suç mahallinde oldukları anlamına gelir ve bataklıktan birilerinin böyle işlere karışması bence mümkün görünüyor. Onların kendi kanunları var. Ama emin olamadığım şey, bir kadının Chase kadar iri bir adamı, o kuleden itebilmesi."

"Onu ayartarak kuleye çekmiş, mazgalı o gelmeden açmış ve karanlıkta, Chase yaklaştığında daha görme fırsatı vermeden onu itmiş olabilir," dedi Joe.

"Mümkün görünüyor. Kolay değil ama mümkün. Bir deniz kabuğu kolyesinin *yokluğu* pek ipucu sayılmaz," dedi şerif.

"Şu noktada elimizdeki tek ipucu bu... Tabii parmak ve ayak izlerinin olmayışıyla bazı gizemli kırmızı iplikleri saymazsak..."

"Doğru."

"Ama çözemediğim kısmı," dedi Joe, "neden kolyeyi almakla uğraşsın? Tamam, kalbi kırık bir kadın olarak onu öldürmekte kararlıydı diyelim. Ki bu bile cinayet sebebi sayılmaz. Peki, neden onu suçla doğrudan olarak ilişkilendireceğini bile bile kolyeyi alsın?"

"Nasıl olduğunu bilirsin. Görünüşe bakılırsa her cinayette mantıklı olmayan bir nokta vardır. İnsanlar hata yapar. Belki de Chase'in hâlâ kolyeyi taktığını görünce şaşırıp sinirlendi ve cinayet işledikten sonra boynundan kolyeyi almak, o kadar da önemli bir şey gibi görünmedi. Herhangi birinin kolyenin onunla bağlantısını bildiğini düşünmüyordur. Senin kaynakların, Chase'in bataklıkta bir şeyler yaptığını söylüyorlardı. Belki de senin önceden dediğin gibi uyuşturucu falan değildir, bir kadındır. Bu kadın."

Joe, "Başka türden bir uyuşturucu," dedi.

"Ve bataklık insanları, izlerini kapamayı bilirler çünkü kapanlar, tuzaklar ve bunun gibi şeylerle uğraşırlar. Pekâlâ, oraya gidip kızla bir konuşmaktan zarar gelmez. O gece nerede olduğunu sorarız. Onu şu kolye hakkında sorgularız ve bu onu sarsıyor mu, görürüz."

Joe, "Kızın evine nasıl gidileceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Tekneyle nasıl gidildiğinden emin değilim ama sanırım kamyonetle gidersek bulabilirim. Şu uzun lagün zincirlerinin de ötesinde, aşırı rüzgârlı yolun aşağısına doğru bir yerde. Bir süre önce birkaç kez babasıyla görüşmek için evlerine gitmiştim. Babası berbat bir insandı."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Şafakta, kız evden çıkmadan yetişmeye çalışalım. Yarın. Ama öncelikle kulenin oraya gidip kolyeyi iyice arayalım. Belki de bunca zamandır oradadır."

"Bu nasıl mümkün olabilir bilmiyorum. İpucu ve iz ararken oranın altını üstüne getirdik."

"Yine de aramalıyız. Hadi gidelim."

Tırmıklar ve parmaklarıyla çamuru taradıktan sonra deniz kabuklu kolyenin orada olmadığına karar verdiler.

ED VE JOE, Bataklık Kızı, teknesiyle bir yerlere gitmeden önce onu bulma umuduyla bataklık yolunda ilerlerken ağır bir şafağın altından soluk ışıklar sızıyordu. Birkaç yanlış dönüş yapıp çıkmazlara ya da yıkık dökük binalara vardılar. Kulübelerden birinden, "Şerif!" sesi geldi ve çoğunlukla çıplak olan birkaç insan, çalıların içine koştu. "Lanet olası keşler!" dedi şerif. "Alkolikler en azından giyinik oluyordu."

Ama en sonunda Kya'nın kulübesine varan uzun yola ulaştılar. "İşte burası," dedi Ed.

Büyük kamyonunu yola çeviren Ed, yavaşça eve doğru sürdü ve kapıdan on beş metre geride arabayı durdurdu. İki adam da arabadan sessizce indiler. Ed, tel kapının tahta çerçevesini tıklattı. "Merhaba! Evde kimse var mı?" Ses

gelmeyince tekrar denedi. İki ya da üç dakika beklediler. "Arkaya gidelim de teknesinin orada olup olmadığına bakalım."

"Hayır. Şu kütük, tekneyi bağladığı yer gibi görünüyor. Çoktan gitmiş. Lanet olsun!" dedi Joe.

"Evet, geldiğimizi duydu. Büyük ihtimalle bir tavşanın uyuduğunu bile duyabiliyordur."

Sonraki sefer, şafaktan önce gittiler, yolun epeyce gerisine park ettiler ve Kya'nın teknesini kütüğe bağlı olarak buldular. Yine de kimse kapıyı açmadı.

Joe, "Tam buradaymış ve bizi izliyormuş gibi hissediyorum. Sence de öyle değil mi? Tam şurada, palmiyelerin arasında bir yerlerde saklanıyor olmalı. Çok yakınımızda. Hissediyorum işte," diye fısıldadı. Kafasını çevirip çalıların arasına baktı.

"Pekâlâ, bu işe yaramayacak. Eğer başka bir şey bulursak arama izniyle geri geliriz. Hadi gidelim buradan."

26.

Kıyıdaki Tekne

1965

Birlikte geçirdikleri ilk hafta Chase, neredeyse her gün Western Oto'daki işinden çıkınca Kya'nın lagününe geliyordu ve birlikte ıssız, meşelerle çevrili kanalları keşfediyorlardı. Cumartesi sabahı Chase, Kya'yı,—küçük teknesi için fazla uzak olduğundan—daha önce hiç gitmediği bir sahile, keşif gezisine götürdü. Burada, Kya'nın bataklığının haliçleri ve devasa çimen kümelerinin aksine; berrak su, bir servi ormanının içinden geçerek gözünün alabileceği kadar ilerliyordu. Parlak akbalıkçıllar ve leylekler, nilüferlerin ve parlıyormuş gibi görünecek kadar yeşil olan, süzülen bitkilerin arasında duruyorlardı. Bir sandalye kadar büyük olan ağaç köklerinin üzerine oturup pimento peynirli sandviçler ve patates cipsi yediler ve kazlar tam ayak parmaklarının altından geçerken birbirlerine gülümsediler.

Çoğu insan gibi Chase de bataklığı, kullanılan bir şey olarak tanıyordu; tekneyle balığa çıkılan ya da tarım için suyu boşaltılan bir yer. Bu yüzden Kya'nın bataklık canlıları, akıntılar ve su kamışları hakkındaki bilgileri onun

ilgisini çekiyordu. Ancak Kya'nın dikkatli hareketleriyle, teknesini yavaş tutmasıyla, geyiklerin yanından geçerken ses çıkarmamasıyla ve kuş yuvalarının yanında fısıldayarak konuşmasıyla alay ediyordu. Chase'in deniz kabuklarını ya da kuş tüylerini öğrenmekle hiç ilgisi yoktu ve Kya, defterine notlar aldığında ya da örnekler toplandığında onu sorguluyordu.

Bir gün mutfaktalarken, "Niye çimenlerin resmini yapıyorsun?" diye sordu.

"Çiçeklerinin resmini yapıyorum."

Chase güldü. "Çimenlerin çiçekleri olmaz."

"Tabi ki olur. Şuradaki tomurcuklara bak. Minicikler ama güzeller. Bütün çimen türlerinin farklı çiçekleri ya da çiçeklenmeleri olur."

"Hem bunlarla ne yapacaksın?"

"Kayıt tutuyorum ki bataklığı öğrenebileyim."

"Bilmen gereken tek şey, balıkların ne zaman, nerede zokayı yuttukları ve bunu sana, ben de söyleyebilirim," dedi Chase.

Kya, sadece onun hatırına güldü, bu daha önce yapmadığı bir şeydi bu. Sırf yanında biri olması için kendinden verdiği başka bir parçaydı.

O ÖĞLEDEN SONRA Chase'in gidişinin ardından Kya, tek başına teknesiyle bataklığa açıldı. Ama kendini yalnız hissetmiyordu. Normalden biraz daha hızlı gitti, uzun saçı rüzgârla savruluyordu ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Sadece Chase'i yakında tekrar göreceğini bilmek, birisiyle olmak, Kya'yı mutlu ediyordu.

Tam uzun çimlerden oluşan bir dönemeçten dönerken ileride Tate'i gördü. Bayağı uzaktaydı, belki otuz beş metre ve Kya'nın teknesini duymamıştı. Kya bir anda motoru kapattı. Eline küreğini aldı ve gerisingeri çimlerin içine doğru kürek çekti.

"Üniversiteden eve döndü herhâlde," diye fısıldadı. Yıllar boyunca onu birkaç kez görmüştü ancak asla bu kadar yaklaşmamıştı. İşte şimdi buradaydı, çılgın kıvırcık saçı, başka bir kırmızı şapkayla mücadele ediyordu. Yüzü yanmıştı.

Tate, uzun balıkçı çizmelerini giymişti ve bir lagünde dolaşarak minik tüplerle su örnekleri topluyordu. İkisi de çıplak ayaklı çocukken kullandıkları gibi reçel kavanozlarını değil, özel bir taşıma kutusunda tıngırdayan ufak, cam tüplerden kullanıyordu. Profesyonelce. Ve bu, Kya'yı aşardı.

Kya kürek çekerek uzaklaşmak yerine bir süre Tate'i izledi, bütün kızların büyük ihtimalle ilk aşklarını hatırladıklarını düşünüyordu. Derin bir nefes verip geldiği yönden kürek çekerek geri döndü.

ERTESİ GÜN Chase ve Kya, kıyının kuzeyi boyunca tekneyle gezerken dört tane liman yunusu onları takip ediyordu. Gökyüzünün gri olduğu bir gündü ve sisin uzun parmakları, dalgalarla flört ediyordu. Chase motoru kapattı ve tekne kendiliğinden süzülürken mızıkasını çıkarıp eski "Michael Tekneyi Karaya Sür" şarkısını çaldı. 1860'larda, tekneyle anakaradan Güney Carolina'nın Sea Adaları'na giden köleler tarafından söylenen şarkının sözleri özlem doluydu, bestesi melodikti. Anne bu şarkıyı eskiden, temizlik yaparken söylerdi ve Kya sanki sözlerini hatırlıyordu. Yunuslar, müzikten ilham almış gibi tekneye biraz daha yaklaştılar ve teknenin etrafında dönerek gözlerini Kya'ya diktiler. Sonra

iki tanesi teknenin gövdesine sürtünerek yüzmeye başladı ve Kya, yüzleri arasında birkaç santim kalacak şekilde eğilerek usulca şarkı söyledi:

"Kız kardeşim, tekneyi hızlandırmama yardım et, şükürler olsun
Erkek kardeşim, yardım elini uzat, şükürler olsun.
Babam bilinmeyen diyarlara gitti, şükürler olsun.
Michael, tekneyi karaya sür, şükürler olsun.

"Ürdün Nehri derin ve geniş,
Annemle diğer tarafta buluşacağım, şükürler olsun.
Ürdün Nehri ürkütücü ve soğuk,
Vücudu dondurur ama ruhu dondurmaz, şükürler olsun."

Yunuslar birkaç saniye daha Kya'ya baktılar ve sonra tekrar denizin içinde kayboldular.

Sonraki birkaç hafta boyunca Chase ve Kya, akşamlarını martılarla birlikte Kya'nın sahilinde tembellik yaparak ve hâlâ güneşten sıcak olan kumlara uzanarak geçirdiler. Chase onu kasabaya, sinemaya ya da dans etmeye götürmedi; sadece ikisi, bataklık, deniz ve gökyüzü vardı. Onu öpmedi, elini tuttu ya da hava serinleyince usulca kolunu omzuna koydu.

Chase bir akşam hava kararana kadar kaldı ve üstlerinde bir battaniyeyle sahilde, yıldızların altında, küçük bir ateşin yanında omuzları birbirine değerek oturdular. Kamp ateşlerinde hep olduğu gibi alevler yüzlerine ışık veriyordu, arkalarındaki sahil ise karanlıktı. Chase, Kya'nın gözlerinin içine bakarak "Şimdi seni öpsem sorun olur mu?" diye sordu. Kya başını hayır anlamında salladı ve Chase başını eğip onu önce usulca sonra da bir erkek gibi öptü.

Battaniyenin üzerine uzandılar, Kya ona mümkün olduğu kadar yaklaştı. Kuvvetli vücudunu hissediyordu. Chase onu kollarıyla sıkıca tutuyordu ancak ellerini sadece omuzlarına götürüyordu. Daha fazlasını yapmıyordu. Kya derin nefesler alarak sıcaklığı, Chase'in kokusunu, denizi ve birlikteliği içine çekti.

SADECE BİRKAÇ GÜN SONRA, üniversiteden eve gelmiş olan Tate, teknesini Kya'nın bataklık kanalına doğru sürdü, beş yıldır bunu ilk defa yapıyordu. Neden ona daha önce gitmediğini hâlâ kendisine açıklayamıyordu. Çoğunlukla bir korkak gibi davranmıştı, utanıyordu. En sonunda Kya'yı bulacaktı, onu sevmekten asla vazgeçmediğini söyleyecekti ve onu affetmesi için yalvaracaktı.

Üniversitedeki şu dört yılda, çok istediği o akademik dünyaya Kya'nın uyum sağlayamayacağına kendini ikna etmişti. Lisans eğitimi boyunca Kya'yı unutmaya çalışmıştı; sonuçta Chapel Hill'de oyalanmak için bir sürü kız vardı. Birkaç tane uzun süreli ilişkisi bile olmuştu ancak kimse Kya'nın yerini tutamamıştı. DNA, izotoplar ve protozoalardan[5*] hemen sonra öğrendiği şey şuydu: Kya olmadan nefes alamıyordu. Doğru, Kya, onun istediği üniversite ortamında yaşayamazdı ama artık Tate, onunkinde yaşayabilirdi.

Her şeyi çözmüştü. Profesörü, Tate'in lisansüstü eğitimini, sonraki üç yılda tamamlayabileceğini söylemişti çünkü lisans eğitimi süresince doktora tezi için araştırma yapmıştı ve tez neredeyse bitmişti. Sonra Tate, yakın bir zamanda, Sea Oaks civarlarına bir federal araştırma laboratuvarı yapılacağını duymuştu ve orada tam zamanlı, araştırmacı bilim adamı olarak işe alınma şansı çok yüksekti. Dünyada kimse, bu iş

5 Hayvansal yaşamın en küçük çeşidi, tek hücreli organizmalar. (Çev. N.)

için daha nitelikli olamazdı çünkü Tate, hayatının büyük kısmında yerel bataklığı incelemişti ve yakında bunu desteklemek için doktorası da olacaktı. Sadece birkaç kısa yıl içinde, burada, bataklıkta Kya ile birlikte yaşayarak laboratuvarda çalışabilirdi. Kya ile evlenebilirdi. Eğer Kya onu kabul ederse.

Tate, teknesinde, dalgalarla zıplayarak Kya'nın kanalına doğru ilerlerken birdenbire Kya'nın teknesi güney tarafından, Tate'in rotasına dik konumda hızla geçti. Tate dümeni bıraktı ve iki kolunu da havaya kaldırıp telaşla el sallayarak Kya'nın ilgisini çekmeye çalıştı. Adıyla seslendi. Ancak Kya doğu tarafına bakıyordu. Tate o tarafa baktığında Chase'in teknesinin Kya'ya doğru döndüğünü gördü. Tate geri çekildi, Kya ve Chase'in mavi-gri dalgaların arasında birbirlerinin etrafında dönmelerini, gökyüzünde birbirine kur yapan kartallar gibi gittikçe daha küçük daireler çizerek yakınlaşmalarını izledi. Teknelerinin arkasında bıraktıkları izler, çılgın anaforlar halinde dönmeye devam ediyordu.

Tate, ikisinin birbirlerine yaklaşıp çalkalanan dalgaların üzerinden parmaklarını değdirmelerini izledi. Barkley Cove'daki eski arkadaşlarından söylentileri duymuştu ama bunların doğru olmadığını ummuştu. Kya'nın neden böyle bir adama tutulduğunu anlayabiliyordu; yakışıklı, şüphesiz romantik, fiyakalı teknesiyle onun etrafında dönen ve onu görkemli pikniklere götüren biriydi. Kya, Chase'in kasabadaki yaşamı hakkında bir şeyler biliyor olamazdı; Barkley'deki hatta Sea Oaks'taki diğer genç kadınları da ayartıyor ve onlarla çıkıyordu.

Ve Tate, *ben kimim ki bir şey diyeyim?* diye düşünüyordu. *Ona Chase'ten daha iyi davranmadım ki. Sözümden döndüm, onunla ayrılacak cesaretim bile yoktu.*

Başını eğdi ve tam Chase eğilip Kya'yı öptüğü anda, onlara bir kez daha baktı. *Kya, Kya*, diye düşündü. *Seni*

nasıl terk ettim ben? Yavaşça motoru çalıştırarak babasının, yakaladıklarını kasalara koyup taşımasına yardım etmek üzere kasabanın limanına döndü.

BİRKAÇ GÜN SONRA Chase'in ne zaman geleceğini bilmeyen Kya, tekrar kendini tekne sesleri duymayı beklerken buldu. Aynı Tate için beklediği gibi. Yabani otları ayıklarken ocak için odun keserken ya da midye toplarken gelebilecek olan bir sesi yakalamak umuduyla başını yana eğiyordu. "Kulaklarını iyice aç," derdi Jodie eskiden.

Umudun ağırlığıyla aşağı çekilmekten yorulan Kya, üç gün idare edecek kadar ekmeği, soğuk filetoyu ve sardalyeleri sırt çantasına atıp eski yıkık kulübeye yürüdü ya da kendi deyimiyle "okuma kulübesine". Burada, gerçekten ıssızlığın ortasındayken dolaşmakta, koleksiyonu için parçalar toplamakta, kelimeleri okumakta, vahşi doğayı öğrenmekte özgürdü. Birilerinin sesini beklememek rahatlatıcıydı. Ve bir güçtü.

Bodur bir meşe çalısının arasında, tam kulübeye varan dönemecin civarlarında, bir kızıl gerdanlı dalgıç kuşunun minicik boğaz tüyünü bulduğunda sesli bir kahkaha attı. Kendini bildiğinden beri bu tüyü istiyordu ve işte burada, akıntının hemen yanında bir tane bulmuştu.

Buraya çoğunlukla okumaya geliyordu. Yıllar önce Tate onu terk ettikten sonra artık yeni kitaplara ulaşamıyordu, o yüzden bir sabah teknesiyle Point Sahili'nin ötesine; on altı kilometre ilerideki—Barkley Cove'dan biraz daha büyük ve biraz daha gösterişli olan—Sea Oaks Kasabası'na gitti. Zıpzıp, oradaki kütüphaneden herkesin ödünç kitap alabileceğini söylemişti. Kya bunun, bataklıkta yaşayan biri için de geçerli olduğundan şüpheliydi ancak öğrenmek konusunda kararlıydı.

Teknesini kasabanın limanına bağladı ve denize bakan, ağaçlarla çevrili meydanı geçti. O, kütüphaneye doğru yürürken kimse ona bakmadı, arkasından fısıldamadı ya da onu bir vitrinin önünden kovmadı. Kya burada Bataklık Kızı değildi.

Kütüphane görevlisi Bayan Hines'a üniversite ders kitaplarından oluşan bir liste uzattı. "Rica etsem şu kitapları bulmama yardımcı olabilir misiniz? Geissman'ın *Organik Kimya Prensipleri*, Jones'un *Sahil Bataklığı Zoolojisi* ve Odum'un *Ekolojinin Temelleri*..." Tate'in onu terk edip üniversiteye gitmeden önce ona verdiği son kitaplarda, bu kitaplardan bahsedildiğini görmüştü.

"Amanın! Peki, ama bu kitapları, Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden ödünç almamız gerekecek."

Böylece şu an, eski kulübenin dışında oturup eline bir bilimsel derleme alabildi. Üreme stratejileriyle ilgili bir makalenin başlığı, "Sinsi Sikiciler"di. Kya güldü.

Çok iyi bilindiği gibi makalenin başlangıcı şöyleydi: Doğada, genellikle en baskın ikincil cinsel özellikleri olan —en büyük boynuzlar, en kalın sesler, en geniş göğüsler ve en üstün bilgiler—erkekler, en iyi bölgelere sahip olurlardı çünkü daha zayıf olan erkekleri kovmuş olurlardı. Dişiler, bu etkileyici alfalarla çiftleşmeyi tercih ederlerdi ve böylece etraftaki en iyi DNA ile döllenmiş olurlardı ki bu da yavrulara geçerdi; yaşamın adaptasyon ve devam ettirilmesindeki en güçlü olaylardan biri buydu. Ayrıca dişiler, yavruları için en iyi bölgeleri almış olurlardı.

Ancak, gelişmesi engellenmiş olan bazı erkekler,—yani iyi bölgelere sahip olmak için yeterince güçlü, donanımlı ya da zeki olmayanlar—dişileri kandırmak için bazı hilelere başvururlardı. Daha küçük olan bedenlerini, kasıntı duruşlarla sergilerler ya da tiz seslere sahip olsalar bile sık sık

bağırırlardı. Oyunlara ve sahte sinyallere başvurarak arada sırada çiftleşmeyi başarırlardı. Yazarın dediğine göre; ufak tefek su kurbağaları, çimenlerin arasına çömelir ve büyük bir zevkle dişileri çağıran alfa erkeklerin yanında saklanırdı. Alfanın kuvvetli sesi, aynı anda birkaç dişiyi birden çekince ve alfa, bu dişilerden birisiyle çiftleşmeye başlayınca daha zayıf olan erkek devreye girer ve diğer dişilerden biriyle çiftleşirdi. Yazar, bu sahtekâr erkeklere, "Sinsi Sikiciler" diye hitap ediyordu.

Kya uzun yıllar önce Anne'nin, Kya'nın ablalarını, paslı kamyonetlerini aşırı hızlandıran ya da radyonun sesini sonuna kadar açarak külüstür arabalarıyla dolaşan genç erkekler hakkında uyarışını hatırladı. "Değersiz oğlanlar, gürültü çıkarırlar," demişti Anne.

Kitapta dişiler için bir teselli okudu. *"Doğa, dürüst olmayan sinyaller gönderen ya da bir dişiden diğerine koşan erkeklerin neredeyse her zaman, yalnız kalmasını sağlayacak kadar gözü pektir."*

Başka bir makale ise spermler arasındaki vahşi rekabete değiniyordu. Çoğu yaşam formunda, erkekler, dişileri döllemek için yarışırdı. Erkek aslanlar bazen ölümüne dövüşür; rakip erkek filler ise dişlerini birbirlerininkine kilitleyerek, birbirlerinin etini koparırken ayaklarını yerden kesebilirlerdi. Bunlar ritüel haline getirilmiş olsa da bu çatışmalar bazen yaralanmalarla sonuçlanabilirdi.

Yaralanmaları önlemek için bazı cinslerin erkekleri daha az vahşet içeren daha yaratıcı metotlarla rekabet ederlerdi. En yaratıcı olanlar da böceklerdi. Erkek yusufçukların penislerinde küçük bir kepçe vardı ve bu kepçe sayesinde, kendi spermini bırakmadan, önceki erkekler tarafından bırakılan spermleri çıkarırdı.

Kya, derlemeyi kucağına bıraktı; aklı ise bulutlarla birlikte süzüldü. Bazı dişi böcekler çiftleştikten sonra erkekleri yer, memelilerin aşırı stres olan anneleri yavrularını terk eder, çoğu erkek, rakiplerinden önce spermlerini bırakabilmek için riskli ya da hilekâr yollar bulurdu. Yaşamın tik-tak'ı devam ettiği sürece hiçbir şey fazla uygunsuz sayılmıyordu. Kya bunun, doğanın karanlık tarafı olmadığını biliyordu. Bunlar sadece bütün koşullara rağmen hayatta kalmak için kullanılan yaratıcı yöntemlerdi. İnsanlar için daha da fazlası olmalıydı.

ÜST ÜSTE ÜÇ GÜN Kya'yı yerinde bulamayınca Chase, ona belirli günlerin belirli saatlerinde, kulübesinde ya da çeşitli plajlarda görmeye gelip gelemeyeceğini sormaya başladı ve her zaman vaktinde geldi. Kya uzaktan Chase'in renkli teknesinin,—bir erkek kuşun kur yapmak için şişirdiği parlak renkli tüyler gibi—dalgaların üzerinde süzülmesini izlerdi ve sadece onu görmek için geldiğini bilirdi.

Kya, Chase'in onu, arkadaşlarıyla birlikte pikniğe götürdüğünü hayal etmeye başladı. Hepsi gülüyor, dalgalara koşuyor olurdu. Chase, Kya'yı havaya kaldırıp döndürürdü. Sonra diğerleriyle birlikte oturup sandviçleri ve soğutucudan çıkan içecekleri paylaşırlardı. Yavaş yavaş ve Kya'nın direnmesine rağmen evliliğin ve çocukların resimleri kafasında belirmeye başladı. *Büyük ihtimalle beni üremeye ikna etmeye çalışan biyolojik bir dürtü*, dedi kendine. Ama neden onun da diğerleri gibi sevdiği insanlar olamıyordu? Neden olmasındı ki?

Buna rağmen Kya, Chase'e, onu ailesi ve arkadaşlarıyla ne zaman tanıştıracağını sormaya çalıştığında, kelimeler dilinde takılıp kalıyordu.

Tanıştıktan birkaç ay sonra sıcak bir günde, açıklarda süzülürken Chase, yüzmek için çok güzel bir gün olduğunu söyledi. "Bakmayacağım," dedi. "Kıyafetlerini çıkar ve suya atla sonra da ben atlarım." Kya onun önünde durdu ancak tişörtünü çıkarırken Chase başını çevirmedi. Uzandı ve parmaklarını yavaşça Kya'nın diri göğüslerinin üstünde gezdirdi. Kya onu durdurmadı. Kya'yı kendine çekti, şortunun fermuarını açtı ve usulca onu, Kya'nın narin kalçalarından aşağı indirdi. Sonra kendi tişörtünü ve şortunu çıkarıp yavaşça Kya'yı havluların üzerine itti.

Kya'nın ayaklarının yanında diz çöktü, tek kelime etmeden parmaklarını, bir fısıltı gibi hafifçe sol ayak bileğinden dizinin içine ve yavaşça üst bacağının iç kısmından yukarı çıkardı. Kya vücudunu, Chase'in eline doğru kaldırdı. Chase'in parmakları Kya'nın bacağının üstünde dolaştı, külotunun üzerinden göbeğine geçirdi, dokunuşu bir düşünce kadar hafifti. Kya, Chase'in parmaklarının karnından göğüslerine doğru çıktığını hissedip vücudunu çevirerek onun elinden uzaklaştırdı. Chase, onu sertçe sırtüstü çevirdi ve parmaklarını göğüslerine götürüp bir parmağıyla yavaşça göğüs ucunun etrafında dolaştı. Gülümsemeden Kya'ya baktı ve elini aşağı indirip Kya'nın külotunu çekti. Kya onu istiyordu, tamamını istiyordu ve bedeni kendini, onunkine doğru itiyordu. Ancak saniyeler sonra elini onunkinin üstüne koydu.

"Hadi ama Kya!" dedi Chase. "Lütfen! Çok uzun süredir bekliyoruz. Çok sabırlı davrandım, sence de öyle değil mi?"

"Chase, söz verdin."

"Lanet olsun, Kya! Neyi bekliyoruz?" Chase, dik oturdu. "Sana ne kadar önem verdiğimi belli ettim. Neden olmasın?"

Kya dik oturup tişörtünü giydi. "Peki, sonra ne olacak? Beni bırakmayacağını nereden bilebilirim?"

"Herhangi biri bunu nasıl bilebilir ki? Kya, hiçbir yere gitmiyorum. Sana âşık oluyorum. Sürekli seninle olmak istiyorum. Sana bunu göstermek için başka ne yapabilirim?"

Chase daha önce hiç aşk konusunu açmamıştı. Kya, onun gözlerinde gerçeği aradı ancak sadece sert bir bakış buldu. Okunabilir değildi. Chase hakkında tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu ama artık yalnız değildi. Bu yeterli gibi görünüyordu.

"Yakında, tamam mı?"

Chase, Kya'yı kendine yaklaştırdı. "Sorun değil. Gel buraya." Sarılarak güneşin altında yattılar, denizin üstünde süzülürlerken altlarındaki dalgaların seslerini dinlediler.

Gün bitti ve gece, tüm ağırlığıyla çöktü, uzaklardaki kıyılarda kasabanın ışıkları dans ediyor gibi görünüyordu. Onların deniz ve gökyüzünden oluşan dünyalarının üzerinde yıldızlar yanıp sönüyordu.

Chase, "Acaba yıldızların yanıp sönmesini sağlayan şey ne?" dedi.

"Atmosferdeki bozulmalar. Bilirsin, yüksek atmosferik rüzgârlar."

"Öyle mi?"

"Eminim biliyorsundur; çoğu yıldızlar bizim göremeyeceğimiz kadar uzaktadır. Biz sadece onların ışıklarını görüyoruz ki, o da atmosfer tarafından çarpıtılabilir. Tabii yıldızlar sabit değildir, çok hızlı şekilde hareket ederler."

Kya, Albert Einstein'in kitaplarını okuduğu için zamanın da yıldızlar gibi hareketli olduğunu biliyordu. Zaman, gezegenler ve güneşlerin etrafında hızlanır, bükülür,—dağlarda, vadilerde olduğundan daha farklıdır—ve uzayla aynı kumaştan yapılmıştır; deniz gibi kıvrılır, kabarır.

Gezegen ya da elma, ne olursa olsun cisimler ya düşerler ya da yörüngeye girerler, yer çekimsel bir enerji yüzünden değil; uzay zamanının ipeksi katlarına düştükleri için. Tıpkı bir göletteki dalgacıklar gibi ve bu katlar, daha büyük kütle tarafından yaratılır.

Ancak Kya bunlardan hiçbirini söylemedi. Maalesef yer çekimi, insan düşüncelerine hükmedemez ve lise ders kitapları hâlâ elmaların yere düşme sebebini, dünyadan gelen bir güce dayandırır.

"Ah! Tahmin et ne oldu," dedi Chase. "Benden, lise futbol takımının koçluğuna yardımcı olmamı istediler."

Kya ona gülümsedi.

Ve sonra şunu düşündü; *Evrendeki diğer her şey gibi biz de daha büyük kütleli şeylere doğru yuvarlanırız.*

ERTESİ SABAH, Zıpzıp'ın satmadığı bazı kişisel şeyleri almak için Piggly Wiggly'e nadir ziyaretlerinden birini yaparken Kya, marketten çıktı ve neredeyse Chase'in ebeveynlerine, Sam ve Patti Love'a çarpıyordu. Kya'nın kim olduğunu biliyorlardı, herkes biliyordu.

Yıllar içerisinde onları arada sırada kasabada görmüştü ancak çoğunlukla uzakta olurlardı. Sam'i, Western Oto'da tezgâhın arkasında müşterilerle ilgilenirken, kasayı açarken görülebilirdi. Kya daha küçük bir kızken gerçek müşterileri korkutmasın diye Sam'in onu, vitrinin önünden kovduğunu hatırlıyordu. Patti Love dükkânda tam zamanlı olarak çalışmıyordu, böylece caddede aceleyle insanlara Yıllık Kapitone Yarışması ya da Mavi Yengeç Kraliçe Festivali için broşürler dağıtmaya vakti oluyordu. Her zaman topuklu ayakkabıları, el çantası ve şapkasıyla şık görünür; güney mevsimine uygun renklerde kombinasyonlar yapardı. Konu

ne olursa olsun, illa ki bir şekilde, Chase'in bu kasabanın gördüğü en iyi oyun kurucusu olduğundan bahsetmenin yolunu buluyordu.

Kya, direkt olarak Patti Love'ın gözlerinin içine bakarak utangaçça gülümsedi, onunla kişisel bir şekilde konuşup kendilerini tanıtmalarını umuyordu. Belki de onun, Chase'in kız arkadaşı olduğunu kabullenmelerini. Ancak aniden duraksadılar, hiçbir şey söylemediler ve onun etrafından hatta gereğinden çok uzağından geçip yollarına devam ettiler.

Onlarla karşılaştığı günün akşamında Kya ve Chase, Kya'nın teknesini alarak kökleri sudan dışarı çıkan, kunduzlar ve ördekler için küçük mağaralar yaratacak kadar büyük bir meşenin yanına gittiler. Kya sesini alçak tutarak—kısmen yeşilbaşları rahatsız etmemek için, kısmen de korkudan—Chase'e, ebeveynlerine rastladığını anlattı ve onlarla yakın bir zamanda tanışıp tanışmayacağını sordu.

Chase'in sessizliği, Kya'nın boğazında bir düğüm yarattı.

En sonunda Chase, "Tabii ki tanışırsın. Yakında, söz veriyorum," dedi. Ancak bunu söylerken Kya'ya bakmadı.

"Beni biliyorlar, değil mi? İkimizi?" diye sordu Kya.

"Tabii ki."

Tekne, meşeye fazla yaklaşmış olmalıydı çünkü tam o anda, bir yastık kadar dolgun ve yumuşak, dev bir puhu kuşu, ağaçtan aşağı uçtu sonra lagünün üstünden yavaşça ve kolayca havalandı. Göğsündeki tüyler, suya, yumuşak desenler halinde yansıyordu.

Chase uzanıp Kya'nın elini tuttu, âdeta Kya'nın kuşkularını zorla parmaklarından alıvermişti.

Haftalar boyunca gün batımları ve ayın yükselmeleri, Chase ve Kya'nın bataklık üzerindeki rahat hareketlerini

takip etti. Chase, girişimleri Kya tarafından reddedildiğinde, her seferinde durdu. Güvercinlerin ya da dişi hindilerin, erkekleri çoktan başka dişilere gittikten sonra talepkâr yavrularıyla yalnız kalmaları, Kya'nın zihnine kazınmıştı.

Kasabalılar ne derse desin, teknede yarı çıplak uzanmanın daha ötesine geçmiyorlardı. Her ne kadar Chase ve Kya kendi hallerinde takılsalar da kasaba küçüktü ve insanlar ikisini, Chase'in teknesinde ya da sahillerde beraber görüyorlardı. Denizlerken, karides avcılarının gözünden fazla bir şey kaçmazdı. Konuşmalar vardı. Dedikodular.

27.

Hog Dağı Yolunda

1966

Yerde oluşan ağırbaşlı bir kış sisi, duvarların diplerinde pamuk gibi toplanırken kulübe, karatavukların kanat seslerine karşı sessizdi. Kya, birkaç haftalık midye parasını kullanarak özel erzaklar almıştı ve pekmezli jambon dilimleri kızartmış, et sosu hazırlamış; onları ekşi kremalı çörekler ve böğürtlen reçeliyle servis etmişti. Chase, Maxwell House kahvesi, kendisi ise Tetley çayı içiyordu. İkisi bunun hakkında konuşmasa da neredeyse bir yıldır birlikteydiler. Chase, babası Western Oto'nun sahibi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyledi. "Böylece evlendiğimizde güzel bir evimiz olur. Sana sahilde iki katlı bir ev inşa edeceğim, çevresinde verandası olacak. Ya da sen, nasıl bir ev istersen, Kya."

Kya zar zor nefes alıyordu. Chase, onu hayatında istiyordu. Sadece bir ipucu vermemişti, bu evlenme teklifi gibi bir şeydi. Birine ait olacaktı. Bir ailenin parçası olacaktı. Sandalyesinde daha dik oturdu.

Chase devam etti. "Bence kasabanın içinde yaşamamalıyız. Bu senin için fazla büyük bir değişim olur. Ama kasabanın kenarlarında bir yerlerde ev yapabiliriz. Bilirsin, bataklığa yakın."

Son zamanlarda Kya'da, Chase'le evlenmek konusunda belli belirsiz birkaç fikir oluşmuştu ancak bunların üstünde durmaya cesaret etmemişti. Ama işte burada Chase, bunları direkt olarak söylüyordu. Kya'nın nefesi hızlanmıştı, zihni aynı anda hem inanamıyor hem de detayları düşünüyordu. *Bunu yapabilirim*, diye düşündü. *Eğer insanlardan uzakta yaşarsak bu olabilir.*

Sonra, başını eğdi ve "Peki, annen ve baban? Onlara söyledin mi?" diye sordu.

"Kya, ailemle ilgili bir şeyi anlaman gerek. Onlar beni çok severler. Eğer seni tercih ettiğimi söylersem, konu orada çözülür. Tanıyınca zaten onlar da sana bayılacaktır."

Kya dudaklarını ısırdı. İnanmak istiyordu.

"Senin bütün ıvır zıvırların için bir stüdyo yapacağım," diye devam etti Chase. "Büyük pencereleri olacak ki, tüm şu lanet olası tüylerin detaylarını görebilesin."

Chase hakkında, bir kadının kocasına hissettiği şeyleri hissettiğinden emin değildi ancak o anda kalbi aşk gibi bir şeyle pırpır ediyordu. Daha fazla midye çıkarmak yoktu.

Kya uzanıp Chase'in boynunun hemen altındaki deniz kabuklu kolyeye dokundu.

"Ha, bu arada," dedi Chase. "Dükkâna bir şeyler almak için birkaç gün sonra Asheville'e gitmem gerek. Düşünüyordum da, neden sen de benimle gelmiyorsun?"

Kya başını eğerek cevap verdi. "Ama orası büyük bir kasaba... Çok insan olacak. Ve benim uygun kıyafetlerim yok. Aslında uygun kıyafetlerin ne olduğunu bile bilmiyorum ve..."

"Kya, Kya. Dinle! Benimle olacaksın. Ben her şeyi biliyorum. Süslü bir yere gitmek zorunda değiliz. Sadece araba yolculuğunda bile Kuzey Carolina'nın büyük bir kısmını görmüş olacaksın; Piedmont, Great Smoky Dağları, Tanrı aşkına! Sonra oraya vardığımızda da sadece gidip bir yerde burger yiyebiliriz. Üstünde ne varsa onu giyersin. Eğer istemiyorsan hiç kimseyle konuşmak zorunda değilsin. Ben her şeyi hallederim. Oraya defalarca gittim. Asheville ne ki, Atlanta'ya bile gittim. Bak, eğer evleneceksek biraz dışarı çıkmaya başlayabilirsin. O uzun kanatlarını açmış olursun."

Kya başını salladı. Hiç olmazsa dağları görmek için.

Chase devam etti. "İki günlük bir iş, o yüzden gece kalmamız gerekecek. Rahat bir yerde... Bilirsin işte, küçük bir motel. Sorun olmaz çünkü yetişkiniz."

Kya sadece "Ah!" dedi. Sonra fısıldadı, "Anladım."

KYA DAHA ÖNCE hiç araba yolculuğuna çıkmamıştı, o yüzden birkaç gün sonra Chase ile birlikte, onun kamyonetinde, Barkley'in batısına doğru yol alırken Kya camdan dışarı bakıyor ve iki eliyle birden koltuğuna tutunuyordu. Otoyol, kilometrelerce uzun çayır ve palmiyenin arasından dönerek denizi arka pencerede bırakıyordu.

Bir saatten uzun bir süre boyunca, tanıdık çimenlik araziler ve suyolları, kamyonetin penceresinden kayıp gitti. Kya, bataklığın çalıkuşlarını ve balıkçıllarını tanıdı. Bu aynılık onu rahatlatıyordu sanki evini terk etmek yerine yanında getirmişti.

Sonra aniden, toprağa çizilmiş bir çizgiyi geçince bataklık çayırları sona erdi ve kabaca çentilmiş, çitlerle karelere ayrılmış ve saban izleriyle sıralanmış tozlu zemin önlerine serildi. Kesilmiş ormanlarda tarlalar dolusu budak

duruyordu. Üstlerine teller asılmış olan direkler, isteksizce ufka doğru ilerliyordu. Kya elbette sahil bataklığının, dünyanın tamamını oluşturmadığını biliyordu ancak bataklığın dışına hiç çıkmamıştı. İnsanlar toprağa ne yapmıştı böyle? Her ev, aynı ayakkabı kutusu şeklindeydi ve kırkılmış çimlerin üstüne oturtulmuştu. Bahçelerden birinde bir flamingo sürüsü çimen yiyordu ancak Kya, onların plastik olduğunu görüp şaşırdı. Geyikler de betondandı. Ördekler sadece posta kutularının üstüne çizilmiş olarak vardı.

"Harikalar, değil mi?" dedi Chase.

"Ne?"

"Evler. Hiç bunlar gibisini görmedin, değil mi?"

"Hayır, görmedim."

Saatler sonra Piedmont'un düz arazilerine geldiklerinde Kya, ufka sakin bir maviyle çizilmiş olan Appalachian Dağları'nı gördü. Dağlara yaklaştıklarında etraflarında zirveleri yükseldi ve orman kaplı dağlar, Kya'nın görebildiği kadar önlerine serildi.

Bulutlar, tepelerin katlanmış kollarında tembellik ediyor sonra usulca kalkıp süzülmeye devam ediyorlardı. Bazı ince bitkiler ise sıkı spiraller halinde daha sıcak olan vadileri takip ediyor, bataklığın nemli düzlüklerini izleyen sis gibi davranıyorlardı. Fiziğin aynı oyunu sadece biyolojinin farklı bir alanında oynanıyordu.

Kya alçaktaki diyarlardan geliyordu, ufukların diyarından. Oralarda güneş batımı ve ay yükselişi hep tam zamanında olurdu. Ancak burada, coğrafi yapının karmakarışık olduğu diyarda güneş, dağların tepelerinde duruyor, bir an bir tepenin arkasında kayboluyor ve sonra Chase'in kamyoneti sonraki tepeye yaklaştığında yine ortaya çıkıyordu. Kya, dağlarda gün batımı zamanının, tepenin neresinde durduğuna bağlı olduğunu fark etmişti.

Büyükbabasının arazisinin nerede olduğunu merak etti Kya. Belki de akrabaları,—Kya'nın koyun yanındaki bir çayırda gördüğü gibi—yıllar tarafından eskitilmiş bir ahırda, domuz besliyorlardı. Kya'ya ait olması gereken bir aile, bir zamanlar buralarda çalışmış, gülmüş ve ağlamıştı. Bazıları hâlâ burada, kırların dört bir yanında olabilirdi. İsimsiz olarak.

Yol, dört şeritli bir otobana dönüştü ve Chase'in kamyoneti diğer hızlı hareket eden araçların yakınından hızla geçerken Kya sıkıca tutundu. Chase, sihirli bir şekilde yükselip onlara kasabaya götüren dönemeçli bir yola girdi. "Bir yonca yaprağı kavşağı çıkışı," dedi gururla.

Sekiz ve on kat yüksekliğindeki devasa binalar, dağların dış hatlarının önünde duruyordu. Arabalar, kum yengeçleri gibi etrafta koşuşturuyordu ve kaldırımlarda o kadar çok insan vardı ki Kya, illa ki aralarında Anne ve Baba'nın da olacağını düşünerek insanların yüzlerini taramak için yüzünü cama yapıştırdı. Kaldırımda koşan, yanık tenli ve koyu renk saçlı bir oğlan Jodie'ye benziyordu ve Kya onu izlemek için arkasına döndü. Tabii ki abisi şimdiye kadar çoktan büyümüştü ancak yine de çocuk, bir köşeyi dönene kadar onu izledi.

Chase, kasabanın diğer tarafında, Hog Dağı Yolu'nun kenarında bir motel odası kiraladı. Bir sıra tek katlı kahverengi oda, onca şey arasından palmiye şeklindeki neon ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

Chase kapıyı açınca Kya; yeterince temiz görünen ancak ağır bir yüzey temizleyici kokusu taşıyan ve—sahte panel duvarlar, bozuk para atınca titreşim özelliği devreye giren çökmüş yatak, üstünde durduğu masaya inanılmaz büyüklükte bir zincir ve asma kilitle sabitlenmiş siyah-beyaz bir televizyon gibi—Amerikan usulü ucuz şeylerle döşenmiş bu odaya adım attı. Yatak örtüleri misket limonu

yeşili, halı ise turuncu pelüştü. Kya'nın aklı, Chase ile birlikte uzandıkları onca yere gitti; gelgit havuzlarının yanındaki kristal kumlara, ay ışığında süzülen teknelere. Yatak, odaya, en önemli parça olarak konulmuştu ancak bu odada aşk varmış gibi görünmüyordu.

Kya, bilerek kapının yanında duruyordu. "Çok güzel bir oda sayılmaz," dedi Chase ve sırt çantasını sandalyeye koydu.

Kya'nın yanına gitti. "Zamanı geldi, sence de öyle değil mi Kya? Zamanı geldi."

Tabi ki de Chase'in planı buydu. Fakat Kya hazırdı. Vücudu aylardır bunu istiyordu ve evlilik konuşmasından sonra zihni de artık boyun eğmişti. Kya başını salladı.

Chase yavaşça Kya'ya yaklaştı ve önce bluzunun düğmelerini sonra onu kibarca çevirip sütyeninin kopçasını açtı. Parmaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Heyecan dolu bir sıcaklık, Kya'nın göğüslerinden aşağı doğru inmişti. İnce perdelerden içeri sızan kırmızı ve yeşil neon ışıklarının parıltısında Chase, Kya'yı yatağa çekerken Kya gözlerini kapadı. Öncesinde, neredeyse bunu yaptıkları ve Kya'nın onu durdurduğu onca zamanda Chase'in parmakları, sihirli bir dokunuşa sahip gibiydi, Kya'nın vücudunun bazı kısımlarını hayata döndürüyor, vücudunun ona doğru yaklaşmasına, onu istemesine, arzulamasına sebep oluyordu. Ancak şimdi, en sonunda izin verildiğinde Chase'in hareketlerinde bir telaş vardı ve bu telaş onu, Kya'nın isteklerini göz ardı edip kendi isteklerini yapmaya zorluyordu. Kya, bir şeyin yırtılmasını hissetti ve keskin bir acıyla bağırdı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünmüştü.

"Yok, bir şey! Şimdi geçecek," dedi Chase otoriter bir tavırla. Ancak geçmedi ve kısa bir süre sonra Chase, yüzünde bir sırıtmayla Kya'nın yanına düştü.

Chase uykuya dalarken Kya, *Boşluk* yazan tabelanın yanıp sönen ışıklarını izledi.

BİRKAÇ HAFTA SONRA Kya'nın kulübesinde tavada yumurta ve jambonlu lapadan oluşan bir kahvaltı eden Chase ve Kya, mutfak masasının kenarında oturdular. Kya seviştikten sonra etrafına sıkıca sardığı bir battaniyeyle oturuyordu. Sevişmeleri, moteldeki ilk girişimlerinden sonra çok az gelişme göstermişti. Her seferinde Kya, kendini tatmin olmuş hissedemeden bitiyordu ve Kya'nın böyle bir konuyu nasıl açacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten Kya, kendini nasıl hissetmesi gerektiğini de bilmiyordu. Belki de bu normaldi.

Chase masadan kalkarak Kya'nın çenesini parmaklarıyla kaldırıp onu öptü ve "Pekâlâ, Noel yüzünden önümüzdeki günlerde pek sık gelemeyeceğim. Çok fazla organizasyon falan var ve birkaç akrabamız gelecek," dedi.

Kya ona bakıp "Ben umuyordum ki belki ben de... Bilirsin işte, partilerin falan bazılarına katılabilirim. En azından, belki ailenle Noel yemeğine gelebilirim," dedi.

Chase sandalyesine geri oturdu. "Kya, bak, seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Seni Elks Klubü Dansı'na falan götürmek istiyorum ama ne kadar çekingen olduğunu, kasabadaki şeylere hiç katılmadığını biliyorum. Eminim oralarda sefil olursun. Kimseyi tanımıyorsun, uygun kıyafetlerin yok. Nasıl dans edeceğini bile biliyor musun ki? Bunların hiçbiri senin yaptığın şeylerden değil. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kya, yere bakarak "Evet ve bunların hepsi doğru. Ama şey... Bir şekilde senin hayatının birazına uyum sağlamaya başlamalıyım. Kanatlarımı açmalıyım, senin de dediğin gibi.

Sanırım uygun kıyafetler alıp arkadaşlarından bazılarıyla tanışmalıyım," dedi sonra başını kaldırdı. "Bana dans etmeyi öğretebilirsin."

"Yani, elbette, öğretirim. Ama ben ikimizi, burada sahip olduğumuz dünya olarak görüyorum. Burada seninle zaman geçirmeyi çok seviyorum, sadece sen ve ben. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de o aptal danslardan sıkılmaya başladım. Yıllardır aynı şeyler yapılıyor. Lise spor salonu, yaşlılar ve gençler bir arada, aynı aptal müzikler. Ben bunları geride bırakmaya hazırım. Biliyorsun ki zaten evlendiğimizde öyle şeyler yapmayacağız, o zaman neden şimdi seni, bunların içine sürükleyeyim? Mantıklı olmaz. Tamam mı?"

Kya başını yere eğdi ve Chase yine çenesini kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Sonra kocaman bir gülümsemeyle konuştu. "Ve Tanrım! Ailemle akşam yemeği konusuna gelecek olursak... Florida'dan müzelik teyzelerim geliyor. Asla susmazlar. Kimsenin buna maruz kalmasını istemem. Özellikle de senin. İnan bana, hiçbir şey kaçırmıyorsun."

Kya sessizdi.

"Gerçekten, Kya, bununla ilgili bir sorunun olmasını istemiyorum. İkimizin burada sahip olduğu şey, herhangi birinin sahip olmayı ümit edebileceği en özel şey... Geriye kalan her şey..." elini havaya savurdu, "sadece aptalca."

Chase uzanıp Kya'yı kucağına çekti ve Kya başını, onun omzuna yasladı.

"İşte asıl önemli olan bu, Kya. Diğer o şeyler değil." Ve Kya'yı sıcak, yumuşak bir şekilde öptü. Sonra ayağa kalktı. "Pekâlâ. Gitmeliyim."

Kya, Anne gittiğinden beri her Noel'de olduğu gibi o Noel'i de martılarla baş başa geçirdi.

NOEL'DEN İKİ GÜN SONRAYDI ve Chase hâlâ gelmemişti. Bir daha asla kimseyi beklememek konusunda kendine verdiği sözü bozarak Kya, lagünün sahiline gitti. Saçı balıksırtı örülmüştü, dudakları ise Anne'nin eski rujuyla boyanmıştı.

Önündeki bataklık, kahverengilerden ve grilerden oluşan kış paltosuna bürünmüştü. Tohumlarını dağıtmış olan kilometrelerce bitki ve çimen, boyunlarını eğerek suya teslim olmuşlardı. Rüzgâr, gürültülü bir koro gibi sesler çıkararak kurumuş sapları kamçılayıp yerlerinden söküyordu. Kya saçını açtı ve dudaklarını elinin tersiyle sildi.

Dördüncü günün sabahında Kya, mutfakta tek başına oturmuş, tabağındaki yumurta ve ekmeği dürtüyordu. "Madem o kadar *'Asıl önemli olan burada'* diye ısrar etti, peki o şimdi nerede?" Zihninde, Chase'i arkadaşlarıyla futbol oynarken ya da partilerde dans ederken canlandırıyordu. "Sıkılmaya başladığı o aptal şeyler."

En sonunda, Chase'in teknesinin sesini duydu. Kya yerinden fırladı, ardından kapıyı çarparak kapadı ve tekne yavaşça yaklaşırken kulübesinden lagüne koştu. Ancak bu Chase'in teknesi ya da Chase değildi. Altın sarısı saçları daha kısa kesilmiş fakat hâlâ bir şapkanın altında zar zor zapt edilen, genç bir adamdı. İlerleyen eski balıkçı teknesinde ayakta duran kişi, büyümüş ve bir adam olmuş olan Tate idi. Yüzü artık çocuksu değil, yakışıklı ve olgundu. Gözlerinde sorgular bir bakış, dudaklarında ise çekingen bir gülümseme vardı.

Kya'nın aklına gelen ilk şey kaçmaktı. Ancak zihni, *HAYIR!* diye haykırdı. *Burası benim lagünüm; kaçan her zaman ben oluyorum. Bu sefer öyle olmayacak.* Bir sonraki düşüncesi ise eline bir taş almaktı. Aldı ve taşı, altı metre mesafeden Tate'in yüzüne fırlattı. Tate çabucak eğilince taş, alnını teğet geçti.

Kya başka bir taş alıp atmaya hazırlanırken Tate, "Lanet olsun, Kya! Ne yapıyorsun? Bekle," dedi. Tate, ellerini yüzüne koydu. "Kya, Tanrı aşkına, dur! Lütfen! Konuşabilir miyiz?"

Taş sertçe Tate'in omzuna çarptı.

"DEFOL GİT LAGÜNÜMDEN! SENİ AŞAĞILIK, ADİ HERİF! AL SANA KONUŞMA!" Balıkçı kadınlar gibi çığlık çığlığa bağıran Kya, telaş içinde başka bir taş aramaya koyuldu.

"Kya, dinle beni. Artık Chase ile birlikte olduğunu biliyorum. Buna saygı duyuyorum. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Lütfen, Kya!"

"Niçin seninle konuşayım, ha? Seni bir daha ASLA görmek istemiyorum!" Kya, bir avuç dolusu küçük taş alıp Tate'in yüzüne fırlatmaya başladı.

Tate yana sıçradı, öne eğildi ve teknesi karaya otururken filika küpeştesini tuttu.

"DEFOL GİT BURADAN DEDİM SANA!" Hâlâ bağırarak ancak biraz daha yumuşak bir tonla, "Evet, artık bir başkasıyla birlikteyim," dedi.

Karaya vurmanın şiddetiyle sarsılan Tate tekrar dengesini buldu sonra teknesinin pruvasına oturdu. "Kya, lütfen, onunla ilgili bilmen gereken şeyler var." Tate, Chase hakkında konuşmayı planlamamıştı. Kya'ya yaptığı bu sürpriz ziyaretin hiçbir kısmı, hayal ettiği gibi gitmiyordu.

"Neden bahsediyorsun sen? Benimle özel hayatım hakkında konuşmaya hakkın yok." Kya, Tate ile arasında bir buçuk metre kalacak kadar yaklaşmıştı ve öfkesi, ifadelerine yansıyordu.

Tate, sert bir şekilde, "Buna hakkım olmadığını biliyorum ancak yine de konuşacağım," dedi.

Bunun üstüne Kya, gitmek üzere arkasına döndü ancak Tate daha yüksek sesle konuştu. "Kasabada yaşamıyorsun. Chase'in başka kadınlarla çıktığını bilmiyorsun. Daha geçen gece, bir parti çıkışında kamyonetine bir sarışını atıp gittiğini gördüm. O senin için yeterince iyi değil."

Kya bir hışımla döndü. "Cidden mi! Beni terk eden, söz verdiği zaman geri dönmeyen, asla geri dönmeyen SENSİN! Asla nedenini açıklamak hatta hayatta olduğunu söylemek için bile yazmayan sensin. Benden ayrılacak kadar bile cesaretin yoktu. Benimle yüzleşecek kadar adam değildin. Sadece yok oldun. ÖDLEK HERİF! Bunca yıl sonra süzülerek buraya geliyorsun... Sen ondan daha kötüsün. Chase mükemmel olmayabilir ama sen, açık ara farkla çok daha kötüsün." Kya aniden durdu, Tate'e baktı.

Tate, ellerini açarak cevap verdi, "Benim hakkımda haklısın, Kya. Dediklerinin hepsi doğru... Gerçekten de ödlektim. Ve Chase konusunu açmaya hiç hakkım yoktu. Beni ilgilendirmez. Ve seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Sadece özür dileyip bazı şeyleri açıklamam gerek. Yıllardır bunları içimde tutuyorum Kya, lütfen!"

Kya, aniden rüzgârları çekilmiş bir yelken gibi kalakaldı. Tate onun sadece ilk aşkı değildi: onun bataklığa olan bağlılığını paylaşıyordu, ona okumayı öğretmişti ve kaybolan ailesiyle tek bağlantısı oydu, bu bağlantı ne kadar ufak olsa da. Tate, Kya için zamanda bir sayfaydı, anı defterine yapıştırılmış bir parçaydı çünkü elindeki tek şey buydu. Kalbi küt küt atarken öfke dağılmaya başladı.

"Şu haline bak... O kadar güzelsin ki! Bir kadın olmuşsun. İyi misin? Hâlâ midye satıyor musun?" Kya'nın ne kadar değiştiğini görünce Tate afallamıştı. Kya'nın yüz hatları daha olgun ancak akılda kalıcıydı, elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgundu.

"Evet. Evet."

"Sana bir şey getirdim, al bakalım." Tate, bir zarftan çıkardığı ufacık, kırmızı bir altın ağaçkakan yanak tüyünü Kya'ya uzattı. Kya onu yere atmayı düşündü ancak bu tüyden daha önce bulamamıştı; neden onu saklamasındı ki? Tüyü alıp cebine koydu ve Tate'e teşekkür etmedi.

Tate hızla konuştu, "Kya, seni terk etmek sadece yanlış değildi, bu hayatımda yaptığım ya da yapacağım en kötü şeydi. Yıllardır bundan pişmanlık duyuyorum ve sonsuza dek duyacağım. Her gün seni düşünüyorum. Hayatımın geriye kalanı boyunca seni terk ettiğime pişman olacağım. Gerçekten senin bataklığı terk edip diğer dünyada hayatta kalabileceğini düşünmedim, bu yüzden de nasıl birlikte kalabileceğimizi göremedim. Ancak bu yanlıştı ve geri dönüp bunu seninle konuşmamam da saçmalıktı. Daha önce kaç kere terk edildiğini biliyorum. Seni, ne kadar kötü incittiğimi görmek istemedim. Yeterince adam değildim. Aynen senin dediğin gibi..." Tate sustu ve Kya'yı izledi.

Kya en sonunda, "Şimdi ne istiyorsun, Tate?" diye sordu.

"Bir şekilde beni affedebilmeni..." Tate derin bir nefes alıp bekledi.

Kya ayak parmaklarına baktı. Neden yaralanmış olan, hâlâ kan kaybediyor olan kişi bir de affetmenin yüküyle sorumlu olsundu ki? Cevap vermedi.

"Sadece sana söylemem gerekiyordu, Kya."

Kya sessizliğini devam ettirince Tate konuşmayı sürdürdü. "Zooloji dalında yüksek lisans yapıyorum. Çoğunlukla protozooloji. Sen çok severdin."

Kya bunu gözünde canlandıramıyordu ve Chase'in gelip gelmediğini görmek için geri dönüp lagüne baktı. Bu, Tate'in

gözünden kaçmadı zaten en başından, Kya'nın burada Chase'i bekliyor olduğunu tahmin etmişti.

Daha geçen hafta Tate, Chase'in beyaz smokin ceketiyle Noel şenliğinde farklı kadınlarla dans edişini izlemişti. Bu şenlik de çoğu Barkley Cove etkinliği gibi lisenin spor salonunda yapılmıştı. Basketbol potasının altına kurulan fazla küçük ses sistemi, "Wooly Bully" şarkısını çalarken Chase, kumral bir kızı dans pistinde döndürmüştü. "Mr. Tambourine Man" şarkısı başladığında dans pistini ve kumralı terk etmiş ve diğer eski sporcularla birlikte, Tar Heels matarasından Wild Turkey burbonu içmişlerdi. Tate, onların yakınlarında bir yerde, liseden iki hocasıyla konuşuyordu ve Chase'in, "Evet, o kapana sıkışmış dişi bir tilki kadar vahşi. Tam da bir bataklık sürtüğünden bekleyeceğiniz gibi. Verdiğim yakıt parasının her sentine değer," dediğini duymuştu.

Tate, kendini oradan uzaklaşmaya zorlamıştı.

SOĞUK BİR RÜZGÂR BAŞLAMIŞTI ve lagünün üzerinde esiyordu. Chase'i bekleyen Kya, üstünde sadece kot pantolonu ve ince kazağıyla evden fırlamıştı. Kollarını kendine sararak ısınmaya çalıştı.

"Donuyorsun, hadi içeri girelim." Tate, bacasından dumanlar çıkan kulübeye işaret etti.

"Tate, bence artık gitmelisin." Kya, kanala doğru birkaç kez baktı. Ya Chase, Tate buradayken gelirse?

"Kya, lütfen, sadece birkaç dakikalığına. Koleksiyonlarını tekrar görmeyi gerçekten çok istiyorum."

Cevap olarak Kya döndü ve kulübeye koştu, Tate onu takip etti. Verandaya varınca Tate aniden durdu. Kya'nın koleksiyonları, çocuksu bir hobi olmaktan çıkmıştı ve

bataklığın doğal tarih müzesine dönüşmüştü. Eline bir deniztarağı kabuğu aldı. Bu kabuk, içinde bulunduğu sahilin bir suluboya resmi ve ayrıca bu canlının denizdeki başka, daha küçük canlıları yerken yapılmış çizimleriyle etiketlenmişti. Her bir örnek için—ki yüzlerce, belki de binlerce örnek vardı—aynısı geçerliydi. Daha küçükken bunların bazılarını görmüştü ancak artık bir zooloji doktora adayıydı ve bunları bir bilim adamı olarak görüyordu.

Tate hâlâ kapının eşiğinde duran Kya'ya dönüp "Kya, bunlar harika ve çok güzel detaylandırılmış. Bunları yayınlayabilirsin. Bu bir kitaba... birkaç kitaba dönüşebilir," dedi.

"Hayır, hayır! Bunlar sadece benim için. Öğrenmeme yardımcı oluyorlar, hepsi bu."

"Kya, dinle beni. Sen herkesten iyi biliyorsun ki bu bölgeler için referans kitapları yok denecek kadar az. Bu notlarla, teknik verilerle ve olağanüstü çizimlerle bunlar, herkesin beklediği kitaplar." Bu doğruydu. Anne'nin bu bölgeye ait deniz kabukları, bitkiler, kuşlar ve memelilerle ilgili olan eski referans kitapları, bu konudaki tek kitaplardı ve onlar da acınası derecede yetersizdi; her canlıyla ilgili sadece siyah-beyaz çizimler ve doğruluğu tartışılır bilgiler vardı.

"Eğer birkaç tane örnek götürebilirsem bir yayınevi bulurum, ne düşündüklerini öğrenirim."

Kya bakakaldı, bunu öneriye ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Bir yerlere gitmesi, insanlarla tanışması gerekecek miydi? Tate, bu soruları gözlerinden okumuştu.

"Evden çıkman gerekmez. Örneklerini yayıncıya postayla yollayabilirsin. Sana biraz da para kazandırır. Büyük ihtimalle çok fazla olmaz ama belki de hayatının geriye kalanı boyunca midye kazman gerekmez."

Kya hâlâ bir şey söylemiyordu. Bir kez daha Tate, ona, bakmayı teklif etmekle kalmıyor, kendisine bakmayı öğretiyordu. Kya'ya sanki Tate hayatı boyunca yanındaymış gibi geliyordu. Ve sonra gitmişti.

"Bir dene, Kya. Ne zararı olabilir ki?"

Kya en sonunda Tate'in birkaç örnek almasına izin verdi ve Tate, deniz kabuklarının birkaç yumuşak suluboya resmiyle mavi akbalıkçılı seçti. Çünkü Kya, kuşun her mevsimde ayrı ayrı, detaylı resimlerini çizmiş, kıvrık kaş tüyünün titiz bir yağlıboya resmini yapmıştı.

Tate, tüy resmini eline aldı, yüzlerce ve en zengin renklerle yapılmış incecik fırça darbesi, yansıtıcı bir siyahla o kadar doruk noktasına ulaşmıştı ki âdeta güneş ışığı tuvale dokunuyor gibi görünüyordu. Tüyün sapındaki küçük bir kopma, o kadar ayırt ediciydi ki aynı anda Kya ve Tate, bu tüyün, Tate'in ormanda Kya'ya verdiği ilk hediye olduğunu anladılar. Bakışlarını resimden kaldırıp birbirinin gözlerinin içine baktılar. Kya başını çevirdi. Kendini hiçbir şey hissetmemeye zorladı. Kendisinin, güvenemeyeceği birine tekrar çekilmesine izin veremezdi.

Tate ona doğru bir adım attı ve omzuna dokundu. Usulca onu kendine çevirmeye çalıştı. "Kya, seni terk ettiğim için çok özür dilerim. Lütfen, beni affedebilir misin?"

Kya en sonunda döndü ve Tate'e baktı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Tate. Sana bir daha inanamam. Lütfen, Tate, artık gitmen gerek."

"Biliyorum. Beni dinlediğin ve bana bu özür dileme şansını verdiğin için teşekkür ederim." Tate bir süre daha bekledi ancak Kya başka bir şey demedi. En azından elinde bir şeyle gidiyordu. Bir yayıncı bulma umudu, onunla tekrar iletişime geçebilmek için bir sebepti.

"Hoşça kal, Kya." Kya cevap vermedi. Tate ona baktı ve o da Tate'in gözlerinin içine baktı ancak sonra arkasını döndü. Tate kapıdan çıkıp teknesine yürüdü.

Kya, Tate gidene kadar kulübede kaldı sonra Chase'i beklemek için lagünün nemli, soğuk kumuna oturdu. Sesli bir şekilde, Tate'e söylediği sözleri tekrarladı. "Chase kusursuz olmayabilir ama sen daha kötüsün."

Ancak Kya derin, karanlık sulara bakarken Tate'in, Chase hakkında söylediği şey,—*"bir parti çıkışında kamyonetine bir sarışını atıp gittiğini gördüm,"*—aklından çıkmıyordu.

CHASE, NOEL'DEN bir hafta sonrasına kadar gelmedi. Teknesini lagüne çekerken bütün gece kalabileceğini, Yeni Yıl'a birlikte girebileceklerini söyledi. Kol kola, sis çatısına, bir battaniye gibi örtülmüş olan kulübeye yürüdüler. Seviştikten sonra ocağın karşısında battaniyelere sarınıp birbirlerine sokuldular. Yoğun hava, nemin bir molekülünü daha kaldıramadı, o yüzden çaydanlık kaynamaya başlayınca soğuk pencerelerin üzerinde ağır damlalar oluştu.

Chase cebinden mızıkasını çıkarıp dudaklarına bastırarak "Molly Malone" şarkısının özlem dolu melodisini çaldı. *"Artık el arabasını onun hayaleti sürüyor, geniş ve dar sokaklardan, şarkısını söylüyor canlı taraklar ve midyeler."*

Kya'ya, Chase'in bir ruhu olduğunu en çok bu melankolik parçaları çalarken hissediyordu.

28.

Karides Avcısı

1969

Bira zamanı geldiğinde Dog-Gone Barı, restorandan daha iyi dedikodulara ev sahipliği yapıyordu. Şerif ve Joe, uzun, tıklım tıklım dolu birahaneye girip bara yöneldiler. Bar, çıralı bir çamdan yapılmıştı ve odanın soluna kadar uzanıyor, ışığın azaldığı yerde yok oluyormuş gibi görünüyordu. Bölge halkı—kadınlar alınmadığı için müşterilerin hepsi erkekti—bara ya da sağa sola yayılmış olan masalara doluşmuştu. İki barmen sosis pişiriyor; karides, istiridye ve mısır çöreği kızartıyor; lapayı karıştırıyor; bira ve burbon servisi yapıyorlardı. Bardaki tek ışık kaynağı, sakallı suratları aydınlatan bir kamp ateşi gibi kehribar rengi bir parıltı veren çeşitli bira tabelalarıydı. Arka köşeden, bilardo toplarının birbirine çarpma sesleri geliyordu.

Ed ve Joe, barın ortasına, bir grup balıkçının arasına oturdular, Miller ve kızarmış istiridye siparişlerini verdikleri anda sorular başladı: Yeni bir şey var mı? Nasıl parmak izi olmaz? Bu doğru mu? Yaşlı Hanson'un yapmış olabileceğini düşündünüz mü? O tam bir zırdeli, kuleye kim tırmanıp

gelirse aşağı itmek, tam da onun yapacağı bir şey gibi görünüyor. Bu vaka sizi epeyce serseme döndürdü, değil mi?

Joe bir tarafa, Ed diğer tarafa yönelmişti ve insanlara ayak uydurdular. Cevap verdiler, dinlediler, başlarını salladılar. Sonra onca şamatanın arasından şerifin kulağına sabit bir ses, dengeli bir ton takıldı ve başını çevirdiğinde Tim O'Neal'in karides avı tayfasından Hal Miller ile karşılaştı.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyiz, Şerif? Yalnız olarak?"

Ed bardan uzaklaştı. "Tabii Hal, benimle gel." Birlikte duvarın yanındaki küçük bir masaya gidip oturdular. "Biranı tazeleyeyim mi?"

"Hayır, şimdilik iyiyim. Ama teşekkürler."

"Aklında bir şey mi var, Hal?"

"Evet, kesinlikle bir şey var. Ve paylaşmam lazım, beni biraz delirtiyor da."

"Hadi konuşalım."

"Tanrım!" Hal başını salladı. "Önemli olmayabilir ama sana daha önce söylemeliydim. Gördüğüm şey, çok kafama takılıyor."

"Sadece söyle bana, Hal. Önemli olup olmadığını birlikte anlarız."

"Pekâlâ, şu Chase Andrews olayı hakkında. Chase'in öldüğü geceydi, ben Tim ile çalışıyordum ve körfeze geldiğimizde geç olmuştu, gece yarısını geçiyordu. Ben ve Allen Hunt, şu kadını gördük, insanların 'Bataklık Kızı' dedikleri kadını, teknesiyle körfezden ayrılıyordu."

"Öyle mi? Gece yarısından ne kadar sonra?"

"Sabah karşı ikiye çeyrek kala olmalı."

"Nereye gidiyordu?"

"İşte önemli kısmı bu, Şerif. Doğruca yangın kulesine gidiyordu. Eğer bizim gördüğümüz rotada devam ettiyse kulenin oradaki küçük körfeze varmış olmalıydı."

Ed iç çekti. "Evet, Hal. Bu önemli bir bilgi. Çok önemli. O kadın olduğuna emin misin?"

"Yani, Allen ve ben, o zaman bunu konuşmuştuk ve o olduğuna emindik. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Neden o kadar geç bir saatte, ışıklarını yakmadan dolaşıyordu. Onu gördüğümüz iyi oldu, üstünden geçebilirdik. Ve sonra bunu unuttuk. Üstünden zaman geçince jeton düştü ve bunun Chase'in kulede öldüğü gece yaşandığını fark ettim. Eh, sonra da bunu anlatsam iyi olur diye düşündüm."

"Sizin tekneden, onu gören başka biri var mıydı?"

"Onu bilemem. Teknede başkaları vardı ama körfeze varmak üzereydik. Herkes meşguldü. Fakat bunu diğerleriyle hiç konuşmadım. Bilirsin işte, o zamanlar bunu konuşmak için bir sebep yoktu. Ve ondan beri de kimseye bunun hakkında bir şey sormadım."

"Anlıyorum. Hal, bana söylemekle doğru olanı yaptın. Bu şekilde gördüklerini paylaşmak senin görevin. Hiçbir şey hakkında endişelenme. Yapabileceğin tek şey, gördüğünü bana anlatmaktı. Seni ve Allen'ı ifadenizi almak için çağırırım. Şimdi sana şu birayi ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır, sanırım hemen eve gideceğim. İyi geceler."

"İyi geceler. Tekrar teşekkürler." Hal ayağa kalktığı anda Ed, birkaç saniyede bir şerifin yüz ifadelerini okumak için arkasını dönüp ona bakan Joe'ya yanına gelmesini işaret etti. Birkaç dakikalığına Hal'ın, insanlarla vedalaşmasını beklediler sonra sokağa çıktılar.

Ed, Joe'ya Hal'ın tanıklık ettiği şeyi anlattı.

"Tanrım," dedi Joe, "bu neredeyse olayı bitirir. Sence de öyle değil mi?"

"Bence yargıç bunun üzerine, arama emri çıkartır. Emin değilim ve sormadan emin olmak istiyorum. Bir arama emriyle kızın evinde, Chase'in kıyafetlerinin üzerinde bulunan kırmızı ipliklerin izlerini arayabiliriz. O gece ne yaptığını öğrenmemiz lazım."

29.

Yosun

1967

Kış boyunca Chase sık sık Kya'nın kulübesine geldi, genellikle her hafta sonu bir gece kalıyordu. Soğuk ve yağmurlu günlerde bile sisli çalıların arasında tekneyle süzülüyorlardı. Kya koleksiyonu için parçalar topluyor, Chase ise mızıkasıyla saçma şarkılar çalıyordu. Notalar sisle havaya süzülüyor, ovadaki ormanların daha karanlık bölgelerine kadar dağılıyor ve görünüşe göre, bir şekilde bataklık tarafından emilip ezberleniyordu çünkü Kya ne zaman o kanallardan tekrar geçse, Chase'in müziğini duyuyordu.

Martın başlarında bir sabah, Kya denizde tek başına kasabaya doğru ilerliyordu. Gökyüzü, huysuz bulutlardan oluşan gri bir kazak giymiş gibi görünüyordu. Chase'in doğum günü iki gün sonraydı ve Kya, özel bir yemek için malzemeler almak üzere Piggly Wiggly'e gidiyordu, ilk defa karamelli pasta yapacaktı. Masada Chase'in önüne, üstünde mumlar yanan bir pasta koymayı hayal etmişti ki Anne gittiğinden beri bu mutfakta, böyle bir şey yaşanmamıştı.

Son zamanlarda Chase birkaç kez evleri için para biriktirdiğinden bahsetmişti. Kya da pasta yapmayı öğrense iyi olacağını düşündü.

Teknesini bağladıktan sonra limanda, dükkânlardan oluşan sıraya doğru yürürken sıranın sonunda arkadaşlarıyla sohbet eden Chase'i gördü. Kollarını, ince yapılı, sarışın bir kızın omuzlarına dolamıştı. Kya'nın zihni, zorlanarak buna mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyor, bacakları ise kendiliğinden hareket ediyordu. Kya daha önce hiç, başkalarının yanındayken ya da kasabadayken Chase'in yanına gitmemişti ancak denize atlamak dışında, onlardan kaçmanın bir yolu yoktu.

Chase ve arkadaşları aynı anda dönüp Kya'ya baktılar ve Kya'yı gördüğü anda Chase, kollarını kızın omuzlarından çekti. Kya'nın üstünde, uzun bacaklarını belirginleştiren beyaz bir kot şort vardı. Saçlarının siyah örgüleri, göğüslerinin üzerinde duruyordu. Grup konuşmayı kesti ve Kya'ya baktılar. Koşarak Chase'in yanına gidemeyeceğini bilmenin yanlışlığı, Kya'nın kalbini yaktı.

Limanın sonuna, grubun durduğu yere ulaştığında Chase, "Ah! Kya, merhaba," dedi.

Gözlerini Chase'ten gruba çeviren Kya, "Selam, Chase," dedi.

Chase, "Kya, Brian, Tim, Pearl ve Tina'yı hatırlıyorsun," dedi ve sesi sönüp gidene kadar birkaç isim daha geveledi. Kya'ya dönüp "Ve bu da Kya Clark," dedi.

Kya elbette onları hatırlamıyordu çünkü onlarla hiç tanıştırılmamıştı. Onları sadece Uzunboylusıskasarışın ve diğerleri olarak biliyordu. Kendini, misinaya takılıp sürüklenen bir yosun gibi hissediyordu ancak gülümsemeyi ve selam vermeyi başardı. İşte beklediği fırsat buydu. İşte burada, aralarına katılmak istediği arkadaş grubunun

arasında duruyordu. Beyni kelimeleri bir araya getirmek, onların ilgisini çekebilecek zekice bir şeyler bulmak için çabalıyordu. En sonunda, iki tanesi Kya'ya soğuk bir selam verip aniden arkalarını döndüler ve diğerleri de ördek sürüsü gibi onları takip etti.

"Pekâlâ, işte buradayız," dedi Chase.

"Hiçbir şeyi bölmek istemiyorum. Sadece erzak almaya geldim sonra eve döneceğim."

"Bir şeyi bölmüyorsun. Onlarla sadece karşılaştım. Pazar günü geleceğim, söylediğim gibi."

Chase ağırlığını diğer ayağına verdi ve boynundaki deniz kabuğu kolyesine dokundu.

"O zaman görüşürüz," dedi Kya ancak Chase çoktan, diğerlerini yakalamak için arkasını dönmüştü bile. Kya aceleyle markete yöneldi, Main Caddesi'nde, ayakları soluk kaldırımda şaşırtıcı derecede turuncu görünen bir yeşilbaş ördek ailesinin etrafından dolaştı. Piggly Wiggly'de, Chase ve o kızın görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışarak ekmek reyonuna döndüğünde Sosyal Hizmetler'den Bayan Culpepper'ı gördü, aralarında sadece bir metre vardı. Avlu çitine sıkışmış bir tavşan ve bir çakal gibi orada kalakaldılar. Kya artık kadından daha uzun ve daha eğitimliydi ki, zamanında ikisi de böyle olacağını tahmin edemezdi. Kya bu kadından uzun süre kaçmıştı, bu yüzden ilk düşüncesi tekrar kaçmak oldu fakat kımıldamadan Bayan Culpepper'ın gözlerinin içine baktı. Kadın hafifçe başını sallayıp ilerledi.

Kya, piknik için alacağı peynir, Fransız ekmeği ve pasta malzemelerini bulup aldı ve bu olay için biriktirdiği bütün para böylece bitti. Kya'ya sanki bütün bu malzemeleri alıp alışveriş arabasına koyan, başka birinin eliymiş gibi geliyordu. Onun görebildiği tek şey, kızın omzunda duran Chase'in koluydu. Yerel bir gazete aldı çünkü manşette,

yakınlardaki bir sahilde açılacak olan deniz laboratuvarı hakkında bir yazı vardı.

Marketten çıkınca başını eğip, bir hırsız kovalar gibi hızlıca limana yürüdü. Kulübesine geri gelince yeni laboratuvar hakkındaki makaleyi okumak için mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Gerçekten de Barkley Cove'un otuz iki kilometre güneyinde, Sea Oaks civarlarında, yeni, havalı bir laboratuvar kuruluyordu. Buradaki bilim insanları, bir şekilde deniz yaşamının yarısının hayatta kalmasına katkıda bulunan bataklık ekolojisini araştıracaklardı, ve...

Kya, hikâyenin devamı için sayfayı çevirdiğinde, bir nişan duyurusunun üzerinde Chase ile bir kızın büyük bir resmini gördü: Andrews-Stone. Kya'nın ağzından birkaç kelime sonra birkaç hıçkırık ve en sonunda acı dolu bir ağlama sesi çıktı. Ayağa kalkıp gazeteye biraz uzaktan baktı. Tekrar eline aldı, mutlaka yanlış görmüş olmalıydı. Ama işte oradaydılar, yüzlerini birbirlerine yaklaştırmış, gülümsüyorlardı. Kız, Pearl Stone, güzel, zengin görünümlü, inci kolyeli ve dantelli bluzluydu. Bugün Chase'in kolunu omzuna attığı kızdı. Hepincitakan.

Kya, dengesini bulmak için bir elini duvarda tutarak verandaya çıktı ve elleri açık kalan ağzının üzerine, yatağa düştü. Sonra bir tekne motoru sesi duydu. Aniden kalktı, lagüne baktı ve Chase'in teknesini, karaya çektiğini gördü.

Kapaksız bir kutudan kaçan bir fare kadar hızlıca, Chase onu görmeden veranda kapısından çıkıp ormana doğru, lagünden uzağa koştu. Palmiyelerin arkasına çömelip Chase'in ona seslenerek kulübeye girişini izledi. Masada açık halde bırakılmış gazeteyi görecekti. Birkaç dakika sonra Chase kulübeden çıktı ve Kya'yı orada bulacağını düşünerek sahile yürüdü.

Kya hareket etmedi. Chase hâlâ ona seslenerek geri geldiğinde bile. Chase teknesine binip uzaklaşana kadar yerinden çıkmadı. Yavaş hareketlerle martılar için yiyecek alıp güneşi, sahile doğru takip etti. Arkasından güçlü bir okyanus rüzgârı esiyordu, o yüzden sahile vardığında en azından rüzgâra sırtını dayayabilirdi. Martılara seslendi ve havaya, büyük Fransız ekmeği parçaları savurdu. Sonra rüzgârdan daha yüksek sesle küfürler etti.

30.

Girdaplar

1967

Kya, sahilden teknesine koştu ve motoru sonuna kadar çalıştırarak doğruca girdapların içine yöneldi. Kafasını geride tutarak haykırdı, "Seni gidi kötü kalpli, BOK... OROSPU ÇOCUĞU!" Dağınık ve karmaşık dalgalar, teknenin pruvasını yana itti ve dümeni çekiştirdi. Her zaman olduğu gibi okyanus, bataklıktan daha kızgın görünüyordu. Daha derindi, söyleyecek daha fazla şeyi vardı.

Kya uzun bir süre önce sıradan akıntıları ve gelgitleri okumayı öğrenmişti; dalgaları nasıl üstüne binerek zapt edebileceğini ya da dalgaların yönüne dik şekilde girerek onları nasıl dağıtabileceğini. Ancak daha önce hiç direkt olarak daha derin akıntılara yönelmemişti, bazıları Gulf Stream'e kadar ulaşıyordu ki Gulf Stream, saniye yüz on üç bin iki yüz altmış yedi metre küp kadar su fışkırtırdı ve bu, dünyadaki bütün nehirlerin toplamından daha kuvvetliydi, hepsi Kuzey Carolina'nın açık kollarının hemen ötesinden akardı. Bu ani kabarma; acımasız geri akımlar, yumruk gibi anaforlar ve kıyısal gelgitlerle kıvrılan ters akıntılar üretir

ve böylece bu gezegenin denizlerindeki en korkunç, sinsi kuyularından birini doğururdu. Kya bütün hayatı boyunca bu alanlardan uzak durmuştu ancak şu an durmayacaktı. Bugün doğruca onların boğazlarına yöneldi, hissettiği acıdan ve öfkeden kaçmak için her şeyi yapardı.

Yuvarlanan su, kendini Kya'ya doğru itti; pruvanın altından yükselerek sancak tarafını sertçe çekti. Tekne ciddi bir şekilde sallanıp tekrar dengesini buldu. Kya öfkeli bir girdabın içine çekilmişti ve bu, onun hızını arttırmıştı. Dönerek içinden çıkmaya çalışmak fazla riskli görünüyordu, o yüzden akıntıyla birlikte ilerleyerek teknesine yön vermeye çabaladı. Bir yandan da yüzeyin altında sürekli hareket eden bariyerler oluşturan kum düzlüklerine dikkat etmesi gerekiyordu. Bu düzlüklerin en ufak dokunuşuyla tekne alabora olabilirdi.

Dalgalar sırtında kırılıyordu ve saçı sırılsıklam olmuştu. Kafasının hemen üstünde hızlı hareket eden, karanlık bulutlar dolaşıyordu; bu bulutlar güneş ışığını engelliyor, ters akıntıların ve girdabın işaretlerini gizliyordu. Günün bütün sıcaklığını çekip alıyordu.

Bunlara rağmen hâlâ Kya'nın aklına korkmak gelmemişti, oysa o, korkudan tir tir titremek istiyordu, kalbine saplanmış olan hançeri yerinden oynatacak herhangi bir şeye hazırdı.

Birdenbire akıntının karanlık, yuvarlanan dalgaları yer değiştirdi ve küçük tekne dönerek sancak tarafının üzerinde şaha kalktı. Bu hareketin kuvveti Kya'yı sertçe teknenin zeminine çarptı, üstünde deniz suları çalkalanıyordu. Kya donakalmış halde suyun içinde oturup kendini başka bir dalgaya hazırladı.

Kya aslında, gerçek Gulf Stream'in yakınlarında bile değildi. Bu sadece eğitim kampıydı, ciddi denize hazırlanmak için önemsiz sayılabilecek bir deneme sahasıydı. Ama Kya'ya

göre; denizin en kötü niyetli yerine dalmıştı ve bundan sağ salim çıkmayı planlıyordu. Bir şeyler elde etmeyi, acıyı öldürmeyi...

Bütün simetri ve örüntü hissini kaybetmişti, kurşuni gri dalgalar her açıdan üstünde kırılıyordu. Kya kendini tekrar oturduğu yere sürükleyip dümeni tuttu ancak nereye yöneleceğini bilmiyordu. Kara, uzaklara fırlatılmış ince bir çizgi halindeydi ve sadece beyaz köpüklü dalgaların arasından, arada bir görünüyordu. Kya karayı gördüğünde tekne dönüyor ya da yana yatıyordu ve kara yine gözden kayboluyordu. Akıntıyı atlatabileceğinden çok emindi ancak akıntı, kuvvetli kaslarıyla onu öfkeli, karanlık denizin açıklarına fırlatıyordu. Bulutlar kümelenmişti ve alçakta durarak güneşi engelliyorlardı. İliğine kadar ıslanmış olan Kya, soğuktan titriyordu, hızla azalan enerjisi, dümeni çevirmesini daha da zorlaştırıyordu. Yanında ne kötü havaya uygun giysi ne yiyecek ne de su getirmişti.

En sonunda korku geldi. Hem de denizden daha derin bir yerden geliyordu. Bu, tekrar yalnız olacağını bilmenin korkusuydu. Büyük ihtimalle sonsuza kadar... Bir müebbet cezası...

Tekne eğrilip alabanda tarafına dönerken Kya'nın boğazından çirkin hıçkırık sesleri yükseldi. Tekne her dalgada tehlikeli bir şekilde eğiliyordu.

Şu ana kadar teknénin dibi on beş santim derinliğinde köpüklü suyla kaplanmıştı ve soğuğuyla Kya'nın çıplak ayaklarını yakıyordu. Deniz ve bulutlar, ilkbaharın sıcaklığını ne kadar da çabuk alt etmişti. Bir eliyle zayıf bir şekilde tekneyi yönlendirmeye, diğer kolunu da göğsünün üzerinde tutarak kendini ısıtmaya çalıştı. Suyla savaşmıyordu, sadece onunla birlikte hareket ediyordu.

En sonunda sular duruldu ve akıntı, Kya'yı kafasına göre sürüklüyor olsa da okyanus artık debelenip çalkalanmıyordu. İleride küçük, uzun bir kum düzlüğü gördü, belki de iki buçuk metre uzunluğundaydı. Deniz suyu ve ıslak deniz kabuklarıyla parıldıyordu. Kya, kuvvetli su altı akıntısıyla savaşarak ve en doğru anda dümeni sertçe çevirip tekneyi akıntının ellerinden kurtardı. Kum düzlüğünün rüzgâraltı kısmından dolaştı ve daha sakin sularda, tekneyi bir öpücük kadar usulca karaya çıkardı. Dar düzlüğün üstüne adımını atıp kumlara çöktü. Sırtüstü uzanarak vücuduna değen sağlam karayı hissetti.

Kya da biliyordu ki yasını tuttuğu şey, Chase değildi, reddedilmeler tarafından tanımlanmış bir hayattı. Tepesinde gökyüzü ve bulutlar boğuşurken yüksek sesle, "Hayatı tek başıma yaşamak zorundayım. Ama ben bunu zaten biliyordum. Uzun süredir, insanların yanımda kalmadığını biliyordum," dedi.

Chase'in sinsice evlilik konusunu bir yem olarak kullanması, onunla yatması ve sonra onu başka biri için kenara atması bir tesadüf değildi. Okuduğu kitaplardan biliyordu; erkekler bir dişiden bir başka dişiye geçerdi, o zaman Kya neden bu adama aşık olmuştu? Chase'in havalı teknesi, azmış bir erkek geyiğin kabartılmış göğsü ve devasa boynuzlarıyla aynı şeydi: diğer erkekleri kovmak ve art arda dişileri ayartmak için uzantılardı. Buna rağmen, Anne ile aynı oyunlara kanmıştı: *birdirbir oynayan sinsi heriflere.* Baba ona nasıl yalanlar söylemişti; parası bitip onu gerçek bölgesine—bir bataklık kulübesine—taşımadan önce hangi pahalı restoranlara götürmüştü onu? Belki de aşk, nadasa bırakılan bir tarla olarak kalsa daha iyiydi.

Yüksek sesle, bir Amanda Hamilton şiiri okudu:

"Artık vazgeçmeliyim.
Senden vazgeçmeliyim.
Aşk çoğu zaman
Kalmak için bir cevap.
Çok nadiren
Gitmek için bir sebep.
İpi bırakıyorum
Ve süzülüp gitmeni izliyorum.

"En başından beri
Düşündün ki
Ateşli akıntı
Sevgilinin göğsünden gelerek
Seni derinlere çekti.
Ama asıl benim kalbim gelgitimdi
Seni serbest bırakan
Süzülüp gitmen için
Yosunlarla."

Güçsüz güneş, ağır bulutların arasından yüzünü gösterecek bir boşluk buldu ve kum düzlüğüne dokundu. Kya etrafına bakındı. Akıntı, denizin uçsuz bucaksız önünde uzanışı ve bu kum, hassas bir tuzak oluşturmuştu çünkü dört bir yanında, Kya'nın hayatında gördüğü en göz kamaştırıcı deniz kabukları vardı. Düzlüğün açısı ve yavaş akıntı, kabukları rüzgâraltı tarafına biriktirmiş ve onları kırmadan ısulca kuma sermişti. Kya birkaç tane nadir tür ve çok sayıda en sevdiği türlerden gördü, incileriyle birlikte. Hâlâ pırıl pırıldılar.

Kabukların arasında dolaşarak en değerli olanlarını seçti ve bir yığın halinde kenara koydu. Sonra teknesini çevirip içindeki suyu boşalttı ve kabukları dikkatlice teknenin alt tarafındaki birleşim yerlerinden birine dizdi. Şimdi de dik durup suları dikkatle inceleyerek geri dönüş yolunu planlıyordu. Denizi okuduktan sonra deniz kabuklarından da öğrendikleriyle birlikte rüzgâraltı tarafından yola çıkıp oradan doğruca karaya gitmeye karar verdi. En kuvvetli akıntıdan tamamen uzak duracaktı.

Tekneyi suya geri iterken biliyordu ki bir daha kimse, bu kum düzlüğünü asla görmeyecekti. Elementler bir araya gelerek kısa bir süreliğine, açısı doğru olan bir kum düzlüğü yaratmıştı, tıpkı bir anlık bir gülümseme gibi. Bir sonraki gelgitle akıntı, başka bir düzlük tasarlayacaktı ve sonrakinde bir tane daha ama asla bunu değil. Onu yakalayan bu düzlüktü. Ona birkaç şey söyleyen de oydu.

SONRA, SAHİLİNDE dolaşırken en sevdiği Amanda Hamilton şiirini okudu:

"Solup giden ay, takip et
Benim adımlarımı.
Kara gölgeleri tarafından
Kırılmamış ışığın içinden,
Ve hislerimi paylaş
Hisseden soğuk
Omuzlarını sessizliğin.

"Sadece sen bilirsin,
Bir anın bir yanının nasıl

Yalnızlık tarafından esnetildiğini
Kilometrelerce
Diğer köşeye kadar,
Ve ne kadar gökyüzü olduğunu
Bir nefeste
Zaman geri kayarken
Kumlardan."

Eğer yalnızlığı anlayacak biri varsa, o da ay olurdu.

İribaşların tahmin edilebilir döngülerine ve ateş böceklerinin balesine geri dönerken Kya, kendini kelimesiz yabaniliğin içine daha derine gömdü. Nehrin ortasında kaymayacak tek taş, doğaymış gibi görünüyordu.

31.

Bir Kitap

1968

Baba'nın kestiği bir direğe takılı paslı posta kutusu, bir adı olmayan yolun sonunda duruyordu. Kya'ya gelen tek posta, kasabanın bütün sakinlerine yollanan toplu postalardı. Ödeyecek faturaları, şapşal ama sevimli notlar gönderecek kız arkadaşları ya da yaşlı teyzeleri yoktu Kya'nın. Yıllar önce Anne'den gelen o mektup dışında posta, Kya için boş bir şeydi ve bazen haftalarca posta kutusunu boşaltmazdı.

Ancak Kya yirmi iki yaşındayken Chase ve Pearl, nişanlandıklarını duyurduktan bir yıldan fazla zaman geçtikten sonra, her gün sıcaktan alev alev olan kumlu yolu yürüdü ve posta kutusunun içine baktı. En sonunda bir sabah, kutuda kabarık bir karton zarf buldu ve zarfın içindekini—Catherine Danielle Clark tarafından yazılan *Doğu Kıyı Şeridinin Deniz Kabukları* kitabını—eline aldı. İç çekti, gösterecek kimsesi yoktu.

Sahilinde oturup kitabın her sayfasına tek tek baktı. Tate'in, yayıncıyla ilk görüşmesinden ve Kya'nın birkaç tane

daha çizim göndermesinden sonra Kya, yayıncıyla yazışmıştı, ardından cevap olarak bir sözleşme göndermişlerdi. Bütün çizimler ve bütün deniz kabuğu örnekleri için yazılar, yıllar önce tamamlanmış olduğu için editörü Bay Robert Foster ona, kitabının rekor kıracak hızla basılacağını ve kuşlarla ilgili olan ikinci kitabının da onu takip edeceğini yazmıştı. Beş bin dolarlık bir de avans ödemesi göndermişti. Baba olsaydı, şok geçirir, sakat ayağı takılıverir ve içkisini dökerdi.

Kya şimdi son kopyayı elinde tutuyordu. Her fırça darbesi, dikkatle düşünülmüş her renk, doğa tarihiyle ilgili her kelime, kitapta toplanmıştı. İçinde ayrıca canlıların nasıl beslendikleri, nasıl hareket ettikleri ve nasıl eşleştiklerine dair çizimler vardı çünkü insanlar hep, deniz kabuklarının içinde canlılar yaşadığını unuturlardı.

Kya sayfalarına dokunarak her deniz kabuğunun hikâyesini, hangi mevsimde, hangi gün batımında ve hangi sahilde bulduğunu hatırladı. Bir aile albümüydü sanki.

Sonraki aylarda Kuzey Carolina, Güney Carolina, Georgia, Virginia, Florida ve New England'ın sahilleri boyunca hediyelik eşya dükkânları ile kitapçılar, Kya'nın kitabını vitrinlerine ya da sergi masalarına koyacaklardı. Dediklerine göre, telif hakkı ödemeleri altı ayda bir gelecekti ve her biri, birkaç bin dolar olabilirdi.

KYA MUTFAK MASASININ kenarına oturup Tate'e bir teşekkür mektubu yazdı ancak yazdıklarını okuduğunda duraksadı. Bir not yeterli görünmüyordu. Kya'nın bataklığa karşı duyduğu sevgi, Tate'in kibarlığı sayesinde artık onun mesleği olabilirdi. Hatta hayatı. Topladığı her bir tüy, deniz kabuğu ya da böcek, başkalarıyla paylaşılabilirdi ve artık karnını doyurmak için çamur kazmak zorunda değildi. Her gün lapa yemek zorunda da değildi.

Zıpzıp Tate'in, Sea Oaks taraflarındaki yeni enstitü ve laboratuvarda ekolojist olarak çalıştığını söylemişti ve bu yüzden ona, yepyeni, özenle donatılmış bir araştırma teknesi tahsis edilmişti. Kya, Tate'i birkaç kez uzaktan görmüştü ancak mesafesini korumuştu.

Mektubuna bir de dipnot ekledi: "Eğer bir ara yakınlarda olursan, uğra. Sana kitabın bir kopyasını vermek isterim." Ve mektubu, Tate'in laboratuvar adresine yolladı.

Ertesi hafta Kya, Jerry adında bir tamirci tuttu. Eve, şebeke suyu, termosifon ve arkadaki yatak odasına, içinde ayaklı küvet bulunan tam teçhizatlı bir banyo ekletti. Banyoya, üstünde seramikler olan bir dolap, musluk ve sifonu olan bir tuvalet yerleştirildi. Eve elektrik bağlandı ve Jerry, yeni bir ocakla yeni bir buzdolabı getirdi. Kya, yanında odunlar yığılmış olan eski sobalı ocaktan vazgeçemedi çünkü o, kulübeyi ısıtıyordu ama asıl sebebi; bu ocağın fırınında Anne tarafından binlerce çörek pişirilmiş olmasıydı. Ya Anne geri gelirse ve ocak gitmiş olursa? Jerry, çam kalaslarıyla mutfak dolapları, yeni bir giriş kapısı ve veranda için yeni bir sineklik yaptı ve yerden tavana kadar, Kya'nın örneklerini koyabileceği raflar hazırladı. Kya, Sears, Roebuck'tan yeni bir koltuk, sandalyeler, yataklar, şilteler ve halılar sipariş etti ancak eski mutfak masasını atamadı. Ve artık—yavaş yavaş eksilen ailesinden kalan birkaç hurdadan ibaret anıyı saklamak için—gerçek bir dolabı vardı.

Kulübenin dışı, eskiden olduğu gibi boyasızdı, çam keresteler kırık döküktü ve teneke çatı grileşmiş, paslanmış ve meşe ağacından sarkan İspanyol yosunlarıyla kaplanmıştı. Kulübe artık daha az köhneydi ama hâlâ bataklığın dokusuyla bütünleşmiş görünüyordu. Kışın soğuk günleri dışında Kya, verandada uyumaya devam etti. Fakat artık bir yatağı vardı.

BİR SABAH Zıpzıp, Kya'ya, bölgeye planlamacıların geleceğini, "kasvetli bataklığı" boşaltıp oteller inşa etmek üzere büyük planları olduğunu anlattı. Son yıllarda Kya arada bir, bir hafta içerisinde koskoca araziler dolusu meşeleri kesen sonra bataklığı kurutmak için kanallar kazan devasa makineler görmüştü. İşleri bittiğinde de arkalarında susuzluk ve kuru, sert toprak bırakarak yeni bir bölgeye geçiyorlardı. Görünüşe göre, Aldo Leopold'un kitabını okumamışlardı.

Amanda Hamilton tarafından yazılan bir şiir, durumu açıkça ifade ediyordu:

Çocuk çocuğa
Göz göze
Biz bir olarak büyüdük,
Ruhlarımızı paylaşarak.
Kanat kanat,
Yaprak yaprak,
Bu dünyayı terk ettin,
Çocuktan önce öldün.
Dostum, Vahşi Doğa.

Kya ailesinin, çoğu bataklık insanı gibi dört yüzyıldan bu yana orada yaşadığını ve bu toprakların sahibi olduğunu bilmiyordu. Yıllar boyunca, Anne'nin nerede olduğuyla ilgili ipuçları ararken kulübedeki her kâğıt parçasını okumuştu ve tapuya benzeyen hiçbir şey görmemişti.

Zıpzıp'ın dükkânından eve gelir gelmez eski İncil'i bir beze sarıp Barkley Cove Adliyesi'ne götürdü. İlçe memuru, —devasa alnı ve ufacık omuzları olan, beyaz saçlı bir adamdı—deri kapaklı büyük bir kayıt defterini, birkaç

haritayı ve birkaç kuşbakışı fotoğrafı çıkarıp hepsini tezgâha serdi. Parmaklarını haritanın üzerinde gezdiren Kya, kendi lagününü işaret etti ve kendi arazisi olduğunu düşündüğü bölgenin sınırlarını çizdi. Memur, referans numarasına bakıp eski, ahşap bir evrak dolabında tapuyu aradı.

"Evvet, işte burada!" dedi. "Düzgünce incelenmiş ve 1897'de Bay Napier Clark tarafından satın alınmış."

"O benim büyükbabam," dedi Kya. İncil'inin ince sayfalarını çevirdi; doğum ve ölüm kayıtlarının olduğu yerde bir Napier Murphy Clark yazıyordu. Ne kadar da ihtişamlı bir isimdi. Abisininkiyle aynıydı. Kya, memura babasının öldüğünü söyledi ki büyük ihtimalle ölmüştü.

"Hiç satılmamış. Yani evet efendim, sanırsam arazi sana ait. Ancak korkarım ki bazı ödenmemiş vergiler var, Bayan Clark ve araziyi elinde tutmak için bunları ödemen gerek. Aslına bakarsan bayan, vergiyi her kim öderse arazi onun olur, tapu elinde olsun olmasın."

"Ne kadar?" Kya banka hesabı açmamıştı ve evinde yaptırdığı yeniliklerden sonra sahip olduğu bütün nakit, yaklaşık üç bin dolardı ve sırt çantasındaydı. Ancak yaklaşık kırk yıllık ödenmemiş vergiden, binlerce binlerce dolardan bahsediliyor olmalıydı.

"Pekâlâ, bir bakalım şuna. Boş arazi kategorisinde görünüyor, o yüzden yıllık vergisi beş dolar civarındaydı. Hesap makinesiyle hesaplayayım da..." Memur kocaman, hantal bir hesap makinesinin yanına gidip rakamları girdi ve her sayıdan sonra gürültü yapan kolu çevirdi. Makinenin kolu sanki gerçekten numaraları topluyormuşçasına ses çıkarıyordu.

"Görünüşe göre toplamda sekiz yüz dolar olacak, eğer ödersen arazi senindir."

Kya adliyeden, kendi adına bir buçuk kilometrekarelik cıvıl cıvıl lagünler, pırıldayan bataklık, meşe ormanları ve Kuzey Carolina sahil şeridinde özel bir sahilin tapusuyla çıktı. "Boş arazi *kategorisi*... Kasvetli bataklık."

Alaca karanlıkta teknesini lagününe çekti ve biraz balıkçılla konuştu. "Sorun değil. O bölge tamamen sana ait!"

ERTESİ GÜN öğleden sonra Kya'nın posta kutusunda Tate'ten gelen bir not vardı ki bu biraz tuhaf ve resmî görünüyordu çünkü o güne dek Tate, mesajlarını hep tüy kütüğünün üzerine bırakmıştı. Notta Tate, Kya'nın ona kitabının bir kopyasını vermek üzere davetine teşekkür etmiş, hemen o gün, öğleden sonra geleceğini eklemişti.

Kya, yeni kitabının, yayınevinin ona verdiği altı kopyasından birini taşıyarak, eski okuma kütüğünün üstünde bekledi. Yaklaşık yirmi dakika sonra Tate'in eski teknesinin kanaldan gelişini duyup ayağa kalktı. Tate, yeşilliklerin arasından göründüğünde ikisi de el sallayıp hafifçe gülümsediler. İkisi de temkinliydi. Tate oraya son geldiğinde Kya ona taşlar atmıştı.

Teknesini bağladıktan sonra Tate, Kya'ya doğru yürüdü. "Kya, kitabın bir harika!" Tate, sanki sarılacakmış gibi biraz öne eğildi ancak Kya'nın kalbinin sertleşmiş kabuğu onu geride tuttu.

Bunun yerine ona kitabı uzattı. "Al, Tate! Bu senin."

"Teşekkürler, Kya," dedi Tate, kitabı açıp sayfalara bakarken. Çoktan Sea Oaks Kitapçısı'ndan bir tane alıp her sayfayı hayranlıkla incelemiş olduğunu söylemedi. "Bunun gibi herhangi bir şey daha önce yayınlanmadı. Eminim bu, senin için sadece bir başlangıç olacak."

Kya sadece başını eğip hafifçe gülümsedi.

Sonra Tate başlık sayfasını çevirip "Ah, imzalamamışsın! Benim için imzalamak zorundasın. Lütfen!" dedi.

Kya aniden başını kaldırıp ona baktı. Bunu daha önce düşünmemişti. Tate'e hangi kelimeleri yazabilirdi ki?

Tate, kot pantolonunun cebinden bir kalem çıkarıp Kya'ya uzattı.

Kya kalemi alarak birkaç saniye sonra şunları yazdı:

Tüycü Çocuk için

Teşekkürler

Bataklık Kızı'ndan

Tate kelimeleri okudu ve sonra başını çevirip bataklığın uzaklarına baktı çünkü Kya'ya sarılamazdı. En sonunda, Kya'nın elini tutup hafifçe sıktı.

"Teşekkür ederim, Kya."

"Sendin, Tate," dedi Kya ve sonra içinden, *Her zaman sendin*, diye geçirdi. Kalbinin bir tarafı onu istiyor, diğer tarafı ise kendini koruyordu.

Tate bir an durdu sonra Kya daha fazla konuşmayınca gitmek üzere arkasını döndü. Ancak teknesine binince "Kya, beni bataklıkta görürsen lütfen bir ceylan gibi çalıların arasına saklanma. Sadece seslen bana ve birlikte keşfe çıkalım. Tamam mı?" dedi.

"Tamam."

"Kitap için tekrar teşekkürler."

"Görüşürüz, Tate." Kya, Tate çalılıkların arasında kaybolana kadar onu izledikten sonra "En azından çay içmeye çağırabilirdim onu. Bunun kimseye zararı dokunmazdı. Arkadaşı olabilirdim," dedi kendi kendine.

Sonra çok nadiren hissettiği gururla kitabını düşündü. "Meslektaşı olabilirdim."

TATE GİTTİKTEN bir saat sonra Kya, çantasında kitabının diğer kopyasıyla Zıpzıp'ın dükkânına vardı. Yaklaşınca Zıpzıp'ın, dükkânın eski duvarına dayandığını gördü. Zıpzıp ayağa kalkıp ona el salladı ancak Kya karşılık vermedi. Farklı bir durum olduğunu anlayan Zıpzıp, sessizce Kya'nın teknesini bağlamasını bekledi. Kya ona yaklaştı, elini tutup kaldırdı ve kitabı avucuna koydu. Zıpzıp ilk başta anlamadı fakat Kya adına işaret edip "Artık iyiyim, Zıpzıp. Benim için yaptığınız her şey için sana ve Mabel'e çok teşekkür ederim," dedi.

Zıpzıp ona baktı. Başka bir zamanda ve başka bir yerde, yaşlı, zenci bir adam ile genç, beyaz bir kadın sarılabilirlerdi. Ancak şu anda ve burada değil. Kya elini, Zıpzıp'ınkinin üstüne koydu sonra teknesine geri döndü ve uzaklaştı. Zıpzıp'ı ilk defa nutku tutulmuş olarak görmüştü. Zıpzıp'tan yakıt ve erzak almaya devam etti ancak bir daha onlardan bağış kabul etmedi. Ve rıhtıma her gelişinde kitabını, Zıpzıp'ın herkes görsün diye yerleştirildiği o küçük vitrinde gördü. Bir babanın yapacağı gibi...

32.

Tanık

1969

Alçak, karanlık bulutlar, çelikten bir denizin üstünden Barkley Cove'a doğru ilerlediler. Önce rüzgâr çarptı, camları titretti ve rıhtımın üzerine dev dalgalar fırlattı. Limana bağlı tekneler, oyuncak gibi aşağı yukarı hareket ederken sarı yağmurluklu adamlar güvenlik için bütün halatları bağlıyorlardı. Yağmur yandan yağarak kasabaya bastırdı, griliğin içinde arada bir hareket eden tek tük sarı şekiller dışında her şeyi gizledi.

Rüzgâr, şerifin penceresinden ıslık sesi çıkarıyordu ve şerif sesini yükseltti. "Pekâlâ, Joe, bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Kesinlikle var. Chase'in öldüğü gece, Bayan Clark'ın olduğunu iddia ettiği yeri buldum."

"Ne? En sonunda onu yakaladın mı yani?

"Dalga mı geçiyorsun? Kız, lanet olası bir yılan balığından bile daha kaygan. Ne zaman yaklaşsam ortadan kayboluyor. O yüzden ben de bir daha ne zaman geleceğini

öğrenmek için Zıpzıp'ın marinasına gittim. Herkes gibi o da yakıt almak için oraya gitmek zorunda, o yüzden eninde sonunda onu yakalarım diye düşündüm. Ne bulduğuma inanamayacaksın."

"Duyalım bakalım."

"O gece kızın, kasaba dışında olduğunu söyleyen iki güvenilir tanığımız var."

"Ne? Kimler? O asla kasabadan ayrılmıyor ve ayrılsa bile bundan kimin haberi olabilir ki?"

"Tate Walker'ı hatırlıyor musun? Artık Dr. Walker. Yeni ekoloji laboratuvarında çalışıyor."

"Evet, onu tanıyorum. Babası karides avcısı Scupper Walker."

"Tate, Kya'yı—ona Kya diyor—daha çocukluktan beri çok iyi tanıdığını söylüyor."

"Ha?"

"Öyle değil. Daha çocuklarken. Görünüşe göre ona okuma yazma öğretmiş."

"Bunları sana kendisi mi anlattı?"

"Evet. Zıpzıp'ın dükkânındaydı. Zıpzıp'a, Bataklık Kızı'nı nerede bulabileceğimi soruyor, ona birkaç soru sormam gerektiğini söylüyordum. Zıpzıp, onu ne zaman göreceğini asla bilemediğini söyledi."

"Zıpzıp ona her zaman iyi davrandı. Bize bir şey söyleyeceğini sanmam."

"Ona, 'Bataklık Kızı'nın, Chase'in öldüğü gece ne yaptığını biliyor olabilir mi?' diye sordum. Ve o da bildiğini, Chase öldükten sonraki ikinci sabah onun evine geldiğini, Chase'in öldüğünü ona söyleyenin kendisi olduğunu

söyledi. Chase'in öldüğü gece de dâhil olmak üzere iki gece Greenville'de kaldığını ondan duydum."

"Greenville mi?"

"Bana söylediği buydu, sonra bütün bu konuşmalar esnasında yanımızda olan Tate, lafa atladı ve 'evet' dedi. Kya Greenville'deymiş hatta ona otobüs biletini almayı kendisi öğretmiş."

"Evet, bunlar ciddi haberler," dedi Şerif Jackson. "Ve ikisinin de aynı hikâyeyle oracıkta bekliyor olmaları ne kadar da uygun. Neden ta Greenville'e kadar gitmiş peki?"

"Tate dedi ki, bir yayınevi—biliyorsun ya, gidip bir tane deniz kabuklarıyla, bir tane de deniz kuşlarıyla ilgili kitap yazdı—gelip onlarla tanışması için bütün masrafları karşılamış."

"Havalı yayınevi insanlarının onunla tanışmak istediğini hayal etmek zor. Sanırım bunu doğrulamak çok kolay olur. Tate ona okumayı öğretmekle ilgili ne dedi?"

Onu nasıl tanıdığını sordum. Eskiden onun evinin yakınlarında balığa çıktığını ve Kya'nın okuma yazma bilmediğini öğrenince de onu çalıştırdığını söyledi."

"Hım. Öyle miymiş?"

Joe, "Neyse, bu her şeyi değiştirir. Tanığı da var. Hem de iyi bir tanık. Greenville'e gitmesinin epeyce iyi bir kanıt olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Evet. Görünüşe göre öyle. Ama iyi tanıklarla ilgili ne derler bilirsin. Ve şu karides avcısı, onu tam olarak Chase'in öldüğü gece, teknesiyle doğruca yangın kulesine giderken gördüğünü söylüyor."

"Yanılmış olabilir. Karanlıktı. Sabaha karşı ikiye kadar ay yoktu. Belki gerçekten de Greenville'deydi ve karides

avcısının gördüğü kişi, benzer bir tekneye sahip olan başka biriydi."

"Pekâlâ, dediğim gibi, bu Greenville seyahatini doğrulamak çok kolay olacaktır."

Fırtına sakinleşti, hafif bir inleme ve çiseleyen yağmur olarak devam etti; yine de iki kanun adamı restorana yürümek yerine, tavuk ve mantı, fasulye, yaz kabağı güveci, şeker kamışı şurubu ve ekmek almak için birini yolladılar.

ÖĞLE YEMEĞİNDEN hemen sonra şerifin kapısı tıklatıldı. Bayan Pansy Price kapıyı açıp içeri girdi. Joe ve Ed ayağa kalktılar. Bayan Pansy'nin sarık şapkası, gül renginde parlıyordu.

"Tünaydın, Bayan Pansy." İki adam da başıyla selam verdi.

"Tünaydın, Ed. Joe. Oturabilir miyim? Fazla zamanınızı almayacağım. Vakayla ilgili önemli bir bilgiye sahip olduğumu düşünüyorum."

"Evet, tabii. Oturun lütfen." Bayan Pansy, şişman bir tavuk gibi sandalyeye yerleşip tüylerini sağa sola yerleştirip ödüllü bir yumurta gibi el çantasını kucağına koyunca iki adam da oturdu. Şerif kendini tutamayarak devam etti. "Ve hangi vakadan bahsediyorsunuz?"

"Ah, Tanrı aşkına, Ed! Hangi vaka olduğunu biliyorsun. Chase Andrews'ı kimin öldürdüğüyle ilgili. O vaka."

"Cinayet olduğunu kesin olarak bilmiyoruz, Bayan Pansy. Tamam mı? Şimdi, bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Bildiğiniz gibi Kress'te çalışıyorum." Asla tam ismi söyleyerek statüsünü düşürmezdi: Kress's Fite and Dime. Şerifin, yorumuna cevap olarak—Bayan Pansy, şerif daha

çocukken ona oyuncak askerler satmıştı ve herkes onun nerede çalıştığını bilirdi, buna rağmen—başını sallamasını bekledi ve sonra devam etti. "Sanırım Bataklık Kızı bir şüpheli. Bu doğru mu?"

"Size bunu kim söyledi?"

"Ah, çoğu insan bundan emin zaten ama asıl kaynak Patti Love."

"Anlıyorum."

"Pekâlâ, ben ve Kress'teki çalışanlardan birkaç tanesi daha, Bataklık Kızı'nın, Chase'in öldüğü sırada kasaba dışında olduğunu kanıtlayan tarihlerde otobüse binip inişini gördük. O tarih ve saatler için tanıklık edebilirim."

"Öyle mi?" Joe ve Ed birbirlerine baktılar. "Bu tarih ve saatler ne peki?"

Bayan Pansy, sandalyesinde daha dik oturdu. "28 Ekim'de 14.30 otobüsüyle gitti ve otuzunda da 13.16'da geri döndü."

"Başkalarının da onu gördüğünü söylediniz, değil mi?"

"Evet. İsterseniz bir liste verebilirim."

"Buna gerek yok. Eğer ifadelerinizi almamız gerekirse Five and Dime'a geliriz. Teşekkürler, Bayan Pansy." Şerif ayağa kalkınca Bayan Pansy ve Ed de ayağa kalktılar.

Bayan Pansy kapıya yöneldi. "Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler. Dediğiniz gibi beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz."

Vedalaştılar.

Joe geri oturdu. "Pekâlâ, işte burada. Tate ve Zıpzıp'ın dediğini doğruluyor. O gece Greenville'deydi ya da en azından otobüse bindi ve bir yerlere gitti."

Şerif iç geçirdi. "Öyle görünüyor. Ancak bana kalırsa biri, sabah otobüsüyle Greenville'e gidebilirse gece otobüsüyle

de buraya geri dönebilir. İşlerini halleder. Sonra otobüsle gerisingeri Greenville'e. Kimsenin ruhu duymaz."

"Sanırım. Ancak bu biraz zorlama gibi geliyor."

"Gidip otobüs saatlerinin çizelgesini getir. Bakalım, saatler uyuşuyor mu ve aynı gece geri dönüş yapmak mümkün mü."

Joe dışarı çıkmadan önce Ed devam etti. "Gündüz vakti otobüse binip inerken görülmek istemiş olabilir. Üstünde biraz düşününce tanığı olması için olağan dışı şeyler yapabilir. Genelde olduğu gibi Chase'in öldüğü gece de tek başına kulübede olduğunu söyleseydi hiç tanığı olmazdı. Sıfır. O yüzden bir sürü insanın onu görebileceği bir şey planladı. Main Caddesi'nde onca insanın önünde olarak bir yığın tanık yarattı. Çok zekice."

"Pekâlâ, bu iyi bir nokta. Neyse, artık casusluk oynamamıza gerek yok. Tam burada oturup kahve içerek, kasabanın hanımlarının bütün bilgilerle bize gelip gitmesini bekleyebiliriz. Gidip otobüs çizelgelerini getireyim."

Joe on beş dakika sonra geri döndü.

"Evet, haklıymışsın," dedi. "Buraya bak, sabah otobüsle Barkley Cove'dan Greenville'e gidip gece yine otobüsle geri gelmek mümkünmüş. Hatta kolaymış."

"Evet, iki otobüs arasında da birini, yangın kulesinde itecek kadar zaman var. Bence tutuklama emri çıkarttırmalıyız."

33.

Yara İzi

1968

1968'in kışında bir sabah, Kya mutfak masasında oturmuş, bir kâğıdın üstünde, turuncu ve pembe suluboya darbeleriyle bir mantarın dolgun formunu yaratıyordu. Deniz kuşlarıyla ilgili kitabını bitirmişti ve bugünlerde bir mantar rehberi üzerinde çalışıyordu. Şimdiden kelebekler ve güvelerle ilgili bir kitap daha çıkarma planı vardı.

Börülceler, kırmızı soğan ve tuzlanmış jambon, Kya'nın hâlâ yeni modellere tercih ettiği eğri büğrü eski tencerede kaynıyordu. Özellikle de kışın. Teneke çatı, hafif bir yağmurun altında şarkı söylüyordu. Sonra birdenbire Kya, kumlu yoldan kulübeye yaklaşan bir kamyonetin sesini duydu. Kamyonetin çıkardığı ses, çatıya damlayan yağmurun sesinden daha yüksekti. İçinde gittikçe yükselen bir panik hissiyle Kya, cama gitti ve çamurlu çukurlara bata çıka gelen kırmızı bir pikap gördü.

Kya'nın ilk düşüncesi kaçmaktı ancak kamyonet, verandanın önüne park etmişti bile. Pencere pervazının

yanında çömelerek, gri-yeşil askeri üniformalı bir adamın, arabadan inmesini seyretti. Adam sadece orada durdu, arabanın kapısı açıktı ve ormana, lagüne giden yolun sonuna baktı. Sonra arabanın kapısını usulca kapatarak yağmurun altında veranda kapısına koşup kapıyı tıklattı.

Kya küfretti. Adam büyük ihtimalle kaybolmuştu, yol tarifi isteyip yoluna devam edecekti fakat Kya onunla uğraşmak istemiyordu. Burada, mutfakta saklanıp adamın gitmesini bekleyebilirdi. Ancak adamın seslendiğini duydu. "Hey! Evde kimse var mı? Merhaba!"

Sinirli ama merakla Kya, yeni döşenmiş oturma odasını geçip verandaya yürüdü. Yabancı, uzun boylu ve koyu renk saçlı bir adamdı, ön merdivenlerde, ondan yaklaşık bir buçuk metre uzakta durmuştu, tel kapıyı açık tutuyordu. Üniforması tek başına da dik durabilecek kadar katı görünüyordu sanki onu bir arada tutan şey, o üniformaydı. Ceketinin göğsü, renkli, dikdörtgen şekilli madalyalarla kaplıydı. Ancak adamla ilgili en dikkat çekici şey; sol kulağından dudaklarının üstüne kadar gelen, kırmızı, çentikli bir çizgiyle yüzünü ikiye bölüyor gibi görünen bir yara iziydi. Kya'nın nefesi kesildi.

Bir anda zihni onu, Anne gitmeden yaklaşık altı ay önceki Paskalya'ya geri götürdü. Anne ve Kya, *Rock Of Ages* şarkısını söyleyerek kol kola salondan mutfağa gidip bir önceki gece boyadıkları rengârenk yumurtaları toplamışlardı. Diğer çocuklar balığa çıkmıştı, o yüzden Kya ve Anne'nin yumurtaları saklamak sonra da tavuğu ve çörekleri fırına koymak için vakitleri vardı. Kya'nın abileri ve ablaları, yumurta avına çıkmak için fazla büyüklerdi ancak yine de onları bulmak için dört bir yana koşarlar, yumurtaları bulamamış gibi davranırlar sonra da kahkahalar atarak keşfettikleri bütün hazineleri havaya kaldırırlardı.

Anne ve Kya, sepet dolusu yumurta ve Five and Dime'dan alınmış tavşan şekilli çikolatalarla mutfaktan çıkıyorlardı ki Baba geldi.

Kya'nın Paskalya şapkasını kafasından alıp havada sallayarak Anne'ye bağırdı. "Bu süslü şeyleri alacak parayı nereden buldun, ha? Şapkaları, parlak ayakkabıları? Şu cafcaflı yumurtalar ve çikolataları? Söylesene. Nereden buldun?"

"Hadi ama Jake, lütfen bağırma! Bugün Paskalya, bunlar çocuklar için."

Baba, Anne'yi sertçe itti. "Dışarıda orospuluk yapıyorsun işte, olan bu! Öyle mi buldun bu paraları? *Hemen* söyle bana." Anne'yi kollarından tuttu ve onu o kadar sertçe sarstı ki, yüzü, fal taşı gibi kocaman açılmış ve sabit duran gözlerinin etrafında hareket ediyor gibi görünüyordu. Yumurtalar, sepetten dökülerek yerde yuvarlanmaya başladılar.

"Baba, lütfen dur!" diye haykırdı Kya ve ağlamaya başladı.

Baba elini kaldırıp Kya'nın yanağına sert bir tokat attı. "Kapa çeneni, seni süslü, ağlak bebe! Git şu aptal elbiseni ve ayakkabılarını çıkar. Onlar orospu kıyafeti."

Kya başını eğdi, yüzünü tutarak yumurtaları yakalamaya çalıştı.

"Seninle konuşuyorum, kadın! Nereden buluyorsun bu paraları?" Kenarda duran demir ocak maşasını alıp Anne'ye doğru yürüdü.

Kya elinden geldiğince yüksek sesle çığlık attı ve Baba, demir çubuğu Anne'nin göğsüne geçirirken onun kolunu tutmaya çalıştı. Çiçekli elbisenin üzerine, kırmızı benekler halinde kan sıçradı. Sonra koridordan birisi yaklaştı ve Kya başını kaldırdığında Jodie'nin, Baba'nın arkasından gelip

üstüne atladığını, ikisinin yere yığıldığını gördü. Abisi Anne ve Baba'nın arasına girip Kya ve Anne'ye kaçmalarını söyledi, kaçtılar. Ancak tam arkasını dönüp koşmaya başlamadan önce Kya, Baba'nın demir çubuğu kaldırıp Jodie'nin yüzüne indirdiğini, Jodie'nin çenesinin korkunç şekilde kaydığını ve her yere kan sıçradığını gördü. Şimdi bu sahne, kafasının içinde sadece birkaç saniye içerisinde oynayıp bitti. Abisinin yere yığılışı, mor-pembe yumurtalar ve çikolatadan tavşanlar arasında yatışı. Anne ile palmiyelerin arasından koşup çalıların arasına saklanışları. Elbisesindeki kan. Anne'nin sürekli her şeyin yolunda olduğunu, yumurtaların kırılmayacağını ve hâlâ tavuğu pişirebileceklerini söylemesi. Kya neden orada öylece oturup saklandıklarını anlamamıştı, abisinin ölmek üzere olduğundan, onların yardımına ihtiyacı olduğundan emindi ama hareket edemeyecek kadar korkuyordu. Uzun bir süre beklediler sonra gizli gizli kulübeye döndüler ve Baba'nın gittiğinden emin olmak için camlardan içeri baktılar.

Jodie hareketsiz şekilde yerde yatıyordu ve etrafı kan gölüne dönmüştü. Kya onun ölmüş olduğunu düşünerek ağlamaya başladı. Anne, Jodie'yi kaldırıp onu koltuğa götürdü ve yüzünü dikiş iğnesiyle dikti. Ortalık sakinleştiğinde Kya, yerden şapkasını alarak hızlıca ormanın içine koştu ve bütün kuvvetiyle onu çimlerin arasına fırlattı.

Şimdi de verandasında duran yabancının gözlerinin içine baktı ve "Jodie!" dedi.

Jodie, yara izini yamultarak gülümseyip "Kya, burada olmanı umuyordum," dedi. Birbirlerine baktılar; ikisi de artık büyümüş olan gözlerde birbirlerini arıyorlardı. Jodie, bunca yıldır Kya'nın yanında olduğunu bilemezdi, ona kaç kez bataklıkta yol gösterdiğini, tekrar tekrar balıkçılları ve ateş böceklerini öğrettiğini. Herkesten daha çok tekrar görmek istediği iki insan, Anne ve Jodie'ydi. Kya'nın kalbi,

yara izini ve onca acıyı silmişti. Zihninin o sahneyi derinlere gömmesine, Anne'nin gitmesine şaşmamalıydı. Demir çubukla göğsüne vurulmuştu. Kya artık o çiçekli elbisenin üstündeki soluk lekeleri tekrar kan olarak görebiliyordu.

Jodie, Kya'ya sarılmak, onu kollarında tutmak istedi ancak ona doğru bir adım attığında Kya, derin bir çekingenlikle başını eğip geriledi. O yüzden Jodie sadece verandaya çıktı.

"İçeri gel," dedi Kya ve onu koleksiyonundan örneklerle tıklım tıklım dolu olan salona götürdü.

"Ah," dedi Jodie. "Evet. Kitabını gördüm, Kya. Sen olduğundan emin değildim ama evet, şimdi görebiliyorum. Bu harika bir şey!" Jodie evde dolaşıp Kya'nın örneklerine baktı, bir yandan da salonun yeni eşyalarını inceliyor, koridordan odaları görmeye çalışıyordu. Kurcalamak istemiyordu ancak hepsini sindirmeye çalışıyordu.

"Kahve ya da çay ister misin?" Kya, Jodie'nin sadece ziyarete mi, yoksa kalmaya mı geldiğini bilmiyordu. Bunca yıldan sonra ne istiyordu?

"Kahve harika olur. Teşekkürler."

Mutfakta Jodie, yeni gazlı ocağın ve buzdolabının yanında duran eski ocağı tanıdı. Elini eski mutfak masasının üstünde gezdirdi, Kya onu olduğu gibi bırakmıştı. Soyulan boyasındaki onca hatırayla. Kya, kupalara kahve koydu ve oturdular.

"Demek askersin."

"Vietnam'da iki tur. Birkaç ay daha orduda kalacağım. Bana iyi davrandılar. Üniversite paramı ödediler; mekanik mühendisliği, Georgia Tech. En azından bir süre daha onlarla kalabilirim."

Georgia o kadar uzak değildi, daha önce ziyarete gelebilirdi. Ama şu an buradaydı.

"Hepiniz gittiniz," dedi Kya. "Senden sonra Baba bir süre kaldı sonra o da gitti. Nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum."

"O zamandan beri burada tek başına mıydın?"

"Evet."

"Kya, seni o canavarla bırakmamalıydım. Yıllardır acı çekiyorum, bunun için suçluluk duyuyorum. Korkaktım, aptal bir korkak. Bu lanet olası madalyaların hiçbir anlamı yok." Göğsüne dokundu. "Senin gibi küçük bir kızı, delinin tekiyle baş başa, bir bataklıkta, hayatta kalman için bıraktım. Beni affetmeni beklemiyorum."

"Jodie, sorun değil. Sen de çocuktun. Ne yapabilirdin ki?"

"Biraz daha büyüyünce geri gelebilirdim. Başlarda, Atlanta'nın arka sokaklarında yaşayıp her gün hayatta kalmaya çalışıyordum." Alayla gülümsedi. "Buradan cebimde yetmiş beş sentle ayrıldım. Baba'nın mutfağa bıraktığı paranın arasından çaldım; seni zor durumda bırakacağını bile bile aldım o parayı. Ordunun beni alacağı yaşa gelene kadar ufak tefek ayak işleriyle hayatta kaldım. Eğitimden sonra doğruca savaşa gittik. Geri döndüğümde ise o kadar zaman geçmişti ki, çoktan gitmişsindir, sen de kaçmışsındır diye düşündüm. O yüzden sana hiç yazmadım. Sanırım tekrar savaşa gitmek için yazılma sebebim, kendimi cezalandırmaktı. Seni terk ettiğim için hak ettiğim oydu. Sonra Tech'ten mezun olunca birkaç ay önce, bir dükkânda senin kitabını gördüm. Catherine Danielle Clark. Aynı anda kalbim hem kırıldı hem de sevinçten göğsümden fırladı. Seni bulmak zorundaydım, buradan başlayıp izlerini takip ederim diye düşündüm."

"Tamam o zaman, işte buradayız." Kya ilk defa gülümsedi. Jodie'nin gözleri aynıydı. Yüzler, hayatın yüküyle değişir ancak gözler, eski zamanlara açılan bir pencere olarak kalır

ve Kya onu orada görebiliyordu. "Jodie, beni bırakmak konusunda endişelendiğin için çok üzüldüm. Seni bir kere bile suçlamadım. Biz kurbandık, suçlu değil."

Jodie gülümsedi. "Teşekkür ederim, Kya." Gözleri dolmaya başlayınca ikisi de başlarını çevirdiler.

Kya bir an tereddüt ettikten sonra tekrar konuştu. "Buna inanmak zor olabilir ama bir süreliğine Baba, bana iyi davrandı. Daha az içti, bana balık tutmayı öğretti ve sık sık tekneyle bataklığın her tarafını dolaştık. Sonra tabii içmeye geri döndü ve beni, başımın çaresine bakmam için bıraktı."

Jodie başını salladı. "Evet, onun o tarafını ben de birkaç kez görmüştüm fakat her zaman şişenin dibine geri döndü. Bana bir keresinde bunun, savaşla ilgili bir şey olduğunu söylemişti. Ben de savaşa gittim ve birini alkole itebilecek şeyler gördüm. Ancak bunun acısını kendi karısından, kendi çocuklarından çıkarmamalıydı."

"Peki ya Anne, diğerleri? diye sordu Kya. "Hiç onlardan haber aldın mı, nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Murph, Mandy ve Missy hakkında hiçbir fikrim yok. Sokakta yanlarından geçsem tanıyamam onları. Şu ana kadar herhâlde rüzgârla dört bir yana dağılmışlardır. Fakat Anne, Kya, seni bulmak istememin diğer sebebi de buydu. Onunla ilgili haber var."

"Haber mi? Ne? Söyle bana." Kya'nın vücudundaki bütün tüyler diken diken olmuştu.

"Kya, haberler iyi değil. Ben de geçen hafta öğrendim. Anne iki yıl önce ölmüş."

Kya belinden öne büküldü, yüzünü elleriyle kapattı. Boğazından hafif inlemeler geliyordu. Jodie ona sarılmaya çalıştı ama Kya uzaklaştı.

Jodie devam etti. "Anne'nin Rosemary adında bir kız kardeşi varmış ve Anne öldüğünde o, Kızıl Haç aracılığıyla bizi bulmaya çalışmış, bulamamışlar. Birkaç ay önce ordu sayesinde beni buldu ve Rosemary ile iletişime geçtik."

Kya, boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "İki yıl öncesine kadar Anne hayattaymış. Ben bunca yıldır, onun şu yoldan eve dönmesini bekliyordum." Kya ayağa kalkıp lavaboya tutundu. "Neden geri dönmedi? Neden birileri bana, onun nerede olduğunu söylemedi? Ve şimdi artık çok geç."

Jodie, Kya'nın yanına gitti, o kaçmaya çalışsa da ona sarıldı. "Çok üzgünüm, Kya. Gel, otur. Sana Rosemary'nın bana söylediklerini anlatayım."

Kya'nın oturmasını bekleyip anlatmaya başladı. "Anne bizi bırakıp New Orleans'a—yani büyüdüğü yere—gittiğinde büyük bir ruhsal çöküntü yaşıyormuş. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak hastaymış. New Orleans'ı biraz hatırlıyorum. Oradan ayrıldığımızda herhâlde beş yaşındaydım. Hatırladığım şeyler; güzel bir ev ve bir bahçeye açılan büyük pencerelerdi. Ancak buraya taşındığımızdan beri Baba, bizim, New Orleans, büyükannemiz ve büyükbabamız, hakkında konuşmamıza izin vermedi. O yüzden hepsi silinip gitti."

Kya başını salladı. "Ben bunu hiç bilmiyordum."

Jodie devam etti. "Rosemary, ebeveynlerinin Anne'nin Baba'yla evlenmesine baştan beri karşı olduklarını söyledi ancak Anne, beş kuruşları olmamasına rağmen kocasıyla Kuzey Carolina'ya taşınmış. En sonunda Anne, Rosemary ile yazışmaya başlamış ve ona durumunu—onu ve çocuklarını döven ayyaş bir adamla bir bataklık kulübesinde yaşadığını—anlatmış. Yıllar sonra bir gün Anne, New Orleans'a gittiğinde şu çok sevdiği sahte timsah

derisi ayakkabılarını giyiyormuş. Günlerdir yıkanmamış ya da saçlarını taramamış haldeymiş.

"Aylar boyunca Anne dilsizmiş, tek kelime etmemiş. Annesiyle babasının evindeki eski odasında kalıyormuş, neredeyse hiçbir şey yemiyormuş. Tabii doktorlar çağrılmış ancak kimse ona yardım edememiş. Anne'nin babası, Barkley Cove'un şerifiyle iletişime geçip Anne'nin çocuklarının iyi olup olmadıklarını öğrenmeye çalışmış fakat ofisten söyledikleri şey; bataklık insanlarının kayıtlarını tutmakla hiç uğraşmadıklarıymış."

Kya arada bir burnunu çekiyordu.

"En sonunda,—neredeyse bir yıl sonra—Anne histeri krizine girmiş ve Rosemary'ye, çocuklarını bıraktığını hatırladığını söylemiş. Rosemary onun, Baba'ya bir mektup yazmasına yardım etmiş. Mektupta Anne, Baba'ya, bizleri alıp New Orleans'ta birlikte yaşamak için getirmesini istemiş. Baba ise cevap olarak; eğer Anne geri dönerse ya da herhangi birimizle iletişime geçerse, onu tanınmayacak hale gelene kadar döveceğini yazmış. Anne onun gerçekten böyle bir şey yapabileceğini biliyormuş."

Mavi zarftaki mektuptu. Anne onu istemişti, hepsini istemişti. Anne onu görmek istemişti. Ancak mektubun sonucu çok farklı olmuştu. O kelimeler, Baba'nın öfkeden kudurmasına ve tekrar içmeye başlamasına sebep olmuştu sonra Kya onu da kaybetmişti. Jodie'ye, mektubun küllerini hâlâ küçük bir kavanozda sakladığını söylemedi.

"Rosemary'nin dediğine göre, Anne hiç arkadaş edinmemiş, hiç ailesiyle birlikte yemeğe oturmamış ve kimseyle iletişim kurmamış. Kendine, bir hayatı olmasını, hayattan zevk almayı yasaklamış. Bir süre sonra ikisi daha fazla konuşmaya başlamışlar ve Anne'nin konuştuğu tek konu, çocuklarıymış. Rosemary dedi ki, Anne bizi hayatı

boyunca sevmiş ancak eğer geri dönerse bize zarar geleceğini, dönmezse de bizim terkedilmiş olacağımızı düşünmek arasında korkunç bir yerde sıkışıp kalmış. Bizi gidip başka bir yerde fink atmak için terk etmemiş; yavaşça delirmiş ve evi terk ettiğinin neredeyse farkına bile varmamış."

Kya, "Nasıl ölmüş?" diye sordu.

"Lösemisi varmış. Rosemary, tedavinin mümkün olduğunu ancak Anne'nin bütün ilaçları reddettiğini söyledi. Gittikçe zayıf düşmüş ve iki yıl önce de kayıp gitmiş. Rosemary, Anne'nin zaten bir ölü gibi yaşadığını söyledi. Karanlıkta ve sessizlikte."

Jodie ve Kya hareketsiz oturdular. Kya Anne'nin, kitabında altını çizdiği Galway Kinnell şiirini düşündü:

Söylemeliyim, bittiği için rahatladım:
Ve sonunda hissettiğim tek şey acımaydı
Daha fazla yaşamak için olan o isteğe.
...Elveda.

Jodie ayağa kalkıp "Benimle gel Kya, sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Kya'yı dışarıdaki kamyonuna götürdü ve kamyonun arkasına çıktılar. Jodie, dikkatli bir şekilde muşambayı kaldırıp büyük bir karton kutuyu açtı, teker teker, yağlı boya tabloları çıkararak ambalajlarını açtı. Tabloları kamyonun arkasına dik olarak dayadı. Bir tanesi, üç kızın çizimiydi. Kya ve ablaları, lagüne çömelmiş, ateş böceklerini izlerken çizilmişti. Diğerinde Jodie ve abisi, balık tutarken resmedilmişti.

"Bunları, senin hâlâ burada olma ihtimaline karşı getirmiştim. Bana bunları, Rosemary gönderdi. Dedi ki, yıllar boyunca, gece gündüz, Anne bizim resimlerimizi yapmış.

Diğer tabloda ise çocukların beşi de resmi yapan kişiyi izliyordu. Kya, ona bakan abilerinin ve ablalarının gözlerine baktı.

Bir fısıltıyla, "Kim kim?" diye sordu.

"Ne?"

"Hiç fotoğraf yoktu. Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum. Kim kim?"

"Ha!" Jodie bir an nefes alamadı sonra "Pekâlâ, bu Missy, en büyüğümüz. Sonra Murph. Mandy. Tabii ki bu küçük, sevimli şey benim. Ve bu da sensin."

Jodie, Kya'ya biraz zaman verdikten sonra "Buna bak," dedi.

Gösterdiği tablo, yeşil çimen kıvrımları ve yabani çiçekler arasında çömelmiş iki çocuğu gösteren, nefes kesici derecede rengârenk bir yağlı boya tabloydu. Kız daha çok küçüktü, belki de üç yaşlarındaydı, düz siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Oğlan biraz daha büyük ve altın sarısı lüleliydi, bir papatyanın üzerinde siyah-sarı kanatlarını açmış olan monark kelebeğini işaret ediyordu. Eli, kızın kolunun üstündeydi.

"Sanırım bu Tate Walker," dedi Jodie. "Ve sen."

"Sanırım haklısın. Ona benziyor. Anne neden Tate'in resmini yapmış olabilir?"

"Eskiden sık sık buraya gelirdi, benimle balığa çıkardı. Sana sürekli böcekleri falan gösterirdi."

"Ben neden bunu hatırlamıyorum?"

"Çok küçüktün. Bir öğleden sonra Tate tekneyle bizim lagüne geldi ve Baba orada oturmuş içiyordu zaten zil zurna sarhoştu. Sen çamurda oynuyordun ve Baba'nın sana bakıyor olması gerekiyordu. Sonra birden bire, ortada

hiçbir sebep yokken Baba, seni kollarından tuttu ve o kadar şiddetle sarstı ki kafan arkaya düştü. Sonra seni çamura attı ve gülmeye başladı. Tate teknesinden atlayıp sana koştu. Daha sadece yedi ya da sekiz yaşlarındaydı ama Baba'ya bağırdı. Tabii Baba ona tokat atıp bağıra çağıra arazisinden defolup gitmesini söyledi, bir daha gelirse onu vuracağını da ekledi. O sırada hepimiz neler olduğunu görmek için yanınıza gelmiştik. Baba'nın bağırış çağırışlarına rağmen Tate, seni kucağına alıp Anne'ye verdi. Gitmeden önce de senin iyi olduğunu görmek istedi. Ondan sonra birkaç kez balığa çıktık fakat bir daha bizim eve gelmedi."

İlk defa tek başıma tekneyle bataklığa açıldığım o gün, beni eve götürene kadar, diye düşündü Kya. Tabloya baktı, göz alabildiğince pastel, bir o kadar da huzurluydu. Anne'nin zihni, bir şekilde deliliğin içindeki güzelliği çekip almasını bilmişti. Bu portrelere bakan herhangi biri, onların, deniz kenarında yaşayıp güneşte oynayan, dünyanın en mutlu ailesini yansıttığını düşünürdü.

Jodie ve Kya, kamyonun arkasına oturup sessizce resimlere bakmaya devam ettiler.

Jodie "Anne izole olmuştu ve yapayalnızdı. Bu koşullar altında insanlar farklı davranır," dedi.

Kya hafifçe inledi. "Lütfen bana izole olmaktan söz etme. Kimsenin bana, bunun bir insanı nasıl değiştirdiğini söylemesine gerek yok. Ben bunu yaşadım. Ben izoleyim," diye fısıldadı, sesinde hafif bir sinirle. "Anne'yi gittiği için affediyorum. Ama neden geri dönmediğini anlamıyorum, neden beni terk ettiğini. Büyük ihtimalle sen bunu hatırlamıyorsundur ama o gittikten sonra sen bana demiştin ki 'dişi bir tilki, bazen eğer açlıktan ölmek üzereyse ya da başka bir stres altındaysa yavrularını terk eder. Yavrular büyük ihtimalle ölür ama anne tilki, koşullar daha iyi

olduğunda ve yeni yavruları iyi yetiştirmesine imkân olduğunda tekrar yavrular."

"Ondan beri bu konu hakkında çok okuyorum. Doğada —kerevitlerin şarkı söylediği yerde—bunun gibi acımasız görünen davranışlar, aslında annenin hayatı boyunca doğuracağı yavru sayısını arttırır ve böylece zor zamanlarda yavrularını terk etme geni, bir sonraki jenerasyona aktarılır. Ve bir sonrakine, bir sonrakine. Bu insanlarda da olur. Bize şu an acımasız görünen bazı davranışlar, ilk insanların, o zamanlar hangi bataklıktalarsa, hayatta kalmalarını sağladı. O davranışlar olmasaydı biz burada olmazdık. Bu içgüdüler hâlâ genlerimizde saklı ve bazen, bazı durumlar söz konusu olduğunda kendilerini tekrar gösteriyorlar. Bazı kısımlarımız her zaman; eskiden olduğu, hayatta kalmak için olmamız gereken şey halinde kalacak, en başlarda olduğu gibi.

"Belki de ilkel bir dürtü; çok eski olan ve artık uygun olmayan bir gen, Baba ile yaşamanın stresi, korkunçluğu ve gerçek tehlikesi yüzünden Anne'yi, bizi terk etmeye itti. Bu, yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez, kalmayı tercih etmeliydi. Ama bu eğilimlerin, biyolojimizin temellerinde olduğunu bilmek, insanların başarısız olmuş bir anneyi bile affetmesine yardımcı olabilir. Bunlar onun gidişini açıklıyor olabilir ancak hâlâ neden geri dönmediğini anlamıyorum. Neden bana mektup bile yollamadığını. En sonunda bir tanesi bana ulaşana kadar art arda, yıllar boyunca bana mektup yazabilirdi."

"Sanırım bazı şeyler açıklanamaz sadece affedilir ya da affedilmez. Cevabı bilmiyorum. Belki de bir cevap yoktur. Sana bu kötü haberi getirdiğim için üzgünüm."

"Hayatımın çoğu boyunca ne ailem ne de ailemle ilgili haberlerim oldu. Şimdi sadece birkaç dakika içerisinde abimi buldum ve annemi kaybettim."

"Çok özür dilerim, Kya."

"Dileme. Aslında ben, Anne'yi yıllar önce kaybettim ve şimdi sen geri döndün, Jodie. Seni tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi anlatamam. Bu hayatımın en mutlu, bir yandan da en üzücü günlerinden biri." Kya, abisinin koluna parmak uçlarıyla dokundu ve abisi şimdiden onu, bunun nadir bir davranış olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Tekrar kulübeye girdiler, Jodie etraftaki yeni eşyalara, yeni boyanmış duvarlara, el yapımı mutfak dolaplarına baktı.

"Nasıl yaptın bunu, Kya? Kitabın basılmadan önce nasıl para ve yiyecek buldun?"

"Ah, bu uzun ve sıkıcı bir hikâye. Çoğunlukla Zıpzıp'a midye, istiridye ve tütsülenmiş balık sattım."

Jodie başını geriye atarak güldü. "Zıpzıp! Onu yıllardır düşünmemiştim. Hâlâ etrafta mı?"

Kya gülmedi. "Zıpzıp benim en iyi arkadaşım ve yıllar boyunca tek arkadaşım oldu. Martıları saymazsan tek ailem hatta."

Jodie ciddileşti. "Okulda arkadaşların olmadı mı?"

"Hayatımda sadece bir gün okula gittim," dedi ve güldü. "Çocuklar bana güldü, o yüzden ben de bir daha gitmedim. Haftalar boyunca Sosyal Hizmetler memurlarından kaçtım. Ki, senin bana öğrettiğin onca şeyden sonra bu pek de zor olmadı."

Jodie donakalmıştı. "Okumayı nasıl öğrendin peki? Kitabını yazmayı?"

"Aslında bana okumayı öğreten, Tate Walker oldu."

"Onu hâlâ görüyor musun?"

"Arada bir." Kya ayağa kalktı ve yüzünü ocağa döndü. "Biraz daha kahve?"

Jodie, mutfakta asılı duran yanlış yaşamı hissetti. İşte, oradaki sebze sepetindeki az sayıda soğanda, bulaşıklıkta kuruyan tek tabakta ve yaşlı dulların yaptığı gibi bir mutfak havlusuna sarılmış olan mısır ekmeğindeydi.

"Yeterince içtim, teşekkürler. Ama bataklığın etrafında bir tur atmaya ne dersin?" diye sordu Jodie.

"Tabii, olur. İnanmayacaksın, yeni bir tekne aldım ama hâlâ eskisini kullanıyorum."

Güneş bulutları dağıtmıştı, bir kış gününe göre parlak ve sıcaktı. Kya tekneyi, dar kanallardan ve cam gibi berrak haliçlerden yönlendirirken Jodie, eskiden hatırladığı bir budağın, aynı hatırladığı gibi, yanında bir kunduz mağarasıyla durduğunu görünce sevindi. Anne, Kya ve ablalarının tekneyi çamura saplandığı lagüne gelince birlikte güldüler.

Kulübeye geri döndüklerinde Kya, bir piknik hazırladı ve yemeklerini sahilde, martılarla birlikte yediler.

"Hepsi gittiğinde çok küçüktüm," dedi Kya. "Bana diğerlerini anlat." O yüzden Jodie ona, abileri Murph'ün, Kya'yı omuzlarında taşıyarak nasıl ormanda dolaştırdığını anlattı.

"Yol boyunca gülerdin. Seni omuzlarına oturtup koşar, kendi etrafında dönerdi. Ve bir keresinde o kadar çok güldün ki tam ensesine işedin."

"Ah, hayır! Yapmış olamam." Kya kahkahalar atarak geriye yaslandı.

"Evet, yaptın. Murphy biraz kıvrandı ama koşmaya devam etti, suyun altına girene kadar lagünde koştu. Sen hâlâ omuzlarında oturuyordun. Hepimiz—Anne, Missy,

Mandy ve ben—izliyorduk, gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldük. Anne o kadar gülüyordu ki oracıkta toprağın üstüne oturmak zorunda kalmıştı."

Kya'nın zihni, hikâyeleri resimlemeye çalışıyordu. Asla sahip olacağını düşünmediği aile parçacıklarıydı.

Jodie devam etti. "Martıları beslemeye başlayan Missy'di."

"Ne? Gerçekten mi! Ben herkes gittikten sonra kendim başlattığımı düşünmüştüm."

"Hayır, kaçabildiği her gün gelip martıları beslerdi. Hepsine isimler vermişti. Bir tanesine Büyük Kızıl diyordu, onu hatırlıyorum. Biliyorsun, gagalarındaki şu kırmızı benek yüzünden."

"Aynı kuş değil tabii ama ben de birkaç jenerasyon Büyük Kızıl gördüm. Orada, soldaki. Bugün Büyük Kızıl o." Ona martıları veren ablasıyla bir bağ hissetmeye çalışıyordu ancak görebildiği tek şey, tablodaki o yüzdü. Ki bu, önceden sahip olduğundan daha fazlaydı.

Kya, bir martının gagasındaki kırmızı beneğin, bir süsten daha fazlası olduğunu biliyordu. Yavruları sadece o kırmızı noktayı gagaladıkları zaman ebeveynleri, onlar için yakaladıkları yemeği onlara verirdi. Eğer o kırmızı benek, yavruların göremeyeceği şekilde gizliyse ebeveynler onları beslemezdi ve yavruları ölürdü. Doğada bile ebeveynlik, tahmin edilebileceğinden daha ince bir çizgiydi.

Bir süre oturduktan sonra Kya, "Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

"O zaman şanslısın. Bırak öyle kalsın."

Orada öylece, sessizce oturdular. Hatırlamadan.

KYA, ANNE'NİN YAPACAĞI TÜRDEN bir güneyli yemeği pişirdi: kırmızı soğanlı börülce, kızartılmış jambon, domuz yağlı mısır ekmeği, süt ve tereyağında pişirilmiş beyaz fasulye. Kremalı, böğürtlenli turta ve Jodie'nin getirdiği burbon. Yemeklerini yerken Jodie, eğer onun için sorun olmazsa birkaç gün kalmak istediğini söyledi ve Kya da ona, istediği kadar kalabileceğini söyledi.

"Burası artık senin arazin, Kya. Bunu hak ettin. Bir süreliğine Fort Benning'e atandım, o yüzden çok uzun kalamam. Ondan sonra büyük ihtimalle Atlanta'da bir iş bulurum ve temasta kalabiliriz; elimden geldiği kadar sık buraya gelip seni görmek isterim. Senin iyi olduğunu bilmek, hayatta istediğim tek şeydi."

"Bu hoşuma gider, Jodie. Lütfen, ne zaman gelebilirsen gel."

Sonraki akşam, dalgaların uçları, çıplak ayak parmaklarını gıdıklayarak sahilde otururlarken Kya, kendisinden beklenmeyecek kadar fazla konuştu ve Tate her cümlesinde yer alıyor gibi görünüyordu. Bir seferinde Kya'nın küçük bir kızken bataklıkta kaybolması ve Tate'in onu eve götürmesini anlattı. Ya da Tate'in ona okuduğu ilk şiiri. Tüy oyunundan, Tate'in nasıl ona okumayı öğrettiğinden, Tate'in şimdi bir laboratuvarda bilim adamı olduğundan bahsetti. Tate'in, onun ilk aşkı olduğunu ama üniversiteye giderken onu terk ettiğini, onu lagün sahilinde beklerken bıraktığını ve böyle bittiğini anlattı.

"Bu ne kadar süre önceydi?" diye sordu Jodie.

"Yaklaşık yedi yıl, sanırım. Tate'in, Chapel Hill'e başladığı seneydi."

"Onu bir daha gördün mü?"

"Özür dilemeye geldi, beni hâlâ sevdiğini söyledi. Kitap çıkarmamı öneren oydu. Onu arada sırada bataklıkta görmek güzel ama asla tekrar bir ilişkiye başlayamam. Ona güven olmaz."

"Kya, bu yedi yıl önceydi. O daha sadece ilk defa evinden uzaklaşan, bir yığın güzel kızın arasına giren bir oğlan çocuğuydu. Eğer özür dilemek için geri geldiyse ve hâlâ seni sevdiğini söylüyorsa belki de ona bu kadar yüklenmemelisin."

"Çoğu erkek bir dişiden diğerine geçer. Değersiz olanlar kasılarak etrafta dolaşıp seni yalanlarla kendilerine çekerler. Ki büyük ihtimalle bu yüzden Anne, Baba gibi bir adama âşık oldu. Beni terk eden tek adam Tate değildi. Chase Andrews benimle evlenmekten bahsediyordu ama gidip başka birisiyle evlendi. Bana söylemedi bile, gazetede gördüm."

"Çok üzüldüm Kya, gerçekten. Ancak sözünde durmayanlar sadece erkekler değil. Ben de defalarca kandırıldım, terk edildim, kalbim kırıldı. Şununla yüzleşelim, çoğu seferinde aşk pek de mutlu bitmiyor. Her şey yolunda gitmese bile diğer insanlarla aranda bir bağ kurarsın ve sonunda elinde kalan tek şey de budur, *bağlar.* Bize baksana; şu an sen ve ben, birbirimize sahibiz. Düşün, eğer benim ve senin çocukların olursa, hepimiz arasında yeni bir bağlar oluşur. Ve bu böyle gider. Kya, eğer Tate'i seviyorsan şansını dene."

Kya, Tate ve kendisinin çocuk hallerini, kafa kafaya vermiş, pastel çiçekler ve kelebeklerle çevrilmiş olarak yansıtan, Anne'nin tablosunu düşündü. Belki de bu, Anne'den bir mesajdı.

JODIE'NİN ZİYARETİNİN üçüncü sabahında, Anne'nin tablolarını—Jodie'nin kendisine ayırdığı bir tanesi dışında

hepsini—paketlerinden çıkardılar ve birkaç tanesini duvarlara astılar. Kulübenin havası değişmişti sanki birkaç pencere daha eklenmiş gibi görünüyordu. Kya geride durup onlara baktı. Anne'nin tablolarından birkaç tanesini tekrar duvarda görmek, bir mucizeydi. Onları ateşten geri almak gibi.

Sonra Kya, Jodie'yle birlikte kamyonete yürüdü ve onun için paketlediği öğle yemeğini verdi. İkisi de ağaçlara, yola, birbirlerinin gözleri dışında her yere bakıyorlardı.

En sonunda Jodie, "Gitmem gerek ama burada adresim ve telefon numaram var," dedi bir kâğıt parçası uzatırken. Kya'nın nefesi kesildi ve sağ eliyle kâğıdı alırken sol eliyle kamyonete tutunmak zorunda kaldı. O kadar basit bir şeydi; bir kâğıt parçası üzerinde bir abinin adresi. O kadar inanılmaz bir şeydi: bulabileceği bir aile. Arayabileceği ve Jodie'nin cevap vereceği bir numara. Jodie sarılmak için onu kendine çekerken Kya'nın boğazı düğümlendi ve en sonunda, neredeyse bir ömür sonra Kya, abisine yaslanıp ağladı.

"Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim. Sonsuza dek gittiğini sanmıştım."

"Hep burada olacağım, söz veriyorum. Taşınırsam da yeni adresimi göndereceğim. Bana ne zaman ihtiyacın olursa ara ya da yaz, tamam mı?"

"Tamam. Ve ne zaman imkânın olursa ziyarete gel."

"Kya, git ve Tate'i bul. O iyi bir adam."

Jodie, yolun sonuna varınca kamyonet camından el salladı, Kya aynı anda hem gülerek, hem de ağlayarak onu izledi. Ve Jodie anayola döndüğünde onun kırmızı kamyonunu, ormanın aralıklarından, bir zamanlar, beyaz bir fulârın geçtiği yerden görebiliyordu. Jodie, gözden kaybolana kadar el salladı.

34.

Kulübeyi Aramak

1969

Kya'nın kapısını tıklatırken "Pekâlâ, kız yine evde değil," dedi Joe. Ed, tuğla merdivenlerin üstünde durmuş, yüzünü tellere dayayarak içeriyi görmeye çalışıyordu. Üzerinden uzun saçaklar halinde İspanyol yosunu sarkan devasa meşenin dalları, kulübenin çatısının eskimiş kalaslarının ve sivri tepesinin üzerine gölgelerini bırakmıştı. Bu kasım sabahında, gökyüzü kendini sadece gri yamalar halinde gösteriyordu.

"Tabii, burada değil. Fark etmez; arama iznimiz var. Sadece içeri gir, eminim kapı kilitli değildir."

Joe kapıyı açıp seslendi, "Evde kimse var mı? Ben şerif." İçeri girince Kya'nın koleksiyonlarına bakakaldılar.

"Ed, şunlara bak! Diğer odada ve koridorda devam ediyor. Görünüşe bakılırsa kız biraz çatlak. Hatta tam bir zırdeli!"

"Belki ama kızın bataklık konusunda epeyce uzman olduğu anlaşılıyor. O kitapları yayınladığını biliyorsun.

Hadi, işe koyulalım! Tamam, arayacağımız şeyler şunlar." Şerif, kısa bir liste okudu. "Chase'in ceketinde bulunan kırmızı ipliklerle uyumlu olabilecek kırmızı yün giysiler. Bir günlük, takvim ya da notlar; ne zaman, nerede olduğunu gösterebilecek bir şeyler. Deniz kabuklu kolye ve şu gece otobüslerinin bilet koçanları. Eşyalarını dağıtmayalım. Buna gerek yok. Her şeyin altına ya da etrafına bakabiliriz; bunlardan herhangi birini mahvetmemiz gerekmiyor."

"Evet, seni anlıyorum. Burası neredeyse bir tapınak gibi. Bir yanım etkilendi, diğer yanımsa ürperdi."

Şerif, dikkatlice bir sıra kuş yuvasının arkasına bakarken "Sıkıcı olacağı kesin," dedi. "Ben arkadaki yatak odasından başlayacağım."

İki adam sessizce çalıştılar, çekmecelerdeki kıyafetleri iterek dolapların köşelerine bakarak, yılan derileri ve köpek balığı dişlerinin durduğu kavanozları kaldırarak kanıt olabilecek herhangi bir şey aradılar.

On dakika sonra Joe seslendi, "Gel de şuna bak!"

Ed verandaya geldiğinde Joe, "Dişi kuşların sadece bir rahminin olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Ne diyorsun sen?"

"Bak. Bu çizimler ve notlar, dişi kuşların sadece bir tane rahmi olduğunu gösteriyor."

"Lanet olsun, Joe! Buraya biyoloji dersi için gelmedik. İşine dön!"

"Bekle bir saniye. Şuraya bak! Bu bir erkek tavus kuşu tüyü ve notlara göre, var olduklarından beri erkeklerin tüyleri, dişileri ayartmak için o kadar ki büyümüş ki sonunda erkek tavus kuşları yerden kalkamaz hale gelmişler. Artık uçamıyorlarmış."

"Bitirdin mi? Çünkü yapmamız gereken bir iş var."

"Ama bu çok ilginç."

Ed odadan çıktı. "İşine geri dön, adamım."

ON DAKİKA SONRA Joe tekrar seslendi. Ed, küçük yatak odasından oturma odasına gelirken "Dur tahmin edeyim. Üç gözlü, doldurulmuş bir fare buldun," dedi.

Cevap gelmedi ancak Ed oturma odasına girdiğinde Joe, kırmızı bir yün şapkayı havaya kaldırdı.

"Nereden buldun bunu?"

"Tam burada, diğer montlarla, şapkalarla falan, şu sıradaki kancalara asılıydı."

"Öylece açıkta mı duruyordu yani?"

"Dediğim gibi, tam burada."

Ed cebinden, Chase'in öldüğü gece üstünde olan kot ceketten alınan kırmızı ipliklerin bulunduğu plastik poşeti çıkarıp kırmızı şapkanın yanına tuttu.

İki adam, şapkayı ve iplikleri incelerken Joe, "Tamamen aynı görünüyorlar. Aynı renkte, aynı boyutta ve kalınlıkta," dedi.

"Cidden öyle. İkisinde de kırmızıyla karıştırılmış bej yünler var."

"Tanrım! Bu, aradığımız şey olabilir."

"Tabii önce şapkayı laboratuvara göndermemiz gerekecek. Ancak bu iplikler uyuşursa onu sorgulamak için getirtiriz. Şapkayı poşete koy ve etiketle."

Dört saatlik aramadan sonra iki adam mutfakta buluştu.

Ed, sırtını esneterek "Bence başka bir şey olsaydı, şu ana kadar bulmuş olurduk. Gerekirse yine gelebiliriz. Bugünlük bu kadar yeter," dedi.

Yoldaki çukurların etrafından manevra yaparak kasabaya giderlerken Joe, "Bana öyle geliyor ki eğer suçlu olsaydı, kırmızı şapkayı saklardı. Öylece ortada bırakıp gitmezdi," dedi.

"Büyük ihtimalle ipliklerin şapkadan düşüp cekete takılacağını bilmiyordu. Ya da laboratuvarın onu tespit edebileceğini. Böyle bir şeyi bilmesinin yolu yok."

"Onu bilmiyor olabilir ama iddiaya girerim başka bir sürü şeyi biliyordur. Etrafta kasıla kasıla dolaşan o tavus kuşları, seks için bu kadar rekabet etmeleri, tüm bunlar yüzünden uçamayacak hale gelmeleri. Bunların hepsinin ne anlama geldiğinden emin değilim ama kesin bir şey ifade ediyorlar."

35.

Pusula

1969

Jodie'nin ziyaretinin üstünden yedi aydan fazla zaman geçmişti ve temmuz ayında, bir öğleden sonra Catherine Danielle Clark'ın *Doğu Sahil Kuşları* kitabı—Kya'nın, açık detaylar ve güzellikler barındıran çalışması— posta kutusuna ulaştı. Kya parmaklarını, göz alıcı kapağın üstünde, kendi yaptığı bir ringa martısı çiziminde gezdirdi. Gülümseyerek "Hey, Büyük Kızıl! Kapağa çıktın," dedi.

Kya yeni kitabıyla mantar aramak için sessizce kulübesinin yakınlarındaki gölgeli meşe açıklığına yürüdü. Koyu sarı rengi, şapkalı mantar yığınına doğru giderken nemli tozlar ayaklarını serinletiyordu. Adımının tam ortasında durakladı. Orada, eskiden tüy oyununu oynadıkları kütüğün üstünde, çok uzun zaman önce olduğu gibi kırmızı-beyaz bir süt kutusu vardı. Kya, beklenmedik bir şekilde yüksek sesle güldü.

Kutunun içinde, pelür kâğıdına sarılmış, eski bir askeri pusula vardı. Pusulanın pirinç kabının üzerinde, yılların etkisiyle yeşil-gri lekeler oluşmuştu. Kya hediyeyi görünce iç çekti. Asla bir pusulaya ihtiyacı olmamıştı çünkü yönleri,

çok net olarak biliyordu. Ancak bulutlu günlerde, güneşi okumak zor olduğunda bu pusula ona yön gösterebilirdi.

Katlanmış bir notta şunlar yazıyordu: *Sevgili Kya, Bu pusula Birinci Dünya Savaşı'nda büyükbabama aitti. Ben küçükken vermişti ama hiç kullanmadım. Belki senin işine yarayabilir diye düşündüm. Sevgilerle, Tate. P.S. Bu notu okuyabildiğine sevindim!*

Kya, *Sevgili* ve *Sevgilerle* sözcüklerini tekrar okudu. Tate. Onu bir fırtınadan önce evine ulaştıran, teknedeki altın saçlı çocuktu; onun için bir kütüğün üstüne hediye olarak tüyler bırakan ve okumayı öğreten kişiydi; Kya bir kadın olarak ilk âdet dönemini yaşadığında bilgi veren ve bir dişi olarak onda ilk cinsel arzuları uyandıran hassas ergendi; onu kitaplarını yayınlamaya teşvik eden genç bilim adamıydı.

Deniz kabuklarıyla ilgili kitabını hediye etmesine rağmen Kya, Tate'i bataklıkta gördüğünde hâlâ çalıların arasına saklanıyor, görülmeden kürek çekerek uzaklaşıyordu. Aşkla ilgili bildiği tek şey, ateş böceklerinin hilekâr sinyalleriydi.

Jodie bile Tate'e bir şans daha vermesini söylemişti. Ancak Kya, Tate'i her düşündüğünde ya da gördüğünde kalbi, eski aşktan, terk edilmenin acısına atlıyordu. Kya, kalbinin artık bir taraf seçip orada kalmasını çok isterdi.

Birkaç sabah sonra erken bir sisin içinde, haliçlerden geçti. Büyük ihtimalle ona ihtiyacı olmayacağını bilse de eski pusula sırt çantasındaydı. Denizin ortasından çıkan, tahta parçalarıyla kaplı bir kum düzlüğünde, nadir çiçekler aramayı planlıyordu ancak bir yandan da Tate'in teknesini görme umuduyla suları tarıyordu.

Sis inatçıydı ve etrafta asılı kalmaya devam etti, Kya parmaklarını, budakların ve alçakta duran ağaç dallarının etrafında dolaştırdı. Hava durgundu; Kya kanalda ilerlerken kuşlar bile sessizdi. Yakınlardan gelen bir *tak, tak, tak* sesi, filika küpeştesine yavaşça vuran bir kürek sesine benziyordu ve sonra sisin arasından, hayalet gibi bir tekne belirdi.

Sisin soluklaştırdığı renkler, ışığa ulaştıkça şekil almaya başladı. Kırmızı bir şapkanın altında altın renkli saçlar. Sanki bir rüyanın içinden geliyormuş gibi Tate, eski balıkçı teknesinin arka tarafında durmuş, kanalın içinden kürek çekerek ilerliyordu. Kya motoru durdurdu ve onun geçmesini izlemek için geriye doğru kürek çekerek bir çalının arkasına girdi. Her zaman onun geçmesini izlemek için geriye kürek çekerdi.

Kaya, gün batımında biraz daha sakinleşmiş ve kalbi tekrar yerine oturmuş olarak sahilde durdu ve şiir okudu:

"Gün batımları asla basit değildir.
Alaca karanlık kırılır ve yansıtılır
Ancak asla doğru değildir.
Akşamüstü, bir kılık değiştirmedir,
İzleri kapatan,
Yalanları kapatan.

"Umursamayız
Alaca karanlığın kandırmasını...
Parlak renkler görürüz,
Ve asla öğrenmeyiz
Güneşin düştüğünü
Dünyanın altına,
Yanmayı gördüğümüz zaman.

"Gün batımları birer kılık değiştirmedir.
Gerçekleri kapatan, yalanları kapatan."

"A.H."

36.

Kapana Kıstırmak

1969

Joe, şerifin odasının açık kapısından içeri girdi. "İşte, raporları aldım."

"Haydi bakalım."

İki adam da çabucak son sayfaya kadar okudular. Ed, "Bu kadar. Tamamen uyumlular. Kızın şapkasından iplikler, Chase'in cesedindeki ceketteydi," dedi. Şerif, raporu eline vurarak konuştu. "Şimdi elimizde olanları tekrar gözden geçirelim. Bir; karides avcısı, Chase ölümüne düşmeden önce Bayan Clark'ı yangın kulesine doğru teknesiyle giderken gördüğü konusunda ifade verecek. İş arkadaşı da onu destekleyecek. İki; Patti Love, Chase için kolyeyi yapanın Bayan Clark olduğunu söyledi ve kolye, Chase'in öldüğü gece kayboldu. Üç; şapkasındaki iplikler, Chase'in ceketininin üzerindeydi. Dört; cinayet sebebi: kalbi kırılan kadın. Ve yanıldıklarını ispat edebileceğimiz tanıklar. Bunlar yeterli olacaktır."

"Daha iyi bir cinayet sebebi bulabiliriz," dedi Joe. "Reddedilmek yeterli bir sebep gibi görünmüyor."

"Zaten daha soruşturmayı tamamlamış değiliz ama onu sorgulamak için elimizde yeterince kanıt var. Büyük ihtimalle suçlayacak kadar. Onu buraya getirdikten sonra nasıl gittiğine bakarız."

"Evet ama asıl sorun da bu, değil mi? Nasıl? Yıllardır herkesten kaçıyor. Sosyal Hizmetler görevlileri, nüfus sayım memurları, *kim olursa olsun*, hepsini atlatıyor. Biz de buna dâhiliz. Oraya gidip bataklığın içinde onu yakalamaya çalışırsak salak durumuna düşeriz."

"Ben bundan korkmuyorum. Onu kimse yakalayamadı diye biz de yakalayamayacağız anlamına gelmez. Ancak onu kovalamak pek akıllıca değil. Bence bir tuzak kuralım."

"Peki," dedi şerif yardımcısı, "Tuzak kurma konusunda birkaç şey bilirim. Bir tilkiye tuzak kurarsan genellikle tilki, tuzağı anlar çünkü akıllı hayvandır. Bu konuda avantajlı olduğumuz söylenemez. Bir boz ayıyı korkutacak kez gidip kapısını çaldık. Köpeklere ne dersin? Köpekler kesin bir sonuç verir."

Şerif bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Elli bir yaşındayım, yaşlanıp yumuşuyor olabilirim. Ancak bir kadını sorgulamak için peşine köpekler salmak bana pek doğru gelmiyor. Köpekler, kaçak mahkûmlar, suçu kesinleşmiş kişiler için olabilir. Fakat o da suçu kanıtlanana kadar masum ve bir kadın şüphelinin peşine köpekleri salmayı düşünemiyorum. Belki son çare olabilir, henüz değil."

"Tamam. Nasıl bir tuzak?"

"İşte bunu düşünmemiz lazım."

15 ARALIK'TA, Ed ve Joe, Kya'yı getirme konusundaki seçenekleri tartışırken biri kapıyı çaldı. Buzlu camın arkasından iri bir adamın figürü görünüyordu.

"Girin!" dedi şerif.

İçeri bir adam girdi ve Ed, "Selam, Rodney. Ne istiyorsun?" diye sordu.

Rodney Horn, emekli bir araba tamircisiydi ve günlerinin çoğunu, dostu Denny Smith ile balığa çıkarak geçirirdi. Kasaba halkı onu; sessiz, sakin, hep iş tulumu giyen biri olarak tanırdı. Kiliseye gitmeyi asla ihmal etmezdi ancak orada da tulumunu giyerdi, üstünde de güzelce ütülenmiş ve karısı Elsie tarafından, bir kalas gibi kaskatı olana dek kolalanmış bir gömlek olurdu.

Rodney keçe şapkasını çıkarıp göbeğinin önünde tuttu. Ed ona oturmasını teklif etti ancak Rodney başını salladı. "Bu çok uzun sürmeyecek," dedi Ed. "Sadece Chase Andrews olayıyla ilgili olabilecek bir şey söyleyeceğim."

"Ne oldu?" diye sordu Joe.

"Bu, bir süre önceydi. Denny ve ben, bu yıl 30 Ağustos'ta balığa çıkmıştık ve Servi Koyu'da bir şey gördük. Sanırım bu sizi ilgilendirebilir."

"Devam et," dedi şerif. "Ama lütfen otur, Rodney. Oturursan hepimiz daha rahat hissederiz."

Rodney ona teklif edilen sandalyeye oturup sonraki beş dakika boyunca onlara hikâyesini anlattı. O gittikten sonra Ed ve Joe birbirlerine baktılar.

Joe, "Evet, artık bir cinayet sebebimiz var," dedi.

"Hadi, onu buraya getirelim."

37.

Gri Köpek Balıkları

1969

Noel'den sadece birkaç gün önce Kya, sabah, normalde çıktığından daha erken saatlerde teknesiyle yavaşça ve sessizce Zıpzıp'ın dükkânına doğru yol aldı. Şerif ya da yardımcısı onun evine gelmeye, onu evinde yakalamaya çalışmaya başladığından beri Kya,—palmiyeler arasından izlediği başarısız denemelerden sonra—yakıtını ve erzağını, güneşin ilk ışıklarından önce etrafta sadece balıkçılar varken alıyordu. Şimdi rüzgârla sürüklenen alçak bulutlar, çalkalanan denizin üstünde duruyordu, doğu tarafında ise ani ve şiddetli bir fırtına, bir kamçı gibi sert bir şekilde, ufuktan yaklaşmakla tehdit ediyordu. Zıpzıp'taki işini çabucak bitirip o fırtına çarpmadan önce eve dönmesi gerekecekti. Yaklaşık dört yüz metre kala Kya, Zıpzıp'ın rıhtımının sisle dalgalanır gibi göründüğünü fark etti. Biraz daha yavaşladı ve ıslak, ağır sükunetin içinde, başka tekne olup olmadığını kontrol etti.

En sonunda, yaklaşık otuz beş metre kala, Zıpzıp'ın figürünü, duvara yaslanan eski sandalyede oturmuş olarak

görebiliyordu. Kya el salladı. Zıpzıp karşılık vermedi. Ayağa kalkmadı. Başını bir fısıltı gibi çok hafif bir şekilde salladı. Kya motor valfini elinden bıraktı.

Kya tekrar el salladı. Zıpzıp ona bakıyordu ancak hareket etmiyordu.

Motoru çalıştırarak aniden denize doğru döndü. Ancak sisin içinden büyük bir tekne yaklaşıyordu ve dümeninde şerif vardı. Başka birkaç tekne daha yan yana ilerliyordu. Ve hemen arkalarında da fırtına görünüyordu.

Motoru sonuna kadar çalıştırarak iğneden iplik geçirir gibi geçmek için—telaşla açık denize varmaya çalışan teknesine beyaz köpüklü dalgalar çarparken—yaklaşan teknelerin arasına yöneldi. Bataklığa doğru ilerlemek istiyordu ancak şerif fazla yakındı; Kya oraya varamadan onu yakalardı.

Deniz artık simetrik dalgalar halinde kabarmıyor, onun yerine karmakarışık şekilde çırpınıyordu. Fırtınanın kenarı Kya'yı kucaklamaya başlarken sular daha da acımasızlaştı. Saniyeler sonra fırtına, bir sağanak boşalttı. Kya iliğine kadar ıslandı, saçı uzun tutamlar halinde yüzüne yapıştı. Alabora olmamak için rüzgâra doğru döndü ancak deniz onu, pruvanın üzerinden itti.

Teknelerin ondan daha hızlı olduğunu bilerek, düzensiz esen rüzgârın içine girdi. Belki bu karmaşada onlardan kaçıp denize atlayarak yüzebilirdi. Zihni hızla, o an en iyi ihtimal gibi görünen denize atlamanın detaylarının üstünden geçiyordu. Karaya bu kadar yakınken girdaplar olur ya da dalgalar, Kya'yı suyun altına iterdi ve bu, Kya'nın yüzebileceğini düşündüğünden çok daha hızlı gerçekleşirdi. Arada bir nefes almak için yüzeye çıkarak karaya varabilir ve bir sahilde çalılıkların içine saklanabilirdi.

Arkasından gelen tekne motorlarının sesi, rüzgârdan daha yüksek ve hızlıydı. Gittikçe yaklaşıyorlardı. Nasıl öylece durabilirdi? Hayatında hiç pes etmemişti. Hemen şimdi atlaması gerekiyordu. Ancak birden bire tekneler, gri köpek balıkları gibi etrafını çevirdi, yaklaşıyorlardı. Teknelerden biri aniden önüne fırlayınca Kya'nın teknesi, onun yanına çarptı. Kya çarpışmanın etkisiyle arkaya doğru savruldu. Şerif uzanıp Kya'nın teknesinin filika küpeştesini kavradı, hepsi birden dalgalarla çalkalanıyordu. İki adam Kya'nın teknesine atladı ve şerif yardımcısı, "Bayan Catherine Clark, Bay Chase Andrews'un cinayeti sebebiyle tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkınız var..." dedi.

Kya devamını duymadı. Kimse asla devamını duymazdı.

38.

Pazar Adaleti

1970

Tavandaki lambalardan ve tavana kadar uzanan pencerelerden gelen yoğun ışık nedeniyle Kya'nın gözleri kamaştı. İki ay boyunca karanlıkta yaşamıştı ve şimdi gözlerini tekrar açtığında dışarıda, bataklığın ucunu görebiliyordu. Çalı boyutlarındaki eğrelti otlarını ve kış çobanpüsküllerini koruyan iri meşeleri... Hayat taşıyan yeşilliğe bir süre daha tutunmaya çalıştı ancak sert eller tarafından, avukatı Tom Milton'un oturduğu uzun masaya ve sandalyelere götürüldü. Bilekleri önünde kelepçelendiği için elleri, tuhaf bir dua pozisyonunda duruyordu. Kya, siyah pantolon ve sade, beyaz bir bluz giymişti; saçı, kürek kemiklerinin arasında tek bir örgü halinde duruyordu. Başını çevirip izleyicilere bakmadı. Yine de onun cinayet davası için mahkeme salonuna dolmuş olan insanların ısılarını ve hareketlerini hissedebiliyordu. Onu görmek için çabalayan, hareket eden omuzları ve kafaları da. Onu kelepçelenmiş olarak görebilmek için çabalıyorlardı. Ter, sigara dumanı ve ucuz parfüm kokusu, midesinin iyice bulanmasına sebep

oluyordu. Kya sandalyesine yaklaştıkça öksürük sesleri azaldı ancak gürültü arttı. Bu seslerin hepsi ona çok uzaktan geliyordu çünkü Kya daha çok; kendi nefesinin hastalıklı hırıltısını duyuyordu. Zemin döşemesine baktığı sırada—çamdan yapılmış ve iyice cilalanmıştı—kelepçeleri çıkarıldı ve sonra sandalyeye oturdu. 25 Şubat 1970 günüydü, saat 9.30'du.

Tom, Kya'ya doğru eğilip kulağına, her şeyin yolunda gideceğini fısıldadı. Kya cevap vermedi ancak Tom'un gözlerinde samimiyet veya tutunabileceği herhangi bir şey aradı. Tom'a inandığından değildi ama hayatında ilk defa Kya, yetkiyi bir başkasına bırakmıştı. Yetmiş bir yaşına göre oldukça uzun boylu olan avukatın, gür, beyaz saçları vardı ve gösterişsiz keten takım elbisesini, taşralı bir devlet adamı zarafetiyle taşıyordu. Yüzünden eksilmeyen hoş bir gülümsemeyle, sakin konuşuyor ve kibar bir şekilde hareket ediyordu.

Kya kendine avukat tutmak için herhangi bir çabada bulunmadığı için Yargıç Sims ona, genç bir avukat atamıştı ancak Tom Milton olanları duyduğunda emekliliğine ara verip Kya'yı ücretsiz olarak temsil etmek istedi. Diğer herkes gibi o da Bataklık Kızı hakkındaki hikâyeleri duymuştu ve yıllar içerisinde, arada bir onu ya usulca akıntıyla beraber suyollarında süzülürken ya da çöp bidonundan kaçan bir rakun gibi aceleyle marketten çıkarken görmüştü.

Tom'un iki ay önce hapisteki ilk ziyaretinde Kya, küçük ve karanlık bir odada masanın arkasında oturuyordu. Tom kendisini tanıtıp onu temsil edeceğini söylemişti ancak Kya ne konuşmuş ne de gözlerini kaldırıp ona bakmıştı. Tom, içinde, uzanıp Kya'nın eline dokunmak için yoğun bir istek duymuştu ancak bir şey—belki de Kya'nın dik duruşu ya da gözlerindeki boş bakış—onu durdurmuştu. Kafasını farklı açılarda hareket ettirip Kya'nın gözlerini yakalamaya

çalışarak mahkeme işlemlerini, Kya'yı nelerin beklediğini açıklayıp birkaç soru sordu. Kya yine cevap vermedi, hareket etmedi ya da ona bakmadı. Kya odadan çıkarılırken başını çevirip gökyüzünü görebildiği küçük bir pencereye baktı. Su kuşları, kasaba limanının üstünde ötüyorlardı ve Kya, onların şarkılarını dinliyor gibiydi.

Bir sonraki ziyaretinde Tom, bir kese kâğıdının içinden çıkardığı parlak ve resimli bir kitabı, masanın üzerinde Kya'ya doğru kaydırdı. Adı *Dünyanın En Nadir Deniz Kabukları* olan kitap, dünyanın en ücra sahillerinde bulunan deniz kabuklarının gerçek ölçülerde yağlı boya resimleriyle doluydu. Kya, ağzı hafifçe aralık halde, bazı örneklere hafifçe başını sallayarak yavaşça sayfaları çevirdi. Tom ona biraz zaman verdi. Sonra bir kez daha onunla konuştu ve bu sefer Kya, onun gözlerinin içine baktı. Tom, sabırla mahkeme işlemlerini açıkladı hatta mahkeme salonunun—jüri bölümünü, yargıcın kürsüsünü, avukatların ve Kya'nın oturacağı yerleri gösteren—bir çizimini bile yaptı. Sonra mübaşiri, yargıcı ve kâtibi gösteren çöp adamlar ekleyip onların rollerini açıkladı.

İlk buluşmalarında olduğu gibi Kya'ya, aleyhine sunulacak kanıtları açıklamaya ve Chase'in öldüğü gece nerede olduğunu sormaya çalıştı ancak detaylardan bahsedildiği anda Kya tekrar kabuğuna çekildi. Sonrasında Tom, gitmek için ayağa kalktığında Kya, kitabı ona doğru iterken Tom, "Hayır, bunu senin için getirdim. O sana ait," dedi.

Kya dudağını ısırıp gözlerini kırpıştırdı.

Ve şu an, ilk defa mahkeme salonuna gelmişlerdi, Tom mahkeme salonunun özelliklerini çizim üstünden göstererek Kya'nın dikkatini, arkalarındaki şamatadan uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat dikkat dağıtma çabaları işe yaramıyordu. Saat 9.45'e kadar salon, bütün oturma yerlerini dolduran

kasabalılarla dolup taşıyor, kanıtla ve idam cezasıyla ilgili yorumlar havada vızıldıyordu. Arkadaki küçük bir balkonda yirmi kişi daha oturuyordu. İşaretlerle gösterilmemiş olmasına rağmen herkes, renkli insanların sadece balkonda oturabileceklerinin farkındaydı. Bunun baştan sona beyazları ilgilendiren bir vaka olması sebebiyle balkon, bugün çoğunlukla beyazlarla doluydu, aralarda sadece birkaç zenci vardı. Ön taraflarda, ayrılmış bir bölümde, *Atlanta Anayasası* ve *Raleigh Habercisi* gazetelerinden birkaç muhabir oturuyordu. Oturacak yer bulamayan insanlar, arkadaki duvarın dibine ve yan duvarlardaki uzun pencerelerin önüne doluşmuşlardı. Kıpırdanıyor, homurdanıyor, dedikodu yapıyorlardı. Cinayetten yargılanan Bataklık Kızı; bundan daha iyisi olamazdı. Mahkeme salonunun kedisi, Pazar Adaleti,—sırtı siyah, yüzü beyazdı ve yeşil gözlerinin etrafında siyah bir maske var gibiydi—derin pencere pervazlarından birinin içinde, güneşin altında esneyerek yatıyordu. Yıllardır mahkemenin demirbaşlarından biri olan bu kedi, bodrumdaki sıçanları ve mahkeme salonundaki fareleri avlayarak yerini kazanmıştı.

Kuzey Caroline sahilinin bu parça parça ve bataklıklı kısmına yerleşen ilk kasaba Barkley Cove olduğu için hükûmet burayı ilçe merkezi ilan etmiş ve 1754'te mahkemeyi inşa ettirmişti. Daha sonra Sea Oaks gibi kasabalar, daha gelişmiş ve daha yoğun nüfuslu hale gelseler de Barkley Cove, ilçe devletinin résmî merkezi olarak kalmıştı.

1912'de orijinal mahkemeye şimşek çarpmıştı ve bunun sonucunda ahşap yapının büyük bir kısmı yanmış, küle dönmüştü. Ertesi yıl mahkeme binası, Main Caddesi'nin sonundaki aynı alana, bu sefer granit çerçeveli, üç buçuk metre yüksekliğinde pencereleri olan, iki katlı, tuğla bir yapı olarak inşa edilmişti. 1960'lara kadar yabani otlar ve

palmiyeler hatta birkaç su kamışı, bataklıktan gelip bir zamanlar bakımlı olan araziye yerleşmişti. İlkbaharda, nilüferlerle dolu bir lagün taşmıştı ve yıllar içerisinde kaldırımın bir kısmını yemişti.

Tekrar, orijinalinin aynısı olarak tasarlanan mahkeme binasının kendisi etkileyiciydi. Koyu renk maundan yapılmış ve eyalet damgasını taşıyan renkli bir kakmayla süslenmiş, platformla yükseltilmiş yargıç kürsüsü, Konfederasyon bayrağını da içeren birkaç bayrağın altındaydı. Jüri bölümünün duvarının yarısı, kırmızı sedirle işlenmiş maundan yapılmıştı ve odanın bir tarafını kaplayan pencereler, denizi çerçeveliyorlardı.

Resmi görevliler mahkeme salonuna girdiklerinde Tom, çizimindeki çöp adamlara işaret etti ve onların kim olduklarını açıkladı. Altmışlı yaşlarındaki, ince ve uzun boylu, kafasının tam olarak yarısını kel, yarısını ise kel değilmiş gibi gösterecek şekilde kulaklarıyla hizalı bir saç çizgisi olan bir adam odanın önüne yürürken Tom, "Bu mübaşir, Hank Jones," dedi. Gri bir üniforma giymişti, üstüne bir telsiz, bir el feneri, etkileyici bir anahtar seti ve kılıfında duran bir Colt altıpatlar asılı olan geniş bir kemer takıyordu.

Bay Jones kalabalığa seslendi. "Üzgünüm millet ancak hepiniz, itfaiye şefinin kurallarını biliyorsunuz. Eğer oturmuyorsanız gitmek zorundasınız."

Tom, babası kadar ince ve uzun, genç bir kadın sessizce içeri girip yargıç kürsüsüne yakın bir masaya otururken "Şu Bayan Henrietta Jones, mübaşirin kızı, mahkeme kâtibi," dedi. Yerine çoktan oturmuş olan savcı, Bay Eric Chastain, evrak çantasından not defterlerini çıkardı. Eric, geniş göğüslü, kızıl saçlı ve neredeyse bir metre seksen santim uzunluğunda bir adamdı, mavi takım elbise ve Ashville'deki

Sears, Roebuck'tan alınmış olan parlak renkli, geniş bir kravat takmıştı.

Mübaşir Jones seslendi: "Herkes ayağa kalksın! Bu mahkeme toplantıya başlamıştır. Mahkeme Başkanı, Saygıdeğer Yargıç Harold Sims'tir." Aniden sessizlik oldu. Salonun kapısı açıldı ve Yargıç Sims içeri girip herkese oturmasını işaret ettikten sonra savcıyla savunma avukatının kürsüye gelmelerini rica etti. Yargıç, yuvarlak suratlı, gür, beyaz favorileri olan, iri kemikli bir adamdı. Aslında Sea Oaks'ta yaşıyordu ancak dokuz yıldır Barkley Cove vakalarında görev alıyordu. Genel olarak pratik, aklı başında ve adil bir arabulucu olarak bilinirdi. Sesi, salon boyunca gürledi.

"Bay Milton, Bayan Clark'ın, bu toplumun içinde kendisine karşı var olan önyargılardan dolayı adil yargılanamayacağı gerekçesiyle, bu davayı başka bir ilçeye taşıma talebiniz reddedilmiştir. Sıra dışı koşullarda yaşamış olduğunu ve bazı önyargılara maruz kaldığını kabul ediyorum ancak bu ulustaki küçük kasabalarda yargılanan çoğu insandan daha fazla önyargıya maruz kaldığına dair bir kanıt göremiyorum. Hatta bazı büyük kasabalarda bile. Burada ve şimdi başlayacağız."

Devam etti. "Barkley İlçesi, Kuzey Carolina'dan Catherine Danielle Clark. Barkley Cove sakini Chase Lawrence Andrews'un birinci derece cinayetinden yargılanıyorsunuz. Birinci dereceden cinayet, kasti bir davranış olarak tanımlanır ve bu tür durumlarda eyalet, idam cezası verme hakkına sahiptir. Savcı, suçlu bulunmanız durumunda idam cezasına çarptırılacağınızı açıkladı." Odadan homurtular yükseldi.

Tom yavaşça Kya'ya biraz daha yaklaşmış gibi görünüyordu ve Kya kendini bu teselliden mahrum bırakmadı.

"Jüri seçimine başlayacağız." Yargıç Sims, potansiyel jürilerle dolu olan ilk iki sıraya doğru döndü. O, kurallardan ve koşullardan oluşan bir listeyi okurken Pazar Adaleti, *pat* diye ses çıkararak pencere pervazından atladı ve çevik bir hamleyle yargıç kürsüsüne geçti. Okumaya devam ederken Yargıç Sims, dalgın bir şekilde kedinin başını okşadı.

"Büyük vakalarda, Kuzey Carolina eyaleti; eğer idam cezasına inanmıyorsa, bir jüri üyesinin vakadan ayrılmasına müsaade eder. Suçlu bulunulması durumunda eğer bir idam cezası vermeyecek ya da veremeyecekseniz, lütfen elinizi kaldırın." Kimsenin eli kalkmadı.

Kya'nın tek duyduğu şey, "İdam cezası" idi.

Yargıç devam etti. "Davadan ayrılmak için başka bir meşru gerekçe ise; şu an ya da geçmişte, Bayan Clark ya da Bay Andrews ile yakın bir ilişki yaşamış olunması ve bu sebeple tarafsız olunamamasıdır. Eğer bu söz konusuysa lütfen bana bildirin."

İkinci sıranın ortasından, Bayan Sally Culpepper elini kaldırıp ismini belirtti. Gri saçları, düzgünce küçük bir topuz olarak toplanmıştı, şapkası, takımı ve ayakkabıları aynı sönük kahverengiydi.

"Pekâlâ Sally, bana ne söyleyeceksin?" dedi yargıç.

"Bildiğiniz gibi neredeyse yirmi beş yıl boyunca Barkley ilçesinin Sosyal Hizmetler memuruydum. Bayan Clark benim vakalarımdan biriydi, o yüzden onunla birkaç karşılaşmam oldu ya da olması için çabaladım."

Kya, arkasına dönmediği sürece Bayan Culpepper'ı ya da ana salondaki herhangi birini göremezdi ve tabii ki arkasına dönmeyecekti. Ancak çok net bir şekilde, fötr şapkalı adam onu ararken Bayan Culpepper'ın arabada oturduğu son seferi hatırlıyordu. Kya, yaşlı adamı zorlamamak için

elinden geleni yapmıştı, ona ipuçları vermek için gürültü yaparak mersin çalılarının arasından geçmiş, sonra geri gelip arabanın yanındaki çalılara saklanmıştı. Ancak fötr şapkalı adam, tam aksi yöne, sahile doğru koşmuştu.

Oraya çömelirken Kya, arabanın kapısına doğru bir çobanpüskülü dalı sallamıştı ve Bayan Culpepper, arabanın içinden doğruca Kya'nın gözlerine bakmıştı. Kya, o zaman memur hanımın ona hafifçe gülümsediğini düşünmüştü. Her hâlükârda fötr şapkalı küfürler ederek geri döndüğünde Kya'yı ele verecek hiçbir şey yapmamıştı. Ve sonra da bir daha gelmemek üzere arabayla uzaklaşmışlardı.

Bayan Culpepper yargıca, "Onunla karşılaşmalarım yüzünden vakadan ayrılmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum," dedi.

Yargıç Sims, "Teşekkürler, Sally. Bazılarınız resmî işlerde ya da dükkânlarda Bayan Clark ile muhatap olmuş olabilirsiniz, Sosyal Hizmetler memuru Bayan Culpepper'ın olduğu gibi. Önemli olan nokta şu: Burada verilen ifadeyi dinleyip Bayan Clark'ın suçlu ya da suçsuz olduğuna, geçmiş tecrübeler ya da hislerle değil, kanıtlara göre karar verebilir misiniz?" diye sordu.

"Evet, efendim, bunu yapabileceğime eminim, Sayın Yargıç."

"Teşekkürler Sally, kalabilirsin."

Saat 11.30'a kadar jüri bölümünde, yedi kadın ve beş adam oturuyordu. Kya onları görebiliyor ve arada bir hızlı bakışlar atıyordu. Çoğunu kasabadan tanıyordu ancak çok azının isimlerini biliyordu. Bayan Culpepper'ın ortada dimdik oturuşu, Kya'yı biraz da olsa rahatlatıyordu. Ancak onun yanında Metodist vaizin sarışın karısı Teresa White oturuyordu ve o, yıllar önce, Baba ile Kya—ilk ve son defa—

restoranda yemek yedikten sonra kaldırımda dururken kızını Kya'dan uzaklaştırmak için ayakkabıcıdan koşarak çıkmıştı. Kızına Kya'nın pis olduğunu söyleyen Bayan White, şu an jüri koltuğunda oturuyordu.

Yargıç Sims, 13.00'a kadar öğle yemeği molası verdi. Restoran, jüri üyeleri için ton balığı, tavuk salatası ve jambonlu sandviçler getirecekti ve bunlar müzakere odasında yenilecekti. Kasabanın iki yemek kuruluşu arasında haksızlık olmaması için Dog-Gone Bira Salonu da bazı günler sosis, fasulye yemeği ve karidesli sandviç getirecekti. Her zaman kedi için de bir şeyler getirirlerdi. Pazar Adaleti, karidesli sandviçleri tercih ediyordu.

39.

Şans Eseri Chase

1969

Kya, 1969'da bir ağustos sabahı,—bir keresinde nadir şapkalı mantarlar gördüğü—yerel halkın Servi Koyu dediği ıssız bir yarımadaya doğru giderken sis yükseliyordu. Mantar bulmak için ağustos geç bir aydı ancak Servi Koyu, serin ve nemliydi, o yüzden belki de nadir türlerden yine bulabilirdi. Tate, tüy kütüğüne onun için pusulayı bırakalı bir aydan fazla olmuştu ve Kya, onu bataklıkta görmüş ancak hediyesi için teşekkür edecek kadar yaklaşmamıştı. Sırt çantasının ceplerinden birine koymasına rağmen pusulayı da kullanmamıştı.

Kıyı, yosunla kaplı ağaçlar tarafından kucaklanmıştı ve ağaçların alçakta duran dalları, kıyıya yakın bir mağara oluşturmuştu. Kya mağaranın içinden geçip çalıların arasında, ince sapları olan turuncu mantarlardan aramaya başladı. En sonunda parlak renkli mantarları, kurumuş bir kütüğün yanında buldu ve teknesini karaya çektikten sonra karşılarında bağdaş kurup onları çizmeye başladı.

Birdenbire kömür tozunun üstünde ayak sesleri ve sonra da bir ses duydu: "Kimler varmış burada? Benim Bataklık Kızım!" Arkasına dönüp hızla ayağa kalktığında Chase ile yüz yüze geldi.

"Merhaba, Kya," dedi. Kya etrafına bakındı. Buraya nasıl gelmişti? Kya tekne sesi duymamıştı. Chase, yüzündeki soruyu okudu. "Balık tutuyordum, senin geçtiğini gördüm, o yüzden diğer taraftan karaya çıktım."

Kya, kalemlerini ve defterini sırt çantasına tıkarken "Lütfen, sadece git!" dedi ama Chase elini, onun koluna koydu. "Hadi ama Kya! Durumlar böyle olup bittiği için özür dilerim." Chase ona doğru eğildiğinde, nefesindeki kahvaltı burbonu kokusunu aldı.

"Dokunma, bana!"

"Hey, özür dilerim dedim! Evlenemeyeceğimizi biliyordun zaten. Sen asla kasaba civarlarında yaşayamazdın. Ama seni hep önemsedim, yanında kaldım."

"Yanımda kaldın! Bu da ne demek? Git başımdan!" Kya çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve teknesine yöneldi ancak Chase, sert bir şekilde kolunu kavradı.

"Kya, asla senin gibi birisi olmayacak, asla. Hem beni sevdiğini biliyorum." Kya, kolunu sertçe Chase'in elinden çekti.

"Yanılıyorsun! Seni sevdiğimden hiçbir zaman emin değildim. Ama *bana* evlilikten bahseden sendin, hatırlıyor musun? İkimiz için bir ev inşa edeceğinden söz ettin. Onun yerine *başka birisiyle nişanlandığını* gazeteden öğrendim. Neden yaptın bunu? Neden, Chase!"

"Hadi, Kya! İmkânsızdı. Olamayacağını sen de biliyordun. Her şey olduğu gibi kalsaydı ne olurdu? Hadi,

tekrar eskisi gibi olalım." Chase, Kya'yı omuzlarından tutup kendisine doğru çekti.

"Bırak beni!" Kya kıvrılarak kendini kurtarmaya çalıştı ancak Chase onu, iki eliyle tutuyor, kollarını acıtıyordu. Chase, ağzını Kya'nınkinin üstüne koyup onu öptü. Kya kollarını havaya savurarak Chase'in ellerinden kurtuldu. Başını geri çekerek "Sakın ha!" dedi.

"İşte benim vaşağım. Her zamankinden daha vahşi..." Kya'nın omuzlarını tuttu, bir bacağıyla dizlerinin arkasına vurdu ve onu yere doğru itti. Kya'nın kafası sert toprağa çarptı. "Beni istediğini biliyorum," dedi Chase, yüzünde pis bir sırıtmayla.

"Hayır, dur!" diye çığlık attı Kya. Chase diz çöküp, dizlerinden birini Kya'nın nefesini kesecek bir sertlikle karnına indirdi. Kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı indirdi.

Kya doğruldu ve onu iki eliyle birden itti. Aniden Chase, sağ yumruğunu Kya'nın yüzüne indirdi. Kya'nın kafasının içinde mide bulandırıcı bir patlama sesi yankılandı. Başı ve bedeni arkaya, yere doğru savruldu. Aynı Baba'nın Anne'ye vurduğu gibi vurmuştu. Yankılanan bir acıyla Kya'nın zihni, birkaç saniye donakaldı sonra kıvrılıp dönerek Chase'in altından kaçmaya çalıştı ancak o, fazla güçlüydü. İki kolunu bir eliyle kafasının üstünde tutarak Kya'nın şortunun fermuarını açıp Kya'nın tekmelemelerine rağmen külotunu yırtarak çıkardı. Kya çığlık atsa da duyacak kimse yoktu. Yeri tekmeleyerek kendini kurtarmaya çalıştı ancak Chase onu, belinden tutup yüzüstü çevirdi. Kya'nın acıyan yüzünü toprağa ittikten sonra karnına doğru uzanıp arkasına çömelerek kalçasını kendisine doğru kaldırdı.

"Bu sefer seni bırakmıyorum. Hoşuna gitse de gitmese de benimsin."

Kya, içindeki ilkel bir yerden kuvvet bularak dizleri ve kollarıyla toprağı itti ve doğruldu, aynı anda dirseğini geriye, Chase'in çenesine savurdu. Chase'in yüzü yana savrulurken o, dengesini kaybedip sırtüstü yere serilene kadar Kya, vahşice yumruklarını savurdu. Sonra nişan alarak tam kasıklarına sert ve sağlam bir tekme geçirdi.

Chase acıyla öne doğru bükülüp yana yuvarlandı, testislerini tutarak kıvranıyordu. Kya, emin olmak için sırtına tekme attı, böbreklerinin yerini tam olarak biliyordu. Birkaç kez daha tekme attı. Sertçe.

Kya, şortunu yukarı çekip çantasını aldı ve teknesine koştu. Motoru çalıştırmak için halatı çekerken arkasına baktı. Chase, inleyerek ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulmaya başlamıştı. Kya, motor çalışana kadar küfretti. Chase'in her an arkasından gelmesini bekleyerek dümeni sertçe çevirdi ve tam Chase ayağa kalktığı anda hızla kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Elleri titreyerek şortunun fermuarını çekip bir kolunu sıkıca bedeninin etrafına sardı. Vahşi gözlerle denize baktı ve yakınlarda başka bir balıkçı teknesi gördü; içinde de onu izleyen iki adam vardı.

40.

Servi Koyu

1970

Öğle yemeğinden sonra Yargıç Sims, savcıya "Eric, ilk tanığını çağırmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırız, Sayın Yargıç." Daha önceki cinayet davalarında Eric genellikle ilk olarak adli tabibi çağırırdı çünkü onun verdiği ifade; cinayet silahı, ölüm saati, yeri ve suç mahalli fotoğrafları gibi somut kanıtlar getirirdi ki bunlar da jüri üyeleri üstünde net bir izlenim bırakırdı. Ancak bu davada cinayet silahı, parmak ya da ayak izi yoktu, o yüzden Eric, cinayet sebebiyle başlamayı planlıyordu.

"Sayın Yargıç, savcılık makamı, Bay Rodney Horn'u tanık olarak çağırıyor."

Mahkemedeki herkes, Rodney Horn'un tanık kürsüsüne çıkıp doğruyu söylemeye yemin etmesini izledi. Kya sadece birkaç saniyeliğine görmüş olsa da adamın yüzünü hatırladı. Başını çevirdi. Emekli bir tamirci... O da onlardan biriydi, günlerinin çoğunu balık tutarak, avlanarak ya da Swamp Guinea'de poker oynayarak geçirirlerdi. Kör kütük

sarhoş olana kadar içki içerdi. Bugün, her zamanki gibi kot tulumunu ve yakası jilet gibi durana kadar kolalanmış temiz, kareli gömleğini giymişti. Sağ eliyle yemin ederken balıkçı şapkasını sol eliyle tuttu sonra tanık kürsüsüne oturup şapkayı dizine koydu.

Eric, rahatça tanığa doğru yöneldi. "Günaydın, Rodney."

"Günaydın, Eric."

"Şimdi Rodney, sanırım 30 Ağustos 1969 sabahında, bir arkadaşınla birlikte, Servi Koyu'nun yakınlarında balık tutuyordun. Bu doğru mu?"

"Tamamen doğru... Ben ve Denny orada balık tutuyorduk. Şafaktan beri oradaydık."

"Kayıtlar için, Denny Smith'ten bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet, ben ve Denny."

"Pekâlâ. Mahkemeye, o sabah ne gördüğünü anlatmanı istiyorum."

"Dediğim gibi şafaktan beri oradaydık ve sanırsam saat neredeyse on bir olmuştu. Bir süredir bir şey yememiştik, o yüzden oltaları toplayıp gitmek üzereydik ki ağaçların arasından bazı gürültüler duyduk. Ormandan."

"Nasıl bir gürültüydü?"

"Yani sesler vardı, önce boğuktu sonra biraz daha yükseldiler. Bir adam ve bir kadının sesiydi. Ama onları göremiyorduk sadece kavga ediyorlarmış gibi seslerini duyduk."

"Sonra ne oldu?"

"Kadın bağırmaya başladı, o yüzden ne olup bittiğini anlamak için tekneyle oraya doğru gittik. Kadının başı belada mı diye bakmak için."

"Ve ne gördün?"

"Biz oraya yaklaştığımızda kadın, adamın yanında ayakta duruyor ve onu tekmeliyordu, tam da..." Rodney jüriye baktı.

Yargıç Sims, "Neresini tekmeliyordu? Söyleyebilirsin," dedi.

"Adamın toplarını tekmeliyordu ve adam yana doğru düştü. Sonra tekrar tekrar onun sırtını tekmeledi. Arı çiğneyen bir katır kadar delirmişti."

"Kadının kim olduğunu görebildiniz mi? O kadın bugün, bu mahkeme salonunda mı?"

"Evet, kadının kim olduğunu gayet iyi biliyorduk. Şuradaki, sanık olan... İnsanların 'Bataklık Kızı' dediği..."

Yargıç Sims, tanığa doğru eğildi. "Bay Horn, sanığın adı Bayan Clark. Ona başka bir isimle hitap etmeyin."

"Pekâlâ. Gördüğümüz kadın, Bayan Clark idi."

Eric devam etti. "Tekmelediği adamın kim olduğunu görebildiniz mi?"

"Yani, onu o zaman pek görememiştik çünkü yerde kıvranıp sürünüyordu. Ancak birkaç dakika sonra ayağa kalktı ve o zaman Chase Andrews olduğunu anladık, birkaç sene önce futbol takımının oyun kurucusu olan."

"Sonra ne oldu?"

"Kadın, sendeleyerek teknesine yürüdü ve şey, yarı çıplaktı. Şortu bileklerinde, külotu da dizlerinde duruyordu. Aynı anda hem koşmaya hem de şortunu yukarı çekmeye çalışıyordu. Bir yandan da durmadan ona bağırıyordu. Teknesine binip hâlâ üstünü başını çekiştirerek denize açıldı. Yanımızdan geçerken gözümüzün içine baktı. İşte bu yüzden tam olarak kim olduğuna eminim."

"Teknesine koşarken durmadan ona bağırdığını söylemiştiniz. Neler söylediğini net olarak duyabildiniz mi?"

"Evet, çok net olarak duyduk çünkü bayağı yakınlarındaydık."

"Lütfen mahkemeye, Bayan Clark'ın bağırırken neler söylediğini tekrar edin."

"Çığlık çığlığa, 'Git başımdan, seni piç kurusu! Beni bir daha rahatsız edersen, öldürürüm seni!' diyordu."

Mahkeme salonunda yüksek sesli bir mırıldanma başladı ve durmadı. Yargıç Sims, tokmağını masasına vurdu. "Bu kadar yeter!"

Eric, tanığına, "Bu kadar, teşekkürler, Rodney. Başka sorum yok," dedi.

Tom, Eric'in yanından geçti ve tanık kürsüsüne çıktı.

"Şimdi, Rodney, ifadene göre; o boğuk ancak yüksek sesleri ilk duyduğunda, Bayan Clark ve Bay Andrews arasında neler olup bittiğini göremediğini söylemiştin. Bu doğru mu?"

"Evet, doğru. Biraz daha yaklaşana kadar onları göremiyorduk."

"Ve dedin ki, sonradan Bayan Clark olarak tanımladığın kadın, başı beladaymış gibi bağırıyordu. Doğru mudur?"

"Evet."

"Rızası olan iki yetişkin arasında yaşanan herhangi bir öpüşme ya da cinsel davranış görmedin. Bir kadının saldırıya uğruyormuş gibi, başı dertteymiş gibi bağırdığını duydun. Bu doğru mu?"

"Evet."

"O zaman Bayan Clark,—ormanda tek başına bir kadın—Bay Andrews'i tekmelediğinde çok güçlü, atletik bir adama

karşı kendini savunuyor olamaz mı? Ona saldıran kişi, eski bir futbolcuydu değil mi?"

"Evet, sanırım bu mümkün olabilir."

"Başka sorum yok."

"Tekrar doğrudan sorgulama olacak mı?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Erik, savcı masasında ayağa kalkarak.

"O zaman Rodney, ikisi arasındaki davranışlar,—rızaları ile olsa da olmasa da—sanık olan Bayan Clark'ın, rahmetli Bay Andrews'a aşırı derece kızgın olduğunu gösteriyor muydu?"

"Evet, bayağı kızgındı."

"Onu bir daha rahatsız ederse, onu öldüreceğini haykıracak kadar kızgındı. Doğru mu?"

"Evet, öyle."

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

41.

Küçük Bir Sürü

1969

Kya, titreyen elleriyle beceriksizce dümeni çevirirken sürekli arkasına dönüp Chase'in kendi teknesiyle Servi Koyu'ndan ayrılıp onu takip edip etmediğine bakıyordu. Hızlıca lagününe gidip şişen dizleri nedeniyle topallayarak kulübeye girdi. Mutfağa vardığında ağlayarak yere düştü, şişen gözüne dokunup ağzındaki kum tanelerini tükürdü. Sonra Chase'in gelip gelmediğini kontrol etmek için kulaklarını açtı.

Kya, deniz kabuklu kolyeyi görmüştü. Chase onu hâlâ takıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

"Benimsin," demişti. Onu tekmelediği için Kya'ya deli gibi öfkelenmiş olmalıydı ve peşinden gelecekti. Gün içerisinde gelebilir ya da geceyi bekleyebilirdi.

Kya bunları kimseye söyleyemezdi. Zıpzıp, şerifi aramakta diretirdi ancak kanun adamları asla Chase Andrews'un sözüne karşı Bataklık Kızı'nınkine inanmazlardı. İki balıkçının tam olarak ne gördüklerini bilmiyordu fakat

onlar da asla Kya'yı savunmazlardı. Kya'nın bunu hak ettiğini çünkü Chase onu terk etmeden önce yıllar boyunca onunla oynaştığını, hanımefendi gibi davranmadığını söylerlerdi. *Orospu gibi davranıyordu*, derlerdi.

Dışarıda, denizden gelen rüzgâr uğuldayarak esiyordu ve Kya, Chase gelirse teknesinin motorunu duyamamaktan endişelenerek çektiği acı yüzünden yavaş hareketlerle, sırt çantasına çörek, peynir ve kuru yemişler koyup çılgın fırtınaya karşı başını eğerek, alelacele sazların ve kanalların içinden geçti, okuma kulübesine gitti. Yürüyüş kırk beş dakika sürdü ve en hafif seste bile Kya'nın ağrıyan vücudu kaskatı kesildi, başını yana çevirip çalıların içini taradı. En sonunda kütük yapı, diz boyu çalılara gömülmüş ve nehir kıyısına sımsıkı tutunmuş halde görüş mesafesine girdi. Burada rüzgâr daha sakindi. Kya, saklanma yerinden Chase'e hiç bahsetmemişti ancak Chase yine de biliyor olabilirdi, emin değildi.

Kulübenin içindeki havasız ve pis koku gitmişti. Ekoloji laboratuvarı Tate'i işe aldıktan sonra Tate ve Scupper, Tate'in bazı keşifleri sırasında gece kalabilmesi için eski kulübeyi elden geçirmişlerdi. Duvarlara destekler koymuşlar, çatıyı düzleştirmişler ve—yorganla kaplı küçük bir yatak, bir ocak, bir masa ve sandalye gibi—temel eşyalar almışlardı. Çatı kirişlerine tencereler ve tavalar asılmıştı. Katlanan bir masanın üzerinde, tuhaf bir şekilde, üstü plastik kaplı bir mikroskop duruyordu. Köşede eski, metal bir sandığın içerisinde konserve fasulye ve sardalyeler vardı. Ayıları çekecek bir şey yoktu.

Ancak Kya, kulübenin içinde kendini kapana kısılmış hissediyordu çünkü Chase'in gelip gelmediğini göremiyordu, o yüzden derenin kenarına oturup sağ gözüyle çimenli su arazisine baktı. Sol gözü şişerek kapanmıştı.

Akıntının aşağı yönünde, beş dişi geyikten oluşan bir sürü, Kya'yı görmezden gelerek su kıyısında dolaşıp yaprakları kemiriyorlardı. Keşke o da aralarına katılabilse, onlara ait olabilseydi. Kya biliyordu ki; bir geyik eksilirse sürü eksik olmazdı ama her geyik, sürüsü olmayınca eksik kalırdı. Geyiklerden biri başını kaldırıp koyu renk gözleriyle kuzeydeki ağaçların arasını taradı ve önce sağ ön ayağını sonra da sol ön ayağını yere vurdu. Diğerleri de kafalarını kaldırıp baktılar ve uyarı sesleri çıkarmaya başladılar. Aniden, Kya'nın sağlam olan gözü, Chase'in ya da başka bir yırtıcının yaklaşıyor olduğuna dair işaretler için ormanı yokladı. Ancak her şey sessizdi. Belki de geyikleri irkilten şey, esintiydi. Hepsi ayaklarını vurmayı bırakmışlardı ancak yavaşça uzun çimenlerin arasına doğru yönelerek Kya'yı yalnız ve huzursuz bıraktılar.

Kya, davetsiz misafirlerden haberdar olmak için tekrar çayıra baktı fakat bu dinleme ve tarama rutini bütün enerjisini çekip alıyordu, o yüzden kulübeye girdi. Çantasından peynir çıkardı, yere çöküp morarmış yanağına dokunarak dalgın bir şekilde yemeğini yedi. Yüzü, kolları ve bacakları kesiklerle doluydu ve her yanına kumlu kan bulaşmıştı. Dizleri sürtülmüştü, zonkluyorlardı. Kya hıçkırarak ağladı, içindeki utancı bastırmaya çalıştı ve ağzındaki ıslak peynir parçalarını tükürdü.

Kendisi kaşınmıştı. Evli olmadığı halde biriyle düşüp kalkmıştı. Doğal bir arzu, onu evlenmeden ucuz bir motele itmiş ve yine de tatminsiz bırakmıştı. Yanıp sönen neon ışıkları altında seks yapmıştı, tek belirtisi de hayvan izleri gibi çarşaflara bulaşan kandı.

Chase büyük ihtimalle yaptıkları şeyleri herkese böbürlenerek anlatmıştı. İnsanların Kya'dan uzak durmasına şaşmamalıydı, o uygunsuzdu, iğrençti.

Yarım ay, hızlı hareket eden bulutların arasından yüzünü göstermeye başladığında Kya, küçük pencereden bakarak kambur durup gizlice hareket etmeye çalışan insanımsı figürler olup olmadığını kontrol etti. En sonunda Tate'in yatağına kıvrıldı ve yorganının altında uyudu. Sık sık uyanıp ayak sesleri olup olmadığını dinledi sonra yumuşak kumaşı yüzüne çekti.

Kahvaltıda, biraz daha ufalanmış peynir vardı. Yüzü artık koyulaşarak yeşil-mor bir renge dönüşmüş, gözü haşlanmış bir yumurta gibi şişmiş, boynu tutulmuştu. Üst dudağının bazı kısımları, korkunç şekilde yamulmuştu. Anne gibi yüzü iğrenç hale gelmişti, eve gitmeye korkuyordu. Birdenbire Anne'nin nelere tahammül ettiğini ve neden gittiğini anladı. "Anne, Anne," diye fısıldadı. "Anlıyorum. En sonunda neden gitmen ve asla geri dönmemen gerektiğini anlıyorum. Bilmediğim için, sana yardım edemediğim için özür dilerim." Kya başını eğip ağladı. Sonra aniden başını kaldırarak "Ben asla o şekilde yaşamayacağım! Bir sonraki yumruğun nereye ve ne zaman ineceğini merak ederek geçen bir hayatım olmayacak," dedi.

O öğleden sonra eve yürüdü ancak aç olmasına ve erzak alması gerekmesine rağmen Zıpzıp'a gitmedi. Chase onu orada görebilirdi. Ayrıca kimsenin, özellikle de Zıpzıp'ın, hırpalanmış yüzünü görmesini istemiyordu.

Kuru ekmek ve tütsülenmiş balıktan oluşan basit bir yemekten sonra veranda yatağının kenarına oturup sineklikten dışarıyı izledi. Tam o sırada, yüzünün yakınlarındaki bir dalda, bir şeyleri takip eden dişi bir peygamberdevesi gördü. Böcek, eklemli ön bacaklarıyla güveleri yakalıyor, kanatları hâlâ ağzında çırpınırken onları çiğniyordu. Erkek bir peygamberdevesi, bir midilli kadar gururlu ve başı dik halde, ona kur yapmak için etrafında

geziniyordu. Dişi böcek ilgilenmiş gibi görünüyordu, antenleri kıpırdaşıp duruyordu. Erkeğin sarılışı sıkı ya da kibar olabilirdi, Kya emin olamıyordu ancak o, çiftleşme organıyla dişiyi dürterken dişi böcek, uzun, zarif boynunu çevirip erkeğin kafasını ısırarak kopardı. Erkek, çiftleşmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi bile. O işine devam ederken kesik boynu hareket ediyordu ve bu sırada dişi, onun göğüs kafesini sonra kanatlarını yedi. En sonunda, son bacağı dişinin ağzındaydı ve erkeğin kafasız, kalpsiz alt bedeni, düzenli bir ritimle çiftleşmeye devam etti.

Dişi ateş böcekleri, hileli sinyaller göndererek erkekleri kendilerine çekerler ve onları yer; dişi peygamberdeveleri kendi eşlerini yiyip bitirir. Kya, dişi böceklerin, sevgilileriyle baş etmeyi bildiklerini düşündü.

Birkaç gün sonra Kya, teknesiyle bataklığa açıldı ve Chase'in bilmeyeceği yerler araştırdı ancak çabuk irkiliyordu sürekli tetikteydi ve bu, resim yapmasını zorlaştırıyordu. Gözü hâlâ ince bir açıklığın etrafında şişti ve morluk, mide bulandırıcı renkleriyle yüzünün yarısına yayılmıştı. Vücudunun büyük bir kısmı acıyla sızlıyordu. Bir sincap sesiyle aniden arkasına döndü, dikkatle kargaların gaklamalarını dinledi—iletişimin basit ve açık olduğu, daha kelimelerin var olmadığı zamanlarda doğan bir dildi bu—ve Kya nereye giderse gitsin hemen kendine bir kaçış rotası planlıyordu.

42.

Bir Hücre

1970

Kya'nın hücresinin ufacık penceresinden içeri, bulanık bir demet ışık süzüldü. Kya, hayali bir lideri takip eder gibi sessizce bir yöne doğru dans eden toz zerrelerini izledi. Gölgelere vardıklarında yok oluyorlardı. Güneş olmadan onlar hiçbir şeydi.

Tek masası olan ahşap kasayı, yerden iki metre yükseklikteki pencerenin altına çekti. Arkasında İLÇE MAHKÛMU yazan gri tulumuyla kasanın üstüne çıktı, kalın cam ve parmaklıların ardından zor bela görünen denizi izledi. Dalgaların beyaz köpükleri çalkalanıp kıyıya vuruyor ve pelikanlar, kafalarını çevirip balık arayarak dalgaların üstünden, alçaktan uçuyorlardı. Başını en sağa kadar uzattığında bataklığın kenarlarını kaplayan, yoğun yeşillik tacını görebiliyordu. Dün, bir kartalın suya doğru dalıp balık yakalayışını izlemişti.

İlçe cezaevi, kasabanın köşesinde, şerifin ofisinin arkasındaki tek katlı beton bir binanın içindeki, her biri

üç buçuk metrekarelik altı hücreden oluşuyordu. Hücreler, mahkûmlar birbirini göremesin diye binanın tek bir duvarı boyunca dizilmişlerdi. Duvarlardan üçü, nemli çimento bloklardan, dördüncüsü ise kilitli kapı da dâhil olmak üzere tamamen parmaklıklardan oluşuyordu. Her hücrede, üstünde yumru yumru pamuk şilte olan tahta bir yatak, bir tüy yastık, bir gri, yün battaniye, bir musluk ve bir tahta-kasa masa, bir de tuvalet vardı. Musluğun üstünde ayna yerine, Baptist Kadınlar Yardım Kuruluşu tarafından çerçevelenip konulmuş bir İsa resmi asılıydı. Kya için gösterilen tek hoşgörü; birkaç yıldan beri—tek gece tutulanlar dışında—ilk kadın mahkûm olduğu için musluğu ve tuvaleti kapatacak şekilde çekilebilen, gri, plastik bir perdeydi.

Davadan önceki iki ay boyunca, şeriften kaçma yönündeki başarısız girişimi yüzünden kefalet hakkı olmadan bu hücrede tutulmuştu. Kya, kimin "kafes" yerine "hücre" demeye başladığını merak ediyordu. Tarihte, insanlığın bu değişikliği talep ettiği belirli bir an olmalıydı. Kolları, kendi tırnaklarının yarattığı kırmızı çiziklerin oluşturduğu ağlarla kaplıydı. Sayamadığı birkaç dakika boyunca yatağında oturarak saç tellerini inceledi, onları kuş tüyleri gibi kopardı. Martıların yaptığı gibi...

Kasanın üstünde, bataklığı görmek üzere boynunu çevirirken aklına, Amanda Hamilton'un bir şiiri geldi:

Brandon Sahili'nin Kırık Martısı

Kanatlı ruh, sen göklerde dans ettin,
Ve tiz çığlıklarınla şafağı irkilttin.
Yelkenleri takip edip denize göğüs gerdin,
Sonra bir rüzgârı yakalayıp bana geri geldin.

Kanadını kırdın; yerde sürükledin

Ve kumda izini bıraktın.

Tüyler kırıldığında, uçamazsın,

Ama ölme vaktinin geldiğine kim karar verir?

...

Kayboldun, bilmem nereye.

Ancak kanat izlerin hâlâ bıraktığın yerde.

Kırık bir kalp uçamaz.

Peki, ölme vakti geldiğine kim karar verir?

Mahkûmlar birbirlerini göremiyor ancak diğer iki mahkûm, —sıranın en sonundaki iki adam—günlerin ve akşamların çoğunu çene çalarak geçiriyorlardı. İkisi de Dog-Gone Birahanesi'nde, kimin daha uzağa tükürebileceği iddiasıyla alevlenen, birkaç bar aynasının ve birkaç kemiğin kırılmasıyla sonuçlanan bir kavgayı başlattıkları için otuz günlük ceza almışlardı. Çoğu zaman yataklarında uzanıp bitişik hücrelerinden birbirlerine laf atıyorlardı. Sohbetlerinin konusu genellikle Kya'nın davası hakkında, ziyaretçilerden duydukları dedikodulardan oluşuyordu. Özellikle de Kya'nın idam cezasına çarptırılma ihtimalinden söz ediyorlardı ki, idam cezası ilçede yirmi yıldır uygulanmamıştı ve daha önce hiçbir kadın, idam cezasına çarptırılmamıştı.

Kya her kelimeyi duyuyordu. Ölecek olmak onu rahatsız etmiyordu; Kya'yı gölge hayatını bitirme tehditleriyle korkutamazlardı. Ancak bir başkasının eliyle öldürülme süreci, başkası tarafından planlanıp programlanması, o kadar akla hayale sığmaz bir düşünceydi ki Kya'nın nefesi kesiliyordu.

Uyku Kya'ya pek sık uğramıyor, bazen bir süreliğine ona dokunuyor ancak sonra geri gelmemek üzere kaçıyordu. Zihni, ani bir uykunun—ani bir mutluluğun—derin duvarları arasına dalıyor fakat vücudu onu sarsarak uyandırıyordu.

Kasadan inip dizlerini çenesinin altına çekerek yatağına oturdu. Onu buraya, mahkemeden sonra getirmişlerdi, öyleyse şu an saat altı olabilirdi. Sadece bir saat geçmişti ya da belki o kadar bile olmamıştı.

43.

Bir Mikroskop

1969

Eylülün başlarıydı, Chase'in ona saldırmasının üzerinden bir haftadan daha fazla zaman geçmişti. Kya sahilinde yürüyordu. Rüzgâr, elinde tuttuğu mektubu çekip almaya çalışıyordu, o yüzden Kya onu göğsüne bastırdı. Editörü onu Greenville'de buluşmaya davet etmişti, Kya'nın kasabaya çok sık gelmediğini bildiğini ancak tanışmak istediğini ve bütün masrafların, yayınevi tarafından karşılanacağını yazmıştı.

Havanın açık ve sıcak olduğu bir gündü, o yüzden Kya, teknesiyle bataklığa gitti. Dar bir halicin sonunda, çimenli bir dönemeçten dönünce, geniş bir kum düzlüğünde çömelmiş halde, küçük cam tüplerle su örnekleri toplayan Tate'i gördü. Tate'in kruvazör ve araştırma teknesi bir kütüğe bağlanmıştı ve kanalı kapatıyordu. Kya dümeni yukarı çekti. Yüzündeki şişliğin ve morluğun bir kısmı geçmişti ancak gözünün etrafında hâlâ çirkin, yeşil ve mor çürükler vardı. Panikledi. Tate'in, onun hırpalanmış yüzünü görmesine izin veremezdi ve hızlıca teknesini geri döndürmeye çalıştı.

Ancak Tate başını kaldırıp ona el salladı. "Yaklaş, Kya. Sana göstermek istediğim yeni bir mikroskobum var."

Bu, Kya'nın üstünde, ona tavuklu börekten bahseden Sosyal Hizmetler memuruyla aynı etkiyi yaratmıştı. Kya yavaşladı ancak cevap vermedi.

"Hadi gel! Bu mikroskobun ne kadar büyüttüğüne inanamayacaksın. Amiplerin üstündeki yalancı ayakları bile görebiliyorsun."

Kya daha önce vücut parçaları bir yana, hiç amip görmemişti. Ve Tate'i görmek ona huzur vermiş, sakinleştirmişti. Yüzünün morarmış kısmını Tate'e doğru çevirmemeye karar vererek teknesini karaya çekti ve sığ suyun içinden Tate'in teknesine doğru yürüdü. Üstünde kot şortla beyaz bir tişört vardı ve saçı açıktı. Tate, teknenin arkasındaki merdivenin üstünden Kya'ya elini uzatırken Kya ona bakmadan elini tuttu.

Kruvazörün yumuşak bej tonu, bataklıkla bütünleşmişti ve Kya, hayatında bu teknenin tik güvertesi ve pirinç dümeni kadar güzel bir şey görmemişti. "Aşağı gel," dedi Tate, kabine inerken. Kya'nın gözleri, kaptan masasını, kendisininkinden daha donanımlı olan ufak mutfağı, birkaç mikroskop ile raflara dizilmiş tüplerle bir tekne laboratuvarına dönüştürülmüş olan oturma kısmını taradı. Diğer aletler uğultu çıkarıyor ve ışıkları yanıp sönüyordu.

Tate, en büyük mikroskopun ayarlarıyla oynadı ve lamı düzeltti.

"İşte, bir saniye bekle." Lamelin üstüne bir damla bataklık suyu değdirdi, bir lam ile kapatıp merceği odakladı. Doğruldu. "Gel de bak!"

Kya usulca, sanki bir bebeği öpecekmiş gibi eğildi. Mikroskopun ışığı, koyu gözbebeklerinden yansıdı ve kostümlü oyunculardan oluşan bir festival, gözlerinin

önünde dans etmeye başlayınca nefessiz kaldı. Başlarına hayal edilemez süsler takmış göz alıcı bedenler, daha fazla yaşam için o kadar hevesliydiler ki, âdeta bir damla bile olmayan sudan oluşmuş bir sirk çadırı içinde oradan oraya koşuşturuyorlardı.

Kya, elini kalbinin üzerine koydu. "Bu kadar fazla ve bu kadar güzel olduklarını bilmiyordum," dedi hâlâ mikroskopa bakarak.

Tate, birkaç türün adını söyledi sonra geriye çekilip Kya'yı izledi. *Yaşamın nabzını hissediyor,* diye düşündü, *çünkü onunla bu gezegen arasında duran hiçbir şey yok.*

Ona birkaç tane daha lam gösterdi.

Kya, "Bu, sanki yıldızları daha önce hiç görmemiş olmak, sonra birden bire hepsini görmek gibi," dedi.

Tate usulca, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Kya başını kaldırdı. "Hayır, hayır, teşekkürler." Sonra mikroskoptan uzaklaşıp mutfak kısmına yöneldi. Tuhaf bir açıyla, kahverengi-yeşil çürükle çevrili gözünü, Tate'in göremeyeceği tarafta tutmak için çabalıyordu.

Tate, onun mesafeli oluşuna alışıktı ancak bu kez Kya'nın davranışları, normalde olduğundan daha mesafeli ve tuhaf görünüyordu. Devamlı olarak başını, belli bir açıda dönük tutuyordu.

"Hadi, Kya! Sadece bir fincan kahve..." Tate çoktan küçük mutfağa geçmişti ve sert kahve hazırlayan bir makineye su döküyordu. Kya, güverteye çıkan merdivenin bir basamağında duruyordu ve Tate ona bir kupa uzatarak yukarı çıkmasını işaret etti. Ona minderli alana oturmasını işaret etti ancak Kya güvertede kaldı. Kedi gibi kaçış yolunu biliyordu. Üstlerinde meşelerin gölgesi, altlarında da ileriye uzanan göz alıcı, beyaz kumluk vardı.

"Kya..." Tate bir soru sormaya başlamıştı ancak Kya yüzünü ona çevirdiğinde, yanağındaki solan çürüğü gördü.

"Yüzüne ne oldu?" Tate Kya'ya doğru yürüdü, yanağına dokunmak için elini uzattı. Kya başını çevirdi.

"Hiçbir şey. Gecenin bir yarısı kapıya çarptım." Elini aniden yüzüne götürmesinden Tate, bunun doğru olmadığını anladı. Biri ona vurmuştu. Bunu Chase mi yapmıştı? Evli olmasına rağmen Kya hâlâ onunla görüşüyor muydu? Tate'in çenesi kasıldı. Kya kupasını bıraktı, gidecek gibiydi.

Tate, kendini sakin kalmaya zorladı. "Yeni bir kitaba başladın mı?"

"Mantarlarla ilgili olanı neredeyse bitirdim. Ekimin sonunda bir ara editörüm Greenville'e geliyor ve onunla orada buluşmamı istiyor. Ancak emin değilim."

"Gitmelisin. Onunla tanışman iyi olur. Barkley'den her gün ve her gece birer kez kalkan bir otobüs var. Çok uzun sürmüyor. Belki bir saat yirmi dakika, yaklaşık o kadar."

"Nereden bilet alacağımı bilmiyorum."

"Şoför her şeyi bilir. Sadece Main'deki otobüs durağına git; o sana ne yapman gerektiğini söyler. Sanırım otobüs seferlerinin çizelgesi Zıpzıp'ın dükkânında asılı." Az kalsın Chapel Hill'e giderken o otobüse defalarca bindiğinden bahsedecekti ancak Kya'ya, temmuzu sahilde onu bekleyerek geçirdiği günleri hatırlatmamanın daha iyi olacağını düşündü.

Bir süre sessiz kalıp kahvelerini yudumlayarak iki şahinin uzunca bir bulutun altında birbirlerine çaldıkları ıslığı dinlediler.

Tate, ona bir fincan daha kahve ikram etmek konusunda kararsızdı; eğer bunu yaparsa Kya'nın gideceğini biliyordu.

O yüzden ona mantar kitabını sordu, üstünde çalıştığı protozoanları anlattı. Onu yanında tutmak için ne gerekirse yaptı.

Öğle sonranın ışığı yumuşadı ve serin bir esinti başladı. Kya, tekrar fincanını bırakıp "Gitmem gerek," dedi.

"Bir şişe şarap açmayı düşünüyordum. Bir kadeh ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Tate kamaraya inerken "Gitmeden önce bir saniye bekle," dedi ve bir torba dolusu bayat ekmekle geri döndü. "Lütfen martılara selamımı ilet."

"Teşekkürler," diyen Kya merdivenlerden indi.

Kya teknesine yürürken Tate arkasından seslendi. "Kya, hava serinledi, bir ceket falan ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"En azından şapkamı al," dedi Tate ve şapkasını ona doğru fırlattı. Kya şapkayı yakalayıp Tate'e geri attı. Tate bu sefer şapkayı daha uzağa fırlattı ve Kya, kum düzlüğünde koşup eğilerek şapkayı yakaladı. Gülerek teknesine bindi, motoru çalıştırdı ve teknesiyle Tate'in yanından geçerken şapkayı tekrar onun teknesine attı. Tate gülümsedi, Kya kıkırdadı. Sonra gülmeyi kestiler ve Kya dönemeçten dönüp gidene kadar sadece birbirlerine bakarak şapkayı birbirlerine atıp tutmaya devam ettiler. Kya, teknesinin arkasındaki oturağa oturup elini ağzının üstüne koydu. "Hayır," dedi yüksek sesle. "Tekrar ona âşık olamam. Tekrar incinemem."

Tate ise kendi teknesinin arkasında durmaya devam etti. Birinin Kya'ya vurduğu düşüncesiyle sinirleniyor, sinirden yumruklarını sıkıyordu.

Kya, dalganın hemen ötesinde, sahil şeridinden güneye yol alıyordu. Bu rotada, bataklığın içinden geçip kulübesine

giden kanala varmadan önce sahilini geçiyordu. Genellikle sahilinde durmazdı ancak suyollarının oluşturduğu labirentlerden geçerek lagününe gitti ve sahile yöneldi.

Ancak o tam geçerken martılar onu fark etti ve teknenin tepesinde uçuşmaya başladılar. Büyük Kızıl, pruvaya konup başını salladı. Kya güldü. "Peki, o zaman, sen kazandın!" Dalganın içinden geçerek teknesini uzun sazlıkların arkasında karaya çekti, sahilde durup Tate'in ona verdiği ekmek kırıntılarını martılara fırlattı.

Güneş, suyun üzerinde altın ve pembe tonlarında erirken Kya, kumun üstüne oturdu, martılar da etrafına yerleşmişti. Birdenbire Kya, tekne motoru sesi duydu ve Chase'in teknesinin, kulübesinin bulunduğu kanala ilerlediğini gördü. Chase, Kya'nın teknesini sazlıklar yüzünden göremezdi ancak Kya, açık kumlarda, ortadaydı. Kya hemen dümdüz yere uzanıp Chase'i izleyebilmek için başını kaldırdı. Chase, yüzünde çirkin bir somurtma ve rüzgârda uçuşan saçlarıyla dümende duruyordu. Kya'nın kulübesine giden kanala dönerken Kya'nın olduğu tarafa bakmadı.

Chase gözden kaybolduğunda Kya dik oturdu. Eğer martılarla sahilde oturmaya karar vermeseydi Chase onu evde yakalayacaktı. Baba'dan bunu tekrar tekrar öğrenmişti: Son yumruğu bu adamların atması gerekiyordu. Kya, Chase'i toprağın üstüne serilmiş olarak bırakıp gitmişti. İki yaşlı balıkçı, büyük ihtimalle Kya'nın onu yere serişini görmüştü. Baba'nın da söyleyeceği gibi Kya'nın, dersini alması gerekiyordu.

Chase, Kya'nın kulübede olmadığını fark ettiği anda bu sahile gelecekti. Kya teknesine koştu, motoru çalıştırdı ve gerisin geri Tate'e doğru yol almaya başladı. Ancak Tate'e, Chase'in ona ne yaptığını anlatmak istemiyor; utanç, mantıktan daha ağır basıyordu. Kya yavaşladı ve güneş

kaybolurken dalgalarla yavaşça süzüldü. Saklanıp Chase'in gitmesini beklemek zorundaydı. Eğer Chase'in vazgeçip geri döndüğünü görmezse eve gitmesinin ne zaman güvenli olacağını bilemezdi.

Kya kanala döndü, Chase'in teknesinin her an kükreyerek ona doğru gelebileceğini düşünerek panikledi. Chase'in teknesinin sesini duyabilmek için kendi teknesinin motorunu en düşük seviyeye indirdi. Sonra da usulca üstünden ağaç dalları sarkan ve çalılarla çevrili bir durgun su alanına girdi. Çalıların iyice derinlerine girdi, kat kat yapraklar ve yaklaşan gece, onu saklayana kadar dalları iterek geriledi.

Hızlı hızlı nefes alıp vererek dinledi. En sonunda Chase'in motorunun, yumuşak akşam havasının içinden çığlık çığlığa geçişini duydu. O yaklaşırken Kya başını iyice aşağı eğdi, birdenbire teknesinin ucunun görünebileceği korkusunu hissetmeye başladı. Motor sesi iyice yaklaştı ve saniyeler içerisinde hızla geçip gitti. Hava tamamen kararana kadar Kya, neredeyse otuz dakika boyunca orada oturdu sonra yıldızların ışığının altında eve gitti.

Şiltesini sahile götürüp martılarla oturdu. Martılar, Kya'nın varlığına aldırış etmeden uzun kanatlarını temizliyor sonra tüylü taşlar gibi kumun üstüne oturuyorlardı. Martılar usulca kıkırdayarak uyumak için başlarını bedenlerinin üstüne kıvırırken Kya, mümkün olduğunca onların yakınında uyudu. Ancak onların usulca ötüşmelerinin ve tüy kabartmalarının arasında olduğu halde Kya uyuyamıyordu. Çoğunlukla bir taraftan bir diğer tarafa dönüyor, rüzgâr ne zaman ayak seslerini andıran bir ses çıkarsa dik oturuyordu.

Şafak dalgası, Kya'nın yanaklarını acıtan, sert bir rüzgârla kükredi. Etrafında dolaşan, kanatlarını esnetip kaşınan kuşların arasında Kya dik oturdu. Büyük Kızıl,

gözlerini kocaman açıp başını bir yana eğerek kanadının altında çok ilginç bir şey bulmuş gibi yapar ve normalde bu hareketleriyle Kya'yı güldürürdü. Ancak kuşlar bugün ona neşe getirmediler.

Kya, suyun kenarına yürüdü. Chase bunun peşini bırakmayacaktı. İzole olmak bir şeydi; korku içinde yaşamak ise bambaşka bir şey.

Çalkalanan denize art arda adımlar atmayı hayal etti; dalgaların altındaki sükûnete girmeyi, saçının tutamlarının açık mavi denizin üstünde suluboya darbeleri gibi dalgalanmasını, uzun parmaklarının ve kollarının, yüzeyin ışıltısına yukarı doğru süzülmelerini... Ölüm yoluyla bile olsa kaçış hayalleri her zaman ışığa doğru yönelirdi. Bedeni en sonunda denizin dibine inip bulanık suların sessizliği içindeki yerini bulana kadar erişilemez olan, parıldayan huzur ödülüydü bu. Güvenliydi.

Ölme vaktinin geldiğine kim karar verir?

44.

Hücre Arkadaşı

1970

Kya, hücresinin ortasında durdu. İşte hapisteydi. Jodie ve Tate dâhil olmak üzere, sevdiği insanlar onu terk etmeseydi Kya burada olmazdı. Birine yaslanmak, insanı yarı yolda bırakıyordu.

Tutuklanmadan önce Tate'e geri dönen bir yola birkaç bakış atmıştı: Kalbi açılıyordu. Aşk, gittikçe yüzeye yaklaşıyordu. Ancak Tate, birkaç kere onu hapiste ziyarete geldiğinde, onunla görüşmeyi reddetmişti. Kya cezaevinin, kalbini neden daha sıkı kapattığını bilmiyordu. Neden Tate'in bu yerde ona verebileceği iç rahatlığını kabul etmediğini de. Öyle görünüyordu ki, şu an Kya'nın her zamankinden daha savunmasız olması, başkalarına daha az güvenmek için bir sebepti. Hayatının en kırılgan yerinde dururken bildiği tek güvenlik ağına yönelmişti; kendisine.

Kefaletsiz olarak parmaklıkların arkasına atılmak, ne kadar yalnız olduğunu iyice açığa çıkarmıştı. Şerifin bir telefon hakkı önerisi ona, acımasız bir gerçeği hatırlatmıştı;

arayabileceği kimse yoktu. Dünyada bildiği tek telefon numarası Jodie'ninkiydi ve Kya, abisini arayıp cinayetten suçlandığı için hapishanede olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Onca yıldan sonra nasıl onu kendi sorunlarıyla rahatsız edebilirdi? Ve belki utanç da onu aramasına engel olmuştu.

Onu, hayatta kalması ve kendini savunması için tek başına bırakıp gitmişlerdi. O yüzden işte buradaydı, tek başına.

Bir kez daha Tom Milton'un ona verdiği harika deniz kabuğu kitabını eline aldı, şu ana kadar en çok değer verdiği kitabı buydu. Gardiyan, Tate'in birkaç biyoloji makalesi getirdiğini söylemişti, orada üst üste yerde duruyorlardı ancak Kya, kelimeleri bir araya getirecek kadar odaklanamıyordu. Cümleler farklı yönlere uçuşuyor, dönüp dolaşıp makalenin en başına geri geliyorlardı. Deniz kabuğu resimleri daha kolaydı.

Ucuz karo zemine vuran ayak sesleri duydu ve Jacob,— gardiyan olarak görevlendirilmiş, ufak tefek, zenci adam— Kya'nın kapısının önünde belirdi. Elinde kahverengi kâğıda sarılı, büyük bir paket vardı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Clark ama bir ziyaretçin var. Benimle gelmen gerek."

"Kim?"

"Avukatın, Bay Milton." Metalin metale çarpma sesleri yankılandı, Jacob kapıyı açıp Kya'ya paketi uzattı. "Ve bu paket de Zıpzıp'tan." Kya, paketi yatağının üstüne bıraktıktan sonra Jacob'ı takip ederek bir koridordan geçip bir odaya girdi, bu oda hücresinden bile küçüktü. Kya içeri girdiğinde Tom Milton ayağa kalktı. Kya ona başını salladı ve şeftali rengi yanakları olan devasa bir kümülüs bulutunun kendini iyice şişirmesini izlemek için camdan dışarı baktı.

"İyi akşamlar, Kya."

"Bay Milton."

"Kya, lütfen bana Tom de. Koluna ne oldu? Kendini incittin mi?"

Kya aniden kolunu çekip ona kazıdığı ağları sakladı. "Sadece sinek ısırıkları, sanırım."

"Şerifle konuşurum; odanda sivrisinek olmamalı."

Kya, başı eğik halde, "Hayır, lütfen! Sorun değil. Böcekler beni endişelendirmiyor," dedi.

"Peki, tabii ki yapmamı istemediğin hiçbir şey yapmam. Kya, seninle seçeneklerin hakkında konuşmaya geldim."

"Hangi seçenekler?"

"Açıklayayım. Bu noktada, jürinin hangi yöne gideceğini söylemek zor, savcının iddiası kuvvetli... Hiçbir şekilde somut değil ancak bu kasabadaki insanların ne kadar ön yargılı hareket ettikleri dikkate alınırsa kazanmamızın kolay olmayacağı gerçeğine hazır olmalısın. Ancak itiraf pazarlığı seçeneği de var. Kastettiğim şeyi anlıyor musun?"

"Pek değil."

"Birinci dereceden cinayet suçlamasını reddettin. Eğer kaybedersek, senin kaybın çok ciddi olur: Ya hayatının kalanını hapiste geçirirsin ya da bildiğin gibi idam cezası istiyorlar. Seçeneğin, daha hafif bir suçu kabul etmek, mesela; kasıtsız adam öldürme. Eğer şunları söylemeye razı olursan,—evet, o gece kuleye gittin. Orada Chase ile buluştun, bir anlaşmazlık yaşadınız ve korkunç bir kaza sonucu Chase, geri bir adım atıp mazgalın açık olduğu yerden düştü—o zaman duruşma hemen bitebilir, bu çileyi daha fazla çekmek zorunda kalmazsın ve savcıyla hapis cezasının süresi konusunda pazarlık yapabiliriz. Daha önce hiçbir şeyle suçlanmadığından, büyük ihtimalle on yıl hapis yatmanı uygun görürler ve altı yıl gibi bir süre yattıktan sonra

çıkabilirsin. Bunun kulağa kötü geldiğinin farkındayım ancak hayatını hapiste geçirmekten ya da diğerinden daha iyidir."

"Hayır, suçlu olduğumu ima eden hiçbir şey söylemeyeceğim. Hapse girmeyeceğim."

"Kya, anlıyorum fakat lütfen bunun üstünde düşün. Hayatının kalanını hapiste geçirmeyi de diğerini de istemezsin."

Kya tekrar camdan dışarı baktı. "Düşünmeme gerek yok. Hapiste kalmayacağım."

"Pekâlâ, hemen şu an karar vermemize gerek yok. Biraz vaktimiz var. Gidişata bakarız. Gitmeden önce benimle konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Lütfen, beni çıkar buradan. Öyle ya da böyle..."

"Seni çıkarmak için elimden geleni yapacağım, Kya. Ama pes etme. Ve lütfen bana yardımcı ol. Daha önce de söylediğim gibi daha ilgili olmalısın, arada sırada jüri üyelerine bakmalısın ve..."

Ancak Kya gitmek üzere arkasına dönmüştü.

JACOB, KYA'YI hücresine geri götürdü ve Kya, Zıpzıp'ın gönderdiği paketi açtı ki paket zaten daha önce hapishane müdürü tarafından açılmış ve baştan savma şekilde geri bantlanmıştı. Kya paket kâğıdını saklamak üzere katladı. Kutunun içine; küçük tüplerde boyalar, bir fırça, kâğıt ve bir kese kâğıdına konulmuştu; Mabel'in ev yapımı mısır çörekleriyle doldurulmuş bir sepet de vardı. Sepetin etrafına çam iğnelerinden yapılmış bir kuş yuvası, meşe yaprakları, birkaç deniz kabuğuyla uzun su kamışları konulmuştu. Kya burnunu çekti. Dudaklarını sıktı. Zıpzıp. Mabel.

Güneş batmış, takip edecek toz zerresi kalmamıştı.

Daha sonra Jacob, Kya'nın akşam yemeği tepsisini almaya geldi. "Söylemem gerek, Bayan Clark, çok az yemişsin. Şu pirzolalar ve yeşillikler, bulabileceğinin en güzellerinden." Kya ona gülümsedi sonra ayak seslerinin koridorun sonuna ulaşmasını dinledi. Kalın, metal kapının, ağır bir ciddiyetle kapanmasını bekledi.

O sırada koridorun zemininde, parmaklıkların hemen dışında, bir şey hareket etti. Kya'nın gözleri o yöne çevrildi. Pazar Adaleti, poposunun üstüne oturmuş, yeşil gözlerini Kya'nın siyah gözlerine dikmişti.

Kya'nın kalbi hızlandı. Bunca haftadır tek başına bir hücreye kapatılmıştı ve şimdi bu hayvan, bir büyücü gibi parmaklıkların arasından girip çıkabiliyordu. Onunla olabiliyordu. Pazar Adaleti göz temasını koparıp koridorun sonundaki mahkûmların konuşma seslerinin geldiği yöne baktı. Kya, kedinin onu terk edip diğer mahkûmlara gitmesinden çok korktu. Ancak Pazar Adaleti tekrar Kya'ya baktı, bir can sıkıntısıyla göz kırptı ve kolayca parmaklıkların arasından geçti. İçeri girdi.

Kya iç çekip "Lütfen kal," diye fısıldadı.

Kedi acele etmeden hücrenin etrafını kokladı, nemli beton duvarları, açık boruları ve musluğu inceledi, bu arada Kya'yı görmezden geliyordu. Hücrede en ilginç bulduğu kısım, duvardaki bir çatlak oldu. Kya bunu, kuyruğunu oynatışından anlayabilmişti. Pazar Adaleti, hücre turunu Kya'nın küçük yatağının yanında sonlandırdı. Sonra birden bire Kya'nın kucağına atlayıp kendi etrafında dönerek iri patileriyle aradığı yumuşak noktayı, Kya'nın bacaklarında buldu. Kya donakalmıştı, kedinin manevralarını engellememek için kollarını havada tutuyordu. En sonunda Pazar Adaleti, sanki hayatı boyunca her gece burada

uyumuş gibi Kya'nın kucağına yerleşip Kya'ya baktı. Kya usulca başına dokundu sonra boynunu kaşıdı. Kedi, akıntı gibi yüksek sesli bir mırıltı çıkarmaya başladı. Kya bu kadar kolayca kabul edilmiş olmanın rahatlığıyla gözlerini kapattı. Hayat boyu süren bir özleme derin bir ara verilmişti.

Kya, hareket etmeye korkarak bacağına kramp girene kadar kaskatı kesilmiş halde oturdu sonra kaslarını esnetmek için bacaklarını hafifçe oynattı. Pazar Adaleti, gözlerini açmadan Kya'nın kucağından kalkıp yanına kıvrıldı. Kya, üstündeki gündüz kıyafetleriyle yanına uzanıp kedinin uyumasını izleyerek uyudu. Her an irkilerek uyanabilecekmiş gibi değildi, en sonunda boş bir sükûnet sağlayan derin bir uykuydu.

Kya, gece bir kez uyanıp kedinin sırtüstü ve bacaklarını farklı yönlere uzatmış halde uyumasını izledi. Ancak şafakta uyandığında kedi gitmişti. Kya ağlamamak için kendini tuttu.

Jacob kapının önündeydi, bir eliyle kahvaltı tepsisini tutuyor, diğeriyle kapının kilidini açıyordu. "Lapanı getirdim, Bayan Clark."

Kya tepsiyi alırken "Jacob, mahkeme salonunda uyuyan şu siyah-beyaz kedi. Dün gece buradaydı," dedi.

"Ah, kusura bakmayın! O Pazar Adaleti. Bazen benimle birlikte içeri giriyor ve yemek tepsilerini taşıdığım için girdiğini göremiyorum. Sonunda yanlışlıkla onu, sizlerle birlikte buraya kilitlemiş oluyorum." *Hapsetmek* demeyecek kadar nazikti.

"Sorun değil. Burada olması hoşuma gitti. Lütfen, eğer akşam yemeğinden sonra onu görürsen içeri alır mısın? Ya da ne zaman görürsen..."

Jacob, yumuşak gözlerle Kya'ya baktı. "Tabii. Bunu yapacağım, Bayan Clark. Onun iyi bir misafir olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler, Jacob."

O akşam Jacob geri döndü. "İşte yemeğin, Bayan Clark. Restorandan gelen kızarmış tavuk, patates püresi ve et sosu. Umarım bu akşam bir şeyler yiyebilirsin."

Kya durduğu yerden Jacob'un ayaklarına bakıp tepsiyi aldı. "Teşekkürler, Jacob. Kediyi gördün mü?"

"Hayır. Hiç görmedim. Fakat gözümü açık tutarım."

Kya başını salladı. Oturacak tek yer olan yatakta oturup tabağa baktı. Hapishanedeki yemekler, hayatında gördüğü bütün yemeklerden daha güzeldi. Tavuğu dürttü, fasulyeleri tabakta itti. Yemek bulmuştu ancak bu sefer de midesi kaybolmuştu.

Sonra kilit açılmasının ve ağır metal kapının savrulmasının sesini duydu.

Koridorun sonundan Jacob'un, "Buyrun bakalım, Bay Pazar Adaleti!" dediğini duydu.

Kya, nefesini tutarak hücresinin dışına, yere baktı ve birkaç saniye içinde Pazar Adaleti orada belirdi. Tüylerindeki desenler, şaşırtıcı derecede; aynı anda hem göz alıcı, hem de yumuşaktı. Bu sefer tereddüt etmeden hücreye girerek Kya'ya doğru yürüdü. Kya tabağı yere koydu ve kedi, tavuğu —butu patisiyle tutup yere çekerek—yedi sonra et sosunu yalayıp yuttu. Fasulyelere dokunmadı. Kya bütün bunları, yüzünde bir gülümsemeyle izledi sonra da bir peçeteyle yeri temizledi.

Pazar Adaleti, Kya'nın yatağına atladı ve tatlı bir uyku ikisini sarıp sarmaladı.

ERTESİ GÜN, Jacob kapının önündeydi. "Bayan Clark, başka bir ziyaretçin var."

"Kim?"

"Yine Bay Tate. Birkaç defa geldi, Bayan Clark ve hep bir şeyler getiriyor ya da seni görmek istiyor. Bugün onunla görüşmez misin, Bayan Clark? Bugün cumartesi, duruşma yok, bütün gün burada yapacak hiçbir şey yok."

"Peki, Jacob."

Jacob, Kya'yı, Tom Milton'la buluşmaya götürdüğü odaya götürdü. Kya kapıdan içeri girdiğinde Tate sandalyesinden kalktı ve hızlıca ona doğru yürüdü. Hafifçe gülümsedi ancak Kya'yı burada görmenin hüznü, gözlerinden anlaşılıyordu.

"Kya, iyi görünüyorsun. Çok endişelenmiştim. Benimle görüştüğün için teşekkür ederim. Otursana." Jacob, kenarda büyük bir dikkatle gazete okurken Kya ve Tate karşılıklı oturdular.

"Merhaba, Tate. Getirdiğin kitaplar için teşekkür ederim." Kya sakin davranıyordu ancak kalbi parçalanıyordu.

"Senin için başka ne yapabilirim?"

"Eğer benim evimin yakınlarında olursan belki martıları besleyebilirsin."

Tate gülümsedi. "Evet, onları besliyorum zaten. Gün aşırı." Tate bunu sıradan bir şey gibi göstermek istemişti ama her şafakta ve her alaca karanlıkta, martıları beslemek için Kya'nın sahiline gitmişti.

"Teşekkürler."

"Mahkemedeydim Kya, tam arkanda oturuyordum. Hiç arkana dönmedin, o yüzden orada olduğumun farkında mıydın emin olamadım. Ama her gün orada olacağım."

Kya camdan dışarı baktı.

"Tom Milton çok iyi bir avukat, Kya. Büyük ihtimalle eyaletin bu taraflarındakilerin en iyisi... Seni buradan çıkaracak. Sadece dayan."

Kya tekrar sessiz kalınca Tate devam etti. "Ve sen buradan çıkar çıkmaz, eski günlerdeki gibi lagünlerde keşfe çıkacağız."

"Tate, lütfen, beni unutmak zorundasın."

"Seni hiç unutmadım ve asla unutmayacağım, Kya."

"Farklı olduğumu biliyorsun. Başka insanlara uyum sağlayamıyorum. Senin dünyanın bir parçası olamam. Lütfen, anlayamıyor musun? Bir daha herhangi biriyle yakın olmaktan çok korkuyorum. Bunu asla yapamam."

"Seni suçlamıyorum, Kya, ancak..."

"Tate, dinle beni. Yıllar boyunca insanlarla beraber olmanın hasretini çektim. Birinin yanımda kalacağına, gerçekten arkadaşlarım ve ailem olacağına cidden inanmıştım. Bir grubun parçası olacağıma... Ama kimse kalmadı. Ne sen ne de ailemin herhangi bir üyesi. Şimdi, en sonunda bununla baş etmeyi ve kendimi korumayı öğrendim. Ancak bunun hakkında şu an konuşamam. Beni görmek için buraya gelmene gerçekten minnettarım. Ve belki bir gün arkadaş olabiliriz ancak ileride ne olacağını düşünemem. Burada, bunu yapamam."

"Tamam, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Kısa bir sessizlikten sonra Tate devam etti. "Devasa puhu kuşları şimdiden ötmeye başladılar."

Kya başını salladı, neredeyse gülümseyecekti.

"Ah, dün senin evinin oradayken, buna inanmayacaksın ama erkek bir Cooper şahini, tam senin ön merdivenlerine kondu."

Coop'u düşündüğünde en sonunda gülümsedi. Birçok özel anıdan biriydi. "Evet, inanırım buna."

On dakika sonra Jacob zamanlarının dolduğunu ve Tate'in gitmesi gerektiğini söyledi. Kya geldiği için ona tekrar teşekkür etti.

"Martıları beslemeye devam edeceğim, Kya. Ve sana birkaç tane kitap getireceğim."

Kya başını salladı ve Jacob'u takip etti.

45.

Kırmızı Şapka

1970

Tate'in ziyaretinden sonraki pazartesi sabahı Kya, mübaşir tarafından mahkeme salonuna götürülürken her zaman olduğu gibi gözlerini seyircilerden uzak tutuyor, onun yerine dışarıdaki derin gölgeli ağaçları izliyordu. Ancak kulağına tanıdık bir ses geldi, belki de hafif bir öksürük ve başını çevirdi. Orada, ilk sırada, Zıpzıp ve ipek güllerle bezenmiş kilise şapkasını takmış olan Mabel, Tate ile birlikte oturuyordu. Onlar Tate ile mahkeme salonuna girip alt kattaki beyazların bölgesine oturduklarında insanlar biraz olay çıkarmıştı. Ancak mübaşir bunu, odasında oturan Yargıç Sims'e bildirdiğinde yargıç ona; salona gidip her renk ve her mezhepten insanların onun mahkeme salonunda istediği yere oturabileceğini ve eğer bu hoşlarına gitmiyorsa kalkıp gitmekte özgür olduklarını anons etmesini istedi. Hatta mübaşir, kalkıp gittiklerinden bizzat emin olacaktı.

Zıpzıp ve Mabel'i görmek, Kya'ya bir parça güç verdi ve biraz daha dik oturmaya başladı.

Savcının sıradaki tanığı, adli tabip Dr. Steward Cone'du. Cone çok kısa kesilmiş, beyazlayan saçları olan ve bir şeyleri görebilmek için başını sürekli arkaya kaldırmaya zorlayacak kadar aşağıda duran gözlükler kullanan bir adamdı. Adli tabip, Eric'in sorularını cevaplarken Kya'nın aklı martılarındaydı. Hapiste olduğu bu uzun aylar boyunca onların hasretini çekmişti, oysa Tate, o gittiğinden beri martıları besliyordu. Onlar terk edilmemişlerdi. Kya Büyük Kızıl'ın, ona ekmek kırıntıları verirken ayak parmaklarının üstünde dolaşmasını hatırladı.

Adli tabip, gözlüğünü düzeltmek için başını arkaya attı ve bu hareket, Kya'nın aklını tekrar mahkeme salonuna döndürdü.

"Yani özetlemek gerekirse; Chase Andrews'un, 1969 yılının 29 Ekim gece yarısıyla 30 Ekim sabah karşı arasında bir saatte öldüğüne dair ifade verdiniz. Ölüm sebebi, yangın kulesindeki açık bir mazgaldan, yirmi metrelik bir düşüş sonucu oluşan beyin ve omurilik yaralanmalarıydı. Düşerken başını bir destek kirişine çarptı, bu da kirişten alınan kan ve saç örnekleriyle teyit edildi. Uzman görüşünüze göre bunların hepsi doğru, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi, Dr. Cone, Chase Andrews gibi zeki ve atletik bir delikanlı, neden açık bir mazgaldan düşerek öldü? Bir ihtimali elemek adına soruyorum: Bay Andrews'un sisteminde, karar verme yetisini etkileyebilecek alkol ya da başka herhangi bir madde bulundu mu?"

"Hayır, bulunmadı."

"Önceden sunulan kanıtlar, Chase Andrews'un destek kirişine alnını değil, kafasının arkasını çarptığını gösteriyor." Eric, jürinin önünde durdu ve büyük bir adım attı. "Ancak ben, öne adım attığımda kafam, vücudumun geriye

kalanından biraz daha önde duruyor. Eğer ben, burada tam önümde duran bir deliğe adım atmış olsaydım, ivme ve kafamın ağırlığı beni öne doğru iterdi. Değil mi? Eğer Chase Andrews öne adım atıyor olsaydı kirişe kafasının arkasını değil, alnını çarpardı. O zaman Dr. Cone, kanıtlar Chase Andrews'un düşerken geri adım attığını gösteriyor, doğru mudur?"

"Evet, kanıtlar bu sonucu doğrular nitelikte."

"O zaman, eğer Chase Andrews, açık mazgala sırtı dönük şekilde duruyorsa ve birisi tarafından itilmişse öne doğru değil, arkaya doğru düşerdi. Bu sonuca da varmak mümkün, değil mi?" Tom itiraz edemeden Eric çabucak devam etti. "Sizden bunun, Chase'in itilerek düştüğü için öldüğü sonucunu kesinleştiren bir kanıt olduğunu söylemenizi istemiyorum. Sadece şuna açıklık getirmeye çalışıyorum: Eğer biri Chase'i geriye, açık mazgala doğru ittiyse kiriş nedeniyle başında oluşacak yaralar, Chase'in kafasında mevcut olan yararlarla uyumlu olurdu. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Pekâlâ. Dr. Cone, 30 Ekim sabahı, klinikte Chase Andrews'u incelediğinizde, boynunda deniz kabuklu bir kolye var mıydı?"

"Hayır."

Kya, içinde yükselen mide bulantısını bastırmak için bir pencere pervazında tüylerini yalayan Pazar Adaleti'ne odaklandı. İnanılmaz bir pozisyonda bükülmüş, bir bacağı havada, kuyruğunun kökünü yalıyordu. Kendi banyosu onu eğlendiriyordu ve bütün dikkatini, buna toplamış görünüyordu.

Birkaç dakika sonra savcı, "Chase Andrews'un öldüğü gece, kot bir ceket giyiyor olduğu doğru mu?" diye sordu.

"Evet, bu doğru."

"Ve resmi raporunuza göre Dr. Cone, ceketinde kırmızı yün iplikler bulmadınız mı? Üstünde olan kıyafetlerin hiçbirine uymayan kırmızı iplikler?"

"Evet."

Eric, kırmızı yün iplikler içeren, şeffaf bir plastik poşeti havada tuttu. "Chase Andrews'un ceketinde bulunan kırmızı iplikler bunlar mı?"

"Evet."

Eric, masasından daha büyük bir poşet aldı. "Ve Chase Andrews'un ceketinde bulunan kırmızı yün ipliklerin, bu kırmızı şapkadakilerle uyumlu olduğu doğru mu?" Poşeti tanığa uzattı.

"Evet. Bunlar benim topladığım ve etiketlediğim örnekler. Cekette bulunan ipliklerle şapkadakiler tam tamına uyumlu."

"Bu şapka nerede bulundu?"

"Şerif, şapkayı Bayan Clark'ın evinde buldu." Bu pek bilinen bir şey değildi ve izleyicilerden gittikçe artan bir mırıldanma sesi gelmeye başladı.

"Şapkayı takmış olduğuna dair bir kanıt var mı?"

"Evet. Şapkanın içinde, Bayan Clark'ın saç telleri bulundu."

Mahkemede Pazar Adaleti'ni izlerken Kya, ailesinin hiç evcil hayvanı olmadığını düşünüyordu. Bir tane bile kedi ya da köpekleri olmamıştı. Evcil hayvan olmaya en yakın şey; evin altında yaşayan, ipeksi, kıvrak ve ukala bir yaratık olan dişi bir kokarcaydı. Anne, ona Chanel diye hitap ederdi.

Birkaç karşılaşma sonrasında herkes birbirini tanıma fırsatı bulmuştu ve Chanel, çok uysallaşmıştı, silahlarını

sadece çocuklar fazla yaramazlaşınca gösteriyordu. Gelip giderdi, bazen merdivenlerden inip çıkan ev halkıyla yan yana yürüdüğü bile oluyordu.

Her ilkbaharda çocuklarını, meşe ormanlarını ve dümen sularını keşfetmeye götürürdü. Yavruları arkada, birbirlerinin üstüne çıkarak ve birbirlerine çarparak siyah-beyaz bir karmaşa halinde ilerlerdi.

Tabii ki Baba, her zaman ondan kurtulmakla ilgili tehditler savuruyordu ancak Jodie, babasından kat kat daha fazla olgunluk göstererek, "O zaman da başka bir kokarca gelip oraya yerleşir. Ben hep, tanıdığım bir kokarcanın, tanımadığım bir kokarcadan daha iyi olduğunu düşünürüm," derdi. Kya Jodie'yi düşününce gülümsedi. Sonra kendine geldi.

"O zaman, Dr. Cone, Chase Andrews'un öldüğü, geri giderken—birisi tarafından itilmiş olması ihtimaliyle tutarlı bir pozisyonda—açık bir mazgaldan düştüğü gece, ceketinde bulunan kırmızı yün iplikler, Bayan Clark'ın evinde bulunan kırmızı yün şapkadan geldi. Ve şapkada Bayan Clark'a ait saç telleri bulundu."

"Evet."

"Teşekkürler, Dr. Cone. Başka sorum yok."

Tom Milton, gökyüzünü izleyen Kya'ya anlık bir bakış attı. Sanki zemin eğimliymişçesine oda, savcılığa doğru eğiliyordu ve Kya'nın, buzdan oyulmuş gibi kasılmış ve mesafeli duruşunun pek yardımı olmuyordu. Tom, alnındaki beyaz saçı arkaya atıp çapraz sorgulama için adli tabibe yaklaştı.

"Günaydın, Dr. Cone."

"Günaydın."

"Dr. Cone, verdiğiniz ifadede Chase Andrews'un başının arkasındaki yaranın, geriye doğru, açık mazgaldan düşmesiyle tutarlı olduğunu belirttiniz. Eğer kendiliğinden geri adım atıp açıklıktan tamamen kaza sonucu düşmüş olsaydı, kafasının arkasını vurmasının sonuçlarının, mevcut olanlarla tamamen aynı olacağı doğru mu?"

"Evet."

"Göğsünde ya da kollarında, itilmesi sonucuyla oluşabilecek morluklar var mıydı?"

"Hayır. Tabi ki bütün vücudunda düşüş sonucu oluşan ağır morluklar vardı. Çoğunlukla gövdesinin ve bacaklarının arkasında... Özellikle bir itiş sonucu oluşabilecek herhangi bir morluk yoktu.

"Hatta Chase Andrews'un itilerek düştüğünü gösteren herhangi bir kanıt da yok. Doğru mu?"

"Bu doğru. Benim bilgim dâhilinde, Chase Andrews'un itildiğini gösteren bir kanıt yok."

"O zaman Dr. Cone, Chase Andrews'un cesedi üzerinde yaptığınız profesyonel inceleme sonucunda, bunun bir kaza değil de bir cinayet olduğunu gösteren herhangi bir kanıt bulamadınız, doğru mu?"

"Doğru."

Tom acele etmeden, bu cevabın jüri tarafından iyice sindirilmesini bekledi sonra devam etti. "Şimdi, Chase'in ceketinin üstünde bulunan şu kırmızı ipliklerden bahsedelim. Bu ipliklerin ne süredir ceketin üzerinde olduğunu anlamanın herhangi bir yolu var mı?"

"Hayır. Nereden geldiklerini belirleyebiliriz ancak ne zaman geldiklerini değil."

"Başka bir deyişle; o iplikler yıllardır o ceketin üzerinde olabilir, hatta dört yıldır bile olabilir?"

"Bu doğru."

"Ceket yıkansa bile mi?"

"Evet."

"O zaman o ipliklerin, cekete Chase'in öldüğü gece geldiğini gösteren kanıt yok."

"Doğru."

"Sanığın, Chase Andrews'un ölümünden 4 sene öncesinden tanıdığıyla ilgili bir ifade verildi. Yani diyorsunuz ki; o dört sene içerisinde, herhangi bir zamanda bu kıyafetleri giyerek buluştuklarında, bu ipliklerin şapkadan cekete geçmiş olması mümkün?"

"Gördüğüme göre, evet."

"O zaman kırmızı iplikler, Bayan Clark'ın, Chase Andrews öldüğü gece, onunla olduğunu kanıtlamıyor. O gece Bayan Clark'ın Chase Andrews'un yakınlarında olduğunu gösteren herhangi bir kanıt var mıydı? Mesela, cesette ya da cesedin tırnaklarının altında Bayan Clark'ın deri parçacıkları ya da ceketin düğmelerinde parmak izleri? Chase'in kıyafetlerinde ya da bedeninde Bayan Clark'a ait saç telleri?"

"Yoktu."

"O zaman, kırmızı ipliklerin dört yıldır cekette olabileceğini de göz önünde bulundurursak; Bayan Catherine Clark'ın, öldüğü gece Chase Andrews'un yakınlarında olduğuyla ilgili hiçbir kanıt yok?"

"Benim incelemelerime göre, evet. Bu doğru."

"Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

Yargıç Sims, erken bir öğle molası verdi.

Tom, hafifçe Kya'nın dirseğine dokunarak iyi bir çapraz sorgulama olduğunu fısıldadı. İnsanlar ayağa kalkıp

bacaklarını esnettiler ve Kya hafifçe başını salladı. Neredeyse herkes, Kya'nın kelepçelenip odadan çıkarılmasını izlemek için bekledi.

Onu hücresine bırakan Jacob'ın ayak sesleri uzaklaşırken Kya, yatağına oturdu. Buraya ilk kapatıldığında sırt çantasını almasına izin vermemişlerdi ancak içinden birkaç şey alıp kahverengi bir kese kâğıdıyla yanında tutabileceğini söylemişlerdi. O gün çantasından, üstünde Jodie'nin telefon numarası ve adresi yazan kâğıdı almıştı. O günden beri neredeyse her gün kâğıda bakmış, abisini arayıp gelip yanında olmasını istemeyi düşünmüştü. Geleceğini biliyordu ve Jacob, onu aramak için telefonu kullanabileceğini söylemişti. Ancak Kya bunu yapmamıştı. "Lütfen gel; cinayetle suçlanıyorum ve hapisteyim!" *sözlerini nasıl söyleyebilirdi.*

Kya, dikkatlice kâğıt parçasını kesenin içine koyarak Tate'in ona verdiği Birinci Dünya Savaşı pusulasını aldı. İğnenin kuzeye dönüp tam doğru yerde durmasını izledi. Sonra pusulayı kalbine götürdü. Buradan başka nerede, bir insanın bu pusulaya daha çok ihtiyacı olabilirdi ki?

Sonra Emily Dickinson'un sözlerini fısıldadı:

Kalbin süpürülmesi
Ve aşkın kaldırılması
Bir daha kullanmak istemeyeceğiz
Sonsuza kadar.

46.

Dünyanın Kralı

1969

Kya otobüs çizelgesini almak için küçük teknesiyle Zıpzıp'a giderken eylül, gökyüzüne ve denize, yumuşak bir güneş ışığıyla açık mavi parıltılar saçıyordu. Yabancı insanlarla yabancı bir kasabaya giden bir otobüse binme düşüncesi Kya'yı geriyordu ancak editörü Robert Foster ile tanışmak istiyordu. İki yıldan uzun süredir, birbirlerine kısa notlar—hatta bazen uzun mektuplar—yollamışlar, çoğunlukla kitaplarındaki çizimler ve yazılardaki düzeltmelerden bahsetmişlerdi ancak bu iletişim, çoğunlukla biyolojik sözlerle harmanlanmış şairane betimlemelerle devam etmişti ve aralarında sağlam bir bağ oluşturmuştu. Posta adresinin diğer tarafındaki kişi, tekdüze ışığın, sinek kuşlarının kanatlarındaki mikroskobik prizmalar tarafından parçalanarak altın-kırmızı renkli boynundaki yanar-döner etkiyi yarattığını bilen bu insanla tanışmak istiyordu. Ve bunları, en az o renkler kadar nefes kesici kelimelerle anlatan kişiyi.

Kya rıhtıma çıktığında Zıpzıp onu selamladı ve yakıta mı ihtiyacı olduğunu sordu.

"Hayır, teşekkürler, şimdilik yok. Otobüs çizelgesini yazmam gerek. Sende bir kopyası var, değil mi?"

"Elbette var. Kapının solundaki duvarda asılı. Buyur."

Kya, çizelgeyle dükkândan çıkınca Zıpzıp, "Bir yere mi gidiyorsun, Bayan Kya?" diye sordu.

"Belki. Editörüm, tanışmak için beni Greenville'e davet etti. Daha emin değilim."

"Peki, öyleyse. Bu çok iyi olur. Biraz uzak ama bir seyahat sana iyi gelir."

Kya teknesine binmek için dönerken Zıpzıp eğilip Kya'ya biraz daha yakından baktı. "Bayan Kya, yüzüne gözüne ne oldu? Dayak yemiş gibi görünüyorsun." Kya çabucak başını çevirdi. Chase'in yumruğunun yaptığı neredeyse bir aylık morluk, Kya'nın, kimsenin fark etmeyeceğini sandığı soluk, sarımsı bir lekeye dönüşmüştü.

"Hayır, sadece kapıya çarptım..."

"Sakın bana masal anlatma, Bayan Kya! Ben turp kamyonundan düşmedim. Sana kim vurdu?"

Kya sessiz kaldı.

"Bunu sana Bay Chase mi yaptı? Bana söyleyebileceğini biliyorsun. Hatta sen söyleyene kadar, tam burada kalacağız."

"Evet, Chase yaptı." Kya, kelimelerin ağzından çıktığına inanamıyordu. Böyle şeyleri anlatacak birine sahip olduğunu hiç düşünmemişti. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını çevirdi.

Zıpzıp'ın yüzü asıktı. Birkaç saniye boyunca konuşmadı. Ve sonra, "Başka ne yaptı?"

"Hiçbir şey, yemin ederim. Denedi Zıpzıp ama onunla dövüşerek kurtuldum."

"O adamın kırbaçlanması ve sonra bu kasabadan gönderilmesi gerek."

"Zıpzıp, lütfen! Kimseye söyleme. Beni şerifin ofisine sürükleyip bir sürü adama neler olduğunu anlattırırlar. Bunu atlatamam." Kya yüzünü ellerine koydu.

"Ama bir şey yapılması gerek. Bunu yapıp sonra hiçbir şey olmamış gibi o süslü teknesiyle dolaşamaz. *Dünyanın Kralı.*"

"Zıpzıp, nasıl olduğunu bilirsin. Onun tarafını tutarlar. Sadece ortalığı karıştırdığımı söylerler. Ailesinden para koparmaya çalıştığımı falan... Renkliler Kasabası'ndaki kızlardan biri, Chase Andrews'u tecavüze teşebbüs ve saldırıyla suçlarsa ne olacağını düşün. Hiçbir şey yapmazlardı. Sıfır." Kya'nın sesi gittikçe daha tizleşiyordu. "O kız için çok büyük bir bela ile sonuçlanır. Gazete yazıları. Onu orospulukla suçlayan insanlar... Benim için de aynısı olur, bunu biliyorsun. Lütfen bana, kimseye söylemeyeceğine dair söz ver." Kya konuşmasını ağlayarak bitirdi.

"Haklısın, Bayan Kya. Haklı olduğunu biliyorum. Benim bu olayı daha kötü hale getirecek bir şey yapmamdan endişelenmene gerek yok. Ama tekrar peşine düşmeyeceğini nereden biliyorsun? Hem de sen, oralarda tek başınayken."

"Önceden hep kendimi korumayı başardım, bu sefer sadece geldiğini duymadığım için boş bir anıma denk geldi. Güvende olacağım, Zıpzıp. Eğer Greenville'e gitmeye karar verirsem geri döndüğümde belki bir süreliğine okuma kulübemde yaşayabilirim. Chase'in orayı bildiğini sanmıyorum."

"Peki, o zaman. Ama buraya daha sık gelmeni istiyorum, gelip bana her şeyin yolunda olup olmadığını söylemeni istiyorum. Biliyorsun ki istediğin zaman gelip Mabel ve benimle kalabilirsin, bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim, Zıpzıp. Biliyorum."

"Greenville'e ne zaman gidiyorsun?

"Emin değilim. Editörün mektubunda ekim sonu yazıyordu. Daha hazırlık yapmadım, daveti kabul bile etmedim." Artık biliyordu ki morluk tamamen yok olmazsa gidemezdi.

"Peki, bana ne zaman gideceğini ve ne zaman geri döneceğini haber ver. Duydun mu? Kasaba dışındaysan bunu bilmem lazım. Çünkü eğer seni birkaç günden fazla görmezsem, bizzat evine geleceğim. Gerekirse ekibimi de getiririm."

"Haber veririm. Teşekkürler, Zıpzıp."

47.

Uzman

1970

Savcı Eric Chastain, şerifi, 30 Ekim'de yangın kulesinin dibinde, Chase Andrews'un cesedini bulan iki çocuk, doktorun incelemeleri ve soruşturmanın başlangıcı hakkında sorguluyordu.

Eric devam etti. "Şerif, lütfen bize Chase Andrews'un kuleden yanlışlıkla düşmediğine inanmanıza sebep olan şeyi söyleyin. Bir suç işlendiğini düşünmenize sebep olan neydi?"

"Gözüme çarpan ilk şey; Chase'in cesedinin etrafında hiç ayak izi olmamasıydı, kendisininkilerin bile... Onu bulan çocuklarınki dışında hiç iz yoktu, o yüzden birilerinin bir suçun üstünü kapatmak amacıyla onları yok ettiğini düşündüm."

"Suç mahallinde parmak ya da araba izlerinin olmadığı da doğru mu, Şerif?"

"Evet, bu doğru... Laboratuvar raporları, yangın kulesinde hiç yeni parmak izi olmadığını gösteriyordu.

Mazgalda bile yoktu ki, birinin o mazgalı tutup açmış olması gerekiyordu. Yardımcım ve ben, araba izleri aradık, onlar da yoktu. Bütün bunlar, birilerinin kanıtları özellikle yok ettiğine dair işaretti."

"O zaman, laboratuvar raporları, Bayan Clark'ın şapkasından, kırmızı yün ipliklerin, o gece Chase'in kıyafetlerinde bulunduğunu gösterince, siz..."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedi Tom. "Tanığı yönlendiriyor. Ayrıca ifadelerde zaten o kırmızı ipliklerin, Bayan Clark'ın kıyafetlerinden Bay Andrews'un kıyafetlerine 29 ve 30 Ekim'den önce taşınmış olabileceği belirtildi."

"Kabul edildi," diye gürledi yargıç.

"Başka sorum yok. Tanık sizindir." Eric, şerifin ifadesinin biraz zayıf olacağını biliyordu—cinayet silahı; parmak, ayak, araç izleri olmadan ne yapılabilir ki—ancak yine de jüriyi, Chase'i birinin öldürdüğüne ikna edecek kadar kanıt vardı ve kırmızı iplikler göz önünde bulundurulduğunda, bu kişi Bayan Clark olabilirdi.

Tom Milton tanık kürsüsüne yürüdü. "Şerif, sen ya da başka biri, ayak izleri veya izlerin silinmiş olduğuyla ilgili kanıt aramak için bir uzmana danıştınız mı?"

"Buna gerek olmadı. Uzman benim. Ayak izi araştırması benim resmî eğitimimin bir parçası. Başka bir uzmana ihtiyacım olmadı."

"Görüyorum. O zaman yerde, ayak izlerinin silindiğine dair kanıt var mıydı? Mesela, izleri kapatmak için kullanılan çalılardan ya da dallardan izler buldunuz mu? Ya da bir çamurun üstüne konulmuş çamur? Bunun gibi şeylerin herhangi bir kanıtı, fotoğrafı var mı?"

"Hayır. Ben, kulenin altında, bizimkiler ve çocuklarınkiler dışında hiçbir ayak izi bulunmadığına dair ifade vermek için buradayım. O yüzden, birileri onları silmiş olmalı."

"Peki ama şerif, gelgitler oldukça—gelgitten bile daha ilerilere uzanan—yer altı suyunun yükselip alçalması, bazı yerleri bir süreliğine kurutması, birkaç saat sonra suyun tekrar yükselmesi, bataklığın fiziksel özelliklerinden biri değil midir? Çoğu yerde su yükseldikçe araziyi ıslatır, çamurdaki bütün izleri siler, mesela ayak izlerini. Temiz bir sayfa açar. Bu doğru değil mi?"

"Yani, evet, öyle olabilir. Ama böyle bir şeyin olduğuna dair kanıt yok."

"Elimde 29 Ekim gecesi ile 30 Ekim sabahı için gelgit tablosu var ve bakın, Şerif Jackson, suların gece yarısı civarında çekildiği yazıyor. Yani Chase, kuleye vardığı ve merdivenlere yürüdüğü zaman, ıslak çamurda izler bırakmış olmalı. Sonra sular yükseldiğinde, izleri silinmiştir. Sizin ve cesedi bulan çocukların derin izler bırakmanızın ve Chase'in izlerinin yok olmasının sebebi bu. Bunun mümkün olabileceğine katılıyor musunuz?"

Kya hafifçe başını salladı, dava başladığından beri ifadelere verdiği ilk tepki buydu. Çoğu zaman bataklık sularının, dünün hikâyesini yuttuğunu görmüştü: Bir nehir kıyısındaki geyik izleri ya da ölü bir ceylanın etrafındaki vaşak izleri yok olurdu.

Şerif cevap verdi. "Ben gelgitin hiçbir şeyi tamamıyla yok ettiğini görmedim, o yüzden bilmiyorum."

"Ancak şerif, dediğiniz gibi uzman olan, ayak izi incelemesinde eğitilmiş olan sizsiniz. Ve şimdi bu yaygın olayın, o gece yaşanıp yaşanmadığını bilmediğinizi söylüyorsunuz."

"Nasıl olduğunu belirlemek o kadar zor olmazdı, değil mi? Sadece sular çekilince oraya git, biraz ayak izi bırak ve su yükseldiğinde yok olmuş mu diye bak."

"Eğer, nasıl olduğunu belirlemek o kadar zor olmasaydı, neden bu deney yapılmadı? Burada, mahkemede duruyoruz ve sizin elinizde, birilerinin suçun üstünü kapatmak için ayak izlerini silip silmediğine dair hiçbir kanıt yok. Chase Andrews'un kulenin altında iz bırakmış olması ve yükselen yer altı suyunun bu izleri silmiş olması daha mümkün. Ve eğer eğlence olsun diye kuleye çıkarken yanında arkadaşları olsaydı, onların ayak izleri de silinirdi. Bu, son derece muhtemel koşullar altında, bir suç işlendiğine dair herhangi bir kanıt yok. Bu doğru değil mi, Şerif?"

Ed'in gözleri, sanki cevap duvarlara yazılıymışçasına sola, sağa, sola, sağa kayıyordu. İnsanlar, oturdukları yerde kıpırdanmaya başladı.

"Şerif?" diye tekrarladı Tom.

"Benim profesyonel fikrime göre, normal bir gelgit döngüsünün, ayak izlerini tamamıyla yok etme ihtimali çok düşük. Ancak, bir şeylerin üzerlerinin kapatıldığına dair bir işaret olmadığı için ayak izlerinin eksikliği, tek başına, bir suç olduğu anlamına gelmiyor. Ancak..."

"Teşekkürler." Tom jüriye döndü ve şerifin sözlerini tekrarladı. "Ayak izlerinin eksikliği, bir suç işlendiğini kanıtlamıyor. Şimdi, devam edelim şerif. Yangın kulesinde, yerde açık bırakılan mazgal hakkında konuşalım. Üstünde Bayan Clark'ın parmak izleri olup olmadığını saptamak için mazgalı incelediniz mi?"

"Evet, tabii inceledik."

"Peki, Bayan Clark'ın parmak izlerini, mazgalda ya da yangın kulesinin herhangi bir yerinde buldunuz mu?"

"Hayır. Hayır ancak başka parmak izi de bulamadık, o yüzden..."

Yargıç öne eğildi. "Sadece soruları cevapla, Ed."

"Peki ya saç? Bayan Clark'ın uzun, siyah saçları var. Eğer kulenin tepesine kadar tırmanmış ve platformda mazgalı açmak gibi işlerle uğraşmış olsaydı, birkaç saç telinin olmasını beklerdim. Bayan Clark'a ait saç teli buldunuz mu?"

"Hayır." Şerifin alnı terliyordu.

"Adli tabibin ifadesine göre, Chase'in cesedini inceledikten sonra Bayan Clark'ın, o gece Chase'in yakınlarında olduğuna dair hiç kanıt bulunamadı. Ah, şu iplikler vardı ancak onlar dört yıldır orada olabilirler. Ve şimdi, bize diyorsunuz ki; Bayan Clark'ın o gece yangın kulesinde olduğuna dair kanıt da yok. Bu doğru mu?"

"Evet."

"O zaman Chase Andrews'un düşüp öldüğü gece, Bayan Clark'ın yangın kulesinde olduğuna dair hiç kanıt yok. Doğru mu?"

"Dediğim oydu."

"Yani bu bir evet mi?"

"Evet, bu bir evet."

"Şerif, kulenin tepesindeki o mazgalların, yukarıda oyun oynayan çocuklar tarafından sık sık açık bırakıldığı doğru mu?"

"Evet, bazen açık bırakılıyorlardı. Ancak daha önceden de dediğim gibi genellikle açık unutulan mazgal, merdivenin tepesindekiydi, diğerleri değil."

"Ancak merdivenin tepesindeki mazgalın ve arada sırada diğer mazgalların çok sık açık unutulduğu ve çok büyük bir tehlike olarak görüldüğü hatta bu yüzden ofisinizin B.D. Orman Servislerine, bu soruna bir çözüm bulunmasını isteyen bir yazılı istek gönderdiği doğru değil mi?" Tom, şerife bir belge uzattı. "Bu, geçen yılın temmuz ayının

18'inde Orman Servislerine gönderilen resmî istek değil mi?" Şerif sayfaya baktı.

"Evet, bu o."

"Bu isteği tam olarak kim yazdı?"

"Ben, kendim yazdım."

"Yani Chase Andrews'un yangın kulesindeki açık bir mazgaldan düşüp ölmesinden sadece üç ay önce, Orman Servislerine ya kuleyi kapatmalarını ya da kimsenin incinmemesi için mazgalları sabitlemelerini talep eden yazılı bir istek yolladınız. Doğru mu?"

"Evet."

"Şerif, lütfen Orman Servislerine yazdığınız bu dokümanın son cümlesini mahkemeye okur musunuz? Sadece son cümle, şurası." Tom, dokümanı şerife uzattı ve son cümlesine işaret etti.

Şerif, mahkemeye yüksek sesle okudu. "Tekrarlamam gerekiyor ki, bu mazgallar çok tehlikeli ve eğer bu konuda harekete geçilmezse, ciddi bir yaralanma hatta ölüm bile gerçekleşebilir."

"Başka sorum yok."

48.

Bir Yolculuk

1969

28 Ekim 1969'da Kya, söz verdiği gibi Zıpzıp'a veda etmek üzere rıhtıma uğradı sonra da balıkçıların ve karides avcılarının, onu izlemek için her zaman ellerindeki işleri bıraktıkları kasaba limanına gitti. Ona bakanları görmezden gelerek teknesini limana bağlayıp soluk renkli, karton valiziyle—Anne'nin eski gardırobunun arkasında bulmuştu—Main Caddesi'ne yürüdü. El çantası yoktu ancak kitaplarını biraz jambon, çörek ve bir miktar nakitle doldurduğu sırt çantasında taşıyordu. Telif parasının büyük kısmını, teneke bir kutuya koyup lagünün yakınlarında bir yere gömmüştü. Üstündeki kahverengi Sears, Roebuck eteği, beyaz bluzu ve düz ayakkabılarıyla hayatında ilk defa, son derece normal görünüyordu. Dükkân çalışanları koşuşturmaca içinde müşterilerle ilgileniyor ve dükkânların önlerini süpürüyorlardı, hepsi aynı anda onu izliyordu.

Köşedeki *Otobüs Durağı* işaretinin altında durdu ve freni tıslayan Trailways otobüsü gelip okyanus manzarasını kapatana kadar bekledi. Kya otobüse binip şoförden

Greenville'e bir bilet alırken kimse otobüsten inmedi ya da binmedi. Kya, geri dönüş tarihlerini sorduğunda şoför ona, çizelgenin basılı olduğu bir kâğıt verdi ve Kya'nın valizini kaldırdı. Kya sırt çantasına sımsıkı tutunarak yerine oturdu. Ve üstünde düşünmek için fazla vakti olmadan,—neredeyse kasaba kadar uzun görünen—otobüs, Barkley Cove'da ilerledi.

İki gün sonra 13.16'da Kya, Greenville'den geri dönüp Trailways otobüsünden indi. Şimdi etrafında, normalden daha fazla kasaba insanı vardı, Kya uzun saçını omzunun üstünden atıp şoförden çantasını alırken ona bakıp fısıldaşıyorlardı. Kya yolun karşısına geçip limana gitti, teknesine bindi ve doğruca evine gitti. Zıpzıp'a uğrayıp söz verdiği gibi geri döndüğünü söylemek istiyordu ancak Zıpzıp'ın rıhtımında yakıt için sıraya girmiş başka tekneler vardı, o yüzden ertesi gün uğramaya karar verdi. Ayrıca bu şekilde martılarına daha çabuk kavuşabilirdi.

Böylece Kya, ertesi sabah, 31 Ekim gününde Zıpzıp'ın rıhtımına teknesiyle yanaştı, ona seslendi ve Zıpzıp, dükkânından çıktı.

"Selam Zıpzıp, sadece eve dönüğümü haber vermek istedim. Dün döndüm." Zıpzıp, Kya'ya doğru yürürken hiçbir şey demedi.

Kya, rıhtıma adım attığı anda Zıpzıp, "Bayan Kya, ben..." dedi.

Kya başını yana eğdi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Zıpzıp durup Kya'ya baktı. "Kya, Bay Chase ile ilgili haberleri duydun mu?"

"Hayır. Ne haberleri?"

Zıpzıp başını salladı. "Chase Andrews öldü. Sen Greenville'deyken, gece yarısı öldü."

"Ne?" Zıpzıp ve Kya, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

"Onu dün sabah, eski yangın kulesinin dibinde bulmuşlar, şey... Şey, dediklerine göre boynu kırılmış ve kafatası parçalanmış. Kulenin tepesinden düştüğünü düşünüyorlar."

Kya'nın ağzı açık kaldı.

Zıpzıp devam etti. "Bütün kasaba ayağa kalktı. Bazıları kaza olduğunu söylüyor ancak dediklerine göre şerif, bundan pek emin değilmiş. Chase'in annesi sinirden köpürerek bunun bir cinayet olduğunu iddia ediyor. Tam bir karmaşa."

Kya, "Neden cinayet olduğunu düşünüyorlar?" diye sordu.

"Kulenin tepesindeki mazgallardan biri açık bırakılmış ve Chase de oradan düşmüş. Bunun şüpheli olduğunu düşünüyorlar. Bazıları, çocukların yukarıda oynarken hep mazgalları açık bıraktığını ve Bay Chase'in kazara düşmüş olabileceğini söylüyor. Ancak bazıları da 'cinayet' diye ısrar ediyor."

Kya sessizdi, o yüzden Zıpzıp devam etti. "Cinayet olduğunu düşünmelerinin bir sebebi, Bay Chase bulunduğunda, o hep taktığı deniz kabuklu kolye boynunda değilmiş ki karısı, o akşam yemek için ailesine gitmek üzere evden çıkarken kolyenin, Chase'in boynunda olduğunu anlatmış. Karısı, o kolyeyi hep taktığını söylüyor."

Kolyeden bahsedilince Kya'nın boğazı kurudu.

"Sonra Chase'i bulan çocuklar... Şey, onlar şerifin suç mahallinde hiç ayak izi olmadığını söylediğini duymuşlar. Bir tane bile yokmuş. Sanki biri, kanıtları temizlemiş gibi. O iki çocuk, kasabada bunun hakkında konuşup duruyor."

Zıpzıp ona, cenazenin ne zaman olacağını söyledi ancak Kya'nın gitmeyeceğini biliyordu. Bu, dikiş diken ev hanımları ve İncil okuma grupları için çok büyük bir olaydı. Spekülasyonlar ve dedikodular, Kya'yı da içeriyordu. *Tanrı'ya şükürler olsun ki Chase öldüğü zaman Kya Greenville'deydi yoksa bunu, onun üstüne yıkmaya çalışırlardı,* diye düşündü Zıpzıp.

Kya, Zıpzıp'a başını salladı ve teknesine binip eve gitti. Lagünün çamurlu kıyısında durup Amanda Hamilton'un bir şiirini fısıldadı:

"Asla küçümseme
kalbi,
Yapabileceklerini onun.
Akıl almaz.
Kalp hissettiği kadar da yönlendirir,
Başka nasıl açıklayabilirsin
Seçtiğim yolu,
Senin seçtiğin yolu...
Bu geçişten geçen uzun yolu?"

49.

Kılık Değiştirmek

1970

Adının Bay Larry Price olduğunu söyleyen—kısa kesilmiş, kıvırcık, beyaz saçlı ve ucuz, parlayan mavi bir takım elbise giymiş—adam, Kuzey Carolina'nın bu kısmında farklı rotalara giden Trailways otobüsünü kullandığını ekledi ve bir sonraki tanık olarak yemin etti. Eric onu sorgularken Bay Price, aynı gece içerisinde Greenville'den Barkley Cove'a ve sonra tekrar Greenville'e dönmenin mümkün olduğunu teyit etti. Ayrıca Chase'in öldüğü gece, Greenville'den Barkley Cove'a giden otobüsü kullandığını ve yolculardan hiçbirinin Bayan Clark'a benzemediğini söyledi.

Eric, "Şimdi, Bay Price, soruşturma sırasında şerife, o otobüste erkek kılığına girmiş, uzun boylu bir kadın olma ihtimali bulunan, zayıf bir yolcu gördüğünüzü söylediniz. Doğru mu? Lütfen bu yolcuyu betimleyin," dedi.

"Evet, bu doğru... Genç, beyaz bir adamdı. Tahminimce 1.75-1.80 boylarındaydı ve pantolonu, üstünde çamaşır ipine asılmış çarşaflar gibi büyük duruyordu. Kocaman, mavi bir şapka takmıştı. Başını eğik tuttu, kimseye bakmadı.

"Ve şimdi Bayan Clark'ı gördüğünüze göre, otobüsteki zayıf adamın, kılık değiştirmiş haldeki Bayan Clark olmasının mümkün olabileceğini düşünüyor musunuz? Uzun saçlarını, o büyük şapkanın içine saklanmış olabilir mi?"

"Evet, mümkün olabilir."

Eric, yargıçtan, Kya'nın ayağa kalkmasını istedi ve Kya, Tom Milton ile birlikte ayağa kalktı.

"Geri oturabilirsiniz, Bayan Clark," dedi Eric sonra tanığa dönüp, "Otobüsteki genç adamın, Bayan Clark ile aynı boy ve kiloya sahip olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Tam olarak aynı," dedi Bay Price.

"O zaman, her şeyi göz önünde bulundurarak, 29 Ekim'de, gece 23.50'de, Greenville'den Barkley Cove'a giden otobüsteki zayıf adamın, sanık sandalyesindeki Bayan Clark olmasının mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Evet, bence çok mümkün..."

"Teşekkürler, Bay Price. Başka sorum yok. Tanık sizindir."

Tom, tanık kürsüsünün önünde durdu ve Bay Price'ı beş dakika boyunca sorguladıktan sonra özet yaptı. "Bize söylediklerniz şunlar: Birincisi, 29 Ekim 1969 gecesinde Greenville'den Barkley Cove'a giden otobüste, sanığa benzeyen hiçbir kadın yoktu. İkincisi, otobüste, uzun boylu, zayıf bir adam vardı ancak o zaman, yüzünü çok yakından görmüş olmanıza rağmen onu, kılık değiştirmiş bir kadın olarak düşünmediniz. Üçüncüsü, kılık değiştirme fikri, şerif bunu size söyleyene kadar aklınızda yoktu."

Tanık cevap veremeden Tom devam etti. "Bay Price, o zayıf adamın 29 Ekim günü, 23.50 otobüsünde olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Not mu aldınız, bir yere mi yazdınız? Belki de bir önceki ya da bir sonraki geceydi. 29 Ekim olduğuna yüzde yüz emin misiniz?"

"Peki, neden bahsettiğinizi anlayabiliyorum. Ve şerif hafızamı tazelemeye çalışırken o adam, o otobüsteymiş gibi geliyordu ancak şu an, sanırım yüzde yüz emin olamıyorum."

"Ayrıca Bay Price, o gece otobüs çok geç kalmamış mıydı? Hatta, tam olarak yirmi beş dakika gecikmişti ve Barkley Cove'a varması 1:40'ı bulmuştu. Doğru mu?"

"Evet." Bay Price Eric'e baktı. "Burada sadece yardım etmeye çalışıyorum, doğru şeyi yapmaya..."

Tom, "Çok yardımcı oldunuz, Bay Price. Çok teşekkürler. Başka sorum yok," dedi.

ERIC BİR SONRAKİ TANIĞI, 30 Ekim sabahında, saat 02.30'da Barkley Cove'dan Greenville'e giden otobüsün şoförü Bay John King'i çağırdı. İfadesinde, sanık sandalyesinde oturan Bayan Clark'ın otobüste olmadığını ancak otobüse yaşlı bir kadının bindiğini, onun da "...Bayan Clark gibi uzun boylu ancak gri, kısa ve permalı saçları olduğunu," belirtti.

"Bay King, sanığa bakarak söyleyin, eğer Bayan Clark kendini yaşlı bir kadın kılığına soksaydı, sizce otobüsteki o yaşlı kadına benzer miydi?"

"Yani.., hayal etmek zor. Belki."

"Yani mümkün?"

"Evet, sanırım."

Çapraz sorguda Tom, "Bir cinayet davasında 'sanmak' kelimesini kabul edemeyiz. 30 Ekim 1969 sabahı, saat 02.30'da, Barkley Cove'dan Greenville'e giden otobüste, sanık Bayan Clark'ı gördünüz mü?

"Hayır, görmedim."

"Ve o gece, Barkley Cove'dan Greenville'e giden başka bir otobüs var mıydı?"

"Hayır."

50.

Günlük

1970

Kya ertesi gün mahkeme salonuna getirilirken Tate, Zıpzıp ve Mabel'e baktı, bir üniforma ve yaralı bir yüzdeki hafif gülümsemeyi gördüğü an nefesini tuttu. Jodie. Kya hafifçe başını salladı, Jodie'nin olayları nasıl öğrendiğini merak ediyordu. Büyük ihtimalle *Atlanta* gazetesinden öğrenmişti. Utançla başını eğdi.

Eric ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, mahkemenin izni olursa, Bayan Andrews'u kürsüye çağırmak istiyorum." Yas tutan anne Patti Love, tanık kürsüsüne ilerlerken salondan, şaşkınlık belirten sesler yükseldi. Bir zamanlar kayınvalidesi olmasını dilediği kadını izlerken Kya, şu an bu hayalin ne kadar mantıksız olduğunu görebiliyordu. Bu kasvetli ortamda bile Patti Love, en kaliteli siyah, ipek kıyafetlere bürünmüş olarak, kendi görünüşünü ve önemini düşünmekle meşgul gibiydi. Koyu renk saçları düzgünce topuz yapılmıştı, özellikle hafifçe yana eğilmiş şapkasının altındaki gözleri dramatik bir şekilde siyah tülle gizlenmişti, dik şekilde oturup parlak el çantasını kucağına koydu. Bu

kadın, çıplak ayaklı bir bataklık insanını asla gelini olarak kabul etmezdi.

"Bayan Andrews, bunun sizin için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden elimden geldiğince çabuk olmaya çalışacağım. Oğlunuz Chase Andrews'un, ham deriden bir ipe asılı bir deniz kabuğu kolyesi taktığı doğru mu?"

"Evet, bu doğru."

"Ve bu kolyeyi hangi zamanlar, ne sıklıkla takıyordu?"

"Her zaman. Asla çıkarmazdı. Dört yıl boyunca onu hiç boynunda, o kolye olmadan görmedim."

Eric, Bayan Andrews'a deri kaplı bir günlük uzattı. "Mahkeme için bu defterin ne olduğunu belirtebilir misiniz?"

Kya yere baktı. Dudaklarını bembeyaz olana kadar sıkmıştı, mahremiyetinin böyle ihlâl edilmesine çok öfkelenmişti. Savcı, Kya'nın günlüğünü, bütün salonun göreceği şekilde havada tutuyordu. Tanıştıklarından hemen sonra bu günlüğü Chase için yapmıştı. Hayatının büyük bir kısmı boyunca, hediye vermenin neşesinden mahrum bırakılmıştı, bu eksikliği anlayabilecek çok az kişi vardı. Birkaç gün ve gece boyunca günlük üstünde çalıştıktan sonra onu, kahverengi kâğıda sarmış, göz alıcı yeşil eğrelti otları ve kar kazlarının beyaz tüyleriyle süslemişti. Chase, teknesinden inip Kya'nın lagününe ayak basarken Kya onu, Chase'e doğru uzatmıştı.

"Bu nedir?"

"Sadece benden sana bir şey," demişti Kya ve gülümsemişti.

Günlük, birlikte geçirdikleri zamanın, resimli bir hikâyesiydi. İlki, bir kütüğe yaslanarak oturmalarının ve Chase'in mızıka çalmasının mürekkeple çizilmiş bir eskiziydi. Deniz otlarının ve etrafa saçılmış deniz

kabuklarının Latince isimleri Kya'nın elinde yazıyordu. Ahenkli sulu boya darbeleriyle Chase'in teknesinin ay ışığında süzülmesi resmedilmişti. Bir sonraki; meraklı liman yunuslarının çevrelediği tekne ve bulutların arasına yazılmış olan "Michael, Tekneyi Karaya Çek" sözlerinin olduğu soyut bir resimdi. Diğeri ise Kya'nın gümüş bir sahilde, gümüş martıların arasında dans ederken bir çizimiydi.

Chase, merak ve hayranlıkla sayfaları çevirmişti. Bazı resimlerin üzerinden parmaklarını gezdirmiş, bazılarına gülmüştü ancak çoğunlukla sessizce başını sallamıştı.

"Hayatımda hiç böyle bir şeye sahip olmamıştım." Kya'ya sarılmak için eğilirken "Teşekkür ederim, Kya," demişti. Bir süre battaniyelere sarılı halde, el ele tutuşarak kumda oturup konuşmuşlardı.

Kya, bir hediye vermenin neşesinin, kalbini ne kadar hızlı çarptırdığını hatırladı, günlüğü bir başkasının göreceği hiç aklına gelmemişti. Hele de Kya'nın cinayetten suçlandığı bir dava sırasında.

Kya, Patti Love, Eric'in sorusuna cevap verirken ona bakmadı. "Bayan Clark'ın Chase için yaptığı resimlerden oluşan bir defter. Onu Chase'e hediye etmişti." Patti Love, Chase'in odasını temizlerken bir albüm yığınının altında günlüğü buluşunu hatırladı. Görünüşe bakılırsa ondan saklanmaya çalışılmıştı. Chase'in yatağına oturup kalın kapağı açmıştı. İşte orada, mürekkeple çizilen detaylarda, oğlu, o kız ile bir kütüğe yaslanıp oturuyordu. Bataklık Kızı. Onun kıymetli Chase'i, o çöp ile. Patti Love zar zor nefes alabilmişti. *Ya insanlar öğrenirse?* Sersemlemiş, önce vücudu buz kesmiş sonra terler dökmüştü.

"Bayan Andrews, lütfen sanık Bayan Clark tarafından çizilen bu resimde ne gördüğünüzü anlatabilir misiniz?"

"O, Chase ve Bayan Clark'ın yangın kulesinin tepesinde olduğu bir çizim." Odada bir homurtu dolaşmaya başladı.

"Başka ne oluyor?"

"Orada... Bayan Clark, ellerinin arasında tuttuğu deniz kabuklu kolyeyi Chase'e veriyor."

Ve o kolyeyi bir daha asla çıkarmadı, diye düşündü Patti Love. *Bana her* şeyi anlattığına inanmıştım. Oğlumla diğer annelerden daha fazla bağ kurduğumu düşünmüştüm, kendime bunu söylemiştim. Ama hiçbir şey bilmiyormuşum.

"Öyleyse, Chase size söylediği için ve bu günlük sayesinde, oğlunuzun Bayan Clark ile görüştüğünü ve ona kolyeyi verenin o olduğunu biliyordunuz."

"Evet."

"29 Ekim akşamında, Chase akşam yemeği için evinize geldiğinde, kolye boynunda mıydı?"

"Evet, evden saat on birden sonra ayrıldı ve kolye boynundaydı."

"Ertesi gün, Chase'in cesedini teşhis etmek için kliniğe gittiğinizde kolye boynunda mıydı?"

"Hayır, değildi."

"Bayan Clark dışında herhangi bir arkadaşının ya da başka birinin, Chase'ten kolyeyi alması için bir sebep geliyor mu aklınıza?"

"Hayır."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedi Tom hemen. "Söylentilerle spekülasyon yaratmaya çalışılıyor. Bayan Andrews, başka insanların davranışlarının sebepleri hakkında konuşamaz."

"Kabul edildi. Jüri üyeleri, son soruyu ve cevabı göz ardı edin lütfen." Sonra başını eğip anlamlı bir bakışla, "Dikkat et, Eric. Tanrı aşkına! Neyi yapıp neyi yapmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun sen," dedi.

Eric, etkilenmemiş halde devam etti. "Pekâlâ, kendi çizimlerinden biliyoruz ki Bayan Clark, daha önce Chase ile yangın kulesine en az bir kere çıktı ve deniz kabuklu kolyeyi Chase'e veren de oydu. Bundan sonra Chase Andrews, öldüğü geceye kadar, sürekli olarak bu kolyeyi taktı. Ve öldüğünde de kolye kayboldu. Bunların hepsi doğru mu?"

"Evet."

"Teşekkürler. Başka sorum yok. Tanık sizindir."

"Sorum yok," dedi Tom.

51.

Küçülen Ay

1970

Mahkemenin dili, bataklığın dili kadar şairane değildi tabii. Yine de Kya, ikisinin doğasında bazı benzerlikler görebiliyordu. Yargıç; kesinlikle bir alfa erkeğiydi, bulunduğu yerde güvendeydi, o yüzden duruşu, bölgedeki yaban domuzlarınınki gibi etkileyiciydi ancak rahattı ve tehditkâr olmaktan uzaktı. Tom Milton da rahat hareketleri ve duruşuyla özgüvenini ve bulunduğu seviyeyi sergiliyordu. Başkaları tarafından da böyle olduğu bilinen güçlü bir erkek geyikti. Öte yandan savcı, statüsünü belirtmek konusunda, geniş ve parlak renkli kravatlara ve geniş omuzlu takım elbiselere güveniyordu. Kollarını savurarak ya da sesini yükselterek ağırlığını koyuyordu. Daha yetersiz bir erkek, fark edilmek için bağırmak zorundadır. Mübaşir, en düşük düzeydeki erkeği temsil ediyordu ve konumunu desteklemek için parlayan silahı, şıngırdayan anahtar demeti ve büyük telsizinin asılı olduğu kemerine güveniyordu. *Egemenlik hiyerarşileri, doğal topluluklarda istikrarı artırır ve bazen doğal olmayan topluluklarda da,* diye düşündü Kya.

Savcı, parlak kırmızı kravatıyla, cesurca öne çıkıp sonraki tanığını; kürdan gibi zayıf ve dağınık, kahverengi saçlı, yirmi sekiz yaşındaki Hal Miller'ı çağırdı.

"Bay Miller, lütfen bize 1969'da, 29 Ekim'i 30 Ekim'e bağlayan gece, 01.45 civarlarında nerede olduğunuzu ve ne gördüğünüzü anlatın."

"Ben ve Allen Hunt, Tim O'Neal'ın karides avlama teknesinde çalışırken geç bir saatte, Barkley Cove Limanı'na geri dönüyorduk ve onu, Bayan Clark'ı, teknesinde gördük. Yaklaşık bir buçuk kilometre açıkta, limanın doğusundaydı, kuzey-kuzeybatıya doğru gidiyordu."

"Ve bu rota onu nereye götürür?"

"Tam olarak yangın kulesinin olduğu koya."

Yargıç Sims, aniden başlayıp bir dakika boyunca devam eden gürültü nedeniyle tokmağını vurdu.

"Başka bir yere gidiyor olamaz mıydı?"

"Yani olabilir ama takip ettiği rotada, kilometreler boyunca bataklık ormanından başka bir şey yok. Yangın kulesi dışında bildiğim bir varış noktası da yok."

Huzursuz, sıcak mahkeme salonunda kadınlar, cenaze yelpazelerini sallayarak serinlemeye çalışıyorlardı. Pazar Adaleti, uyuduğu pencere pervazından inerek Kya'ya doğru yürüdü. Mahkemede ilk defa, Kya'nın bacağına sürtündü sonra kucağına atlayıp yerleşti. Eric konuşmayı bırakıp yargıca baktı, belki de bu kadar alenen sergilenen bir taraf tutma hareketine itiraz etmeyi düşünüyordu ancak bu tarz bir olayın yasal emsali yoktu.

"Gördüğünüz kişinin Bayan Clark olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Ah, hepimiz onun teknesini biliyoruz. Yıllardır tek başına, o tekneyle geziyor."

"Teknesinde ışık var mıydı?"

"Hayır, ışık yoktu. Eğer onu görmemiş olsaydık yanlışlıkla üstünden geçebilirdik."

"Peki, hava karardıktan sonra ışık olmadan tekneyle dolaşmak yasa dışı değil mi?"

"Evet, ışıklarının olması gerekirdi. Ama yoktu."

"O zaman, Chase Andrews'un yangın kulesinde öldüğü gece, ölüm saatinden sadece birkaç dakika önce Bayan Clark, tam olarak o yöne gidiyordu. Bu doğru mu?"

"Evet, gördüğümüz buydu."

Eric yerine oturdu.

Tom, tanığa doğru yürüdü. "Günaydın, Bay Miller."

"Günaydın."

"Bay Miller, ne zamandır Tim O'Neal'ın karides avlama teknesinde çalışıyorsunuz?"

"Üç yıl oldu."

"Ve lütfen söyleyin bana, 29 Ekim'i 30 Ekim'e bağlayan gece, ay kaçta yükseldi?"

"Küçülen ay vardı ve biz, Barkley'de limana varana kadar yükselmedi. Sanırım saat ikiden sonra."

"Anlıyorum. Yani siz, o gece, o küçük tekneyi Barkley Cove yakınlarında gördüğünüz zaman, ay yoktu. Çok karanlık olmalı."

"Evet. Karanlıktı. Biraz yıldız ışığı vardı ama evet, epeyce karanlıktı."

"Lütfen, o gece teknesiyle yanınızdan geçerken Bayan Clark'ın ne giydiğini mahkemeye söyleyebilir misiniz?"

"Yani, ne giydiğini görecek kadar yakınında değildik."

"Öyle mi? Kıyafetlerini görecek kadar yakında değildiniz." Tom, bunu söylerken jüriye baktı. "Peki, ne kadar uzaktaydınız?"

"Tahminimce en az elli beş metre kadar uzağındaydık."

"Elli beş metre." Tom tekrar jüriye baktı. "Bu, karanlıkta küçük bir tekneyi tanımak için epeyce uzun bir mesafe. Söyleyin bana Bay Miller, o teknedeki kişinin hangi özellikleri sizin, onun Bayan Clark olduğunu bu kadar kesin bir şekilde söylemenize sebep oldu?"

"Dediğim gibi, bu kasabadaki neredeyse herkes, onun teknesini bilir, uzaktan da yakından da nasıl göründüğünü. Teknenin şeklini, öyle ince ve uzun boylu haliyle arka tarafta otururken Bayan Clark'ın nasıl bir şekil oluşturduğunu biliyoruz. Çok özel bir şekil."

"Çok özel bir şekil. Peki bu şekle sahip olan, bu tür bir teknede olup da ince ve uzun olan herhangi biri, Bayan Clark gibi görünürdü. Doğru mu?"

"Sanırım başka biri, onun gibi görünmüş olabilir ancak tekneleri ve sahiplerini çok iyi tanıma fırsatımız oluyor, bilirsin işte, hep denizde olduğumuz için..."

"Ancak Bay Miller, size hatırlatabilir miyim, bu bir cinayet davası. Bundan daha ciddi bir şey olamaz ve biz, bu tür davalarda net olmak zorundayız. Karanlıkta ve elli beş metre öteden görülen şekiller ve figürlere göre hareket edemeyiz. O yüzden, 1969'da, 29 Ekim'i 30 Ekim'e bağlayan gecede Bayan Clark'ı gördüğünüze emin olduğunuzu mahkemeye söyleyebilir misiniz?"

"Yani, hayır, yüzde yüz emin olamam. O olduğundan yüzde yüz emin olduğumu hiç söylemedim. Ama bayağı..."

"Bu kadarı yeter, Bay Miller. Teşekkürler."

Yargıç Sims, "Eric, yeniden sorgulama yapmak ister misin?" diye sordu.

Eric, oturduğu yerden, "Hal, verdiğin ifadede, teknesindeki Bayan Clark'ı en az üç yıldır görüp tanıdığını belirttin. Söyle bana, hiç uzaktan, teknesindeki Bayan Clark'ı gördüğünü düşünüp de yaklaştığında, o kişinin Bayan Clark olmadığını fark ettiğin oldu mu? Bunu hiç yaşadın mı?"

"Hayır, bir kez bile yaşamadım."

"Üç yıldır, bir kez bile yaşamadın mı?"

"Hayır, üç yıldır bir kez bile olmadı bu."

"Sayın Yargıç, savcılığın başka sorusu yok."

52.

Üç Dağ Moteli

1970

Yargıç Sims mahkeme salonuna girdi ve savunma masasına doğru başını salladı. "Bay Milton, savunmaya ilk tanığınızı çağırmaya hazır mısınız?"

"Hazırım, Sayın Yargıç."

"Buyrun."

Tanık yemin edip yerine oturduktan sonra Tom, "Lütfen adınızı ve Barkley Cove'da ne iş yaptığınızı söyleyin," dedi. Kya, kısa boylu, yaşlı, morumsu-beyaz ve permalı saçları olan, yıllar önce ona neden hep markete yalnız geldiğini soran kadını görecek kadar başını kaldırdı. Belki de daha kısaydı ve permaları daha yoğundu ancak şaşırtıcı bir şekilde aynı görünüyordu. Bayan Singletary her şeye burnunu sokup patronluk taslıyor gibi görünmüştü ancak Anne gittikten sonraki kış, Kya'ya, içinde mavi düdük olan bir Noel çorabı vermişti. Bu, Kya'nın sahip olduğu tek Noel'di.

"Adım Sarah Singletary ve Barkley Cove'daki Piggly Wiggly marketinde tezgâhtarım."

"Sarah, Piggly Wiggly'nin içindeki tezgâhından, Trailways otobüs durağını görebildiğin doğru mu?"

"Evet, net olarak görebiliyorum."

"Geçen sene 28 Ekim'de, sanık Bayan Catherine Clark'ı, 14.30'da otobüs durağında beklerken gördünüz mü?"

"Evet, Bayan Clark'ı orada dururken gördüm." Bunun üstüne Sarah, Kya'ya baktı ve yıllar boyunca markete çıplak ayaklarıyla gelen küçük kızı hatırladı. Bunu kimse bilmiyordu ancak Kya saymayı öğrenmeden önce Sarah, çocuğa fazladan para üstü verirdi ve kasadan eksilmemesi için parayı kendi cüzdanından alırdı. Tabii, Kya başlangıçta çok küçük miktarda parayla geliyordu, o yüzden Sarah sadece beş sentlik ve on sentliklerle katkıda bulunmuştu, ancak bunun ona yardımı dokunmuş olmalıydı.

"Ne kadar bekledi? Ve onu gerçekten 14.30 otobüsüne binerken gördünüz mü?"

"Yaklaşık on dakika bekledi sanırım. Hepimiz onun şoförden bilet aldığını sonra valizini verdiğini ve otobüse bindiğini gördük. Otobüs kalktı ve o, kesinlikle otobüsün içindeydi."

"Ve sanıyorum ki ayrıca onu iki gün sonra, 30 Ekim'de, 13.16 otobüsüyle geri gelirken de gördünüz. Bu doğru mu?"

"Evet, iki gün sonra, 13.15'ten biraz daha geçti. Otobüs durunca başımı kaldırıp baktığımda Bayan Clark, otobüsten iniyordu. Diğer kasiyerlere de gösterdim onu."

"Peki, sonra ne yaptı?"

"Limana yürüdü, teknesine bindi ve güneye doğru yol aldı."

"Teşekkürler, Sarah. Bu kadarı yeterli olacaktır."

Yargıç Sims, "Sorun var mı, Eric?" diye sordu.

"Hayır, Sayın Yargıç, sorum yok. Hatta tanık listesinde görüyorum ki, Bayan Singletary'nin belirttiği saat ve tarihlerde Bayan Clark'ın Trailways otobüsüne binişini ve inişini doğrulamak için savunma, birkaç kasaba sakinini

daha ifade vermeye çağırmaya niyetleniyor. Savcılık, bu ifadeleri yalanlamıyor. Bayan Clark'ın o saatlerde, o otobüslerle yolculuk etmiş olması, bizim davamızla da tutarlı ve bu yüzden, mahkemenin izni olursa, bu konu hakkında başka tanıkları dinlemek gerekli değil."

"Pekâlâ, Bayan Singletary, kürsüden inebilirsiniz. Peki ya siz, Bay Milton? Eğer savcılık, Bayan Clark'ın 28 Ekim 1969'da, 14.30 otobüsüne bindiğini ve 30 Ekim 1969'da, 13.16'da geri döndüğünü kabul ediyorsa, bu konuyla ilgili diğer tanıkları çağırmanız gerekli mi?"

"Hayır, Sayın Yargıç." Yüzü sakin görünüyordu ancak Tom içinden küfrediyordu. Savunmanın en güçlü noktalarından biri; Chase'in öldüğü saatte ve tarihte, Kya'nın kasaba dışında olduğunu kanıtlayan tanıklardı. Ancak Eric, bunu kabul ederek—hatta Kya'nın Greenville'e gidip geldiğinin ifadesini duymasına gerek olmadığını söyleyerek—bunun etkisini azaltmıştı. Savcılığın davasında bunun önemi yoktu çünkü Kya'nın Barkley'e gece dönüp cinayeti işlediğini öne sürüyorlardı. Tom, riski önceden fark etmişti ancak jürinin ifadeleri duymalarının, Kya'nın gündüz vakti kasabayı terk edip olaydan sonra geri dönüşünü gözlerinde canlandırmalarının çok önemli olduğunu düşünüyordu. Şimdi tanıkların, kürsüye çıkarılacak kadar bile önemli olmadığını düşüneceklerdi.

"Anlaşıldı. Sonraki tanığınızla devam edin, lütfen."

Kel ve kısa boylu bir adam olan, ceketi yuvarlak göbeğinin üstünde zor iliklenen Bay Lang Furlough, Greenville'deki Üç Dağ Moteli'nin sahibi ve işletmecisi olduğunu belirtti. Bayan Clark'ın, 28 Ekim 1969 ile 30 Ekim 1969 tarihleri arasında motelde kaldığını doğruladı.

Kya, bu yağlı saçlı adamı dinlemekten nefret ediyordu. Onu bir daha asla görmeyeceğini düşünmüştü ama işte buradaydı, Kya sanki yokmuş gibi onun hakkında konuşuyordu. Adam, Kya'ya motel odasını gösterdiğini

anlattı ancak gereğinden uzun süre odada kaldığından bahsetmedi. Kya kapıyı açarak artık gitmesini ima edene kadar odada kalmak için bahaneler uydurmuştu. Tom ona, Bayan Clark'ın motele giriş-çıkışlarından nasıl emin olduğunu sorduğunda Bay Furlough gülerek Kya'nın, erkeklerin fark ettiği türden bir kadın olduğunu söyledi. Kya'nın ne kadar tuhaf olduğundan da bahsetti, telefon kullanmayı bilmemesinden, otobüs durağından, karton bir valizle yürüyerek gelmesinden ve kendi yemeğini getirmiş olmasından.

"Bay Furlough, sonraki gece yani Chase Andrews'un öldüğü gece, bütün gece resepsiyonda çalışmıştınız. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Bayan Clark, akşam saat onda, editörüyle yediği akşam yemeğinden döndükten sonra onun bir daha motelden ayrıldığını gördünüz mü? 29 Ekim gecesinin ya da 30 Ekim sabahının ilk saatlerinin herhangi bir kısmında, Bayan Clark'ın odasından çıktığını ya da odasına girdiğini gördünüz mü?"

"Hayır. Bütün gece oradaydım ve hiç odasından çıktığını görmedim. Dediğim gibi, odası resepsiyon masasının tam karşısındaydı, o yüzden eğer çıksaydı, görürdüm."

"Teşekkürler, Bay Furlough. Bu kadarı yeterli olacaktır. Tanık sizindir."

Birkaç dakikalık çapraz sorgulamadan sonra Eric devam etti. "Pekâlâ, Bay Furlough, resepsiyon masasını terk ederek iki kere kendi dairenize gidip geldiğinizi; tuvalete gittiğinizi; pizzacının pizza getirdiğini ve sizin ona ödeme yaptığınızı; dört ziyaretçinin giriş yaptığını; ikisinin de çıkış yaptığını ve bütün bunların arasında, muhasebe işleriyle uğraştığınızı biliyoruz. Düşünüyorum da Bay Furlough, bu kadar koşuşturmaca arasında, Bayan Clark'ın

sessizce odasından çıkabileceği, çabucak sokağın karşısına geçebileceği ve sizin onu görmeyeceğiniz birçok fırsat var. Bu mümkün değil mi?"

"Yani, sanırım mümkün. Ama hiçbir şey görmedim. O gece, onu odasından çıkarken görmedim, dediğim bu."

"Bunu anlıyorum, Bay Furlough. Ve benim dediğim de şu; Bayan Clark'ın odasından çıkıp otobüs durağına yürüyüp Barkley Cove'a gidip, Chase Andrews'u öldürüp odasına geri dönmesi ve sizin işinizle meşgul olduğunuz için onu görmemiş olmanız çok mümkün. Başka sorum yok."

ÖĞLE MOLASINDAN SONRA tam herkes yerleşmiş ve yargıç yerine oturmuşken Scupper mahkeme salonuna girdi. Tate arkasını dönünce hâlâ tulumu ve sarı yağmur çizmeleri üstünde olan babasını gördü. Scupper, dediğine göre çok işi olduğu için duruşmalara katılmamıştı ancak gelmemesinin asıl sebebi; oğlunun Bayan Clark'a olan bu uzun süreli bağlılığı ve kafasını karıştırmasıydı. Tate'in şu ana kadar başka hiçbir kıza karşı hisleri olmamıştı ve yetişkin, iş güç sahibi bir adam olmasına rağmen hâlâ bu tuhaf, gizemli kadını seviyordu. Şu an cinayetle suçlanan bir kadını.

Sonra öğle vakti, çizmelerinin etrafına dolaşmış ağlarla teknesinde dururken Scupper, derin bir iç çekti. Bataklıkta büyüdüğü için—bazı cahil kasabalılar gibi—Kya'ya karşı ön yargılı olduğunu fark edince yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi. Tate'in ona gururla Kya'nın deniz kabuklarıyla ilgili ilk kitabını gösterişini, kızın bilimsel ve sanatsal yeteneklerinden etkilenişini hatırladı. Kızın her kitabından birer tane satın almış ancak bunu Tate'e söylememişti. Ne büyük saçmalıktı.

Oğluyla çok gurur duyuyordu; her zaman ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini çok iyi bilmişti. Kya, aynı şeyi çok daha büyük olanaksızlıklara rağmen yapmıştı.

Tate için nasıl orada olmazdı? Oğlunu desteklemek dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Ağları yere attı, tekneyi limana bağlı bıraktı ve doğruca adliyeye gitti.

İlk sıraya ulaştığında, Jodie, Zıpzıp ve Mabel, onun geçerek Tate'in yanına oturabilmesi için ayağa kalkıp yol verdiler. Baba ve oğul birbirlerini başlarıyla selamladılar ve o sırada Tate'in gözleri doldu.

Tom Milton, Scupper'ın oturmasını ve odanın tamamen sessizleşmesini bekledi sonra "Sayın Yargıç, savunma Robert Foster'ı çağırıyor," dedi. Tüvit ceketi, kravatı ve haki pantolonuyla Bay Foster, ince ve orta boyluydu, düzgün bir sakalı ve kibar gözleri vardı. Tom, adını ve mesleğini sordu.

"Adım Robert Foster. Boston, Massachusetts'teki Harrison Morris Yayın Şirketi'nde üst düzey editörüm." Kya, elini alnına koyup yüzünü yere eğdi. Editörü, onu Bataklık Kızı olarak düşünmeyen, ona saygı duyan hatta bilgeliğine ve yeteneğine hayranlık duyan tek kişiydi. Şimdi mahkemede, Kya'yı sanık masasında, cinayetle suçlu olarak görüyordu.

"Bayan Catherine Clark'ın kitaplarının editörü siz misiniz?"

"Evet, benim. O çok yetenekli bir doğa bilimcisi, sanatçı ve yazar. En sevdiğim yazarlardan biri."

"28 Ekim 1969'da Greenville, Kuzey Carolina'ya seyahat ettiğinizi ve hem yirmi dokuzunda, hem de otuzunda Bayan Clark ile toplantılarınız olduğunu teyit edebilir misiniz?"

"Bu doğru. Orada küçük bir konferansa katılıyordum ve kasabadayken biraz boş zamanım olacağını biliyordum. Ancak onun yaşadığı yere seyahat edecek kadar zamanım yoktu, o yüzden buluşmak için Bayan Clark'ı Greenville'e davet ettim."

"Geçen sene 29 Ekim gecesinde Bayan Clark'ı moteline tam olarak saat kaçta geri bıraktığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Toplantılarımızdan sonra otelde akşam yemeği yedik ve saat 21.55'te, arabamla Kya'yı moteline geri götürdüm."

Kya, yemek salonunun girişinde durduğunu hatırladı; yumuşak avizelerle aydınlatılan salon, üstünde mumlar yanan masalarla doluydu. Beyaz masa örtülerinin üstünde uzun ayaklı şarap kadehleri vardı. Kya basit bluzu ve eteğiyle gelmişti, oysa restorandaki diğer müşteriler, şık kıyafetleriyle, alçak sesle kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Kya ve Robert, badem kaplamalı Kuzey Carolina alabalığı, yabani pirinç, kremalı ıspanak ve mayalı çörekler yediler. Robert, muhabbeti kolay bir zarafetle ilerlettiği, Kya'nın aşina olduğu doğayla ilgili konulara sadık kaldığı için Kya kendini rahat hissetmişti.

Kya o günü hatırlayınca, o kadar şık bir ortamda nasıl idare edebildiğini düşünüyor, kendine inanamıyordu. Ancak o süslü restoran, Kya'nın şu ana kadar en sevdiği piknikle yarışamazdı bile. Kya 15 yaşındayken bir şafak vakti Tate, teknesiyle onun kulübesine gelmişti ve Kya'nın omuzlarına bir battaniye sarmış sonra yola çıkıp suyollarından oluşan labirentlerden geçerek Kya'nın daha önce hiç görmediği bir ormana varmışlardı. Taze çimenlerin çamurdan fışkırırcasına büyüdüğü, toprağı suya doygun bir çayırın kenarına doğru bir buçuk kilometre yürümüşlerdi ve çayıra gelince Tate, battaniyeyi şemsiye büyüklüğünde eğrelti otlarının altına sermişti.

"Şimdi bekleyeceğiz," demişti Tate ve bir termostan sıcak çay koyup Kya'ya, rakun topları ikram etmişti. Rakun topları, Tate'in bu olay için kendi yaptığı, çörek hamuru, acılı sosis ve çedar peynirinden oluşan, fırında pişirilmiş bir karışımdı. Kya, bu soğuk mahkeme salonu ortamında bile, pikniklerini yaparken battaniyenin altından birbirine değen omuzlarının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Çok beklemelerine gerek kalmamıştı. Birkaç dakika sonra kuzey tarafından, top atışı kadar yüksek bir ses

duydular. "İşte geliyorlar!" dedi Tate.

Ufukta ince, siyah bir bulut belirdi ve bulut onlara yaklaştıkça yukarı doğru süzüldü. Sesler ve siyah bulut daha da yoğunlaştı ve tek bir mavi nokta bile kalmayacak şekilde gökyüzünü kapladılar. Yüzlerce, binlerce kar kazı, kanat çırparak, öterek ve süzülerek dünyayı kapladılar. Uçuşan kitleler, inişe geçmek için dönüşler yapıyor ve kümeleniyorlardı. Belki de yarım milyon beyaz kanat, aynı anda çırpıldı, pembe-turuncu ayaklar indirildi ve kuşlar, karaya indiler. Dünyada uzaktaki, yakındaki her şey kaybolmuştu, her yer bembeyazdı. Önce birer birer sonra onar onar, sonra da yüzlerce kaz, Kya ve Tate'in eğrelti otlarının altında oturdukları yerden sadece birkaç metre uzağa iniyorlardı. Çayır tamamen tüylü karla kaplandı ve gökyüzü boşaldı.

Dünyadaki hiçbir süslü restoran bununla boy ölçüşemezdi ve rakun topları, badem kaplı alabalıktan daha baharatlı ve acılıydı.

"Bayan Clark'ın, odasına girdiğini gördünüz mü?"

"Tabii ki. Kapısını açtım ve güvenle içeri girdiğinden emin olduktan sonra gittim."

"Bayan Clark'ı ertesi gün gördünüz mü?"

"Kahvaltı için buluşmayı planlamıştık, o yüzden onu 7.30'da motelden aldım. Stack'Em High pankekçisinde kahvaltı ettik. Onu saat 9.00'da moteline geri bıraktım. Ve bugüne dek, onu son görüşüm o gündü." Kya'ya baktı ancak Kya gözlerini masadan kaldırmadı.

"Teşekkürler Bay Foster, başka sorum yok."

Eric ayağa kalktı, "Bay Foster, neden siz, o bölgedeki en güzel otel olan Piedmont Oteli'nde kalırken yayıncılık şirketiniz,—dediğinize göre böylesine yetenekli bir yazar ve en iyilerinden biri olan—Bayan Clark'ın sadece basit bir motel olan Üç Dağ'da kalması için para ödedi?"

"Tabi ki de Bayan Clark'a Piedmont'da kalmasını teklif ettik hatta ısrarla önerdik ancak o, motelde kalmak konusunda kararlıydı."

"Öyle mi? Motelin adını biliyor muydu? Özellikle Üç Dağ Moteli'nde kalmayı mı istedi?"

"Evet, Üç Dağ'da kalmayı tercih ettiğini belirten bir not yazmıştı."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, nedenini bilmiyorum."

"Pekâlâ, benim bir fikrim var. İşte Greenville'in turist haritası." Eric, tanık kürsüsüne yaklaşırken haritayı havada salladı. "Burada da görebileceğiniz üzere Bay Foster, Piedmont Oteli—Bayan Clark'a teklif ettiğiniz dört yıldızlı otel—şehir merkezinde.

Oysa Üç Dağ Moteli, otobüs istasyonunun yakınındaki 258. Otoban'da. Hatta haritayı benim gibi incelerseniz, Üç Dağ Moteli'nin, otobüs istasyonuna en yakın motel olduğunu görebilirsiniz."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," diye seslendi Tom. "Bay Foster, Greenville Kasabası'nın yerleşim planı hakkında bilirkişi değil."

"Hayır ama harita öyle gösteriyor. Nereye gittiğini görüyorum, Eric ve buna izin vereceğim. Devam et."

"Bay Foster, eğer biri, gecenin yarısında hızlıca otobüs istasyonuna gitmeyi planlıyor olsaydı, bu kişinin, Piedmont yerine Üç Dağ'ı tercih etmesi mantıklı olurdu. Özellikle de yürüyerek gitmeyi planlıyorsa. Sizden istediğim tek şey; Bayan Clark'ın özellikle Piedmont yerine, Üç Dağ'da kalmayı tercih ettiğinin teyidi."

"Dediğim gibi Üç Dağ'da kalmayı istedi."

"Başka sorum yok."

"Tekrar sorgulama yapmak ister misiniz?" diye sordu

Yargıç Sims.

"Evet, Sayın Yargıç. Bay Foster, kaç yıldır Bayan Clark ile çalışıyorsunuz?"

"Üç yıl."

"Ve geçen yıl ekim ayındaki Greenville seyahatine kadar onunla tanışmış olmasanız da yıllardır süren yazışmalarınız sonucunda, Bayan Clark'ı çok iyi tanıma fırsatınız olduğunu söyleyebilir misiniz? Eğer bu doğruysa, onu nasıl tanımlardınız?"

"Evet, söyleyebilirim. O çekingen, nazik bir insan, diye düşünüyorum. Vahşi doğada yalnız olmayı tercih ediyor; onu Greenville'e gelmeye ikna etmek biraz zaman aldı. Kesinlikle insan kalabalıklarından kaçınırdı."

"Piedmont gibi büyük bir otelde karşılaşılabilecek türden insan kalabalıkları mı?"

"Evet."

"Hatta Bay Foster,—kendi halinde olmak isteyen—Bayan Clark'ın, şehir merkezindeki kalabalık bir otel yerine küçük, neredeyse ıssız bir moteli tercih etmesinin şaşırtıcı olmadığını söyleyebilir miyiz? Ve bu tercihin, onun karakterine uyduğunu."

"Evet, bunu söyleyebiliriz."

"Ayrıca, toplu taşımayla aşinalığı olmayan Bayan Clark'ın, valizini taşıyarak otobüs istasyonundan oteline, otelinden istasyona yürümesi gerektiğini göz önünde bulundurarak, istasyona en yakın olan otel ya da moteli tercih etmesi mantıklı değil mi?"

"Evet, mantıklı."

"Teşekkürler. Başka sorum yok."

Robert Foster, tanık kürsüsünden indiğinde Tate, Scupper, Jodie, Zıpzıp ve Mabel ile Kya'nın arkasına oturdu.

O ÖĞLEDEN SONRA, Tom sonraki tanığı olarak tekrar şerifi çağırdı.

Kya biliyordu ki Tom'un tanık listesinde çağırılacak pek fazla kişi kalmamıştı ve bunu düşünmek midesini bulandırıyordu. Bundan sonra kapanış konuşmaları; ondan da sonra mahkeme kararı geliyordu. Onu destekleyecek bir tanık akımı devam ettiği sürece beraat ya da en azından hükmün ertelenmesini umut edebilirdi. Eğer mahkeme işlemleri sonsuza dek devam ederse, asla bir hüküm açıklanmazdı. Davanın başından beri yaptığı gibi aklını, kar kazlarından oluşan çayırlarla dağıtmaya çalıştı ancak görebildiği şeyler; hapishane, parmaklıklar, ıslak beton duvarlar oldu. Arada bir gelip giden elektrikli sandalye görüntüleri... Ve çok fazla kayış...

Aniden nefes alamadığını hissetti daha fazla burada oturamazdı, kafası, dik tutamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Hafifçe öne eğildi, Tom başını şeriften Kya'ya çevirdiği anda kafası ellerinin üstüne düştü. Tom ona doğru koştu.

"Sayın Yargıç, kısa bir ara rica ediyorum. Bayan Clark'ın bir molaya ihtiyacı var."

"Ara veriyorum. On beş dakikalık bir ara veriyoruz."

Tom, Kya'nın ayağa kalkmasına yardım edip onu çabucak yan kapıdan çıkararak küçük konferans odasına götürdüğünde Kya bir sandalyeye çöktü. Tom yanına oturdu. "Ne oldu Kya? Sorun ne?"

Kya, yüzünü ellerine gömdü. "Bunu nasıl sorabilirsin? Belli değil mi? Herhangi biri bundan nasıl sağ çıkabiliyor? Çok hasta hissediyorum, orada oturmak için fazla yorgunum. Buna mecbur muyum? Duruşma bensiz devam edemez mi?" Yapabileceği tek şey, istediği tek şey, hücresine geri dönüp Pazar Adaleti'yle kucaklaşmaktı.

"Üzgünüm, maalesef bu mümkün değil. Bunun gibi büyük

davalarda, yasalar senin de burada olmanı gerektiriyor."

"Peki ya olamazsam? Ya reddedersem? Yapabilecekleri tek şey, beni hapse tıkmak."

"Kya, kanun böyle. Katılmak zorundasın ve zaten burada olmak senin için daha iyi. Jürinin, görmediği bir sanığa hüküm vermesi daha kolay olur. Ancak Kya, çok uzun sürmeyecek."

"Bu daha iyi hissetmemi sağlamıyor, anlamıyor musun? Bundan sonra gelecek olanlar, bundan daha kötü."

"Bunu bilmiyoruz. Unutma, eğer bu istediğimiz gibi gitmezse temyize gidebiliriz."

Kya cevap vermedi. Temyize gitmenin düşüncesi onu sadece daha kötü hissettiriyordu, bataklıktan uzakta, farklı mahkeme salonlarında aynı zorlama rutin. Büyük ihtimalle büyük kasabalar. Martısız bir gökyüzü... Tom odadan çıkıp bir bardak tatlı, buzlu çay ve bir paket tuzlu yer fıstığıyla geri döndü. Kya çayı yudumladı; fıstıkları geri çevirdi. Birkaç dakika sonra mübaşir kapıyı çaldı ve onları mahkeme salonuna geri götürdü. Kya'nın zihni, zaman zaman gerçeklikten uzaklaşıyordu ve ifadenin sadece küçük parçalarını duydu.

"Şerif Jackson," dedi Tom, "savcılık, Bayan Clark'ın gece yarısında motel odasından gizlice çıktığını ve Üç Dağ Moteli'nden otobüs istasyonuna yürüdüğünü iddia ediyor ki bu, en az yirmi dakikalık bir yolculuktur. Sonra da 23.50'de, Greenville'den Barkley Cove'a giden otobüse bindiği iddia ediliyor. Ancak otobüs gecikmiş, o yüzden 1.40'a kadar Barkley'e varmış olamaz. İddia ettiklerine göre; Barkley otobüs durağından kasaba limanına yürümüş,—üç ya da dört dakika—sonra yangın kulesinin yanındaki koya kadar teknesiyle gitmiş,—en az yirmi dakika—kuleye yürümüş, —sekiz dakika daha—zifiri karanlıkta kuleye tırmanmış,— en az dört, beş dakika—mazgalı açmış,—birkaç saniye—

Chase'i beklemiş,—tahmini bir süre yok— ve sonra bunların hepsini tekrar, tersten yapmış.

"Bu hareketler en az bir saat, yedi dakika sürerdi ve buna güya, Chase'i beklediği zamanı eklemedik bile. Ancak Bayan Clark'ın yakalaması gereken, Greenville'e geri dönen otobüs, onun varışından sadece elli dakika sonra kalkıyor. Böylece, basit bir gerçek ortaya çıkıyor: bu sözde suçu işlemesi için yeterince zaman yoktu. Bu doğru mu, Şerif?"

"Biraz sıkışık olurdu, orası doğru. Ancak tekneden kuleye ve kuleden tekneye koşarak birkaç dakika daha kazanmış olabilir."

"Birkaç dakika kazanması yeterli olmazdı. Fazladan yirmi dakikaya ihtiyacı olurdu. En az. Yirmi dakikayı nasıl kazanmış olabilirdi?"

"Belki de teknesine hiç binmedi; belki de Main'deki otobüs durağından kuleye varan kumlu yolda yürüdü ya da koştu. Bu, deniz yoluyla gitmekten çok daha çabuk olurdu." Savcılık masasında oturan Eric Chastain, şerife kötü bir bakış attı. O, Kya'nın suçu işleyip otobüsle geri dönmesi için yeterince zaman olduğu konusunda jüriyi ikna etmişti. Çok zorlamasına gerek olmamıştı zaten. Ayrıca önemli bir tanıkları vardı; Bayan Clark'ın tekneyle yangın kulesine gittiği konusunda ifade veren karides avcısı.

"Bayan Clark'ın kuleye kara yoluyla gittiği konusunda herhangi bir kanıtınız var mı, Şerif?"

"Hayır. Ama kara yoluyla gitmiş olması iyi bir teori."

"*Teori!*" Tom, jüriye döndü. "*Teoriler* için doğru zaman; Bayan Clark'ı tutuklamanızdan ve onu iki ay hapiste tutmanızdan önce olurdu. Gerçek şu ki, kara yoluyla gittiğini kanıtlayamıyorsunuz ve deniz yoluyla gitmiş olması için de yeterince zaman yoktu. Başka sorum yok."

Eric, çapraz sorgulama için şerifin karşısına geçti. "Şerif, Barkley Cove'u çevreleyen suların, bir teknenin hızını

etkileyebilecek kadar güçlü akıntılar, gelgitler ve anaforlara maruz kaldığı doğru mu?"

"Evet, bu doğru... Burada yaşayan herkes bunu bilir."

"Böyle akıntılardan yararlanmasını bilen biri, tekneyle kuleden limana çok çabuk gidebilir. Bu durumda, bu kişinin, bu yolculuklardan yirmi dakika kesmiş olması da mümkün. Doğru mu?" Eric, bir tane daha teori önermek zorunda kalmasına sinir olmuştu ancak tek ihtiyacı olan şey, jüriyi bağlayacak akla yatkın bir görüş bulup onları tekrar kendine çekmekti.

"Evet, bu doğru..."

"Teşekkürler." Eric tanık kürsüsüne arkasını döndüğü anda, Tom tekrar doğrudan sorgulama için ayağa kalktı.

"Şerif, evet ya da hayır olarak cevaplayın: 29 Ekim'i 30 Ekim'e bağlayan gece, birinin tekneyle Barkley Cove Limanı'ndan yangın kulesine gidiş süresini azaltabilecek bir akıntı, gelgit ya da kuvvetli rüzgâr olduğuna ya da Bayan Clark'ın kuleye kara yoluyla gittiğine dair herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Hayır, ama eminim ki..."

"Şerif, sizin bir şeylerden emin olmanız ya da olmamanız bir önem taşımıyor. 29 Ekim 1969 gecesi güçlü bir akıntı olduğuna dair kanıtınız var mı?"

"Hayır, yok."

53.

Kayıp Halka

1970

Ertesi sabah, Tom'un sadece bir tanığı daha vardı. Son kartı.

Otuz sekiz yıldır Barkley Cove sularında kendi karides avlama teknesini işleten Tim O'Neal'ı çağırdı. Altmış beşine merdiven dayamış olan Tim, uzun boylu ancak tıknazdı, tek tük beyazlamış olan kahverengi, gür saçlarına rağmen neredeyse bembeyaz bir sakalı vardı. İnsanlar onu sessiz ve ciddi, dürüst ve kibar, her zaman kadınlara kapıları açan biri olarak bilirlerdi. Son tanık olarak mükemmeldi.

"Tim, geçen sene, 29 Ekim'i 30 Ekim'e bağlayan gece, yaklaşık 1.45 ile 2.00 arasında tekneni Barkley Cove Limanı'na yaklaştırdığın doğru mu?"

"Evet."

"Tayfandan iki kişi; burada sözlü ifade vermiş olan Bay Hal Miller ile yazılı ifade vermiş olan Bay Allen Hunt, yaklaşık olarak bahsettiğim zaman dilimi içerisinde Bayan Clark'ın, teknesiyle limanın kuzeyine doğru gittiğini

gördüklerini iddia ediyorlar. Onların yaptığı açıklamalardan haberin var mı?"

"Evet."

"Aynı yerde ve saatte, Bay Miller ve Bay Hunt'ın gördükleri aynı tekneyi sen de gördün mü?"

"Evet, gördüm."

"Ve gördüklerinin, teknesiyle kuzeye ilerleyen Bayan Clark olduğuna katılıyor musun?"

"Hayır, katılmıyorum."

"Neden?"

"Karanlıktı. Sonraki saatlere kadar ay yoktu. Ve o tekne, kesin olarak tanınabilmek için fazla uzaktaydı. Buralarda, o tür teknesi olan herkesi tanırım. Bayan Clark'ı ve teknesini defalarca gördüm. Onu gördüğüm zaman, anında o olduğundan emin olurdum. Ancak o gece, o tekneyi ya da içindekini tanımak için fazla karanlıktı."

"Teşekkürler Tim. Başka sorum yok."

Eric, tanık kürsüsüne yaklaştı. "Tim, tekneyi ya da içindekinin tam olarak kim olduğunu tanıyamamış olsan da Chase Andrews'un yangın kulesinde öldüğü gece, saat 1.45 civarlarında, Bayan Clark'ın teknesiyle aynı şekil ve boyutlara sahip olan bir tekneyi Barkley Cove Yangın Kulesi'ne giderken gördün mü?"

"Evet, teknenin Bayan Clark'ınki ile aynı şekil ve boyutlarda olduğunu söyleyebilirim."

"Çok teşekkürler."

Tom tekrar sorgulama için ayağa kalktı ve durduğu yerden konuştu. "Tim, teyit etmek için soruyorum: Bayan Clark'ı teknesinin içinde defalarca görüp tanıdığınızı ancak o gece, tekneyi ve teknedekinin Bayan Clark olarak tanımanıza sebep olacak hiçbir şey görmediğinizi söylediniz. Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Buralarda Bayan Clark'ın teknesiyle aynı boyut ve şekillerde olan fazla tekne var mıdır?"

"Ah, evet! Onunki buralarda en sık görülen tekne tipidir. Onunkine benzer çok fazla tekne dolaşır buralarda."

"O zaman, o gece gördüğünüz kişi, benzer bir tekneye sahip olan birçok kişiden biri olabilir?"

"Kesinlikle."

Yargıç Sims, "Yirmi dakika ara vereceğiz," dedi.

KAPANIŞ KONUŞMASI İÇİN Eric, kalın altın rengi ve bordo çizgileri olan bir kravat takmıştı. O, jüri bölümüne yaklaşıp gözlerini teker teker jüri üyelerinin üstünden geçirirken salondakiler sessizce bekliyorlardı.

"Jürideki baylar ve bayanlar, siz bir topluluğun, gururlu ve özgün bir kasabanın üyelerisiniz. Geçen yıl kendi oğullarınızdan birini kaybettiniz. Genç bir adam, mahallenizin parlayan yıldızı, güzel karısıyla uzun bir yaşam için can atan..."

Kya, Eric onun Chase Andrews'u nasıl öldürdüğü konusundaki hikâyesini tekrarlarken onu duymadı bile. Dirsekleri masada, başı ellerinin arasında oturdu ve konuşmanın sadece küçük parçalarını duydu.

"...Bu toplumda iyi bilinen iki adam, Bayan Clark ve Chase'i ormanda gördü... onun 'Seni öldüreceğim!' dediğini duydular... Kot ceketinde iplikler bırakan bir kırmızı yün şapka... Başka kim, o kolyeyi almak isterdi ki... Bu akıntıların ve rüzgârların, hızı aşırı boyutlarda etkileyebileceğini biliyorsunuz...

"Yaşam tarzından anlayabiliyoruz ki Bayan Clark, gece tekneyle yolculuk yapacak, karanlıkta kuleye tırmanacak

yeteneklere sahip. Her şey yapboz parçaları gibi bir araya geliyor. Sanığı birinci derecede cinayetten suçlu bulabilirsiniz ve bulmalısınız da. Görevinizi yaptığınız için teşekkürler."

Yargıç Sims, jüri bölümüne yaklaşan Tom'a başını salladı.

"Jürideki baylar ve bayanlar, ben Barkley Cove'da büyüdüm ve genç bir adamken Bataklık Kızı ile ilgili hikâyeleri duydum. Evet, bunu artık açıkça söyleyelim. Ona 'Bataklık Kızı' derdik. Çoğu kişi hâlâ böyle söylüyor. Kimileri onun yarı kurt olduğunu ya da maymunlar ve insanlar arasındaki kayıp halka olduğunu fısıldardı. Gözlerinin karanlıkta parladığını... Ancak gerçekte, o sadece terk edilmiş bir çocuktu, tek başına bataklıkta hayatta kalan küçük bir kız, aç ve üşümüş... Ancak ona yardım etmedik. Sayılı arkadaşlarından biri olan Zıpzıp dışında, hiçbir kilisemiz ya da topluluk grubumuz, ona yiyecek ya da kıyafet vermedi. Onun yerine, onu etiketledik ve reddettik çünkü farklı olduğunu düşündük. Ancak, baylar ve bayanlar; biz Bayan Clark'ı farklı olduğu için mi dışladık yoksa Bayan Clark, biz onu dışladığımız için mi farklı? Eğer onu aramıza alsaydık, bence bugün o da bizden biri olurdu. Onun karnını doyursaydık, üstüne kıyafet verseydik, onu sevseydik, kiliselerimize ve evlerimize davet etseydik, ona karşı ön yargılı olmazdık. Ve bence bugün, burada oturup bir cinayetten yargılanıyor olmazdı.

"Bu çekingen, dışlanmış genç kadını yargılama işi, bugün sizin omuzlarınızda ancak bu yargılamayı, bu davada, bu mahkeme salonunda duyduğunuz bilgilere dayandırmalısınız; geçmiş yirmi dört yılda duyduğunuz dedikodulara ya da hislere değil.

"Somut gerçekler neler?" Savcılığın konuşmasında olduğu gibi, Kya'nın zihni sadece konuşmanın küçük parçalarını yakaladı. "...savcılık, bu olayın trajik bir kaza değil de bir cinayet olduğunu bile kanıtlayamadı. Cinayet

silahı yok, itilmekten oluşan morluklar yok, tanık yok, parmak izi yok...

"En önemli ve kanıtlanmış gerçeklerden biri; Bayan Kya'nın suç anında başka yerde olduğudur. Chase'in öldüğü gece, Greenville'de olduğunu biliyorduk... bir erkek kılığına girip otobüsle Barkley'e geldiğine dair hiç kanıt yok... Hatta savcılık o gece, Bayan Clark'ın, Barkley Cove'da olduğunu, kuleye gittiğini bile kanıtlayamadı. Tekrar söylüyorum: Bayan Clark'ın yangın kulesinde olduğuna, Barkley Cove'da olduğuna ya da Chase Andrews'u öldürdüğüne dair tek bir parça kanıt yok.

"...ve otuz sekiz yıldır kendi karides avı teknesini işletmiş olan kaptan, Bay O'Neal, tekneyi ve içindekini tanımak için fazla karanlık olduğuna dair ifade verdi.

"...dört yıldır orada olma ihtimali bulunan, ceketindeki kırmızı iplikler... Bunlar kabul edilmiş gerçekler...

"Savcılığın tanıklarından bir tanesi bile gördükleri şeyden emin değildi, tek biri bile. Hâlbuki savunmadaki tanıkların hepsi gördüklerinden yüzde yüz emin..."

Tom, bir an jürinin önünde durdu. "Çoğunuzu çok iyi tanıyorum ve Bayan Clark'a karşı önceden gelişen ön yargıları bir kenara koyabileceğinizi biliyorum. Okula, hayatında sadece bir gün gitmiş olmasına rağmen—çünkü diğer çocuklar ona sataştı—kendini eğitti ve iyi bilinen bir doğa bilimci ve yazar oldu. Biz ona 'Bataklık Kızı' dedik; şimdi bilimsel enstitüler onu 'Bataklık Uzmanı' olarak tanıyorlar.

"Hepinizin o dedikoduları ve hikâyeleri bir kenara koyabileceğine inanıyorum. Yıllardır duyduğunuz yanlış dedikodular yerine, bu mahkeme salonunda duyduğunuz gerçeklere dayanan bir karar verebileceğinize inanıyorum.

"En sonunda, Bataklık Kızı'na adil davranma zamanımız geldi."

54.

Tam Tersi

1970

Tom, küçük bir konferans odasındaki birbiriyle uyumsuz sandalyeleri işaret ederek Tate, Jodie, Scupper ve Robert Foster'a oturmalarını söyledi. Halka şeklinde kahve bardağı izleriyle lekelenmiş, dikdörtgen bir masanın etrafına oturdular. Duvarlar, iki renkliydi—üst tarafları misket limonu yeşili, alt tarafları koyu yeşildi—ve sıvaları dökülüyordu. Odada, bataklıktan geldiği kadar duvarlardan da kaynaklanan bir rutubet kokusu vardı.

"Burada bekleyebilirsiniz," dedi Tom ve kapıyı kapattı. "Koridorun sonunda; yargıç yardımcısının odasının karşısında bir kahve makinası var ama içilebilir gibi değil. Restoranın kahvesi idare eder. Bakalım, saat on biri biraz geçiyor. Öğle yemeği için daha sonra bir plan yaparız."

Tate, sanki daha önce hüküm duymayı bekleyenler arasından kaçmaya çalışan çok olmuş gibi beyaz metal fileyle kaplanmış cama yürüdü. Tom'a, "Kya'yı nereye götürdüler? Hücresine mi? Orada yanlız başına beklemek zorunda mı?" diye sordu.

"Evet, hücresinde. Şimdi onu görmeye gideceğim."

"Sizce jürinin karar vermesi ne kadar sürer?"

"Bunu söylemek imkânsız... Çabuk olacağını düşündüğümüzde günlerce sürdüğü oluyor veya tam aksi de. Çoğu, büyük ihtimalle çoktan karar verdi ve bu karar, Kya'nın lehine değil. Eğer birkaç jüri üyesinin şüpheleri varsa ve diğerlerini, Kya'nın suçlu olduğunun kesin olarak kanıtlanmadığına ikna etmeye çalışırlarsa bir şansımız var."

Sessizce başlarını salladılar. "Kesin olarak" sözleri içlerine oturmuştu sanki Kya'nın suçlu olduğu kanıtlanmıştı sadece yüzde yüz emin olunamıyordu.

"Tamam," diye devam etti Tom. "Kya'yı görmeye gideceğim sonra da işimin başına döneceğim. Temyiz talebini, hatta ön yargı yüzünden hatalı yargılama beyanını hazırlamak zorundayım. Lütfen aklınızda bulundurun, eğer hüküm giyerse bu, yolun sonu değil. Hiçbir şekilde değil. Çabucak Kya'yı kontrol edip geleceğim ve eğer bir haber alırsam kesinlikle size iletirim."

"Teşekkürler," dedi Tate. "Lütfen Kya'ya burada olduğumuzu ve eğer isterse onunla oturabileceğimizi iletin." Ancak Kya iki ay boyunca neredeyse kimseyi ve son birkaç gündür de Tom dışında birini görmeyi kabul etmemişti.

"Tabii, ona söylerim." Tom odadan çıktı.

Zıpzıp ve Mabel, mahkeme kararını diğer zencilerle birlikte dışarıdaki palmiyelerin ve sazların yanında beklemek zorundalardı. Tam renkli battaniyelerini yere serip kese kâğıtlarının içinden çörek ve sosis çıkardıkları anda, sağanak bastırarak herkesin, alelacele eşyalarını toplayıp Sing Yakıt'ın tentesinin altına kaçmasına sebep oldu. Bay Lane, onlara bağırarak dışarıda beklemelerini—yüz yıldır yaşadıkları bir gerçekti bu—ve müşterilerin yoluna çıkmamalarını söyledi.

Bazı beyazlar, restorana ya da kahve için Dog-Gone'a sığındı ve bazıları da renkli şemsiyelerin altında sokakta kümelendi. Çocuklar, bir geçit töreni beklermişçesine, aniden oluşan su birikintilerinin içinde oynadılar ve kraker yediler.

TEK BAŞINA GEÇİRDİĞİ milyonlarca dakika tarafından eğitilmiş olan Kya, yalnızlığı iyi bildiğini düşünüyordu. Eski mutfak masasına, boş yatak odalarına, uçsuz bucaksız çimenliklere ve okyanusa bakarak geçen bir hayat. Bulduğu bir tüyün ya da bitirdiği bir suluboya resmin neşesini paylaşacak kimse olmadan, martılara şiirler okuyarak.

Ancak Jacob hücresinin kapısını büyük bir gürültü ile kapattıktan, koridorun sonuna doğru kaybolduktan ve son bir gürültüyle ağır kapıyı kapattıktan sonra, soğuk bir sessizlik yerleşti. Kendi cinayet davasının mahkeme kararını beklemek, farklı türden bir yalnızlık getirmişti. Öleceği mi, yoksa yaşayacağı mı sorusu, aklının yüzeyinde değildi;—daha büyük bir korku olan—yıllarca bataklığı olmadan yalnız yaşama düşüncesinin altına çökmüştü. Martılarının, denizin ve yıldızların olmadığı bir yer.

Koridorun sonundaki sinir bozucu hücre arkadaşları serbest bırakılmıştı. Kya, onların bitmek bilmeyen gevezeliklerini neredeyse özlüyordu; her ne kadar önemsiz olsalar da insanların varlığı bir yere kadar rahatlatıcıydı. Şimdi Kya, kilitler ve parmaklıklardan oluşan bu uzun, beton tünelde tek başına yaşıyordu.

Kendisine karşı olan ön yargıların boyutunun ve erkenden karar verilmesinin, bu konu üstünde çok az tartışıldığı anlamına geldiğinin, bunun da mahkûm edilmesine yol açacağının farkındaydı. Aklına tetanos hastaları geldi, lanetlenmiş olmanın getirdiği çarpık, çileli yaşamlar...

Kya, kasayı pencerenin altına itip bataklığın üstünde yırtıcı kuşlar olup olmadığına bakmayı düşündü. Ancak bunu yapmak yerine sadece orada oturmaya devam etti. Sessizlik içinde.

İKİ SAAT SONRA, öğleden sonra saat birde Tom; Tate, Jodie, Scupper ve Robert Foster'ın beklediği odanın kapısını açtı. "Pekâlâ, bazı haberler var."

"Ne?" dedi Tate, başını hızla kaldırarak. "Şimdiden bir karar verilmedi herhalde?"

"Hayır, hayır. Karar değil. Sanırım iyi bir haber. Jüri üyeleri, otobüs şoförlerinin ifadelerinin mahkeme kayıtlarını görmek istediler. Bu da demek oluyor ki hemen karar vermek yerine, en azından olayların üstünde düşünüyorlar. Tabii otobüs şoförleri anahtar rolde ve ikisi de Kya'nın, otobüslerinde olmadığına emindi ve kılık değiştirmiş olma fikrinden de kesin emin olamamışlardı. Bazen ifadeleri siyah-beyaz olarak görmek, jüri üyeleri için biraz daha belirgin olmalarını sağlar. Göreceğiz ancak bu bir umut ışığı."

"Bir umut ışığını kabul ederiz," dedi Jodie.

"Bakın, öğle yemeği saati geçti. Neden restorana gitmiyorsunuz? Söz veriyorum, bir şey olursa sizi çağırırım."

"Hiç sanmıyorum," dedi Tate. "Oradaki herkes, Kya'nın suçlu olduğundan bahsediyor olacak."

"Anlıyorum. Yardımcımı size burger almaya gönderirim. Bu nasıl?"

"Olur, teşekkürler," dedi Scupper ve cüzdanından birkaç dolar çıkardı.

SAAT 14.15'TE Tom, jüri üyelerinin adli tabibin ifadesinin görmeyi talep ettiklerini söylemek için odaya geri döndü. "Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin olamıyorum."

"Lanet olsun!" dedi Tate. "Herhangi biri bununla nasıl başa çıkabilir?"

"Rahatlamaya çalışın, bu birkaç gün sürebilir. Size haberleri getiririm."

Gülümsemeden ve aklı dağınık halde Tom, saat dörtte tekrar kapıyı açtı. "Evet, baylar, jüri üyeleri bir karara vardı. Yargıç herkesi tekrar mahkeme salonuna çağırıyor."

Tate ayağa kalktı. "Bu ne anlama geliyor? Çok çabuk oldu."

"Hadi, Tate!" Jodie, onun koluna dokundu. "Gidelim."

Koridorda, dışarıdan akın akın gelen insan sürüsünün arasına karıştılar. Nemli hava, sigara dumanı, yağmurdan ıslanmış saç ve kıyafet kokusu da onlarla birlikte ilerliyordu.

Mahkeme salonu on dakikadan az bir sürede dolmuştu. Çoğu kişi oturacak yer bulamamış, bu yüzden de ya koridora doluşmuş ya da ön merdivenlere yığılmıştı. Saat 16.30'da mübaşir, Kya'yı yerine getirdi. İlk defa mübaşir, onu dirseğinden tutarak destekliyordu ve Kya, gerçekten bu destek olmazsa düşecekmiş gibi görünüyordu. Gözlerini hiç yerden kaldırmadı. Tate, Kya'nın yüzündeki en ufak seğirmeyi bile izledi. Mide bulantısı, nefes alıp verişini zorlaştırıyordu.

Kâtip Bayan Jones, salona girip yerini aldı. Bir cenaze korosu gibi asık suratlı ve neşesiz olan jüri üyeleri yerlerine geçtiler. Bayan Culpepper, Kya'ya baktı. Diğerleri gözlerini direkt olarak karşıda tuttular. Tom, yüzlerini okumaya çalıştı. Salonda çıt çıkmıyordu.

"Herkes ayağa kalksın."

Yargıç Sims'in kapısı açıldı ve yargıç, kürsüsüne çıkıp oturdu. "Lütfen oturun. Bay Jüri Sözcüsü, jürinin bir karara vardığı doğru mu?"

İlk sıradaki Bay Tomlinson,—Buster Brown Ayakkabıcısı'nın sahibi olan sessiz adam—ayağa kalktı. "Doğru, Sayın Yargıç."

Yargıç Sims, Kya'ya baktı. "Karar açıklanırken sanık lütfen ayağa kalksın." Tom, Kya'nın koluna dokundu ve kalkmasına yardım etti. Tate, Kya'ya mümkün olduğunca yakın olabilmek için elini önündeki korkuluğa koydu. Zıpzıp, Mabel'in elini tuttu.

Salondaki hiç kimse daha önce bu kadar senkronize bir kalp çarpması, böylesine ortak bir nefes darlığı hissetmemişti. Gözler gergince odayı tarıyor, avuçlar terliyordu. Karides avı teknesinin tayfalarından Hal Miller, kafası karışık halde, o gece gördüğü teknedekinin gerçekten de Bayan Clark olduğunu doğrulama dürtüsüyle savaşıyordu. Ama yanılma ihtimali de olabilirdi. Çoğu kişi, Kya'nın başının arkasına değil, yere ya da duvarlara baktılar. Görünüşe göre yargılanmayı bekleyen kasaba halkıydı—Kya değil—ve bu karar anında hissetmeyi bekledikleri şehvetli neşeyi gerçekten hisseden çok az kişi vardı.

Jüri sözcüsü Bay Tomlinson, mübaşire küçük bir kâğıt parçası uzattı ve o da bu kâğıdı yargıca iletti. Yargıç, ifadesiz bir suratla kâğıdı açıp okudu. Sonra mübaşir, kâğıdı yargıçtan alıp kâtip Bayan Jones'a uzattı.

"Biri, şu kararı bize de okuyabilir mi?" diye patladı Tate.

Bayan Jones ayağa kalktı, Kya'ya dönüp kâğıdı açtı ve okumaya başladı: "Biz, jüri olarak, Bayan Catherine Danielle Clark'ı, Bay Chase Andrews'un birinci derece

cinayetinden suçsuz bulduk." Kya sandalyesine çöktü. Tom da onu takip etti.

Tate gözlerini kırpıştırdı. Jodie derin bir nefes aldı. Mabel ağlamaya başladı. Salondakiler hareketsiz şekilde oturmaya devam ettiler. Mutlaka yanlış anlamış olmalıydılar. "Suçsuz mu dedi?" Bazı fısıltılar, tını ve güç olarak yükselip öfkeli sorulara dönüştü. Bay Lane, "Bu doğru olamaz!" diye seslendi.

Yargıç, tokmağını vurdu. "Sessizlik! Bayan Clark, jüri sizi suçsuz buldu. Gitmekte özgürsünüz ve iki ay hapis yattığınız için Eyalet adına sizden özür dilerim. Jüri üyeleri, size zamanınız ve bu topluluğa karşı hizmetiniz için teşekkür ederim. Mahkeme sona ermiştir!"

Chase'in ebeveynlerinin etrafında küçük bir sürü oluştu. Patti Love ağladı. Sarah Singletary, herkes gibi somurtuyordu ancak rahatlamış olduğunu fark etti. Bayan Pansy, stresten kasılmış olan çenesinin rahatladığını kimsenin fark etmemiş olmasını umdu. Bayan Culpepper'ın yanağından bir damla yaş aktı ve tekrar kaçmayı başaran küçük bataklık kaçağı için yüzünde ufak bir tebessüm belirdi.

Arkada duran bir grup işçi tulumlu adam ayağa kalktı. "Şu jüri üyelerinin bir açıklama yapması gerek."

"Eric, hatalı yargılama beyanı yapamaz mı? Her şeyi baştan başlatmak için?"

"Hayır. Hatırlasana, cinayet için üst üste iki kez suçlanamaz. O artık özgür. Yaptığı her şey yanına kaldı."

"Eric için her şeyi berbat eden, şerif oldu. Hikâyesine sadık kalamadı, ilerledikçe bir şeyler saçmalayıp durdu. Yok, şu teoriymiş, yok bu teoriymiş."

"Sanki *Gunsmoke* dizisindeymiş gibi kasıla kasıla dolaştı."

Ancak bu küçük memnuniyetsiz grup çabuk dağıldı, kapıdan çıkarken yarım kalan işlere yetişmekten bahsediyor; yağmurun nasıl da havayı serinlettiğini konuşuyorlardı.

Jodie ve Tate, ahşap kapıdan hızla geçerek sanık masasına gitmişlerdi. Onları Scupper, Zıpzıp, Mabel ve Robert da takip etti ve hepsi, Kya'nın etrafında bir daire oluşturdular. Ona dokunmadılar ancak orada hareket etmeden oturan Kya'ya yakın duruyorlardı.

Jodie, "Kya, eve gidebilirsin. Seni arabayla bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Kya ayağa kalktı ve ta Boston'dan geldiği için Robert'a teşekkür etti. Robert gülümsedi. "Sen sadece bu saçmalığı unut ve muhteşem işler çıkarmaya devam et." Kya Zıpzıp'ın eline dokundu sonra Mabel onu tutup yastıksı göğsüne çekerek sarıldı. Ardından Kya, Tate'e döndü. "Bana getirdiğin şeyler için teşekkür ederim." Tom'a baktı ve söyleyecek tek kelime bulamadı. Tom ona sarıldı. Sonra Kya, Scupper'a baktı. Onunla hiç tanıştırılmamıştı ancak kim olduğunu gözlerinden anladı. Kya, teşekkür anlamında usulca başını salladı ve Scupper şaşırtıcı şekilde elini onun omzuna koyup nazikçe sıktı.

Sonra mübaşiri takip ederek Jodie ile birlikte mahkeme salonunun arka kapısına yürüdü. Pencerenin önünden geçerken uzanıp Pazar Adaleti'nin kuyruğuna dokundu. Kedi onu görmezden geldi ve Kya onun, vedalara ihtiyaç duymama rolünü bu kadar kusursuz oynamasına hayranlık duydu.

Kapı açıldığında yüzünde, denizin nefesini hissetti.

55.

Çimen Çiçekleri

1970

Jodie'nin kamyoneti sarsılarak kaldırımdan kumlu bataklık yoluna inerken bir yandan da usulca Kya'yla konuşuyor, her şeyin yoluna gireceğini; sadece biraz zaman alacağını söylüyordu. Kya yolda, yanlarından geçen su kamışlarını, akbalıkçılları, çamları ve lagünleri izledi. Yüzen iki kunduzu izlemek için boynunu uzattı. Doğduğu sahile geri göç etmek için on beş bin kilometre uçmuş olan bir deniz kırlangıcı gibi zihni, evine karşı özlem ve beklentiyle doluydu; Jodie'nin çene çalmasını tam olarak duymuyordu bile. İçinden, onun susmasını, kendisiyle birlikte vahşi doğayı dinlemesini geçiriyordu. O zaman Kya'yı anlayabilirdi.

Jodie, kıvrımlı yolun son dönemecini aştığında ve orada, meşelerin altında bekleyen eski kulübe görüş alanlarına girdiğinde Kya nefesini tuttu. İspanyol yosunları, esintiyle usulca paslı çatıyı okşuyordu ve bir balıkçıl, lagünün gölgesinde tek ayağının üstünde duruyordu. Jodie kamyoneti durdurur durdurmaz Kya dışarı atlayıp kulübeye koştu,

yatağa, masaya, ocağa dokundu. Kya'nın ne isteyeceğini önceden bilerek Jodie, masaya bir poşet dolusu ekmek kırıntısı bırakmıştı ve Kya, kendi içinde yeni bir enerji bularak poşetle sahile doğru koştu. Martılar kıyının dört bir yanından ona doğru uçmaya başladığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Büyük Kızıl yere indi ve başını oynatarak Kya'nın etrafında dolaştı.

Sahilde, bir kuş çılgınlığının arasında çömelerek titredi Kya. "İnsanlardan hiçbir zaman hiçbir şey istemedim. Belki artık beni rahat bırakırlar."

Jodie, Kya'nın eşyalarını eve taşıdı ve eski çaydanlıkta çay yaptı. Masanın kenarında oturup bekledi. En sonunda veranda kapısının açıldığını duydu ve Kya mutfağa girince, "Hâlâ buradasın!" dedi. Tabii ki hâlâ buradaydı, kamyoneti dışarıda duruyordu.

"Lütfen, bir dakikalığına otur, tamam mı?" dedi Jodie. "Seninle konuşmak istiyorum."

Kya oturmadı. "Ben iyiyim, Jodie. Gerçekten."

"Yani, bu gitmemi istediğin anlamına mı geliyor? Kya, iki aydır o hücrede, bütün bir kasabanın sana karşı olduğunu düşünerek yalnız kaldın. Neredeyse asla ziyaretçi kabul etmedin. Bunların hepsini anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bence seni yalnız bırakmamalıyım. Birkaç gün seninle kalmak istiyorum. Bu sana uygun mu?"

"Neredeyse bütün hayatım boyunca yalnız yaşadım, sadece iki ay değil! Ve bütün bir kasabanın bana karşı olduğunu *düşünmüyor, biliyordum.*"

"Kya, bu korkunç olayın seni insanlardan daha da uzaklaştırmasına izin verme. Hayatından bezdiren bir çile oldu ancak bu, baştan başlamak için bir fırsat gibi görünüyor. Bu mahkeme kararı, belki de insanların seni kabul ettiklerini söylemelerinin bir yoludur."

"Çoğu insanın, kabul edilmek için cinayetten aklanmasına gerek olmuyor."

"Biliyorum ve insanlardan nefret etmekte çok haklısın. Seni suçlamıyorum, ama..."

"Benimle ilgili kimsenin anlamadığı şey, bu işte..." Kya sesini yükseltti. "Ben asla insanlardan nefret etmedim. *Onlar benden* nefret ettiler. *Onlar bana* güldüler. *Onlar beni* terk ettiler. *Onlar beni* taciz ettiler. *Onlar bana* saldırdılar. Evet, bu doğru; Onlar olmadan yaşamayı öğrendim. Sen olmadan. Anne olmadan! Ya da başka herhangi birileri!"

Jodie ona sarılmaya çalıştı ancak Kya kendini çekti.

"Jodie, belki de şu an yorgunum. Hatta tükenmiş durumdayım. Lütfen, bütün şu olup bitenleri atlatmam—duruşma, hapis, *idam edilme düşüncesi*—ve bunu tek başıma yapmam gerek çünkü bildiğim tek şey, *tek başıma olmak*. Nasıl teselli edilebileceğimi bilmiyorum. Bu konuşmayı yapmak için bile fazla yorgunum. Ben..." Sesi kısıldı.

Kya cevap beklemedi, kulübeden çıkıp meşe ormanına gitti. Jodie, bunun bir işe yaramayacağını bildiği için peşinden gitmedi. Burada bekleyecekti. Bir gün önce —Kya'nın aklanması ihtimaline karşı—erzak alışverişi yapmıştı. Sonra da Kya'nın en sevdiği yemeği yapmak için sebze doğrama işine koyuldu: ev yapımı tavuklu börek. Ancak güneş battığında, Kya'yı kulübesinden bir dakika daha uzak tutmuş olmaya dayanamadı ve sıcak, fokurdayan böreği ocağın üstünde bırakarak kapıdan çıktı. Kya sahilin etrafında dolaşıyordu ve Jodie'nin kamyonetinin yavaşça kumlu yoldan uzaklaştığını duyunca eve koştu.

Altın rengi börek hamurunun kokusu evi doldurmuştu fakat Kya hâlâ aç değildi. Mutfakta, sırt çantasındaki boyalarını çıkardı ve bataklık çimenleriyle ilgili olacak sonraki kitabını planlamaya başladı. İnsanlar onları biçmek,

üstüne basmak ya da zehirlemek dışında, çimenleri pek fark etmiyorlardı. Yeşil olduğundan çok siyah bir renkle, fırçasını delice tuvalinin üstünde oynatıyordu. Kafasında karanlık görüntüler beliriyordu; fırtına hücreleri altında ölen çayırlar. Anlamak zordu.

Başını eğip ağladı. "Neden şu an kızgınım? Neden şu an? Niye Jodie'ye bu kadar kötü davrandım?" Bir oyuncak bebek gibi sandalyesinden kayarak yere düştü. Bir top gibi kıvrılarak ve ağlamaya devam ederek onu olduğu gibi kabul eden tek kişiyle kucaklaşıyor olmayı istedi. Ancak kedi, hapishanede kalmıştı.

Tam karanlık olmadan önce Kya, martıların tüylerini temizleyerek gece için yerleştikleri sahile yürüdü. Dalgaların vurduğu yerde bata çıka yürürken, denize doğru yuvarlanan deniz kabukları ve yengeçler, ayak parmaklarına değdi. Yere eğildi ve tam da Tate'in yıllar önce ona Noel hediyesi olarak verdiği sözlüğün *P* bölümündekilere benzeyen iki pelikan tüyünü eline aldı.

Bir Amanda Hamilton şiiri fısıldadı:

"Tekrar geldin,
Gözlerimi kamaştırarak,
Denizin üstündeki güneşin pırıltısı gibi
Tam özgür hissettiğimde,
Ay, pencere pervazına senin yüzünü yansıtıyor.
Tam seni unuttuğumda
Kalbim gözlerini hatırlıyor ve çarpması duruyor.
Ve bu yüzden elveda
Bir sonraki gelişine kadar,
En sonunda ben seni görmeyene kadar..."

Ertesi sabah, şafaktan önce Kya, verandadaki yatağında oturup nefes alarak bataklığın zengin kokularını kalbine çekti. Mutfağa hafif bir ışık vururken kendisine, lapa, çırpılmış yumurta ve Anne'ninkiler kadar hafif ve yumuşak çörekler yaptı. Her lokmasını yedi. Sonra, güneş yükselirken teknesine koştu ve parmaklarını berrak, derin sulara sokarak lagün boyunca ilerledi.

Kanalda süzülürken kaplumbağalarla, akbalıkçıllarla konuştu ve kollarını havaya kaldırdı. Yuva. "Bütün gün koleksiyon yapacağım, ne istersem toplayacağım," dedi. Aklının daha derininde bir yerlerde ise belki Tate'i görebileceği düşüncesi vardı. Belki de yakınlarda çalışıyor olurdu ve ona rastlardı. Jodie'nin pişirdiği tavuklu böreği paylaşmak için onu kulübesine davet edebilirdi.

BİR BUÇUK KİLOMETREDEN daha az bir mesafede Tate, sığ sularda bata çıka ilerleyerek küçük tüplerle örnekler topluyordu. Her adımında ve tüpleri suya her daldırışında, etrafına hafif dalgalar yayılıyordu. Tate, Kya'nın yakınlarında kalmayı planlıyordu. Belki de Kya, teknesiyle bataklığa açılırdı ve karşılaşırlardı. Eğer karşılaşmazlarsa akşam onun kulübesine giderdi. Tate, ona tam olarak ne söyleyeceğine karar vermemişti ancak aklında, onu öperek kendine getirmek vardı.

İleriden öfkeli bir motor kükremesi duyuldu, bir tekneden çok daha tiz ve yüksek sesliydi ve bataklığın hafif seslerini bastırdı. Ses ona yaklaştıkça Tate onun rotasını buldu ve birden bire Tate'in daha önce hiç görmediği şu yeni sürat teknelerinden biri ortaya çıktı. Suyun hatta çimenlerin üzerinden süzülerek arkasına, bir kuyruk gibi su püskürtüyordu. On tane siren gücünde ses çıkarıyordu.

Sürat teknesi, çalıları ve çimleri ezerek bataklıktaki rotasını değiştirdi ve halice doğru hızla yol aldı. Akbalıkçıllar korkuyla çığlık attılar. Dümende üç adam duruyordu ve Tate'i görünce ona doğru döndüler. Tekne yaklaşınca Tate, onların Şerif Jackson, yardımcısı ve başka bir adam daha olduğunu gördü.

Fiyakalı tekne, yavaşlayıp Tate'e yanaştı. Şerif, bağırarak Tate'e bir şey söyledi ancak Tate, ellerini kulaklarının etrafında tutup onlara doğru eğilince bile motorun gürültüsü yüzünden dediklerini anlayamıyordu. Tekne, Tate'in bacaklarına su sıçratacak kadar yaklaştı. Şerif, bağırarak eğildi.

Yakınlarda, Kya da tuhaf teknenin gürültüsünü duymuştu ve yaklaştığında adamların Tate'e yaklaştığını gördü. Bir çalılığın içine saklanıp Tate'in şerifin dediklerini dinlemesini, sonra başı eğik, omuzları teslim olmuşçasına düşük halde, hareketsiz olarak durmasını izledi. Bu mesafeden bile Tate'in duruşundaki çaresizliği okuyabiliyordu. Şerif tekrar bağırdı ve Tate, en sonunda uzanıp şerif yardımcısının onu tekneye çekmesine izin verdi. Diğer adam suya indi ve Tate'in kruvazörüne bindi. Tate, başı eğik ve gözleri yere sabitlenmiş olarak iki üniformalı adamın arasında durdu. Tate'in teknesini süren adam da onları takip ederken hızla Barkley Cove'a yöneldiler.

Kya, iki tekne de deniz çayırlarının arkasına kaybolana dek arkalarından baktı. Neden Tate'i almışlardı? Chase'in ölümüyle ilgili bir şey mi vardı? Onu tutuklamışlar mıydı?

Yoğun bir acı Kya'yı âdeta parçalıyordu. En sonunda,—bir ömür boyu—onu yedi yaşından beri her gün bataklığa çeken şeyin; Tate'i görme, bir koy dönemecinden dönüp sazların arasından onu izleme şansı olduğunu kendisine itiraf edebilmişti. Kya, onun en sevdiği lagünleri ve zor

çıkmazlardan geçen rotalarını biliyor; onu hep güvenli bir mesafeden takip ediyordu. Gizlice dolaşıp sevgi çalıyordu. Asla paylaşmıyordu. Birini halicin öteki tarafından izlersen kalbin kırılmazdı. Kya, Tate'i reddettiği bunca yıldır, onun bataklıkta bir yerde bekliyor olduğunu bilerek hayatta kalmıştı. Ancak belki de artık orada olmayacaktı.

Tuhaf teknenin uzaklaşan sesini dinledi. Zıpzıp her şeyi biliyordu; şerifin Tate'i neden aldığını ve Kya'nın bu konuda ne yapabileceğini de biliyordu.

Motorunu çalıştırdı ve hızla bataklıkta yol aldı.

56.

Gece Balıkçılı

1970

Barkley Cove Mezarlığı, meşelerin oluşturduğu karanlık tüneller boyunca ilerliyordu. İspanyol yosunları uzun perdeler gibi inerek—bir düzene tabi olmaksızın, burada bir ailenin kalıntıları, şurada yalnız bir yabancı şeklinde dağılmış—eski mezar taşları için mağaraya benzer sığınaklar oluşturuyordu. Boğumlu ağaç köklerinden oluşan parmaklar, mezar taşlarını koparıp yamultarak kambur, isimsiz figürlere dönüştürmüştü. Ölümün sembolleri, yıllar boyunca yaşamın sembolleri tarafından küçültülmüştü. İlerideki deniz ve gökyüzünün şarkıları, bu ciddi mekân için fazla neşeliydi.

Dün mezarlık, kasabalılar tarafından harekete geçirilmişti, sıra halinde yürüyen karıncalar gibi balıkçılar ve dükkân sahipleri, Scupper'ı gömmeye gelmişlerdi. Tate, tanıdık kasabalılar ve tanımadığı akrabalar arasında hareket ederken insanlar, tuhaf bir sessizliğe bürünüyorlardı. Şerif, babasının öldüğünü söylemek için bataklıkta onu bulduğundan beri Tate, sadece adım atıyor,—sırtında

birisinin eli, yanından onu hafifçe itekleyen başka bir el tarafından—yönlendirildiği şekilde hareket ediyordu. Bunların hiçbirini hatırlamıyordu ve bugün veda etmek için tekrar mezarlığa yürüdü. Kya'nın hasretini çektiği onca ay ve sonra onu hapiste ziyaret etme çabaları yüzünden, Scupper ile neredeyse hiç zaman geçirmemişti. Suçluluk ve pişmanlık, pençelerini Tate'e saplamıştı. Eğer kendi kalbine bu kadar takıntılı olmasaydı belki de babasınınkinin sağlığını yitirdiğini görebilirdi. Tutuklanmadan önce Kya, geri dönme işaretleri göstermişti—ona ilk kitabının bir kopyasını hediye etmiş, mikroskoba bakmak için teknesine gelmiş, şapka atma oyunlarında gülmüştü—ancak duruşmalar başladığında Kya, kendini hiç olmadığı kadar geri çekmişti. *Hapishane, bir insanı bu hale getirebilir,* diye düşündü Tate.

Şu an, kahverengi plastik bir çanta taşıyarak yeni mezara yürürken bile kendini, babasından çok Kya'yı düşünürken buldu ve küfretti. Meşelerin altındaki yeni kazılmış toprak yığınına gitti. Ötesinde uçsuz bucaksız deniz uzanıyordu. Mezar, annesininkinin yanındaydı, diğer tarafında da kız kardeşininki vardı. Hepsi deniz kabuklarıyla süslenmiş, harç ve taşlardan oluşan küçük bir duvarın içindeydi. Tate'e de yetecek kadar yer vardı. Babası hiçbir şekilde buradaymış gibi gelmiyordu. "Seni Sam McGee gibi yaktırmalıydım[6]," dedi Tate, neredeyse gülümseyerek. Sonra ilerideki okyanusa bakarak Scupper her neredeyse bir teknesi olmasını diledi. Kırmızı bir tekne...

Pille çalışan bir plakçaların olduğu plastik çantayı mezarın yanına, yere bırakıp üstüne bir 78'lik plak koydu. İğneli kol titredi sonra plağa değdi ve Miliza Korjus'un gümüşi sesi ağaçlara yükseldi. Tate, annesinin mezarıyla çiçeklerle kaplı toprak tepeciğin arasına oturdu. Tuhaf

6 Yazar burada, Robert W. Service'nin, *Sam McGee'nin Yakılması* adlı şiire gönderme yapıyor. (Çev. N.)

bir şekilde; yeni kazılmış, tatlı toprak, bir sondan çok, bir başlangıç gibi kokuyordu.

Başı eğik şekilde ve yüksek sesle konuşarak babasından, ondan uzakta bu kadar çok zaman geçirdiği için onu affetmesini istedi ve Scupper'ın gerçekten de onu affettiğini biliyordu. Tate, babasının adam tanımını hatırladı: özgürce ağlayabilen, şiir ve operayı kalbinde hissedebilen ve bir kadını korumak için ne gerekiyorsa yapan insan. Scupper onun, çamurun içinde koşturarak aşkı aramasını anlardı. Tate bir süre sessizce orada oturdu; bir eli annesinde, bir eli babasındaydı.

En sonunda, mezara son bir kez daha dokundu, kamyonetine geri yürüdü ve kasaba limanındaki teknesine doğru sürdü. İşe geri dönecekti, kendini, kımıldayan yaşam formlarıyla meşgul edecekti. Limanda birkaç balıkçı yanına geldi ve Tate tuhaf bir şekilde orada durup yine tuhaf bir şekilde baş sağlığı dileklerini kabul etti.

Başı eğik halde, başka birileri daha yanına gelmeden ortamı terk etmeye kararlı olarak kruvazörünün arka güvertesine çıktı. Ancak dümenin arkasına oturmadan önce oturağın minderinin üstünde duran soluk kahverengi bir tüyü fark etti. Bunun, dişi bir gece balıkçılının; bataklığın derinliklerinde tek başına yaşayan, uzun bacaklı, gizemli bir yaratığın, yumuşak göğüs tüyü olduğunu hemen anladı. Ancak burası, o kuş için denize fazla yakındı.

Etrafına baktı. Hayır, o burada olmazdı, kasabaya bu kadar yaklaşmazdı. Anahtarı çevirdi, teknesiyle denizin güneyi boyunca ilerleyip en sonunda bataklığa vardı.

Kanallarda fazlasıyla hızlı giderken teknesini alçak dallara sürttü. Heyecanlı dalgalar kıyıya vururken teknesini Kya'nınkinin yanına çekti. Kulübenin bacasından yükselen duman, kıvrımlı ve özgürdü.

"Kya," diye bağırdı. "Kya!"

Kya veranda kapısını açtı ve meşenin altına yürüdü. Uzun beyaz bir etekle açık mavi bir kazak giymişti,—üstündekiler kanatların rengindeydi—saçları ise omuzlarına düşüyordu.

Kya'nın kendisine yaklaşmasını bekledi sonra onu omuzlarından tutup göğsüne bastırdı ardından bıraktı.

"Seni seviyorum, Kya, bunu biliyorsun. Bunu çok uzun bir süredir biliyorsun."

"Diğerleri gibi sen de beni terk ettin," dedi Kya.

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

"Biliyorum," dedi Kya."

"Kya, beni seviyor musun? Bana hiç bu sözcükleri söylemedin."

"Seni her zaman sevdim. Çocukken bile... Hatırlamadığım her zaman seni seviyordum." Kya başını eğdi.

"Bana bak," dedi Tate usulca. Kya tereddüt etti, başını kaldırmadı. "Kya, kaçıp saklanmaların sona erdiğinden emin olmam gerek. Senin, korkmadan sevebileceğinden..."

Kya başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı, sonra onu ormanın içinden meşeli koruya, tüylerin yerine götürdü.

57.

Ateş Böceği

İlk gece sahilde uyudular, ertesi gün ise Tate, Kya'nın kulübesine taşındı. Bir gelgit içerisinde eşyaları toplayıp yerleştirdiler. Kum yaratıklarının yaptıkları gibi...

Öğleden sonra dalgaların vurduğu yerde yürürlerken Tate, Kya'nın elini tuttu ve gözlerine baktı. "Benimle evlenir misin, Kya?"

"Biz zaten evliyiz. Kazlar gibi," dedi Kya.

"Tamam. Bununla yaşayabilirim."

Her sabah şafakta uyanıyorlardı ve Tate kahve hazırlarken Kya, Anne'nin—zamanla ve sık kullanıldığı için kararmış ve yer yer içeri çökmüş—eski demir tavasında mısır mücveri kızartıyor ya da güneş, lagünün üstüne doğarken lapa ve yumurta hazırlıyordu. Balıkçıl, sisin içinde, tek bacağının üstünde poz veriyordu. Tate'in kruvazörüyle haliçleri geziyor, suyollarında ilerliyor ve dar akıntılardan geçiyor, bir yandan da tüy ve amip topluyorlardı. Akşamları, Kya'nın eski teknesiyle gün batana kadar süzülüyor sonra ay ışığında çıplak olarak yüzüyorlar ya da eğrelti otlarından oluşan serin yataklarda sevişiyorlardı.

Archbald Laboratuvarı, Kya'ya bir iş teklifinde bulundu ancak Kya işi kabul etmedi, kitaplarını yazmaya devam etti. Tate ile birlikte tekrar tamirciyi çağırdılar ve tamirci, Kya için kulübenin arkasında bir laboratuvarla stüdyo inşa etti. Stüdyo ham ahşaptan, el ile yontulmuş dikmelerden ve teneke çatıdan yapılmıştı. Tate ona bir mikroskop verip örnekleri için çalışma masaları, raflar ve dolaplar kurdu. Tepsiler dolusu aletler ve malzemeler... Sonra kulübeyi yenilediler, yeni bir yatak odası, banyo ve daha büyük bir oturma odası eklediler. Kya mutfağı olduğu gibi bırakmakta ve evin dışını boyatmamakta ısrarcıydı, böylece kulübe—ki artık bir kulübeden çok bir eve dönüşmüştü—yıllanmış ve gerçekçi görünmeye devam ediyordu.

Kya, Sea Oaks'ta bir telefondan Jodie'yi arayıp onu ve karısı Libby'i eve davet etti. Dördü beraber bataklığı keşfettiler ve biraz da balık tuttular. Jodie sudan, iri bir mercan balığı çıkardığında Kya, "Şuraya bak! Alabama kadar büyük bir tane yakalamışsın!" diye bağırdı. Kaz yumurtaları kadar büyük balıklar ve mısır topları kızarttılar.

Kya hayatı boyunca bir daha Barkley Cove'a gitmedi. Çoğu zaman Tate ve o, zamanlarını baş başa bataklıkta geçirdiler. Kasabalılar, Kya'yı sadece sisin içinden süzülen, uzaktaki bir şekil olarak gördü. Yıllar içerisinde Kya'nın hikâyesinin gizemleri efsanelere dönüştü, restoranda, pankek ve sıcak domuz sosisleri eşliğinde tekrar tekrar anlatıldı. Chase Andrews'ün nasıl öldüğüyle ilgili teoriler ve dedikodular asla durmadı.

Zaman geçtikçe, neredeyse herkes, şerifin onu asla tutuklamaması gerektiği konusunda hemfikir oldu. Sonuçta ona karşı somut bir delil ya da suç işlediğine dair gerçek bir kanıt yoktu. Öylesine çekingen ve doğal bir insana o şekilde davranmak gerçekten acımasızlıktı. Arada sırada yeni şerif —Jackson bir daha asla şerif olarak seçilmedi—dosyayı

açıyor, diğer şüpheliler hakkında biraz araştırma yapıyordu ancak pek bir şey çıkmıyordu. Yıllar içerisinde, o vaka da bir efsaneye dönüştü. Ve Kya, etrafını çevrelemiş olan o aşağılama ve şüpheler nedeniyle asla tam olarak iyileşmese de içine hafif bir memnuniyet, neredeyse mutluluk yerleşmişti.

BİR ÖĞLEDEN SONRA Kya, lagünün yakınlarında, yumuşak kömür tozunun üstüne uzanmış, Tate'in örnek toplama gezisinden dönmesini bekliyordu. Derin bir nefes aldı; Tate'in her zaman geri döneceğini biliyor, hayatında ilk defa terk edilmeyeceğinden emin olabiliyordu. Tate'in kruvazörünün kanaldan gelişini duydu, zemindeki gümbürtüyü hissedebiliyordu. Kya dik oturup Tate'in teknesi çalıların arasından geçerken ona el salladı. Tate ona el sallayarak karşılık verdi ancak gülümsemedi. Kya ayağa kalktı.

Tate, kendi inşa ettiği küçük limana teknesini bağladıktan sonra Kya'nın yanına yürüdü.

"Kya, çok üzgünüm. Kötü haberlerim var. Zıpzıp, dün gece uykusunda ölmüş."

Kya'nın kalbine bir sancı girdi. Daha önce onu terk eden herkes, bunu tercih ederek yapmıştı. Ancak bu farklıydı. Reddedilme değildi bu, Cooper şahininin gökyüzüne geri dönmesi gibiydi. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladığında Tate ona sarıldı.

Tate ve kasabadaki neredeyse herkes, Zıpzıp'ın cenazesine gitti. Kya hariç. Ancak cenaze töreninden sonra çok uzun bir süre gecikmiş olan böğürtlen reçeliyle Zıpzıp ve Mabel'in evine yürüdü.

Kya, çitlerin orada duraksadı. Dostlar ve aile üyeleri, süpürülerek tertemiz hale getirilmiş toprak avluda toplanmışlardı. Bazıları konuşuyor, bazıları Zıpzıp'ın eski

hikâyelerine gülüyor, bazıları da ağlıyordu. Kya bahçe kapısını açınca herkes ona baktı sonra ona yol açmak için kenara çekildiler. Verandada durun Mabel, Kya'ya koştu. Sarıldılar ve hafifçe sallanarak birlikte ağladılar.

"Tanrım, seni öz kızı gibi severdi," dedi Mabel.

"Biliyorum," dedi Kya, "ve o da benim babamdı."

Daha sonra Kya, sahiline yürüdü ve Zıpzıp'a, kendi sözleriyle, kendine has yöntemle, yalnız olarak veda etti.

Ve Zıpzıp'ı anarak sahilde dolaşırken annesini düşünmeye başladı. Sanki Kya tekrar altı yaşında küçük bir kızmış gibi Anne'yi eski timsah ayakkabılarıyla kumlu yolda yürürken, çukurların etrafından dolaşırken düşündü. Ancak bu hayalinde Anne, yolun sonunda durup arkasına döndü ve veda eder gibi el salladı. Kya'ya gülümsedi, tekrar yola dönerek ormanın içine kayboldu. Ve bu sefer, en sonunda, her şey yolunda görünüyordu.

Gözyaşları ya da suçlama olmadan Kya, "Elveda, Anne," diye fısıldadı. Kısa bir süre diğerlerini düşündü; Baba, diğer abisi ve ablaları. Ancak o eski aileyi, onlara veda edecek kadar hatırlamıyordu.

Jodie ve Libby, çocukları Murphy ve Mindy'yi yılda birkaç kez, Kya ve Tate'i ziyarete getirmeye başladıklarında, o pişmanlık da solup gitti. Bir kez daha kulübe, eski ocağın etrafında toplanmış bir aileyle dolmuştu; Anne'nin mısır mücverleri, çırpılmış yumurtalar ve dilimlenmiş domatesler paylaşılmıştı. Ancak bu sefer kahkahalar ve sevgi vardı.

YILLAR İÇİNDE Barkley Cove değişti. Raleigh'den gelen bir adam, yüz yıldan uzun süredir orada olan Zıpzıp'ın dükkânının olduğu yere süslü bir marina yaptırdı. Yatların yanaşabilmesi için her tekne kızağın üstünde parlak mavi tenteler vardı. Sahil şeridinin dört bir yanındaki tekneler,

Barkley Cove'a süzülüp bir fincan kahve için 3.50 dolar ödüyorlardı.

Main Caddesi'nde, renkli şemsiyeleri olan küçük kaldırım kafeleri ve deniz manzaralı sanat galerileri belirmeye başladı. New York'tan bir kadın, kasabalıların ihtiyacı olmayan, ancak her turistin sahip olmak zorunda olduğu, her şeyi satan bir hediyelik eşya dükkânı açtı. Neredeyse bütün dükkânlarda, *Catherine Danielle Clark—Yerel Yazar—Ödüllü Biyolog* tarafından yazılan kitaplar için özel bir sergi masası vardı. Mısır lapası, menülerde "mantar soslu polenta" olarak geçiyor ve 6.00 dolara satılıyordu. Ve bir gün, o kapıdan giren ilk kadınlar oldukları akıllarının ucundan bile geçmeyen Ohio'lu iki kadın, Dog-Gone Birahanesi'ne girip kâğıt gemilerde acılı karides ve artık fıçıdan servis edilen biralardan sipariş ettiler. Artık her cinsiyetten ve her renkten yetişkin birahaneye girebiliyordu ancak kadınların kaldırımdan sipariş verebilmesi için açılmış olan pencere hâlâ duruyordu.

Tate, laboratuvardaki işine devam etti ve Kya, yedi tane daha ödüllü kitap yayınladı. Ve her ne kadar işi çok fazla övgü toplamış olsa da—Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden bir fahri doktora aldı—bir kere bile üniversitelerden ya da müzelerden gelen konuşma yapma tekliflerini kabul etmedi.

TATE VE KYA bir aile kurmayı umuyorlardı ancak hiç çocukları olmadı. Bu hayal kırıklığı onları birbirlerine daha da yakınlaştırdı öyle ki, gün içerisinde birkaç saatten uzun süre birbirlerinden ayrı kaldıkları olmuyordu.

Bazen Kya tek başına sahile yürürdü ve gün batımı gökyüzünü değiştirirken dalgaları, kalbinin atışlarında hissederdi. Eğilip kuma dokunur sonra kollarını gökyüzüne, bulutlara doğru kaldırırdı. Bağlar hissederdi. Anne ve

Mabel'in bahsettiği bağlar değildi bunlar. Kya asla yakın bir arkadaş grubuna ya da Jodie'nin tarif ettiği bağlara sahip olmadı çünkü asla kendi ailesi olmamıştı. Yıllar boyunca izole olmanın; o diğerlerinden farklı olana kadar davranışlarını değiştirdiğini biliyordu ancak yalnız olması kendi suçu değildi. Bildiği şeylerin çoğunu vahşi doğadan öğrenmişti. Bunları yapacak başka kimse yokken doğa onu büyütmüş, eğitmiş, korumuştu. Eğer olaylar onun farklı davranmasının sonucunda gelişmişse, o zaman onlar da yaşamın temelinin işlevleriydi.

Tate'in bağlılığı, en sonunda Kya'yı, insan sevgisinin, bataklık yaratıklarının çılgın çiftleşme yarışmalarından daha fazlası olduğuna ikna etmişti. Ancak hayat ona ayrıca; eskiden gelen hayatta kalma genlerinin hâlâ insanoğlunun genetik kodunda, bazı istenmeyen şekillerde var olmaya devam ettiğini öğretmişti.

Kya için gelgitler kadar kesin olan bu doğal dizilimin bir parçası olmak yeterliydi. Gezegenine ve onun yaşamına, çok az sayıda insanın bağlandığı şekilde bağlanmıştı. Kökleri sapasağlam bu topraklardaydı. Bu anadan doğmuştu.

ALTMIŞ DÖRT YAŞINDA, Kya'nın uzun, siyah saçları kum kadar beyazlamıştı. Bir akşam, örnek toplama gezisinden dönmedi, o yüzden Tate teknesiyle bataklıkta onu aramaya çıktı. Alacakaranlık çökmeye başlarken Tate, bir dönemeçten döndü ve Kya'yı gökyüzüne değen çınarlarla çevrili bir lagünde, teknesinde süzülürken buldu. Arkasına doğru çökmüştü ve başı, eski sırt çantasına dayalıydı. Tate usulca ona seslendi, Kya hareket etmeyince bağırdı sonra da çığlık attı. Teknesini onunkinin yanına çekip sakarca Kya'nın teknesinin arkasına çıktı. Uzanıp Kya'yı omuzlarından tuttu ve usulca sarstı. Kya'nın başı yana düştü. Gözleri açıktı ancak görmüyordu.

"Kya, Kya, hayır! Hayır!" diye bağırdı Tate.

Hâlâ genç ve güzelken, kalbi sessizce durmuştu. Kel kartalların geri döndüğünü görecek kadar yaşamıştı; Kya için bu yeterince uzundu. Tate, Kya'yı kollarına alıp öne arkaya sallanarak ağladı. Onu bir battaniyeye sarıp eski teknesini de çekerek koylar ve haliçlerden oluşan labirentte ilerledi, onu lagününe geri götürdü, son kez balıkçılların ve geyiklerin önünden geçti.

Ve ben kızı bir servi ağacına saklayacağım,
Ölümün ayak sesleri yaklaştığında...

Tate, Kya'nın kendi arazisinde, denize bakan bir meşe ağacının altına gömülmesi için özel izin aldı ve cenaze için bütün kasaba geldi. Kya, uzun bir sıra halinde, yavaş hareket eden ve yas tutan insanların ne kadar çok olduğunu görse inanamazdı. Tabii ki Jodie ve ailesi, Tate'in bütün kuzenleri gelmişti. Sadece meraktan gelen birkaç kişi de vardı ancak çoğu insan, Kya'nın yıllarca vahşi doğada hayatta kalabilmesine duydukları saygı nedeniyle gelmişti. Bazıları eski püskü, üstüne çok büyük gelen bir montla limana kürek çeken, mısır almak için çıplak ayaklarıyla markete giden küçük kızı hatırladı. Bazıları ise bataklığın, denizi karaya bağladığını ve ikisinin de birbirine ne kadar ihtiyacı olduğunu Kya'nın kitaplarından öğrendikleri için gelmişlerdi.

Tate artık o takma adın acımasızca olmadığını anlıyordu. Çok az kişi efsane olurdu, bu yüzden Kya'nın mezar taşı için Tate şu yazıyı seçti:

CATHERINE DANIELLE CLARK
"KYA"
BATAKLIK KIZI
1945-2009

KYA'NIN CENAZESİNİN AKŞAMINDA, nihayet herkes gittikten sonra Tate, Kya'nın laboratuvarına girdi. Kya'nın, elli yıldan uzun süredir topladığı, itinayla etiketlenmiş örnekler, kendi türünün en uzun süre devam ettirilen ve kapsamlı koleksiyonuydu. Kya bunların Archbald Laboratuvarı'na bağışlanmasını istemişti. Tate bir gün bunu yapacaktı ancak şu an onlardan ayrılmayı düşünmek bile istemiyordu.

Tate kulübeye girdiğinde;—Kya'nın hep söylediği gibi—duvarların onun nefesini verişini, zeminin onun ayak seslerini fısıldayışını o kadar net hissetti ki Kya'ya seslendi. Sonra duvara dayanıp ağladı. Kya'nın eski sırt çantasını yerden alarak göğsüne bastırdı.

İlçe merkezindeki memurlar, Tate'ten Kya'nın vasiyetini ve doğum sertifikasını bulmasını rica etmişlerdi. Bir zamanlar Kya'nın ebeveynlerine ait olan, arkadaki eski yatak odasına girdi, dolabın altını üstüne getirdi ve en altta, birkaç battaniyenin altında, Kya'nın hayatından parçalar taşıyan kutular buldu, âdeta saklanmışlardı. Kutuları çekerek yanlarına oturdu.

Bütün bu koleksiyonların başlama noktası olan eski puro kutusunu dikkatlice açtı. Kutu hâlâ tatlı tütün ve küçük kız gibi kokuyordu. Birkaç kuş tüyünün, böcek kanatlarının ve tohumun arasında, içinde Anne'nin mektubunun külleri duran kavanoz ve bir şişe Revlon oje vardı. Neredeyse pembeydi. Bir hayatın parçaları ve kemikleri... Kya'nın nehrindeki taşlar.

En altta da arazinin tapusu vardı. Kya araziyi, geliştirmelerden korumak için irtifak hakkı almıştı. En azından bataklığın bu parçası her zaman vahşi kalacaktı. Ancak vasiyet ya da kişisel evrak yoktu ve bu, Tate'i şaşırtmamıştı; Kya böyle şeyleri düşünmezdi. Tate, kalan günlerini Kya'nın kulübesinde geçirmeyi planlıyordu. Onun da bunu istediğini ve Jodie'nin karşı çıkmayacağını biliyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde güneş lagünün arkasına inerken Tate, martılar için mısır lapası karıştırıyor ve dalgın bir şekilde mutfak zeminine bakıyordu. Eski ocağın ve odun yığının altına muşamba döşenmediğini ilk defa fark etti ve başını yana eğdi. Kya, yazın bile odun yığınını dolu tutardı ancak şu an odunlar azalmıştı ve Tate, zemin tahtasında bir oyuğun kenarını gördü. Kalan kütükleri yana çektiğinde kontrplakta bir kapak olduğunu keşfetti. Dizlerinin üstüne çökerek yavaşça kapıyı açtığında kirişlerin arasına iliştirilmiş bir bölme olduğunu ve burada başka şeylerin yanı sıra tozla kaplı karton bir kutu durduğunu gördü. Kutuyu çıkardı, içinde birkaç karton zarf ve daha küçük bir kutu buldu. Zarfların hepsi *A.H.* harfleriyle işaretlenmişti ve içlerinde, Amanda Hamilton'un—yerel dergilerde basit mısralarını yayınlayan yerel bir şairdi—sayfalar dolusu şiiri vardı. Tate, Hamilton'un şiirlerini biraz zayıf buluyordu ancak Kya, her zaman gazete ve dergilerden bu şiirleri keser, saklardı. İşte burada zarflar dolusu kupür vardı. Bazıları tamamlanmış şiirlerdi ancak çoğu tamamlanmamıştı, bazı satırların üstü çizilmiş ve satırların arasına, yazarın el yazısıyla sözcükler eklenmişti—*Kya'nın el yazısı ile.*

Amanda Hamilton *Kya'ydı.* O şair Kya'ydı.

Tate, şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Yıllar boyunca şiirlerini paslı posta kutusuna koymuştu. Onları yerel yayınlara göndermiş olmalıydı. Bir takma adın arkasında ve güvendeydi. Bu belki de bir el uzatma, hislerini martılar dışında birilerine ifade etme yöntemiydi. Kelimelerinin gidebileceği bir yer.

Tate, şiirlerin bazılarına göz gezdirdi, çoğu doğa ya da sevgiyle ilgiliydi. Bir tanesi düzgünce katlanıp ayrı bir zarfa konulmuştu. Tate, zarfı açıp şiiri okudu:

Ateş Böceği

Onu cezbetmek kolaydı
Kirpiklerimi kırpıştırmak kadar...
Ancak dişi bir ateş böceği gibi
Gizli bir ölüm çağrısını sakladılar.

"Son bir dokunuş,
Eksik kalan;
Son adım, bir tuzak.
Aşağı, aşağı düşüyor,
Gözünü gözümden ayırmadan
Başka bir dünya görene kadar...

"Değiştiklerini gördüm.
İlkin bir soru,
Sonra bir cevap,
Nihayetinde bir son...

Ve aşk, dönüşüyor
Başlamadan önce her neyse ona. A.H.

Tate hâlâ dizlerinin üstünde, yerdeyken şiiri bir kez daha okudu. Kâğıdı, göğsünün içinde sızlayan kalbinin yanına koydu. Kimsenin gelmediğinden emin olmak için pencereden dışarı baktı ki zaten kimsenin geleceği yoktu, neden geleceklerdi ki? Ancak emin olmak istedi. Sonra küçük kutuyu açtı, içinde ne bulacağını zaten biliyordu. Orada, dikkatlice pamukların üstüne yatırılmış olarak, Chase'in öldüğü geceye kadar taktığı kolye duruyordu.

Tate uzun bir süre öğrendiklerini sindirmeye çalışarak mutfak masasının yanına oturdu; Kya'yı gece otobüslerine binerken, bir akıntıyı yakalarken, ayın hareketlerine göre plan yaparken hayal etti. Karanlıkta usulca Chase'i çağırırken. Onu geri iterken sonra kulenin dibinde çömelerek Chase'in ölümle ağırlaşmış olan başını kaldırıp kolyeyi alırken. Ayak izlerini kapatıp arkasında tek bir iz bile bırakmadan oradan ayrılırken.

Tate odunları parçalayıp eski ocakta bir ateş yaktı. Teker teker bütün şiirleri yaktı. Belki de hepsini yakmasına gerek yoktu, belki sadece o malum şiiri yok etmeliydi ancak net düşünemiyordu. Eski, sararmış kâğıtlar, ilk atıldıklarında hafif bir ses ve biraz duman çıkarıyor sonra da yavaşça kül oluyorlardı. Tate, deniz kabuğunu ham deriden çıkardı, deri parçasını ateşe attı ve döşeme tahtalarını geri yerleştirdi.

Sonra alaca karanlık yaklaşırken sahile yürüyerek beyaz deniz kabuğu ve kabuklu deniz hayvanları parçalarından oluşan keskin bir tabakanın üzerinde durdu. Chase'in deniz kabuğunu avucunun içinde tutarak bir an baktı sonra onu kuma bıraktı. Kabuk, diğerleriyle aynı görünerek kayboldu. Su yükseliyordu ve ayaklarına bir dalga çarptı, deniz geri çekilirken yüzlerce deniz kabuğunu geri götürdü. Kya bu topraktan ve bu sudan yapılmıştı, şimdi onu geri alacaklardı. Sırlarını derinlerde saklayacaklardı.

Sonra martılar geldi. Tate'i orada görünce başının üstüne dönerek uçtular, seslendiler. Durmadan seslendiler.

Gece olduğunda Tate kulübeye geri yürüdü. Ancak lagüne ulaştığında, yeşilliklerin oluşturduğu derin kubbenin altında duraksadı ve yüzlerce ateş böceğinin, birbirlerini bataklığın en derinlerine çağırmasını izledi. Kerevitlerin şarkı söylediği yere.

Kya'nın şarkı söylediği yere...

Teşekkürler

İkiz erkek kardeşim Bobby Dykes'a, bir hayat boyu hayal bile edilemez derecede yüreklendirme ve desteği için en derinden teşekkürlerimi sunuyorum. Kız kardeşim Helen Cooper'a, hep yanımda olduğu için ve erkek kardeşim Lee Dykes'a, her zaman bana inandığı için teşekkür ederim. Ömürlük arkadaşlarıma ve aileme, sarsılmaz destekleri, teşvikleri ve kahkahalar için çok minnettarım: Amanda Walker Hall, Margaret Walker Weatherly, Barbara Clark Copeland, Joanne ve Tim Cady, Mona Kim Brown, Bob Ivey ve Jill Bowman, Mary Dykes, Doug Kim Brown, Ken Eastwell, Jesse Chastain, Steve O'Neil, Andy Vann, Napier Murphy, Linda Denton (at ve kayak yolları için), Sabine Dahlmann, Greg ve Alicia Johnson'a.

Kitabın taslağını okudukları ve yorum yaptıkları için; Joanne ve Tim Cady (birden fazla kez okudular), Jill Bowman, Bob Ivey, Carolyn Testa, Dick Burgheim, Helen Cooper, Peter Matson, Mary Dykes, Alexandra Fuller, Mark Owens, Dick Houston, Janet Gause, Jennifer Durbin, John O'Connor ve Leslie Anne Keller'a teşekkür ederim.

Menajerim Russell Galen'a; Kya ve ateş böceklerini sevdiği, anladığı için ve bu hikâyenin anlatılması konusunda duyduğu heyecanlı azmi için teşekkürler.

Yazdıklarımı yayınladıkları için G. P. Putnam's Sons'a teşekkürler. Editörüm, Tara Singh Carlson'a, bütün teşvikleri, düzenlemeleri ve romanımın vizyonu için minnettarım. Ayrıca, Putnam'dan Helen Richard'a her adımdaki yardımları için teşekkürler.

Hannah Cady'e, bir roman yazmanın daha sıkıcı ve zor kısımlarında, kamp ateşleri gibi neşeli yardımları için özellikle teşekkürler.